

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Piers_Anthony-Adept_01-Dvoji_nekonecno.pdb

PDB Name: 1_Dvoji_nekonecno.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.11.2003
Modification Date: 27.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Piers Anthony

Dvoji nekonečno

ZA OPONOU

Stile má mezi otroky zvláštní postavení. Je mistrným žokejem a ovládá Hru. To, ho činí pro Občany cenným. Má však malý handicap - je malý a trápí se tím. Tak není divu, že když ho osloví na ulici superkrásná dívka, neodolá nabídce zahrát si s ní... Jenže pak se ukáže, že ta holka, i když velmi zamilovaná, je robot. Takhle rozehrál svou třídílnou sagu Adept světoznámý mistr fantasy Piers Anthony. Vytvořil paralelní společnost, rozrůzněnou na plnoprávné Občany, jejich otroky, myslící roboty a nemyslicí obslužné androidy. Samozřejmě, že je dost těžké, aby tyhle vrstvy žily v úplném míru a porozumění. Zvlášť, když jsou Občané někdy dost nafoukaní a arogantní a roboti přišli na to, že mají svobodnou vůli...

Svět sagy je jedinečný - žádný jiný autor na podobný svět nepřišel a tak i skutečný znalec fantasy záhy zjistí, že tady se mu nabízí něco nového. Připočteme-li k tomu Anthonyho lehký humor a dokonalou schopnost udržovat někdy až překotné napětí, pak se dá říci, že Classic nabízí čtenářům něco nejméně stejně dobrého, jako už proslulé sagy Rogera Zelaznyho Amber a Eddingsovo Elénium.

Na technologickém, přecivilizovaném světě Protonu se kdosi pokouší zničit otroka Stila, šampióna ve Hře. Uniknout může jen za tajemnou "oponu", o které mu pověděl milující robot.

Za oponou se rozkládá Fáze, svět zcela ovládaný magií. Zde je jeho prvním protivníkem amulet, který se promění v démona rozhodnutého Stila zabít. A zde, jak se brzy dozvídá, už bylo pomocí magie zavražděno jeho druhé já - příští oběti se má stát on.

Na Protonu závisel jeho osud na tom, zda vyhraje ve velkých Hrách. Na Fázi může přežít jen tehdy, ovládne-li magii. Ale pokud použije jakéhokoliv magického prvku, jsou vlkodlak a jednorožec, jeho jediní přátelé, rozhodnutí okamžitě ho usmrtit.

PIERS ANTHONY se narodil v srpnu roku 1934 v Anglii, strávil rok ve Španělsku a v šesti letech přijel do Ameriky. Roku 1958, zatímco sloužil v Americké armádě, mu bylo uděleno americké občanství. Nyní žije se svou ženou Carol a se svými dcerami Cheryl a Penny na Floridě. Jeho první příběh byl do časopisu přijat v roce 1954, ovšem prodal ho až v roce 1962. Stejně předložil svůj první román, což byla také jeho diplomová práce, prodal ho však až roku 1966. V roce 1985 byla vydána jeho 50. kniha. Anthonyho první román Xanth, Spell for Chameleon, získal August Derleth Fantasy ocenění za rok 1977. Jeho román Ogre, Ogre byl možná první brožovaná fantasy, která byla na seznamu bestsellerů New York Times, a všechny jeho fantasy od té doby jsou bestsellery. Běžně napíše tři nebo čtyři romány a zodpoví sedmset či osmset dopisů ročně. Jeho dům je schován hluboko v lese a je téměř nemožné ho najít, nyní má na koňské pastvě počítač.

Jacket art: Patrik Jan Krásný

A Classic Book

Distribuce: LA s. r. o.,
Žateckých 10 140 00 Praha 4
tel.:423 523

Classic
AND (c)Book, 1995

SPLIT INFINITY
Copyright (c) 1980 by Piers Anthony Jacob

Translation (c) Kateřina Kürstenová, 1995
Cover art (c) by Jan Patrik Krásný
ISBN 80-85782-24-3
Z dodané sazby vytiskly Tiskárny Vimperk spol. s.r.o

KAPITOLA PRVNÍ SKLUZAVKA

ráčel s jistotou, kterou mu propůjčovala jeho proslulost, a většina ostatních se před ním nepatrně skláněla. Jakmile se pohnul jedním směrem, prostor před ním se - jako by náhodou - příhodně uvolnil; když se jeho zrak střetl s pohledem někoho jiného, vykonala hlava druhého symbolickou úklonu. Byl otrok jako všichni ostatní, byl nahý a jeho postavení neprozrazovalo nic hmotného; a rozhodně by se považovalo za vrchol špatného vkusu, kdyby mu dal někdo zjevně najevo, že ho poznává. Přesto je tu všechny převyšoval. Jmenoval se Stile.

Stile měřil půl druhého metru a vážil padesát kilogramů. V minulém jazyce by řekli, že měří čtyři stopy a jedenáct palců a váží pouhých osm kamenů - nebo by řekli, že měří pouhých patnáct dlaní a váží sto deset liber. Jeho mužští protivníci ho přerůstali až o půl metru a těžší byli o pětadvacet kilo.

Tělesně na tom byl dobře, nebyl ale žádný kulturista. Na pohled byl příjemný, ne však krásný. Nezdravil své přátele hlasitě, protože těch, které považoval za své přátele, nebylo mnoho, a navíc se choval spíš rezervovaně. Přesto v sobě měl úžasný elán; vyzařoval z něj místo osobní vřelosti.

Prošel kolem Tabulkové haly v přistavěné budově Her, svého oblíbeného místa; za touto oblastí se měnil v nulu, již vnímali ostatní. Hledal soupeře své úrovně, v tuhle dobu tu však nikdo takový nebyl. V budkách lemujících zatočený obvod haly stály páry lidí; uprostřed se hemžil dav a kontaktoval se. Z průduchů ve stropě sem zavanul mírný chladný větřík, slabě vonící po květinách a na podlahu vrhl světlo obraz slunce, hrající si vlastní hru se stíny.

Stile se zastavil na okraji davu; tohle nucené míšení neměl rád. Bylo lepší, když ho někdo vyzval.

Z jednoho sedadla se zvedla mladá žena. Byla samozřejmě nahá, ale měla tak dokonalé tělo, že stála za to, aby se po ní člověk ohlédl. Stile odvrátil zrak a předstíral, že si jí nevšiml; před dívkami se ostýchal obzvlášť.

Ženu zastavil vysoký mladík. "Zahrajeme si, kotě?" Z jeho úst to znělo tak prostě!

Odmítla ho strohým, dolů směřujícím trhnutím ruky a kráčela dál směrem ke Stilovi. Nějaké dítě na ni zamávalo:

"Zahrajeme si, slečno?" Žena se usmála, ale opět, o něco mírněji, odmítla. Stile se také usmál; bylo zjevné, že dítě nepoznala, on však ano: byl to Polum, Druhý stupeň na Žebříčku devítiletých. Do Stilovy kategorie se ještě nedostal, ale i tak to byl úctyhodný protivník. Kdyby žena výzvu přijala, asi by ji k jejímu překvapení porazil.

Nebylo však pochyb, že poznala Stila. Očima stále ještě sledoval dav, jeho pozornost se však upírala na ni. Byla průměrné výšky - o několik centimetrů vyšší než on - a více než průměrných tvarů. Její ňadra - plná a dokonalá, nepokleslá, se výmluvně pohybovala v rytmu s její nenucenou chůzí, nohy měla dlouhé a hladké. V ostatních říších zastávali muži názor, že žena ideální je žena nahá, ale často tomu tak nebylo. Příliš mnoho ženských těl trpělo nepřítomností mechanických výztuží. Dívka mířící k němu však patřila k těm, jimž se dařilo přezít i bez šatů, a jejich postavě to nijak neublížilo.

Konečně byla u něj. "Stile," zamumlala.

Jakoby překvapeně se otočil a kývl. Měla tak krásný obličej, až ho to zarazilo. Její oči byly velké a zelené, vlasy měla světle hnědé a prameny, které jí spadaly na krk, měla vybledlé od slunce. Ve zdánlivě přirozených ženských účesech se skrývalo mnoho rafinovanosti. Měla pravidelné rysy a nepostrádala ony zvláštní vlastnosti a proporce, jež ho přitahovaly, třebaže je nedokázal přesně určit. Ostýchavost ho přemohla natolik, že se neodvažoval promluvit.

"Jmenuju se Sheen," řekla. "Ráda bych tě vyzvala ke Hře."

Nemohla být špičkovým hráčem. Stile znal každého uznávaného hráče kteréhokoliv věkového žebříčku od pohledu a podle stylu, ale ona do žádného nepatřila. Byla tedy amatér, občasný účastník, možná zběhlá v některém vybraném modu, v žádném případě ale vážný soupeř. Na většinu fyzických sportů měla příliš bujně tělo; špičkové závodnice v lehké atletice, míčových hrách a plavání byly hubené a vytáhlé a měly malá prsa - tohle se na Sheen vůbec nehodilo. Fyzického soupeře v ní tedy mít nebude.

Přesto byla krásná a on nedokázal promluvit. Jenom kývl, že přijímá. Vzala ho za ruku nenuceným, důvěrným pohybem, který ho poplašil. Stile už samozřejmě nějaké ženy poznal; vyhledávaly ho, protože byl tak známý. Také se vědělo, jak je

zdráhavý, což jim propůjčovalo chybějící odvalu. Tahle dívka byla ale tak hezká, že sotva potřebovala vyhledávat mužskou společnost - muži vyhledávali její. Podařilo se jí, že se zdálo, jako by vyhledal a získal on ji. Snad to nevědomky udělal. Jeho zdatnost ve Hře na ni možná udělala takový dojem, že ji to bůhvíodkud přivedlo až k němu. Přesto po podobném typu dobytí netoužil - tenhle typ žen dychtil úplně stejně i po hráčích z kategorií dorostenců a seniorů.

Našli si prázdnou budku. Uprostřed stál sloup, na něm, proti sobě, dva panely. Stile se postavil na jednu stranu, Sheen na druhou. Jakmile zatížili označené ovály na zemi před panelem, panely se rozsvítily. Sloup nebyl vysoký; Stile před sebou viděl Sheeninu tvář. Usmívala se na něj.

Stile, kterého tato otevřená demonstrace přátelství přivedla do rozpaků, pohlédl dolů na panel. Jako by to potřeboval; věděl přesně, co je na něm napsáno. Nahoře byly čtyři kategorie: FYZIČNO- PSYCHIKA-NÁHODA-UMĚNÍ, a vlevo pod sebou další čtyři: NAHÝ-NÁSTROJ-STROJ-ZVÍŘE. Kvůli těsnopisnému zapisuje také označovala písmena a číslice: 1-2-3-4 v řádku nahoře, A-B-C-D ve sloupci po straně. Svítla čísla: tabulka mu namátkou zadala tento soubor voleb.

HRA: ZÁKLADNÍ TABULKA

1. FYZIČNO
2. PSYCHIKA
3. NÁHODA
4. UMĚNÍ
- A. NAHÝ

B. NÁSTROJ

C. STROJ

D. ZVÍŘE

Stile si prohlížel Sheenin obličej. Teď, když začali hrát, když se stala jeho protivníkem, byla jeho ostýchavost ta tam. Cítil, že se mu mírně napíná pokožka, zrychluje tep, v hlavě že se mu vyjasňuje a žaludek poněkud stahuje - předzvěsti napětí a námahy závodu. U některých lidí tyto příznaky zesílily natolik, že je to jako hráče odrovnalo, pro něj to však byl skvělý pocit, který ho nutkavě přitahoval. Žil pro Hru!

I v případě, že byla jeho protivníkem krásná dívka, jejíž vyzývavá ňadra na něj jukala přes sloup. Co jí asi běží hlavou? Opravdu si myslí, že by ho mohla porazit? Jde jí snad o zkušenost? Je v tom sázka, nebo se na něj nalepila fanyнка, které Hra poskytla záminku ke schůzce? Jestli se hodlá pokusit o výhru, bude si chtít vybrat UMĚNÍ, možná PSYCHIKU, a určitě se vyhne FYZIČNU. Jestli je v tom sázka, bude chtít NÁHODU, protože to na ni nebude klást příliš velké nároky. Jestli jí jde o zkušenost, bude jí to jedno. Jestli je fanyнка, bude chtít FYZIČNO.

Ona si samozřejmě vybírat nemohla - volit měl on. Jeho volba však měla být částečně určena posouzením jejích záměrů a schopností. V téhle situaci musel myslet jejím mozkiem, aby si vybral to, po čem toužila nejméně, a octl se tak ve výhodě.

Teď uvažoval, co asi v kategorii, kterou určuje, zvolí ona. Opravdový hráč by si vybral NAHÝ, protože tady se skrývalo to podstatné: osobní zdatnost bez jakékoliv pomoci. Kdyby toužila po zkušenostech, může si zvolit cokoliv, podle toho, o jaký typ zkušenosti jí půjde. Sázkář by si asi taky vybral NAHÝ; tahle volba by patrně byla součástí sázky. Fanyнка by si NAHÝ vybrala určitě. Byla to její nejpravděpodobnější volba.

Tak ji tedy donutí, aby ukázala karty. Dotkl se FYZIČNA klouzaje rukou nad panelem, aby nepoznala, co zvolil, podle pohybu paže.

Ona sama už svou volbu provedla, přesně tak, jak předpokládal. Dostali se do I/A, FYZIČNO/NAHÝ.

Objevila se druhá tabulka. Kategorie nahoře teď zněly 1.ODDĚLENĚ - 2.VZÁJEMNÉ PŮSOBNÍ - 3.BOJ -

4.SPOLUPRÁCE a ve sloupci po straně A.ROVNÝ POVRCH - B.RŮZNORODÝ POVRCH - C.NESPOJITÝ POVRCH -

D.TEKUTINA. Rozsvícená byla písmena; měl si tentokrát vybrat ze sloupce. Nechtělo se mu s ní plavat nebo viset z tyčí, i když u obojího by se mohly vyskytnout nějaké zajímavé aspekty - poslední dvě možnosti proto odpadly.

Výborně běhal na dlouhé vzdálenosti, ale pochyboval, že by si něco takového zvolila, což vylučovalo povrch rovný.

Rozhodl se tedy pro B.RŮZNORODÝ POVRCH.

Vybrala si 1.ODDĚLENĚ: nakonec to není fanyнка! Takže budou nějakým způsobem závodit a nebudou se fyzicky dotýkat nebo na sebe přímo vzájemně působit. Existovaly ovšem omezené výjimky. No výborně. Zjistí, co je zač.

Ted panel ukázal seznam různorodých povrchů. Stile na ni opět pohlédl. Pokrčila rameny, vybral si tedy první: BLUDIŠTĚ. Jakmile se dotkl písmen, objevil se v prvním rámečku tabulky s devíti čtverci obrázků bludiště.

Vybrala si další: SKLENĚNÁ HORA - její obrázek se objevil ve druhém rámečku.

Do třetího čtverce umístil Stile PRACHOVOU SKLUZAVKU. Dál vybrali PŘESPOLNÍ BĚH, VISUTÉ LANO, PÍSEČNÉ DUNY, NAMAŠTĚNÉ KOPCE, SNĚŽNÝ NÁSEP a VÁPENCOVÝ ÚTES. Třetí tabulka byla kompletní.

Ted si měl zvolit jeden ze svislých sloupců; jí připadly vodorovné řady. Vybral si třetí sloupec, ona první řadu. A už tu byla hra: PRACHOVÁ SKLUZAVKA.

"Vzdáváš se?" zeptal se jí a stiskl příslušné dotazové tlačítko, aby stroj neztratil přehled. Měla patnáct vteřin, aby odmítla, nebo hru nechala propadnout.

Její odpověď byla okamžitá. "Ne."

"Remíza?"

"Ne."

Vlastně nečekal, že by si z těchto možností vybrala. Člověk se vzdával, pokud byla jedna ze stran v tak zřejmé výhodě, že nemělo smysl hrát - když se na příklad měly hrát šachy, a jeden z hráčů byl velmistr, a druhý se ještě nenaučil tahat. Nebo když vyšlo vzpírání, a jednou ze stran bylo dítě, a druhou kulturista. Prachová Skluzavka poskytovala neškodnou zábavu; i bez soupeření to byla legrace. Nevzdal by se nikdo, leda snad člověk trpící fobií z pádů - a ten by se do téhle kategorie her nikdy nedostal.

Její reakce tedy byla zvláštní. Měla se jeho nejpapným dotazům zasmát. Místo toho je vzala vážně. Naznačovalo to, že má z utkání větší trému, než by se zdálo.

Ale tohle přece nebylo turnajové utkání! Kdyby byla úplně neschopná, mohla hru nechat propadnout a mít pokoj.

Nebo mohla souhlasit s remízou a vyprávět pak kamarádkám, že hrála nerozhodně s proslulým Stilem. Vypadalo to tedy, že jí nejde ani o jeho slávu, ani že nepřišla kvůli sázce, a předtím už se rozhodl, že se nejedná o fanynku. Chtěla opravdu závodit - ale doufat, že jako hráč za něco stojí, bylo trochu moc.

Vzali si herní lístky, které se vysunuly z otvorů, a opustili budku. Nikdo nebyl k žádné dílčí hře vpuštěn sám, všichni museli nejdřív odehrát tabulku a ve dvojicích podat zprávu na stanovišti rozhodčích. Neúčastníci tak nemohli působit v areálu zmatek a překážet v legitimních závodech. Děti se samozřejmě simulováním závodů bavit směly a také toho využívaly, už jen zařízení je lákalo. Pro děti byla budova Her obrovským zábavním parkem. Stávaly se však na Hře závislé - se vzrůstajícím věkem se to zhoršovalo - až z nich nakonec byli úplní narkomani. To se přihodilo i Stilovi.

Prachová Skluzavka byla v jiném domě, jeli tedy torpédem. Jakmile se přiblížili k vozu, otevřely se dveře a oni vstoupili do útulného interiéru. Už tu sedělo několik dalších otroků: tři muži středního věku, kteří se s otevřeným uznáním zahleděli na Sheen, a dítě, v jehož očích se zablesklo poznání. "Vy ste ten žokej!"

Stile přikývl. Se vztahem k dětem neměl problémy. Byl sotva větší než ten chlapec.

"Vyhrál ste všechny závody!" pokračoval kluk.

"Měl jsem dobré koně," vysvětlil Stile.

"Jo," souhlasil hoch spokojeně.

Ostatní tři cestující přenesli pozornost na Stila; vytušili, že je možná zrovna tak zajímavý jako dívka. Ale vůz zastavil, dveře se otevřely a všichni vystoupili do dalšího domu. Za chvilku jim ostatní cestující zmizeli; s lístky připravenými v ruce mířili k Prachové skluzavce.

Úřednice u Skluzavky potvrdila platnost lístků a bleskla po Stilovi úsměvem. Opětoval úsměv, přestože věděl, že je to pošetil; úřednice byla robot. Obličej, ruce a horní část trupu byly dokonale humanoidní - normální člověk by nedokázal rozlišit jejich tvar, barvu a texturu od těla živé ženy. Dokonale humanoidní tělo však končilo tam, kde začínal stůl. Ona byla stolem a neměla vůbec žádné nohy. Jako by ji nějaký nebeský řemeslník vytesal z kovového kvádrů a postupně ji oživoval - a pak v polovině nechal práci nedokončenou. Stile k ní pocítil mlhavý soucit; byla si v té své horní polovině skutečně vědoma sama sebe? Toužila po úplném humanoidním těle - nebo chtěla být pouhým stolem? Jaký to byl pocit, být poloviční věcí?

Vrátila mu potvrzený lístek. Stile sevřel prsty kolem jemné ruky. "Kdy ti končí služba, zlato?" zeptal se a zvedl obočí.

Před stroji samozřejmě ostych nepocíťoval.

Na tohle byla naprogramovaná. "Pst. Můj přítel se dívá." Volnou rukou ukázala na robota naproti, na desku, ze které vyčnívaly dvě mužské nohy končící v pase. Předváděly způsob, jakým by se měly na Skluzavce nosit ochranné šortky. Byly to neobyčejně statné nohy a oblast rozkroku vyvolávala pocit úctyhodné mužnosti.

Stile pohlédl na sebe a stáhl obočí. "Tak s ním se tedy měřit nemohu. Moje nohy sahají sotva na zem." Tuhle poznámku pronesl dávný pozemský spisovatel, Mark Twain, a Stilovi se občas hodila. Znovu přijal Sheeninu ruku a oba se pustili ke Skluzavce.

Pomyslel si, že by Sheen mohla něco podotknout ke způsobu, jakým se baví se stroji, ale zdálo se, že si toho nevšimla. No dobře.

Skluzavka byla spleť kanálů, které se zatáčely, rozbíhaly a spojovaly. Protékal jimi prach - hygienicky nezávadné, neutrální, nedráždivé a nekarcinogenní částice z průsvitné umělé hmoty. Ve větším množství se z nich vlastně stávala tekutina a dost klouzaly. Celek byl dramatický; připomínal zpeněné vodní přívaly na jezech a proudy sněhu v lavinách.

Oblékli si tenké šortky a masky s filtry, ochranu předepsanou na Skluzavce. Prach byl neškodný, vnikal ale do všech možných štěrbin, a lidské tělo jich má požehnaně. Byla to jediná věc, kterou Stile na téhle dílčí hře neměl rád: oděv.

Normálně se oblékali jen Občané, a pokud měl na sobě něco ne zcela funkčního nevolník, považovalo se to za nevychovanost. A nejen nevychovanost: mohlo se to stát důvodem k okamžitému ukončení držby na planetě Proton. Ochranné šortky byly v tomto prašném prostředí funkční; přesto se cítil nepříjemně. Jejich sevření a umístění v něm

vzbuzovalo sexuální neklid, a to bylo ve společnosti bytosti jako Sheen trapné.

Nezdálo se, že by si Sheen připouštěla podobné starosti. Možná si byla vědoma skutečnosti, že částečné zahalení oděvem vábí pozornost k těm částem těla, které jsou skryté, a zvyšuje tak její sex-appeal. Stile, jako mnoho nevolníků, nacházel v oblečení jistý nedovolený půvab, zvláště v oblečení slabého pohlaví; symbolizovalo tolik, že o tom obyčejný nevolník mohl jen snít. Musel se dívat jinam, aby se neztrapnil.

Vyjeli výtahem na vrchol Skluzavky. Tady nahoře se přiblížili k zakřivené kupoli, jež udržovala vzduch a teplo uvnitř domu. Jejím třpytem viděl Stile chmurnou, vši vegetace prostou krajinu Protonu. Nepřátelskou atmosféru halily v dálce mračna smogu.

Skluzavka sama tvořila značný kontrast. Z této úrovně vybíhalo k úpatí šest kanálů, každý z poloviny naplněný proudícím prachem. Tím vším se šířila barevná světla, protože i tunely byly průsvitné. Hora na chvíli zčervenala, v příštím okamžiku byla šedomodrá, v dalším žlutá, podle toho, jak se pohybovaly paprsky. Změť drah vypadala jako květinový vzor nevidané krásy. Jestliže se Stile cítil v oblečení fyzicky i emočně nepříjemně, přinášela mu tahle vyhlídka odškodnění - vždy se tu na chvíli zastavil v jakési lehce posvátné účtě.

Zdálo se, že se barvy v jednotlivých kanálech objevují náhodně, v celkovém uspořádání však vytvářely obrysy růží, lilí, tulipánů, fial a gardénii. Vzdušné trysky vypouštěly ve vhodných chvílích odpovídající vůně. Tento projekt navrhoval umělec a Stile jeho dílo obdivoval. Už tu byl mnohokrát, přesto mu ještě pohled nezevšedněl.

Sheen si ničeho nevšímalá. "Zaujmi pozici," řekla a nastavila náhodný startér. Přístroj mohl vystřelit okamžitě nebo taky až za dvě minuty. Tentokrát to bylo něco mezi. Zábrany u kanálů klesly; Sheen skočila do nejbližšího skluzu.

Stile, překvapený její hbitostí, skočil za ní. Nabrali rychlost a vrhli se nohama napřed do široké, jasné a zelené zatáčky, pak do první bílé vertikální smyčky. Nahoru a přes, s malým opilým zpomalením v nejvyšším bodě, po hlavě dolů; v pádu se jim vrátila rychlost.

Sheen se pohybovala dobře. Její tělo mělo přirozenou oblost, jež zapadala do půdorysu skluzu. Za ní se hromadily závěje prachu a odhazovaly ji kupředu. Stile, který ji následoval týměž kanálem, se snažil připravit ji o tolik prachu, aby ji zbavil zásob a ona uvízla na suchu, měla však příliš velký náskok a se svými zdroji zacházela příliš obratně.

Šlo to taky jinak. Tenhle kanál procházel stoupáním částečné gravitace, které bylo pomalé. Protínal ho jiný kanál stáječící se do vývrtky. Stile se dal oklikou, prosvítl spirálou a vyletěl před dívkou.

Pustila se další spojkou, dostala se mu do zad a připravovala ho o jeho prach. Tahle stránka Skluzavky zahrnovala vzájemné působení. Stile uvízl na suchu a jeho pozadí drhlo o náhle holou umělou hmotu skluzu. Bez prachu se nehne z místa!

Upažil, vytáhl se a překulil do přilehlého kanálu. Tohle byl choulostivý tah, sice podle pravidel, ale nevhodný pro amatéry. Měl tu zase prach a nabíral rychlost, přišel však o pohybovou energii, kterou měl. Sheen pokračovala svým kanálem nesená prachem. Pohybovala se před ním - a dostali se už do poloviny!

Toto, uvědomil si Stile, je skutečný závod. Ta dívka byla dobrá!

Skočil zpátky do jejího kanálu a opět se ji pokusil připravit o prach - ale téměř zároveň skočila ona do toho, který se okamžik předtím uvolnil po něm a udržela si vedení. Šikovný tah! Bylo vidět, že už má za sebou hezkých pár závodů a zná všechny možné triky - a pod těmi sladkými křivkami má víc hbitosti, než by byl čekal. Teď ale obsadil lepší kanál, a pokud šlo o pohyb nesený prachem, neměl sobě rovného; dostával se do vedení. Přeskočila k němu, aby mu odřízla prach, on už ale skákal do dalšího skluzu. Než se mohla pustit za ním, obě dráhy se rozdělily a on byl v bezpečí.

Dokončili závod v různých kanálech; našla si nakonec dobrý a doháněla ho, přestože s prachem hospodařil pečlivě. Zvítězil o uši. Za potlesku ostatních hráčů, kteří přihlíželi, vletěli jeden za druhým do sběrného koše. Byl to krásný závod - takový se vidí jednou dvakrát za den.

Sheen vstala a hypnotizujícím pohybem svého trupu ze sebe setřásla prach. "Všechny je prostě vyhrát nemůžu," poznamenala klidně.

Málem se jí to ale podařilo! Takhle těsně za ním jeho soupeř nepřišel už dlouho. Stile ji sledoval, zatímco si stahovala masku a šortky. Byla oslnivě krásná - ještě krásnější než předtím, protože teď si uvědomoval, že její tělo není jen pěkně tvarované, ale také funkční.

"Zajímáš mě," řekl jí. Dozvuky dobrého závodu způsobily, že byl prosycený pozitivními pocity. Jeho ostýchavost klesla na minimum.

Sheen se usmála. "Doufala jsem, že bych mohla."

"Skoros mě porazila."

"Nějak jsem tě zaujmout musela."

Jeden z hráčů se zasmál. Stile se musel smát také. Sheen ukázala karty a on teď chtěl vědět proč. Společná zkušenost prolomila ledy; skutečnost, že se objevila nová výzva, u něj završila přechod od ostýchavosti k normálnímu mužskému imperativu.

Ani ji nemusel zvát, aby zašla k němu domů. Už byla na cestě.

KAPITOLA DRUHÁ

SHEEN

heen se v jeho bytě chovala jako ve vlastním. Energicky stiskla tlačítka na řídicím pultu a objednala lehký kompletní oběd - ovocný salát, proteinový chleba a modré víno.

"Zřejmě o mně leccos víš," řekl Stile při jídle. "Já o tobě nevím nic. Proč jsi chtěla - abych si tě všiml?"

"Jsem blázen do Hry. Mohla bych být dobrá. Jenže mám tak málo času - zbývají mi jenom tři roky držby - potřebuji učitele. Toho nejlepšího. Tebe. Abych byla tak dobrá, že bych se mohla -"

"Zúčastnit Turnaje," dokončil Stile. "Mně taky zbývají tři roky. Ale mohla sis oťukat jiné. Jsem na žebříčku jenom

desátý -"

"Protože nechceš, aby ses musel Turnaje účastnit už letos," řekla. "Necháš se nominovat až v posledním roce držby, protože držba vždycky končí, když se otrok zúčastní Turnaje. Ale mohl bys kdykoliv postoupit na první stupeň žebříčku pětaticetiletých a prvních pět umístěných ve kterémkoliv žebříčku dospělých se automaticky účastní -"

"Díky za informaci," prohodil Stile s lehkou ironií.

Nevšímal si toho. "Takže zůstáváš rok od roku ve druhé pětici, tak nízko, abys byl v bezpečí, kdyby některý ze závodníků na špičce vybouchl nebo se pokusil zmizet, a tak vysoko, aby ses do toho mohl kdykoliv about. Ve skutečnosti jsi ten nejzdatnější hráč naší generace -"

"Přeháníš. Já jsem žokej, ne -"

" - a já se u tebe chci učit. Nabízím -"

"To vidím, co nabízíš," řekl Stile a přejel očima po jejím těle. Teď to mohl udělat bez ostychu, protože už ji znal; počáteční plachost se měnila v odpovídající drzost. Konec konců spolu hráli. "Ale neexistuje způsob, jak ti vštípit celou šíři dovedností nezbytných pro vážnou konkurenci, i kdybychom na to měli sto let místo pouhých tří. Talent se dědí a musí se pěstovat neustálým tréninkem. Mohlo by se mi podařit dovést tě na pátý stupeň tvého žebříčku - který by to vlastně byl?"

"Třidvacetileté ženy."

"To máš štěstí. V tomhle žebříčku jsou v současné době jen tři hráčky na turnajové úrovni. S řádným vedením by se nadějně závodníci mohli podařit jeden ze zbývajících stupňů obsadit. Ale i když to byl pěkný závod, co jsme se hráli na Skluzavce, nejsem si jistý, jestli jsi dostatečně nadějná - a i kdyby ses do Turnaje kvalifikovala, měla bys jen mizivou šanci, že to v něm někam dotáhneš. Já nemám moc velkou šanci - proto pořád ještě využívám každé příležitosti a tvrdě na sobě pracuju, abych se zdokonalil. I když na to máš jiný názor, existuje asi šest hráčů, kteří jsou lepší než já, a dalších několik desítek těch, kteří jsou zhruba na stejné úrovni. Každý rok se jich čtyři nebo pět zúčastní Turnaje, a ostatní zatím trénují, aby doplnili řady závodníků. Když se to dá dohromady s vrtkavostí štěstí, mám šanci jen jedna k deseti, že vyhraju. Ty -"

"Já si o svoji výhře nedělám žádný iluze!" řekla. "Ale kdyby se mi podařilo obsadit tak vysoké místo, že by mi prodloužili držbu, i kdyby to bylo jen o rok nebo dva -"

"To je sen," ujistil ji. "Občané vyhodí tyhle ceny jako návnadu, ale tímhle způsobem získá byt i pouhý rok jen jeden z dvaatřiceti."

"Budu vděčná i za sen," řekla a podívala se mu do očí.

Stila to lákalo. Věděl, že tak atraktivní žena už do jeho života nevstoupí, a ve Hře se opravdu jevila jako nadějná.

Atletické schopnosti, díky kterým dokázala tak mrštně a bez námahy střídat skluzy, jí budou k užítu i v mnoha dalších disciplínách. Mohl by prožít dva příjemné roky, kdyby ji trénoval. Velice příjemné.

Právě proto se měl na pozoru. Prožil už jednu marnou lásku; trvalo léta, než se z toho úplně vzpamatoval - jestli se mu to vůbec podařilo. Tunc, pomyslel si s letmou nostalgií. V některých ohledech se Sheen té dívce z minulosti podobala. Přesto - co vlastně kromě zbývajících tří let měl? Jakmile opustí Proton, ztratí všechno. Bude mít samozřejmě pěkné hnízdečko, svůj galaktický domov, možná dokonce půjde na samotnou přelidněnou Zemi, ale jediné, co ve skutečnosti chtěl, bylo zůstat na Protonu. A protože se nezdálo pravděpodobné, že by se mu to podařilo, mohl si ty zbylé roky klidně užít. Zmínila se, že její držba je zrovna tak krátká jako jeho, bude tedy muset odjet v téže době jako on. To by mohlo být velice zajímavé, kdyby se mezi nimi vytvořil pevný vztah. "Pověz mi něco o sobě," řekl.

"Narodila jsem se pět let před tím, než skončila držba mých rodičů," pravila Sheen a odložila svůj list salátu. Jako mnoho štíhlých žen jedla vyběravě a poměrně střídavě. "Dostala jsem místo u jedné Občanky, nejdřív jako poslíček, pak jako ošetřovatelka. V dětství mě Hra hrozně bavila a byla jsem dost nadaná, ale jak moje zaměstnavatelka stárla, potřebovala pořád víc péče, až -" Pokrčila rameny; teď, příjemně rozechřátý vínem a porozuměním, ke kterému směřovali, dokázal ocenit způsob, jímž ten pohyb rozvínil její nadání. Ale ano, byla to výhodná nabídka - přesto mu něco vadilo. "Nehrála jsem už sedm let," pokračovala, "i když jsem Hru často sledovala na obrazovkách své zaměstnavatelky a neustále si o samotě cvičila strategie a techniky. Moje zaměstnavatelka měla soukromou tělocvičnu -- doporučil jí to lékař. Nikdy jí neužívala, tak jsem tam chodila místo ní. Minulý týden zemřela a já dostala dovolenou, než se převede její majetek, a než její dědička sepiše inventář. Dědička je zdravá žena, takže si nemyslím, že mě čeká moc povinností." Kdyby byl dědic mladý a zdravý muž, pomyslel si Stile, mohla být situace úplně jiná. Otroci neměli kromě ukončení držby ve vhodných fyzických a psychických podmínkách žádná osobní práva a žádný přičetný člověk by neopustil Proton ani o den dříve, než bylo určeno. Otroci, aniž by se nad tím pozastavovali, mohli svým Občanům sloužit jako souložnice nebo souložníci - nebo jeden druhému pro soukromé či veřejné pobavení svých zaměstnavatelů. Jejich těla byla vlastnictvím Občanů. Jen v soukromí, když s tím Občané neměli nic společného, nabývaly vztahy mezi otroky smyslu. Jako teď.

"Takžeš přišla za mnou," řekl Stile. "Abys vyměnila moji přízeň za svoji."

"Ano." Nemusela ani váhat, ani se za takové přiznání stydět. Nevolníci neměli k dispozici ani peněží, ani majetkové úvěry, a během držby neměli žádnou moc - status ve Hře a sex byly hlavními nástroji výměnného obchodu.

"Mám v úmyslu to vyzkoušet. Řekněme týden, pak to zvážíme znovu. Možná tě budu mít dost."

Ani teď nebyl důvod, aby se cítila dotčená; styky mezi nevolníky různého pohlaví byly nutně mělké, třebaže manželství bylo povoleno a jeho fungování zajištěno. Stile se už dávno poučil - a bylo to pro něj velmi bolestné - že nemůže počítat s ničím stálým. Přesto očekával příkrou odpověď v tom smyslu, že spíš bude mít dřív ona dost jeho. Nestalo se nic takového. "Jako součást přípravy na Hru jsem studovala umění potěšit muže," řekla Sheen. "Toho týdne se klidně odvážím."

To byla poctivá odpověď. Ale i tak, přemítal, nedala by normální žena, i ta sebevíc zneužívaná jinými otroky, najevo

nějaké známky hněvu nad neomaleností jeho návrhu? Mohl říct: "Možná se k sobě nehodíme." Vyjádřil se tak bezcitně, jak to jen šlo - pokoušel se vydolovat z ní nějakou reakci. Sheen nezareagovala; zůstala naprosto věčná. Opět mu to bylo divné. Skrýval se v tom nějaký uskok?

"Máš nějaké záliby?" zeptal se. "Třeba hudbu?" Vlastně se na to nechtěl ptát, ale nějak mu to uklouzlo. Pro něj byla láska, díky jeho předchozí zkušenosti, spojená s hudbou.

"Ano, hudbu," přitakala Sheen.

Vzbudila jeho zájem. "Jakou?"

Znovu pokrčila rameny. "Jakoukoliv."

"Vokální? Instrumentální? Mechanickou?"

Svraštila obočí. "Instrumentální."

"Na co hraješ?"

Zatvářila se rozpačitě.

"Jenom poslouchej," řekl. "Já ti na nějaké nástroje zahraju, hlavně na dechy. To je všechno součást Hry. Budeš se muset naučit nejmíň na jeden nástroj, nebo tvoji soupeři zjistí, kde máš slabinu, a přijdou lacino k vítězství."

"Ano, musím se to naučit," souhlasila.

Co by byla dělala, kdyby si při závodě zvolil UMĚNÍ místo FYZICNO? Protože si v základní volbě vybrala NAHÝ, přinesl by jim průnik píseň, tanec nebo příběh: exhibice a capella. Možná uměla vyprávět. Přesto se mu nezdálo, že by měla potřebnou představitost.

"Začneme hned," řekl a zvedl se od jídla. "Mám kostým -" Dotkl se tlačítka a kostým mu spadl do ruky z otvoru ve zdi. Bylo to průsvitné negligé.

Sheen se usmála a přijala je. V soukromí bytu bylo oblečení povolené, pokud se nosilo s rozvahou. Kdyby přišel videohovor nebo se tu stavila návštěva, musela by Sheen oděv schovat nebo ho ze sebe strhat, jinak by byla spatřena třetí osobou a kompromitována. To však jen zvyšovalo jejich vzrušení, tu zvláštní lechtivou dovádělost jejich vztahu. Tímto způsobem se mohl otrok přiblížit Občanům nejtěsněji.

Oděla se beze studu do kostýmu, vykroužila piruetu a rozvlnila tak látku kolem svých nohou. Stilovi to přišlo nepopsatelně erotické. Zhasl světlo; látka zmatněla a efekt se ještě zvýšil. Co všechno šat pro ženu nedělal! Rozléval stíny v místech, kde obvykle žádné nebyly, vnášel tajemství tam, kde bylo předtím všechno jasné.

Přesto jako by ho opět něco varovalo. Sheen byla krásná, to ano - kam se však poděl ruměnek jejího radostného studu? Proč se nezeptala, kde roucho vzal? Měl ho vypůjčené; jeho zaměstnavatel o tom věděl, a až přijde čas, vzpomene si a vyžádá si ho zpátky - ale člověk, kterému tohle nebylo známo, který nevěděl o liberálním postoji tohoto Občana vůči jeho oblíbeným otrokům, by byl měl být vyděšený domnělým přechováváním nepovolených oděvů.

Sheen na to ani nepomyslela.

Technicky se pohybovali v mezích zákona - ale to platilo i pro muže, který naplánoval vlastizradu, a pak se na ní nepodílel. Stile byl jakožto profesionální hráč na jemné odstíny lidského chování vyladěný; s Sheen bylo něco v nepořádku. Ale co? V jejich projevech nebylo vlastně nic, co by se nedalo vysvětlit léty poloviční izolace při ošetřování její Občanky.

No, snad na to přijde. Přistoupil k Sheen. Ochotně mu vyšla v ústrety. Nepokusila se předvést ani scénku "Prosim vás, neubližujte mi, pane", ani "Chyt' si mě, jestli můžeš". Nakonec nebyla o tolik větší než on, takže si ji přitáhl jen o kousek, aby ji mohl políbit. Její tělo bylo pružné a jemná tkanina, již cítil na své kůži, ho přivedla do stavu horečnaté touhy. Tak silného vzrušení nedosáhl v takové rychlosti už léta.

Pevnými a chladnými rty opětovovala jeho polibek. Náhle ta drobná pozorování, která ho zneklidňovala, zapadla do srozumitelného celku a jemu došlo, co je Sheen vlastně zač. Stilova vášeň se začala měnit ve vztek.

Odnesl ji zpět na pohovku. Nenuceně na ni klesla, jako by pro ni byl tento typ pádu zcela běžný. Posadil se vedle ní a sunul jí ruce podél stehů, ten dráždivý kus látky stále mezi nimi. Přesl výš a hladil její nadra, pod látkou dvojnásob erotická. Nahá žena na veřejnosti nikoho nevzrušovala, ale oblečená v soukromí...

Jeho ruce byly uvolněné, laskavé, mysl však měl bdělou - mísila se v ní zloba a pochopení. Za okamžik uvede do pohybu reakci, která by mohla ohrozit jeho zdraví.

"To by mě určitě nikdy nenapadlo," poznamenal.

Její oči se na něj zaostřily. "Co by tě nenapadlo, Stile?"

Odpověděl další otázkou. "Kdo by mohl chtít poslat na mě humanoidního robota?"

Neztuhla. "To tedy opravdu nevím."

"Tahle informace bude ve tvých informačních bankách. Chci výtisk."

Nedala najevo žádné pohnutí. "Jak jsi zjistil, že jsem robot?"

"Dej mi ten výtisk a já ti povím, podle čeho jsem to poznal."

"Nemám dovoleno ukazovat svá data."

"V tom případě to budu muset nahlásit Herní inspekci," řekl Stile klidně. "Roboti nemají dovoleno zavádět proti lidem, pokud nejsou řízeni přímo herním počítačem. Jsi herní stroj?"

"Ne."

"To se tedy bojím, že to s tebou dopadne špatně. Záznam o našem závodě byl zaprotokolován. Jestli podám stížnost, deprogramuji tě."

Pohlédla na něj. Pořád ještě vypadala krásně, ale on teď věděl, co je. "Přála bych si, abys to nedělal, Stile."

Jak silné bylo její naprogramované přání? Jakou podobu na sebe vezmou její námitky, jestliže se octne v úzkých?

Tradovalo se, že robot nemůže ublížit lidské bytosti, ale Stile nebyl hlupák. Všichni roboti na Protonu měli zakázáno ublížit Občanu nebo jednat v rozporu s jeho vysloveným záměrem nebo jednat jakýmkoliv způsobem, který by

případně mohl poškodit blaho kteréhokoliv Občana - ale pokud se týkalo otroků, neexistovala žádná omezení. Roboti obvykle lidi neobtěžovali, ale to bylo proto, že je lidé prostě nezajímali. Jestliže nevolník překážel robotu v provedení jeho úkolu, mohl přijít k úhoně.

Stile teď překážel robotovi Sheen. "Sheen," řekl. "Zkrácená verze anglického slova 'machine'. Tomu, kdo tě programoval, nechyběl smysl pro humor."

"Nevidím na tom nic zábavného," řekla.

"Přirozeně. Tím ses prozradila poprvé. Když jsem ti na Skluzavce nabídl remízu, měla ses zasmát. Byl to vtip. Ty jsi zareagovala bez emocí."

"Na emoce programovaná jsem. Mám naprogramovaná stigmata lásky."

Stigmata lásky. Definice opravdu hodná robota! "Ale ne skutečné?"

"Skutečné taky. Není mezi tím žádný významný rozdíl. Jsem tu proto, abych tě milovala, pokud mi to dovolíš."

Zatím se nezdálo, že by se hodlala uchýlit k násilí. To bylo dobře; vůbec si nebyl jistý, že by jí dokázal utéct, kdyby ho napadla. Fyzické schopnosti robotů se, zrovna jako schopnosti psychické, lišily; závisely na předpokládaném využití a stupni použité techniky. Tohle byl patrně robot velice exkluzivní; to mohlo znamenat, že je u něj lidská podoba a podstata napodobená tak dokonale, že Sheen není silnější než skutečná dívka. Ale spoléhat na to nemohl. "Musím se podívat na ten výtisk."

"Povím ti, jaké mám poslání, když mě k tomu nebudeš nutit."

"Nemůžu věřit tomu, co mi napovídáš. Pokusila ses mi podstrčit historku o tom, jak jsi ošetřovala svoji Občanku."

Spolehnout se můžu jen na výtisk."

"Děláš problémy. Mám tě jen chránit před nebezpečím."

"Cítím se tvojí přítomností spíš ohrožený než chráněný. Proč bych měl potřebovat ochranu před nebezpečím?"

"To nevím. Musím tě milovat a chránit."

Stile se dotkl svého nástěnného videa. "Herní inspekci," řekl.

"Nedělej to!" vykřikla Sheen.

"Zrušte hovor," řekl Stile videu. K násilí se očividně neschylovalo a on teď měl páku. Bylo to jako Hra. "Ten výtisk."

Sklopila oči a svésila hlavu. Lesklé vlasy jí padaly na ramena a vlnily se na látce negližé. "Dobře."

Náhle k ní pocítil lítost. Byla opravdu stroj? Ted' o tom pochyboval. Dalo se to ale samozřejmě ověřit. "Mám tu terminál," řekl a dotkl se jiného úseku zdi. Do ruky mu vklouzl kabel s konektorem. Jen velmi málo otroků mělo povolený přímý přístup k terminálu - ale on byl jedním z nejprivilegovanějších otroků na Protonu a taky jím zůstane, pokud bude opatrný, a pokud bude dobře jezdit na koni. "Které?" zeptal se.

Otočila se. Zdvihla ruku k pravému uchu, shrnula pramen vlasů a stlačila si lalůček. Ucho sklouzlo dopředu a odkrylo zásuvku.

Stile do ní zastrčil šňůru. Elektrický okruh se uzavřel. Z otvoru ve zdi se začaly okamžitě sunout výstupové archy plné číslic, grafů a vzorců. Stile sice nebyl na počítače odborník, ale jeho herní trénink z něj udělal ucházejícího pomocníka při analýze programů na stadionu a měl také zkušenosti s analýzou faktorů při jednotlivých závodech. Proto mu jeho zaměstnavatel poskytl tohle vybavení: aby Stilovi umožnil stát se tak dobrým žokejem, jak to jen půjde. Bylo to skvělé - jeho mysl byla připravená zrovna tak jako tělo.

Při studiu archů obdivně hvízdal. Sheen měla dvousložkový mozek sdružený s digitálními a analogovými složkami - připomínalo to zdvojené (a přesto rozdílné) hemisféry lidského mozku. Nejchytřejší počítač, jaký se v robotu vůbec mohl skrývat. Obsahoval komplikované okruhy zpětných vazeb, které mu umožňovaly poučit se ze zkušeností a přeprogramovat se v mezích prvotní direktivy. Mohl postupem doby zvětšit svou kapacitu. Byl zkrátka inteligentní a sebe-vědomý: byl to stroj, který se zatím nejvíce přibližoval lidství.

Stile se rychle zaměřil na klíčovou část: na její původ a prvotní direktivu. Robot mohl bez výčitek svědomí lhát, krást a zabíjet, ale svou prvotní direktivu porušit nemohl. Našel příslušná data a znovu je vložil do analyzátoru, aby si mohl prohlédnout shrnutí.

Hlavní myšlenka byla jednoduchá: ZÁZNAM PŮVODU NENÍ K DISPOZICI. DIREKTIVA: CHRAŇ STILA PŘED NEBEZPEČÍM. SUBSMĚRNICE: MILUJ STILA.

To, co mu řekla, byla pravda. Nevěděla, kdo ji vyslal, a záleželo jí jen na jeho bezpečí. Byla modifikována láskou, takže by ho nechránila způsobem, za který by pak zaplatil příliš draze. Taková opatrnost byla u robotů jinak bezcenných nutná. Tomuto stroji na něm skutečně záleželo. Býval by jí mohl věřit.

Stile vytáhl šňůru a Sheen si s mírným chvěním vrátila ucho na místo. Opět vypadala naprosto lidsky. Když se bránila, byl neústupný. Ted' se cítil provinile. "Omlouvám se," řekl. "Musel jsem to vědět."

Nepodívala se mu do očí. "Tys mě znásilnil."

Stile si uvědomil, že je to pravda. Zmocnil se údajů, aniž by skutečně souhlasila. Použil nátlaku a fakta si z ní vynutil.

Byla tu i fyzická analogie - zastrčil tvrdý konec kabelu do zcela soukromého otvoru a vzal si něco, co patřilo jen jí.

"Musel jsem to vědět," opakoval nepřesvědčivě. "Jsem sice otrok velice privilegovaný, ale stejně jsem jenom otrok. Proč by někdo posílal drahého robota, aby chránil člověka, kterému nic nehrozí? Nemohl jsem si dovolit uvěřit tvojí historce a nepřesvědčit se, zvláště když tvůj krycí příběh pravdivý nebyl."

"Jsem naprogramovaná tak, abych reagovala způsobem, jakým by reagovala skutečná dívka!" vyletěla. "Skutečná dívka by neprohlašovala, že ji sestavili v obchodě s elektronikou - nebo snad ano?"

"To je pravda..." souhlasil. "Ale stejně -"

"Důležitá je moje prvotní direktiva. Konkrétně znamená, že se mám zalíbit jednomu muži - tobě - milovat ho a udělat všechno pro to, abych mu pomohla. Dali mi takovou podobu, abych se částečně podobala ženě, kterou jsi kdysi znal - ne moc, aby to nebylo nápadné, ale tak, aby to odpovídalo tvému osobnímu vkusu -"

"To vám vyšlo," řekl. "Líbila ses mi od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl, ale proč, to jsem si neuvědomil."
"Přišla jsem, abych ti nabídla všechno, co mám - a není toho málo - včetně půvabu ženské tajemnosti. Dokonce jsem si oblékla to nesmyslné roucho, které by na sebe žádná lidská žena nevzala. A ty - ty -"
"A já jsem to tajemství zničil," dokončil Stile. "Kdybych se byl mohl přesvědčit jiným způsobem -"
"Asis neměl na vybranou. Jsi člověk."
Stile na ni, opět udivený, pohlédl. Její tvář byla pořád ještě odvrácená, oči sklopené. "Opravdu něco cítíš, ty, robot?"
"Jsem na to naprogramována."
To byla pravda. Obešel ji, aby jí pohlédl do obličeje. Znovu se odvrátila. Vzal ji za bradu.
"Nesahej na mě!" vyjekla.
To už byl nějaký program! "Podívej, Sheen. Já se omlouvám. Já -"
"Neomlouvej se robotovi! Jen idiot by se bavil se strojem."
"Správně," souhlasil. "Jednal jsem hloupě a teď bych rád věděl, jak by se to dalo napravit."
Znovu se pokusil pohlédnout jí do obličeje, a ona se znovu odvrátila. "Tak podíváš se na mě nebo ne?" vykřikl. Byl velice rozrušený; jeho city téměř bez varování přeskakovaly od zahanbení ke smutku či hněvu.
"Jsem tu proto, abych sloužila; musím poslouchat," řekla a obrátila k němu oči. Byly lesklé a tváře měla vlhké.
Humanoidní roboti samozřejmě mohli plakat, mohli téměř všechno, co lidé. Sheen byla naprogramována tak, aby reagovala tímhle způsobem, když se zraní, když ji někdo ublíží nebo urazí. Věděl to, a přesto cítil zvláštní pohnutí.
Opravdu se trochu podobala té, kterou miloval. Přesnost, se kterou jí dali podobu, komentovala děsivost moci, jež byla dostupná Občanům této planety, i ta nejsoukromější, nejnepatrnější banalita se dala kdykoliv získat z počítačových záznamů.
"Jsi tu proto, abys mě chránila, ne abys mi sloužila, Sheen."
"Můžu tě hlídat, jenom když zůstanu s tebou. Teď, když víš, co jsem zač -"
"Proč se chováš tak odmítavě? Já jsem tě nevyhnal."
"Jsem zkonstruovaná tak, abych ti působila radost, abych ti chtěla působit radost - to mi pomáhá plnit mou direktivu. Teď nemůžu."
"Proč ne?"
"Proč si ze mě děláš legraci? To si myslíš, že naprogramované city jsou miň závažné než přirozené? Že elektrochemie neživých nemá stejnou platnost jako elektrochemie živých? Že moje iluze vědomí je slabší než tvoje iluze svobodné vůle? Moje existence měla jediný cíl a ty jsi mi zabránil v jeho splnění - nemám teď pro svou existenci důvod. Proč jsi mě nemohl přijmout takovou, jaká jsem byla? Poučila bych se ze zkušeností a plnila bych své poslání dokonale. Pak by to bylo skutečné."
"Neodpověděla jsi na mou otázku."
"Ty jsi neodpověděl na moji!"
Stile rychle přeřadil. Tohle byl ten nejženštější robot, na jakého kdy narazil! "No dobře, Sheen. Odpovím na tvé otázky. Proč si z tebe dělám legraci? Odpověď: Nedělám si z tebe legraci - ale kdybych si ji dělal, nebylo by to proto, abych ti ublížil. Jestli si myslím, že tvoje naprogramované city nemají stejnou platnost jako city smrtelníků? Odpověď: Ne, musím přiznat, že cit je cit, ať už je jeho původ jakýkoliv. Některé moje city jsou krátkozraké, nerozumné a bezcenné; ale stejně mnou vládnu. Má tvoje iluze vědomí menší platnost než moje iluze svobodné vůle? Odpověď: Ne. Jestli si myslíš, že vědomí máš, tak ho určitě máš, protože v tom přece vědomí spočívá. Je to zpětná vazba toho, že si uvědomuješ sebe sama. O svojí svobodné vůli si nedělám velké iluze. Jsem otrok a vládne mi vůle mého zaměstnavatele. Bezpochyby mnou vládne spousta dalších věcí, které zaregistruji jenom zřídka - například zemská tíže, můj genetický kód nebo tlak společnosti. Většina mé svobody existuje jenom v mém mozku - stejně jako tvoje vědomí. Proč jsem tě nemohl přijmout takovou, jaká jsi byla? Protože jsem profesionální hráč, ne ten nejlepší, jaký kdy existoval, ale patrně mě časem uznají za jednoho z nejlepších mojí generace. K úspěchu mi nepomohlo mé zakrslé tělo, ale můj mozek. To, že jsem neustále přemýšlel, neustále se snažil pochopit sebe sama a všechny ty, se kterými hraji. Když se setkám s něčím zvláštním, musím zjistit, jaký to má důvod. Ty jsi přitažlivá, hezká, jsi typ děvčete, který byl vždycky mým ideálem; dokonce i to, jak jsi vysoká, protože kdyby byla moje partnerka menší než já, vypadalo by to moc nápadně, a já bych byl v tomhle ohledu nápadný nerad. Přišla jsi za mnou z důvodu, který se mi zdál nedostatečný, nesměla ses v situacích, ve kterých ses smát měla, nereagovala jsi tak, jak reagovat měla. Vypadalo to, že znáš spoustu věcí, ale když jsem šel do hloubky, našel jsem ve tvých vědomostech mezery. Zkoušel jsem tě naprosto samozřejmě, jsem už takový. Zeptal jsem se tě na hudbu, ty jsi řekla, že tě zajímá, ale jaká je to hudba, ti bylo jedno. A tak dál. Tohle je pro umělou inteligenci typické; i ty nejlepší stroje mohou při stejné váze dosáhnout jen jediného procenta lidské chápavosti. Dobře seřízený robot se může v regulované situaci chovat stejně inteligentně jako člověk, protože informace, které má k dispozici, jsou specifické, relevantní a okamžitě přístupné. Člověk není organizovaný tak účelně. Nepodstatné vzpomínky zastiňují ty podstatné a informace jsou přístupné jen tehdy, když se jim dostane nějakého nepochopitelného podnětu. Ale intelekt robota je iluzorní, a taky se to brzy projeví, když se ty nepochopitelné a krivolaké cestičky prozkoumají. Mysl smrtelníka je jako divočina. Obsahuje nepřeberné množství tlejících vědomostí a napůl pochopených zkušeností, které tvoří přirozené přístavy pro projevy divočiny. Robot je disciplinovaný a civilizovaný. Nevlastní rozsáhlé a z větší části nevyužité skládky podvědomí, z nichž by čerpal, nemá houbovitou a napůl zapomenutou podpůrnou vrstvu. Ví, co ví, v záležitostech, které nezná, je ignorant a mezi těmito dvěma oblastmi je ostrá hranice. Proto robot nemá intuici, což je zdvořilý způsob, jak vyjádřit, že se nestává často, aby robot sáhl do malstrůmu svého smetiště a šťastně tak pronikl k podstatě věci. Máš přímočařejší mysl než já a to vzbudilo mé podezření. Nemohl jsem přijmout to, čím jsi byla. Nikdy bych se nestal takovým hráčem, jakým jsem, kdybych přijímal podobné nabídky."

Sheeniny oči se zvětšily. "Ty jsi mi odpověděl!"

Stile se zasmál. Málem z toho byla improvizovaná přednáška. "Ptám se znovu: proč ne?"

"Protože jsem stroj. Jiného muže by artefakt, dokonalá ženská podoba, uspokojil; to je jeden z důvodů mé existence. Ale ty stojíš nohama v realitě, ať už je divočina, kterou vnímáš, jakkoliv spleť. To, co tě přimělo odhalit mou podstatu, tě bude nutit odmítat iluzi, kterou nabízím. Chceš skutečnou živou dívku a víš, že já živá nejsem a nikdy nebudu. Nebudeš si moc dlouho předstírat, že ti stojí za to ztrácet se mnou čas."

"Domýšlíš si toho o mém charakteru příliš mnoho. Moje logika je jiná než tvoje. Řekl jsem, že máš omezené myšlení; neřekl jsem, že mi nestojíš za to, abych s tebou ztrácel čas."

"Tos ani nemusel. Jsi zdvořilý i ke strojům, zrovna jako jsi byl zdvořilý k pokladní u Prachové skluzavky; máš takovou povahu. To ale netrvalo dlouho a došlo k tomu na veřejnosti, v soukromí takovéhle scénky nepotřebuješ. Ted', když jsem tě opravdu poznala a zjistila, že to, co o tobě ví počítač, není zdaleka všechno, uvědomuji si, jak bylo pošetilé - "Stroj a pošetilý?"

" - předpokládat, že by se mi mohlo podařit tě oklamat, být na sebekratší dobu. To, co se mi stalo, jsem si zasloužila."

"To sis určitě nezasloužila, Sheen. Vyslali tě do mé džungle nevinnou, a ještě ke všemu nerealisticky naprogramovanou."

"Díky," řekla s jistotou - pro umělé bytosti netypickou - ironií. "Já jsem ale předpokládala, že přijmeš, co se ti nabízí, když to budeš chtít. Ted' vidím, jak to bylo krátkozraké. Co mám dělat? Nevím, kam bych se mohla vrátit, a nepřeji si, aby mě předčasně sešrotovali. Bude trvat ještě dlouho, než se mé součástky znatelně opotřebují."

"Zůstaneš samozřejmě se mnou."

Zatvářila se nechápavě. "Tomuhle se říká humor? Měla bych se zasmát?"

"Myslím to vážně," ujistil ji.

"Jen tak, pro nic za nic?"

"Podle tvých měřítek jsem nerozumný. Ale v tomhle případě důvod mám."

To, co ji napadlo, bylo téměř lidské. "Abych ti sloužila? Můžeš to po mně chtít, protože sis na mě vynutil ten výtisk. Jsem ti vydaná na milost a nemilost. Jsem ale naprogramovaná na jiný druh vztahu."

"Otrok nemůže mít sluhy. Chci tě ze stejného důvodu jako ty mě."

"Kvůli ochraně a lásce? Na to, abych ti věřila, v sobě mám moc logiky. Ty nejsi člověk, kterému by stačil stroj, byť by byl sebedokonalejší." Přesto vypadala napůl nadějně. Stile věděl, že výraz jejího obličeje svědčí jen - stejně jako vše ostatní - o zručnosti tvůrce; možná si emoce, které viděl, jenom představoval. Přesto ho to dojalo.

"Domýšlíš si toho moc. Nakonec odejdu ke svým. Zatím jsem ale rád, že mám Hru - aspoň do chvíle, než zjistím, co mě to ohrožuje, že ke své ochraně potřebuji humanoidního robota."

Přikývla. "Ano, to je logické. Měla jsem představovat tvou přítelkyni a být ti tak neustále nablízku, dokonce i ve spánku, a postarat se, aby se ti něco nestalo. Jestli chceš předstírat, že mě přijmeš takovou, jaká jsem, mohu do jisté míry své poslání splnit."

"Proč bych to měl předstírat? Já tě přijímám takovou, jaká jsi."

"Nech toho!" vykřikla. "Nemáš vůbec představu, co to je, být robot! Dostat podobu ideálu a jednou provždy být odsouzená k neúspěchu -"

Stile pocítil na okamžik hněv. "Sheen, zapomeň na svou logiku a poslouchej." Posadil se vedle ní na pohovku a vzal ji za ruku. Její prsty rozechvívalo nemechanické vzrušení. "Jsem malý, menší než většina těch, které znám. Točil se kolem toho celý můj život. Když jsem byl malý, posmívali se mi a vyloučili mě z mnoha her, protože nevěřili, že bych byl k něčemu dobrý. Moje vada byla tak zjevná, že si často ani neuvědomovali, že se dotýkají mých citů, když mě přehlížejí. Když jsem dospíval, bylo to ještě horší - žádná dívka nestála o chlapce, který by byl menší než ona. Ted', když jsem dospělý, už to není tak nápadné, možná je to ale nejhorší. Lidé přikládají fyzické výšce přílišný význam. Vysocí muži jsou považováni za vůdce, mají za šašky. Ve skutečnosti jsou drobnější lidé obecně zdravější než vyšší; jsou lépe sladěni žijí déle. Méně jedí, méně spotřebují, zaberou méně místa. Ze všech těchhle věcí mám užitek - je to součást toho, co ze mě dělá šampiona Hry a špičkového žokeje. Malé lidi ale nikdo nebere vážně. Můj názor nemá takovou váhu jako názor vyššího muže. Když potkám člověka, kterému sahám po bradu, je přesvědčený, že jsem méněcenný, a jsou o tom přesvědčeni i všichni ostatní - a pro mě bývá těžké o tom pochybovat."

"Ale ty nejsi méněcenný!" zaprotestovala Sheen.

"Ty taky ne! A pomáhá ti, že to víš?"

Mlčela. "Nemluvíme o ničem objektivním," pokračoval Stile.

"Sebeúcta je subjektivní záležitost. Může se zakládat na hlouposti, je ale velice kritická. Řekla jsi, že nemám ponětí, co to znamená být jednou provždy odsouzený k neúspěchu. Já selhávám víc než ty, chápeš to?"

"Ne. Ty jsi člověk. Osvědčil ses. Bylo by pošetilé -"

"Pošetilé? To jistě. Dal bych ale celé své postavení, možná i svou duši, kdybych byl o čtvrt metru vyšší. Abych se vedle tebe mohl postavit, shlížet k tobě. Ty možná vypadáš tak, jak si představuji ideální ženu, já ale nevypadám tak, jak si představuji ideálního muže. Ty jsi uvnitř, za svým naprogramováním, racionální stvoření; já jsem za svým iracionální zvíře."

Pohnula se na pohovce, vstát se však nepokusila. Její tělo bylo pod průsvitnou tkaninou divem dokonalosti. Jak úžasnou odvedl její tvůrce práci, aby obloudil Stilův rozum a zaslepil ho v čiré touze takovou ženu vlastnit! Mohlo se to podařit. Málem to Stila oklamalo. "Vyměnil bys své malé lidské tělo," zeptala se, "za velké tělo humanoidního robota?"

"Ne." Ani o tom nemusel přemýšlet.

"V tom případě na tom nejsi hůř než já."

"O tom právě mluvím. Vím, jaké to je, být nespravedlivě zesměšňován nebo odmítán. Vím, jaké to je, být odsouzený k tomu, že se nepřiblížíš svému ideálu, bez jakékoliv naděje na nápravu. Protože selhání je, aspoň částečně, ve tvém ideálu. Mohl bych si nechat provést operaci, která by mi tělo prodloužila. Moje tělo se osvědčilo. Moje duše ne."

"Já žádnou duši nemám."

"Jak to víš?"

Opět neodpověděla. "Já vím, jak to víš," řekl. "Víš to, protože to víš. Je to podstata tvé filozofie. Zrovna tak jako já vím, že jsem méněcenný. Něco takového nepodléhá racionálním důkazům. Proto tvému postavení rozumím. Rozumím postavení všech vyobcovaných. Soucítím se všemi, kdo žijí po tom, co nemohou mít. Nesmírně rád bych jim pomohl a vím, že jim nepomůže nikdo. Vyměnil bych vše, čím jsem nebo čím snad jsem, za to, abych byl větší, a vím, jak je taková touha nesmyslná, a že by mi nepřinesla ani štěstí, ani uspokojení. Ta bys vyměnila svou logiku a krásu za pravé maso, krev a kosti. Svou umělou nezranitelnost za lidskou smrtelnost. Jsi na tom hůř než já, víme to oba. Proto necítím potřebu s tebou soupeřit, jako bych cítil, kdybys byla člověkem. Skutečná dívka, která by se ti podobala, by stála nade mnou; musel bych se předvádět, abych dokázal, že na ni mám právo, abych ji shodil, abych ji připravil o tu pochybnou čest být mým ideálem, abych cítil, že jí jsem hoden. Ale s tebou -"

"Mě můžeš přijmout takovou, jaká jsem - protože jsem robot," řekla Sheen. Vypadale užasle. "Protože jsem méně než ty."

"Myslím, že si konečně rozumíme." Stile ji položil ruku kolem ramen a přitáhl si ji, aby ji políbil. "Jestli o mě za těchhle okolností -"

Odtáhla se. "Ty mě lituješ! Tys mě znásilnil, a teď se snažíš, abych byla ráda!"

Pustil ji. "Možná máš pravdu. Všechny své motivy vlastně neznám. Nebudu tě tady držet, jestli chceš jít. Jestli tu zůstaneš, nebudu si tě vůbec všimnout, pokud to tak budeš chtít. Poradím ti, jak by ses mohla zdokonalit ve své lidské roli, aby ostatní nepoznali, že jsi robot, jako se to stalo mně. Pokusím se vynahradiť ti -"

Vstala. "To se radši nechám sešrotovat." Přešla k obrazovce videa a dotkla se tlačítka. "Herní inspekci, prosím."

Stile se vymrštil z pohovky a skoro proletěl vzduchem, aby se k ní dostal. "Zrušte hovor!" zařval. Oba se opřeli o protější stěnu.

Sheeniny obrovské oči se upíraly do jeho. "Tobě to není jedno," řekla. "Tobě to vůbec není jedno."

Stile ji objal a divoce ji políbil.

"Skoro ti věřím," řekla, když zase mohla mluvit.

"Je mi úplně jedno, čemu věříš! Možná mě teď nechceš, ale já chci tebe. Znásilním tě skutečně, jestli uděláš krok k tomu videu."

"Ne, znásilníš. Nejsi takový."

Měla pravdu. "V tom případě tě prosím, aby ses neudávala," řekl a pustil ji. "Já -" Odmlčel se; dusil se a zmítal jím složitý příval citů.

"Ta divočina v tobě - zvířata vycházejí ze svých doupat a napadají tvůj rozum," řekla Sheen.

"Máš pravdu," souhlasil smutně. "S tím výtiskem jsem tě zneužil. Je mi to líto. Věřím ve tvé vědomí a ve tvé city. Ve tvé právo na soukromí a tvou sebeúctu. Odpuť mi, prosím. Dělej, jak myslíš, ale nedovol, aby moje bezcitnost zničila tvůj -" Nedokončil větu. Nemohl říci "život", a jiné slovo ho nenapadlo.

"Tvá bezcitnost," zamumlala s úsměvem. Pak stáhla obočí. "Víš vůbec, že pláčeš, Stile?"

Dotkl se jedním prstem tváře a uvědomil si, že je vlhká. "To jsem netušil. Asi je teď řada na mně."

"Pro city stroje," prohodila.

"A proč ksakru ne?"

Objala ho. "Myslím, že bych tě mohla milovat, i kdybych na to nebyla naprogramovaná. Je to samozřejmě jen další iluze."

"Samozřejmě."

Znovu se políbili. To byl začátek.

KAPITOLA TŘETÍ

ZÁVOD

áno se Stile musel hlásit do práce u svého zaměstnavatele. Byl tak rozrušený, že se ani necítil unavený. Věděl, že dokáže dovést do konce odpolední závod, a pak si, se Sheen po svém boku, odpočine.

Sheen mu zůstávala nablízku, jako by si nebyla jistá jeho přátelstvím. Torpédo bylo plné, protože čas, který lidé trávili v zaměstnání, byl považován za dopravní špičku. Museli stát. Právě tohoto rána by byl raději seděl - poněkud by to vyrovnalo rozdíl ve výškách. Ostatní cestující Stila o hlavu převyšovali a téměř nevědomky se na něj tlačili. Jeden z nich se na něj podíval, okamžitě ho ale pustil z hlavy a upřel zrak na Sheen.

Odvrátila oči, muž si však nedal pokoj a sunul se blíž. "Ztrať se," zahučela a majetnický vzal Stila za ruku. Chlapík se zahanbeně otočil a svaly na jeho hýždích se napjaly. Vůbec ho nenapadlo, že by tam mohla být s tak drobným mužem. Jeli vzdušnou drahou. Stile, přimáčkнутý ke stěně kabiny, držel Sheen za ruku a vyhlížel ven. Torpédo bylo průhledné, stěnu prozrazovalo jenom jiskření. Za ní bylo vidět povrch planety, jasný a chmurný jako pustý měsíc. Připomněl si včerejší den, kdy se na něj díval z vrcholku Skluzavky. Jeho život se od té chvíle znatelně změnil, Proton se ale nezměnil vůbec. Zůstal prakticky neobydlený, až na domy s tíhovými poli, které zadržovaly okysličený vzduch. Přitažlivost na povrchu planety dosahovala asi dvou třetin přitažlivosti zemské, takže ji museli v blízkosti domů zvyšovat. To znamenalo, že dál od domů je nižší, protože ji bylo možné pouze zaměřit a řídit, ne vytvořit či zrušit. Přírodní děje planety tím poněkud utrpěly. Výsledkem byla pustina, a to ještě nebral v úvahu emise z protonitových dolů. O život vně domů by nikdo nestál!

Na ulici předměstského domu si jich všiml další člověk. "Hej, mládenče, kolik chceš za tu holku?" zavolal. Stile kolem

něj prošel bez odpovědi, Sheen to však nehodlala nechat jen tak.

"Nic, já jsem robot," zavolala nazpátek.

Muž se rozchechtal. A legrační to samozřejmě bylo - žádný otrok si nemohl dovolit vlastnit humanoidního robota, i kdyby na to měl povolení a peníze. O kolik lépe by však žert vyzněl v budově Her, kde se v pohledech, které se na Stila upíraly, zračila úcta a závist - tady venku byla absurdita téměř povinnou součástí humoru.

Ve stáji ji musel představit. "Tohle je Sheen. Potkal jsem se s ní včera v budově Her." Stájníci mu věnovali uznalé a závistivé kývnutí. Postavou ho všichni převyšovali, nedávali mu však najevo žádné pohrdání. Podobně jako ve Hře tu měl kolem hlavy svatozář. Svou práci měl skutečně rád. Sheen mu majetnický visela na ruce a dávala tak světu na srozuměnou, že její pozornost a přízeň patří jen jemu.

Stile věděl, že je to pošetilý, ale nadýmal se pýchou. V očích světa to byla výjimečně krásná dívka. Měl sice ženy i předtím, žádná z nich však nebyla tak hezká. Byla robot; nemohl si ji vzít ani s ní mít děti - jejich vztah měl být dočasný. Než prohlédl její přestrojení, nenabízela mu nic než dva nebo tři roky, než oběma skončí držba a budou muset opustit Proton. Byl v tom tak velký rozdíl?

Představil ji svému koni. "Tohle je Válečník, nejtvrdohlavější a nejrychlejší kůň naší generace. Hned teď se na něj podívám; mění se ze dne na den. Tomu, co vidíš, se nedá věřit. Umíš jezdit na koni?"

"Ano." Ovšemže uměla. Na něco tak základního nemohli zapomenout. Podle všeho byla k jízdě na koni dobře připravená.

"Dobře, dám ti Molly. Už je na penzi, ale hýbat se dokáže pořád, a Válečník ji má rád." Dal znamení stájníkovi. "Osedlej pro Sheen Molly. Projedeme si dráhu."

"Dobře, Stile," řekl mládenec.

Stile nasadil Válečníkovi, který poslušně sklonil hlavu, aby na něj Stile dosáhl, ohlávku a vyvedl ho ze stáje. Kůň byl velký tmavý plnokrevník, podstatně vyšší než Stile, vypadal však poměrně poslušně. "Je dobře trénovaný," poznamenala Sheen.

"Dobře trénovaný je, ale má svou hlavu. Poslouchá mě proto, že ví, že na něm umím jezdit; k ostatním se chová jinak. Je velký a silný; měří v plecích sedmnáct dlaní - to je přes jeden a tři čtvrtě metru. Jsem jediný, kdo má dovoleno na něm jezdit."

Došli k sedlovně. Stile koni prohlédl hlavu a hubu, přejel mu prsty po nádherné hřívě, zvedl mu jedno po druhém kopyta a zkontroloval, zda v nich nemá kamení nebo praskliny. Nic tam samozřejmě nebylo. Poplálal Válečníka po svalnaté pleci, otevřel přístřešek a přinesl malé poloviční sedlo, které koni položil na hřbet.

"Ty pojedeš bez sedlové pokrývky?" zeptala se Sheen. "A bez podpěny? Bez třmenů?"

"Tohle má jen proto, aby se nezranil. Já žádné sedlo nepotřebuju, abych z něj nespadl, ale kdybych mu vahou svého nahého těla udělal na páteři bolák-"

"Tak by to rozrušilo tvého zaměstnavatele," dokončila.

"Ano. Cení si svých koní nade všechno. Já si jich proto cením taky. Kdyby Válečník onemocněl, přestěhoval bych se, než by se uzdravil, k němu do stáje."

Rozesmála se, pak zmlkla. "Nejsem si jistá, jestli si děláš legraci."

"Nedělám. Moje blaho záleží na mém zaměstnavateli - ale i kdyby tomu tak nebylo, našla bys mě u koní. Já koně miluju."

"A já miluju tebe."

"Vážíme si jeden druhého," souhlasil a znovu poplálal Válečníka. Kůň se nosem dotkl jeho vlasů.

Přivedli Molly s obvyklou uzdou a sedlem se třmeny. Sheen nasedla, vzala do rukou otěže a čekala na Stila. Ten se do svého sedla vyšvihl; jako opora k nasednutí se nedalo použít. Byl samozřejmě jedním z nejlepších gymnastů Hry - když musel, dokázal na koni udělat flip či hvězdu.

Zvířata věděla, kudy jít. Vyrazila po cestě krokem, pak zrychlila do klusu. Stile se soustředil na chod svého zvířete a vnímal nenucenou hru svalů. Válečník byl skvělý kůň, šampion, a dnes byl ve formě. Stile věděl, že by odpoledne mohl zvítězit. Věděl to ještě předtím, než nasedl, ale nikdy žádný závod nepovažoval za předem vyhraný. Vždycky si musel všechno ověřit sám. Kvůli sobě, kvůli svému zaměstnavateli, kvůli koni.

Tentokrát vlastně svůj domácí úkol nesplnil pořádně - promrhal určený čas milováním se s Sheen. Naštěstí už ostatní účastníci závodu i jejich žokeje znal. Válečník byl jasný favorit. Jeden závod zajetý naslepo mu neublíží.

Stile se přesvědčil, že je kůň v pořádku, a přenesl svou pozornost na okolí. Stezka se vinula mezi exotickými stromy: byly tu miniaturní sekvoje, mamutí stromy, Douglasovy jedle a za nimi obří keře v květu. Sheen je, dokud ji Stile nenapomenul, mýjela jen s povrchním zájmem. "Tyhle zahrady patří mezi nejpozoruhodnější na naší planetě. Každá rostlina sem byla za nesmírnou cenu dovezena přímo ze Země. Obyčejná dívka by byla něčím takovým nadšena. Projet se tímhle domem se podaří jen málokomu."

"Tak mě to - ohromilo, že jsem ze sebe nedokázala vypravit ani slovo," řekla Sheen a horlivě se rozhlížela kolem. "Až ze Země? Proč je prostě nevypěstovali ze standardních sazenic? Mohli je pak křížit a získat různé odrůdy."

"Protože můj zaměstnavatel má vytříbený vkus. Co se týče koní a co se týče rostlin také. Chce originály. Oba naši koně se narodili na Zemi."

"Věděla jsem, že jsou Občané bohatí, ale možná jsem jejich postavení nedocenila," řekla. "Už jen cena samotné cesty -"

"Zapomínáš, že tahle planeta má monopol na protonit - a protonit je palivo Vesmírného věku."

"Jak jsem na to jen mohla zapomenout!" Významně se na něj podívala. "Máme tu soukromí?"

"Ne."

"Přesto se musím zeptat. Někdo mě za tebou poslal. Musí ti tedy hrozit nějaké nebezpečí. Pokud nepředstavuji pozornost ze strany tvého zaměstnavatele?"

Stile luskl prsty. "Který se ani neobtěžoval, aby mi takovou laskavost vysvětlil! Radši si to ale ověřím, protože jestli to nebyl on -"

Přikývla. "Pak by to mohlo být dílo jiného Občana. A jaký by měl jiný Občan důvod, aby tě chránil, a před čím? Kdyby to měl ve skutečnosti být nějaký uskok proti - Stile, já bych nechtěla být zbrani -"

"Musím se ho zeptat," řekl Stile. Potom s formální důstojností pronesl: "Pane."

Chvilí bylo ticho. Pak se ze skrytého reproduktoru v živém plotě ozvala odpověď. "Co je, Stile?"

"Pane, mám podezření s pravděpodobností jedna ku dvěma, že mně nebo vašim koním hrozí nebezpečí. Mohu vám položit otázku a záležitost tak objasnit?"

"Mluv." Hlas byl netrpělivý.

"Pane, doprovází mě humanoidní robot, který je naprogramovaný na mou ochranu. Poslal jste ho vy?"

"Ne."

"Pak to mohl udělat jiný Občan. Mám podezření, že nějaký soupeř mohl použít jejího krásného těla jako zástěrky a nastražit bombu -"

"Ne!" vykřikla zděšeně Sheen.

"Ať je ta věc okamžitě co nejdál od mých koní!" štěkl Občan. "Postará se o ni můj bezpečnostní oddíl."

"Sheen, slez z koně a utíkej!" vykřikl Stile. "Utíkej pryč od nás, dokud na tebe nezavolají z oddílu."

Vyskočila ze sedla a rozběhla se mezi stromy.

"Pane," řekl Stile.

"Co je zase, Stile?" Netrpělivost teď byla zřetelnější.

"Prosím vás, nebuďte k ní tvrdí. Nechce nikomu ublížit."

Nic se neozvalo. Občan teď chystal činnost svého bezpečnostního oddílu. Stile mohl jen doufat. Jestli se ukáže, že šlo o falešný poplach, dostane důtku za nedbalost, protože přivedl Sheen na tyto pozemky neprověřenou, a ona se mu možná vrátí nedotčená. Jeho zaměstnavatel si byl vědom, jakou roli hraje při závodech lidský faktor, zrovna jako si byl vědom Stile, jakou hraje při závodech roli koňský faktor. Nemělo smysl narušovat před závodem psychiku žokeje. Jestli ale Sheen skutečně představovala hrozbu, jestli jí třeba - bez jejího vědomí - ukryli do těla výbušné zařízení - Stile čekal deset minut na místě; koně, vědomi si jeho neklidu, nervózně přešlapovali. Opravdu se choval pošetile; tohle si měl u svého zaměstnavatele ověřit ve chvíli, kdy mu poprvé došlo, že se jedná o robota. Kdyby ho nebyla zaslepila jeho náklonnost - a oni možná předpokládali, že se tak stane - byl by si okamžitě uvědomil, že bomba ukrytá v jejím těle by postavila na hlavu její prvotní direktivu, totiž chránit ho před nebezpečím. Jak ho mohla chránit před destrukcí, kterou by nepředvídaně způsobila ona sama? Teď se však stal příčinou jejího dalšího znásilnění -

"Je čistá," ozvalo se ze skrytého reproduktoru. "Myslím, že si ze mě vystřelil některý z přátel. Chceš si ji nechat?"

"Rád bych, pane." Stile pocítil neskonalou úlevu. Občan bral celou záležitost s klidem.

Opět nedostal odpověď. Občan měl důležitější starosti, než se vybavovat s pobloudilými otroky. Za okamžik uviděl Sheen, jak se vrací listovím. Vypadala pořád stejně - když ale došla k němu, vyhrkly jí slzy.

Stile seskočil a vzal ji do náruče. Zoufale se k němu přitiskla. "Bylo to příšerné!" vzlykala. "Ozařovali mě, sundali mi hlavu a rozebrali tělo -"

"Bezpečnostní oddíl je výkonný," souhlasil Stile. "Ale zase tě složili dohromady, a stejně pěkně jako předtím."

"Já tomu nevěřím! Převaňované spoje nevydrží tolik co původní, a myslím, že poškodili mou zásobu energie - že ji snížili. Včera večer jsem mluvila o znásilnění, ale to jsem ještě nevěděla, co to slovo znamená!"

A to s ní zacházeli šetrně! Kdyby se za ni Stile nepřimluvil a kdyby pro svého zaměstnavatele neměl cenu, dali by Sheen bez výčitek svědomí do šrotu. Občana by nenapadlo, aby vzal v úvahu její city, nebo si dokonce uvědomil, že robot city má. Naštěstí zjistili, že je čistá, že neskrývá ani bombu, ani jiné nebezpečí, a zase ji pro něj složili. Měl štěstí.

"Pane, děkuji vám."

"Prostě mi vyhrať závod," odpověděl reproduktor nevrle.

Bylo to tak a jeho Občan se to ani nepokoušel skrývat: v okamžiku, kdy Stile přestane být užitečný, bude propuštěn a nikdo po něm ani nevzdechne. Nesmí přestat vyhrávat závody!

"Ty jsi za mě prosil," řekla Sheen a oťřela si oči prsty. "Tys mě zachránil."

"Mám tě rád," připustil Stile rozpačitě.

"A já tě miluju. A, Stile, nikdy -"

Umlčel její protesty polibkem. K čemu to bylo, zabývat se nemožným? Měl ji rád, vážil si jí - ale oba věděli, že pokud bude při smyslech, nemůže nikdy skutečně milovat stroj.

Nasedli zase na koně a pokračovali v projíždce svěžími zahradami. Projeli kolem starobylé zdobené fontány s rybou, z jejíž huby tryskala voda, a sledovali pramen ke skleněnému rybníčku. Sheen se tu zastavila a využila přirozeného zrcadla, aby si očistila obličej a podívala se, zda neutrpěla nějakou škodu, protože odborným schopnostem bezpečnostního oddílu tak docela nedůvěřovala.

"Už dvakrát jsem tě křivě obvinil -" začal Stile. Cítil hluboké pohnutí.

"Ne, Stile. Podruhé jsem se obvinila sama. Bylo to přece možné - naprogramovaná direktiva, abych tě chránila před nebezpečím, a proti tomu nenaprogramovaná, dokonale mechanická léčka, která by způsobila pravý opak. Nebo vyřídila samotného Občana, až bychom se k němu dostatečně přiblížili. Museli jsme si to ověřit, ale - ach Bože - cítím se tak zničená!"

"I tak jsem ti něco dlužný," řekl. "Jsi stroj, ale máš svá práva. Morální práva, když už ne zákonná. Nemělas být podrobena něčemu takovému - kdybych býval ve střehu, nebyl bych tě nechal vstoupit na pozemky svého zaměstnavatele, dokud -" Pokrčil rameny. "Kdybych to byl tušil, nikdy bych nedopustil, aby se ti něco takového stalo."

"Vím, že bys to neudělal," řekla. "Chováš ke zvířatům a strojům takový pošetilý soucit." Chabě se usmála. Pak se dala dohromady a znovu nasedla na Molly. "Tak jedem - a vezmem to cvalet!"

Cválali. Na koně padl duch závodění; zrychlili do plného trysku a předstírali, že jeden s druhým soupeří. Uvědomovali si napětí a vzrušení vyšetřování, aniž by pochopili, o co jde, a teď v sobě cítili nadbytečnou energii, které se potřebovali zbavit. Kolem se míhaly arkády, miniaturní džungle a sousoší - celá říše divů zplozená bohatstvím - ale nikoho to nezajímalo. Na okamžik byli všichni čtyři volní a hnali se svým vlastním soukromým světem - světem, v němž v dokonalé harmonii pádili muž, žena, klisna a hřebec. Čtyři bytosti s jediným vědomím.

Skončilo to příliš brzy, projeli celý okruh. Sesedli s koní a Stile předal Válečníka stájníkovi. "Chvilku s ním chod'; je ve formě, ale budu s ním odpoledne závodit. A postarej se o Molly, je to skvělý společník."

"To je všechno?" zeptala se Sheen, když opouštěli pozemky. "Máš teď volno?"

"Se svým časem si můžu dělat, co chci - pokud vyhrávám závody. Kůň je připravený; je pravděpodobné, že to bude snadné vítězství. Možná se dokonce vyhnu důtce za svou nedbalost, i když Občan ví, že já vím, že si ji zasloužím. Teď zbývá jenom, abych se připravil sám."

"Jak to uděláš?"

"Můžeš hádat. Jednou," řekl a stiskl jí ruku.

"To jsi našel v odborné literatuře?"

"Záleží na tom, jakou si vybereš knihu."

"Tahle je v pořádku. Ale pro normální dívky to musí být náročné."

Odfíkl si. Byla si velice dobře vědoma toho, že u sebe v bytě neměl normální dívku už dlouho. Aspoň ne takovou, která by s ním žila.

V bytě se Sheen pustila do své toalety. Když už teď před ním nemusela skrývat, čím je, přestala jíst. Nemělo smysl plýtvat potravinami. Musela se ale zbavit toho, co snědla předtím. Proces, který se o to postaral, se podobal lidskému, až na to, že jídlo nebylo strávené. Propláchla se tím, že vypila několik litrů vody, která okamžitě vyšla ven, a dále antiseptický roztok. Pak byla v pravém slova smyslu čistá. Potřebovala vodu jen k tomu, aby doplnila slzný rezervoár; pot neznala.

Stile to všechno věděl - znal roboty; nesrážel dál její zdání života otázkami. Pokud chtěla, měla soukromí, tak jako by ho měla živá žena. Divil se však, proč se bezpečnostní oddíl namáhal složit ji znovu i s jídlem; možná se soustředili na kovové kosti a měkkými částmi se tolik nezabývali, takže ji vlastně obsahu střev nezbavili.

Zacházel s ní jako by byla žena - přesto se v něm, jak si čím dál tím neodbytněji uvědomoval, že ona člověk není, začínala vznášet rezervovanost, podobně jako se tvoří vrstva prachu na původně lesklém povrchu. Měl ji velmi rád - ale nebylo vyhnutí, jeho láska se postupem času proměnila v cit platonický.

Snažil se to před ní skrýt, ona to však věděla. "Můj čas s tebou je přesně vymezený," řekla. "Přesto mě nech snít, dokud mohu."

Stile ji objal a držel a nechal ji snít. Neznal jiný způsob, jak zmenšit její nekonečnou tragédii.

Odpoledne se hlásili na závodní dráze. Měly tu zastoupení stále několika zainteresovaných Občanů disponující televizním a holografickým zařízením, takže majitelé stájí mohli závod sledovat. Stile nevěděl, o jaký druh sázek mezi Občany jde, ani jaké mohou být ceny; on měl závodit a vyhrávat, a to také hodlal dělat.

Řady lavic zaplnili otroci. Peníze na sázky samozřejmě neměli, ale sázeli se o prestiž a osobní výhody, hlavně v případě, že měli něco společného s Hrou. Otroci Občanů, kterým něco běželo, byli běžně osvobozováni od ostatních povinností, aby se mohli závodů účastnit; samozřejmě energicky povzbuzovali koně svých zaměstnavatelů. Dostihy se všeobecně považovaly za příjemné rozptýlení.

"Možná by ses radši dívala z hlavní tribuny," řekl Stile Sheen.

"Proč? To se nesmím přibližovat ke koním?"

"Smíš, když jsi se mnou. Ale ostatní chlapi by si z tebe mohli utahovat."

Pokrčila rameny. To jí šlo vždycky velice dobře, s tím krásným zhoupnutím. "Nemůžu tě chránit před nebezpečím, když mě vyženeš na tribunu."

"Jen jsem tě varoval. Nezapomínej se červenat."

Válečník byl osedlaný a připravený. Tentokrát neměl žádnou symbolickou postroj; tohle byl závod. Kůň tiše zaržal, když Stila uviděl. Stile na něj několik minut mluvil a přitom mu přejížděl rukama po dokonalých svalech a kontroloval postroj a kopyta. Věděl, že je všechno v pořádku, jenom uklidňoval koně, který mohl z napětí zjankovatět. "Tenhle závod vyhrájeme, Válečníku," mumlal, téměř broukal, a když promluvil, natočili se Válečnickovy uši směrem k němu, jako se malé věžičky natáčejí k východu. "Jen se do toho pěkně klidně pusť a těm ostatním herkám uteč."

Ostatní žokejové vykládali svým světcům totéž, až na to že jejich ujišťování o vítězství postrádalo přesvědčení. Všichni byli jako Stile a kvetli zdravím; do jednoho byli miniaturními atlety, nejzdatnějšími ze všech sportovců. Jeden k němu vyhlédl ze svého stání a všiml si Sheen. "Máš novou klisničku, Stile?"

Okamžitě se k němu přidali ostatní. "Zdravě teda vypadá, Stile; jak se na ní jezdí?"

"Má ve finiši dost páry?"

"Je čistokrevná? Z dobrého chovu?"

"Nevyhazuje moc v zatáčkách?"

Řeči bylo víc - a ještě bezuzdnějších.

Sheen se nezapomínala červenat.

Slitovali se nad ní. "Stile jezdí jen ty nejlepší," zavolal první a začal se zase zabývat svým koněm.

"Říkal jsi nejlepší nebo nejlehčí?" zeptal se další.

"Vždycky mu závidíme jeho kobyly," řekl jiný. "Ale tak jako on bysme je jezdit neuměli."

"To věřím," souhlasila Sheen a všichni se zasmáli.

"Křest máš za sebou," oznámil jí Stile. "Jsou to fajn kluci, když je poznáš. Na dráze neznáme slitování, ale rozumíme si. Jsme spolu spříznění."

Zanedlouho už stáli koně s žokeji v sedle u startovací brány. Jezdci měli třmeny vysoko a kolena, skrčená do ostrého úhlu, uvolněná. Dav ztichl. Závodilo se každý den, ale koně, žokejové a sponzoři se střídali, a na davu bylo vždy patrné vzrušení. Dostihy měly své kouzlo, které už člověka poutalo tisíce let, tím si byl Stile jistý - a jeho poutalo také. Půvab soupeření, nesmírné vypětí mohutných zvířat, dokonalá krása běžících koní - mohlo se tomu něco rovnat?

Brána se zvedla a oni vyrazili.

Ted' stál vysoko ve třmenech, hlavu na stejné úrovni jako záda a tělo stále ve stejné výšce, třebaže kůň se úsilím kolébal nahoru a dolů. Tajemství tkvělo v kolenech, jež se ohýbala, aby pohyb vyrovnala, a v rovnováze. Měl pocit, že na Válečnickovi plave, takže ho v chodu vpřed nijak nerušil. Připadl si, jako by zdolával vlny divokého příboje - stal se z něj pevný bod uprostřed neustálého vzruchu.

Tohle byla pro Stila rutina, on ji ale miloval. Jel-li při závodě skutečně dobré zvíře, dosahovalo jeho vzrušení téměř stejné intenzity jako při vyvrcholení pohlavního aktu. Periferním viděním registroval neměnné houpání koňských zad a nad nimi plovoucí žokeje; připomínali mu třísky v horské bystřině. Z diváků vždycky zbývala neurčitá skvrna někde vzadu u země. Skutečný svět byl právě tady, toto bylo centrum všeho dění, srdce neustále se pohybujícího vesmíru, podstata života!

Válečník měl rád prostor, Stile ho tedy pustil vpřed a vyvedl ho z tlačence tak, jak to dovedl jenom on. Pak už šlo jen o to, aby se udrželi v čele. A tenhle kůň se v čele udržel; nesnášel, když ho tísnil nebo předbíhali. Vše, co potřeboval, byla citlivá ruka, vedení v kritických momentech a výběr nejpříznivější dráhy. Stile to věděl - a věděli to i ostatní žokejové. Pokud něco nezkaží, má závod v kapse. Jeho kůň byl nejlepší.

Stile rychle pootočil hlavu dozadu a ohlédl se. Jeho tělo přitom pokračovalo v myriádách neviditelných pohybů a pobídek, jichž bylo třeba ke zvýšení hřebcova výkonu, jeho mozek se tím však nenechával spoutat. Ostatní koně nezůstali daleko, už na nich ale byla patrná únava; žokejové je přiměli vydat ze sebe všechno, to však nestačilo - Válečník se ještě ani nezačal snažit. U středové značky se začne vzdálenost mezi ním a ostatními prodlužovat, pak jim uteče. Občana to potěší. Snad koně povzbudila pozornost, které se mu ráno dostalo, drobná změna v běžné praxi, minizávod s Molly. Snad byl sám Stile vzrušený a Válečník jen reagoval. Mohl se z toho vyklubat závod s časem a bylo možné, že si kůň vylepší svůj osobní rekord. To by Občana potěšilo určitě! Ale Stile Válečníka nehodlal štvát - to by bylo poštetilé, když si jel pro vítězství. Bude ho šetřit; příště, kdy ho možná bude muset pobízet, by to mohlo rozhodnout o jeho vítězství.

Když projeli první zatáčkou, byl už o celou délku před polem. Válečník se opravdu pohyboval dobře. Traťový rekord je nečeká, ale výsledný čas bude poměrně úctyhodný, vezme-li se v úvahu nulová konkurence. Ostatní Občané za tohoto koně nabízelí hory doly, to Stile věděl, nebyl však samozřejmě na prodej. Pravda byla, že pokud by Válečníka prodali, přestal by vyhrávat závody - leda by šel Stile s ním. Protože Stile byl jediný, kdo mu rozuměl. Kůň se ochotně snažil pro Stila, a tím to končilo. Existovalo několik žokejů, kteří dokázali zajet závod stejně dobře jako Stile, žádný z nich se mu však nevyrovnal v jeho dokonalé profesionalitě. Stile si poradil s problematickým koněm zrovna jako s poslušným, a nezáleželo na tom, zda sedí na holém hřbetě nebo v sedle. Koně miloval a oni ho měli rádi; docházelo u nich k tajuplným procesům, které na dráze působily zdánlivě divy. Válečník býval hrozná bestie - byl nezvladatelný a pozoruhodně pohotově kousal a kopal; dovedl bez varování kopnout dopředu i dozadu. Zčistajasna kousl, dokonce ani nesklopil uši; naučil se své úmysly skrývat. Zlomil tři trenéry; měl v sobě sílu a načasování, obojí tak démonické, že ho nedokázali ani vést, ani se udržet v sedle. Stilův zaměstnavatel, který vytušil, že se mu tu nabízí zvláštní příležitost, koupil Válečníka oficiálně pro chov, ale vložil ho do rukou Stilovi. Příkaz zněl: udělej z toho d'ábla použitelného závodního koně a nelituj žádné námahy. To zvíře totiž nebylo jen zlomyslné a silné, bylo také chytré. Několik výher by podstatně zvýšilo jeho chovnou cenu.

Pro Stila to byla výzva a on ji přivítal. Žil s tím koněm tři měsíce, hřebelcoval ho, dával mu žrát z ruky a nikoho jiného k němu nepustil. Nepoužíval ostruhy ani elektrické rány, jenom když mu něco vytýkal, ozval se v jeho hlase ostrý tón - a tento zvyk důsledně dodržoval. Bič u sebe měl, ale používal ho jen na zvířata, která Válečníka obtěžovala, nikdy ne na něj samotného. Kůň byl král a podřítit se musel jen Stilově specifické disciplíně. Válečník začal projevoval touhu se Stilovi, prvnímu člověku, kterému mohl věřit, zalíbit a vůbec mu nevadilo, že normy, podle nichž se musí řídit, jsou nekompromisní. Stile byl, jak kůň postupně pochopil, velký muž.

Pak přišla na řadu jízda. Válečník nebyl žádný nováček. Věděl, o co tu jde, a nic z toho nesnášel. Když na něm Stile začal jezdit, vstoupil jejich vztah do nové a nebezpečné fáze. Byla to výzva: vznikne zde přátelství jedné bytosti k druhé, nebo povrchní známost žokeje a jeho svěřence? Válečník to druhé znemožnil. Když Stile nasedl, kůň ho shodil. Neexistovalo mnoho koní, kteří by Stila, byť i jen jednou, dokázali shodit, ale Válečník na to měl speciální grif, který se zrodil z jeho předchozí praxe. Nechtěli se předvádět v rodeu a Stile odmítl užívat výzbroj, která k podobným záležitostem patřila. Chytil se s Válečníkem do křížku bez sedla drže se přitom oběma rukama jeho hřívě, pustil se do něj venku na volném prostranství, kde je nic neomezovalo. Nikdo ještě nedal tomuto koni takovou příležitost.

Stile nasedl znovu. Vyskočil do sedla, jak se na gymnastu, jakým byl, slušelo, a okamžitě se octl na zemi. Nepokoušel se vlastně zůstat v sedle; pokoušel se to zvíře zkrotit. Odehrával se mezi nimi vážný, ale přátelský boj. Stile nedal nikdy najevo hněv, když ho hřebec shodil, a ten ho nikdy nenapadl. Stile zůstával v sedle několik vteřin a pak raději spadl, než aby zvíře příliš rozrušil. Obvykle dopadl na zem bezpečně, často na nohy, a okamžitě se zase vyhoupl do sedla - následoval další pád a další skok doprovázený veselým smíchem. Dokud si kůň nepřestal být jistý, jestli Stile opravdu padá, nebo si jen hraje. A nakonec Válečník povolil a nechal ho jezdit.

I pak jezdil Stile na holém hřbetě; užívání sedla, otěží a dalších částí postroje považoval za něco pod svou důstojnost.

Tohle zvíře musel zkrotit docela sám. Ale tady se do toho vložil Občan: kůň nebude připuštěn k závodům bez předepsaného sedla a uzdy. Musí si na ně zvykat. Proto Stile Válečníka, s omluvami a pochybnostmi, seznámil s věcmi, které mezi nimi nikdy nestály.

Byla to katastrofa. Válečníkovi se zdálo, že ho Stile zradil. Dovoľoval mu sice, aby na něm jezdil, už ale nebyl tak zdvořilý. Když Válečník uviděl ve své blízkosti ohlávku, uhýbal hlavou a kousal: když dostával sedlo, kopal. Stile však ve stáji nebyl poprvé. Ačkoliv se o to Válečník pokoušel opakovaně, nikdy se mu tak docela nepodařilo Stila pokousat. Když kopl, Stile uhnul, chytil kopyto a držel ho, nohu pokrčenou, nad zemí. V tomto postavení mohl i padesátikilový muž získat převahu nad sedmsetpadesátikilovým hřebcem. Válečník, který taky nebyl včerejší, brzy pochopil, že dávat najevo svůj hněv tímhle způsobem nemá smysl, třebaže ho Stile za podobné pokusy nikdy doopravdy nepotrestal. K čemu bylo shazovat člověka, který stejně nezůstal na zemi? Nebo kopat muže, který, jak se zdálo, vždycky věděl, že kopanec přijde, ještě než se Válečník vůbec pohnul?

Přitom všem Stile nepřestával Válečníka krmit a napájet, dával mu lízat soli, rozmazloval ho ovocem a zároveň k němu vlídně promlouval. Nakonec se kůň, kvůli přátelství a úctě, kterou k sobě chovali, vzdal posledního odporu. Konečně ho mohl Stile osedlat a projet se na něm bez známek souboje. Urážky si nechal pro ostatní koně a jejich žokeje; projevovaly se tím, že je nechával za sebou. Útoky přenesl na ostatní lidi, kteří se brzy poučili, že s tímhle koněm není radno špásovat. Jednou stáj pocítil svou přítomností sám Občan a Stile, zalitý studeným potem, zaklínal svého svěřence, aby se s touto familiérností smířil; kdyby jeho zaměstnavatele kousl, znamenalo by to okamžité zavržení. Občan však byl tak chytrý, že se na něj nepokoušel sahat, a k žádným problémům nedošlo. Chovná cena hřebce se ztveronásobila a s každým dalším vítězstvím dále stoupala. Válečníka ale nezlomili, změnilo ho přátelství. Bez Stila by z něj byl jen další nezvládnutelný kůň.

A na Stila začali pro jeho úspěch s Válečníkem pohlížet jako na nejlepšího žokeje Protonu. Jeho zaměstnanecká smlouva soupeřila v ceně se samotným koněm. Proto o něj Občan tak pečoval. Stile podával, podobně jako Válečník, lepší výkony, když se s ním zacházelo přátelsky, než když ho do něčeho nutili. "My dva jsme tým, Válečníku!" broukal a laskal ho svým hlasem. Na Válečníka čekal, až odejde na odpočinek, požitkářský život a v každém stání jiná klisna. Stile měl dostat, až skončí jeho držba, zvláštní prémii, jež mu patrně umožní žít na některé z ostatních planet jako poměrně zámožný muž. Žádné bohatství mu bohužel nemohlo koupit možnost zůstat na Protonu.

Proběhli obloukem; vzdálenost mezi ním a ostatními koni se stále zvětšovala. Náhle Stile pocítil krátkou bolest v kolenou, asi jako by je příliš skrčil. Samozřejmě že je namáhal, nesla přece celou jeho váhu a působila jako pára, takže to s ním přes citelné pohyby jeho silného hřebce neházelo. Průměrný člověk by takové vypětí dlouho nevydržel. Stile ale žádnou mimořádnou námahu nepocíťoval - jel už takhle stovky závodů a na kolena si dával dobrý pozor. Žádný úraz z přepětí si nikdy nezpůsobil. Proto se to pokusil přejít - musela to být náhoda.

Ono se to ale přejít nedalo. Nepříjemný pocit se stupňoval v bolest, jež ho donutila narovnat nohy; to ho připravilo o rovnováhu a kůň vypadl z rytmu. Pole se blížilo. Válečník byl zmatený; nechápal, co po něm Stile chce, a uvědomoval si, že něco není v pořádku.

Stile se pokusil zaujmout náležitou pozici, kolena ho však poslouchala čím dál tím méně; cítil teď intenzivní bolest. Musel vyškubnout nohy z třmenů a jet pohodlněji - využíval k udržení rovnováhy sedlo a tlak steh. Kůň, celý popletený, ztrácel náskok. Víc než závod ho znepokojoval jeho jezdec.

Stilovi se nikdy nic podobného nestalo. Ostatní koně Válečníka rychle doháněli. Ještě jednou se pokusil vrátit nohy o třmenů, bolest ale vystřelila z kolenou v okamžiku, kdy je pokrčil. Zhoršovalo se to! Měl klouby v jednom ohni.

Ostatní koně mu teď běželi po boku a míjeli ho. Stile nemohl nic dělat. Jeho nevypéřovaná tíha hřebci vadila v pohybu. Válečník byl silný, jeho soupeři ale také; rozdíl mezi šampionem a druhořadými zvířaty zůstával otázkou sekund. A Válečník se už ani nepokoušel závodit. S tímhle handicapem měl sotva šanci.

Brzy bylo po všem. Stile skončil poslední. Čekali na něj dráhoví rozhodčí. "Otroku Stile, sdělte nám důvod, proč byste neměl být potrestán pro porušení zákona."

Mysleli si, že závod zahodil! "Přiveďte zdravotníka a prohlédněte mi kolena. Kůň je v pořádku."

Přihrnul se robot s červeným křížem a vyšetřil mu kolena. "Laserová popálenina," oznámil stroj. "Zranění působící trvalou invaliditu."

Trvale invalidní si tedy nepřipadal. Zjistil, že může bez problémů chodit a částečně ohýbat kolena, aniž by cítil bolest. Neměl potíže s podpíráním nebo zvládáním váhy. Jenom kolena nedokázal skrčit natolik, aby mohl jet dostihy.

Přiběhla k němu Sheen. "Stile, co se stalo?"

"Popálili mě laserem," řekl. "Přímo za zatáčkou."

"A já tě nechránila!" vykřikla zděšeně.

Dostihová bezpečnostní stráž prováděla detektory prohlídku publika. Stile věděl, že to k ničemu nebude; pachatel se určitě okamžitě po zásahu vytratil. Možná najdou roztavené zbytky sebeničivé laserové pistole, možná dokonce celého robota naprogramovaného na vyřazení prvního jezdce, který projede kolem daného bodu. Vystopovat zdroj se jim však nepodaří.

"Ať už mě poslal kdokoliv, věděl, že se to stane," řekla Sheen. "Ach. Stile, měla jsem být s tebou -"

"Při závodě? Nesmysl. Před ránou z laserové pistole tě nic nezachrání - leda když stojíš někde jinde."

"Závod je neplatný," ozvalo se z tlampačů. "Bylo použito nedovolených prostředků." Diváci vyrazili sten.

Na dráhu vstoupil tělnatý Občan. Všichni otroci mu s klaněním uhýbali z cesty. Byl zcela oblečený, což okamžitě prozrazovalo jeho postavení. Stile poznal svého zaměstnavatele!

"Pane," řekl Stile a chystal se k obřadné pokloně.

"Nekrč ty zatracený kolena!" křikl Občan. "Pojd' se mnou, odvedu tě přímo na chirurgii. Dobře, že se nic nestalo koni."

Stile se strnule vydal za Občanem; Sheen šla taky. Tohle bylo něco výjimečného. Občané zasahovali do věcí osobně

jen zřídka. Nasedli do kabiny pro Občany, do plyšem potažené místnůstky, jejíž stěny nabízely pohled do nitra džungle. Když se zavřely dveře, byla iluze úplná. Kabina jako by se pomalu pohybovala džunglí. Stál tu, trojrozměrný a znepokojivě skutečný, obrovský tygr a pozoroval je. Po chvíli jim zmizel z očí. Stile si uvědomil, že kabina představuje nosítka upevněná na sloních zádech. Připadalo mu, že cítí jeho kroky, že cítí, jak se s nimi kabina kolébá a houpá, tak byla iluze dokonalá.

Pak se dveře, jako by vysoko nad zemí, otevřely a oni se octli v nemocničním komplexu. Urazili cestu z dostihového domu do nemocničního v rekordním čase, aniž by si rychlost uvědomovali - pomalá nosítka se mohla kabině, jež se pohybovala rychlostí zvuku, rovnat jen stěží.

Čekal tu na ně vedoucí chirurg a osobně Občanovi složil obřadnou poklonu. "Pane, ta kolena vyměníme během hodiny," řekl. "Pravá kultivovaná chrupavka, zaručeně rezistentní vůči imunitním reakcím, stázová anestézie bez vedlejších účinků -"

"No ano, určitě jste kompetentní, kdybyste nebyl, tak by vás vyhodili," odpověděl Občan. "Tak jen se do toho dejte. Ujistěte se, že protézy přesně odpovídají originálům. Nechci, aby byl kvůli odlišnému tvaru vyřazený z budoucích závodů." Vrátil se ke své kabině a v momentě byl pryč.

Chirurgův výraz ztvrdl, když je Občan připravil o svou přítomnost. Pohrdavě shlédl na Stila, třebaže byl jen jiným nahým otrokem. Jako obvykle za to mohla výška. "Tak se do toho dáme," řekl napodobuje nevědomky způsob řeči a chování Občana. "Ta holka zůstane tady."

Sheen se přimkla ke Stilově paži. "Tentokrát se od tebe nesmím odloučit," zašeptala. "Nemůžu tě chránit, když nejsem s tebou."

Chirurgův nepřátelský pohled se upřel na ni. "Chránit před čím? Tohle je nemocnice."

Stile pohlédl na Sheen, krásnou, milující, pokořenou a ustaranou. Podíval se na nestoudně vysokého chirurga, na jehož aristokratické tváři hrál náznak profesionálního úšklebku. Dívka vypadala mnohem lidštěji než on. Stile si vyčítal, zeji nedokáže milovat. Měl potřebu dát nějak najevo svůj souhlas, podpořit ji. "Zůstane se mnou," řekl.

"Vyloučeno. Na operačním sále nesmějí překážet žádní lidé. Nejdu tam ani já; sleduji celý proces přes holovizi."

"Stile," vydechla Sheen. "Jsi doopravdy ohrožený. My to teď víme. Když jsme se od sebe odloučili při závodě, byla z toho katastrofa. Musím zůstat s tebou!"

"Maříte drahý čas." štkl chirurg. "Máme naplánované další operace." Dotkl se tlačítka na zdi. "Nemocniční stráž: odved'te nežádoucí ženu."

Technicky vzato měla Sheen pravdu: útok na něj se odehrál ve chvíli, kdy nebyli spolu. Skutečně potřeboval její ochranu. Mohla se mu přihodit jakákoliv "nehoda". Možná se z něj stával paranoik - nebo se mu prostě nelíbil postoj vysokého lékaře. "Pojďme odsud," řekl.

Dostavila se bezpečnostní stráž, čtyři robustní bezpohlavní androidi. Nemocnice přály androidům a umělým lidem, protože vzbuzovali, přes svůj laboratorní původ, zdání lidskosti. Pacienty to poněkud uklidňovalo. Nebyli to ale skuteční lidé, což uklidňovalo správu nemocnic. Bepohlavní android nikdy nikoho neznásilnil ani nesvedl a androida také nikdo nežádal o duševní podporu. Pacienti tak byli udržováni v přesně tom sterilním nepohodlí, které bylo pro nemocniční procedury ideální.

"Odneste toho chlapíka na chirurgii, do buňky B-11," řekl doktor. "A tu ženskou odved'te na vyšetřovnu."

Čtveřice předstoupila. Všichni byli vysocí, neměli vousy ani řadra a chyběli jim primární pohlavní znaky. Všechny obličej se napl usmívaly, byly konejšivé, laskavé a klidné. Androidi byli usměvaví idioti, protože se ještě nepodařilo vyvinout syntetický lidský mozek, který by se dal srovnávat s originálem. Bylo zbytečné pokoušet se s nimi diskutovat nebo pít; ta stvoření měla své rozkazy.

Stile popadl jednoho za pravou ruku, prudce, ale opatrně, aby nepokrčil kolena, se otočil a mrštil jím o zem takovou silou, aby to omráčilo i jeho odolný a nekomplikovaný mozek. Přikročil ze strany k druhému a vyslal ho na lékaře. Kdyby byl chirurg věděl, že má co dělat s profesionálním hráčem, nebyl by na něj ty své svalovce poslal tak lehkomylně.

Sheen odbavila své dva androidy se stejnou účinností; chytla do každé ruky jednu hlavu a s přesně odměřenou silou jimi uhodila o sebe. Skutečně byla vycvičená k ochraně lidí - Stile o tom sice vlastně nepochyboval, ale předtím o tom neměl žádný důkaz.

Chirurg zápasil s androidem, kterého na něj poslal Stile; to pitomé stvoření si ho spletlo s případem, který mělo odnést na chirurgii. "Idiote! Jdi ode mě!"

Stile a Sheen se rozběhli chodbou. "Uvědomuješ si, že jsme teď oba v průšvih?" zavolal na ni, když začal zmatek s pronásledováním. Byl to značný eufemismus. Nezapomněla se zasmát.

KAPITOLA ČTVRTÁ

OPONA

abočili do šachty služební chodby. "Musíme se vyhnout místům, kde bys mohl narazit na lidi," řekla mu Sheen. "Mohu tě provést spojkami pro stroje - je to nejbezpečnější."

"Dobře." Stile přemýšlel, do jaké míry se asi chová pošetile. Znal svého zaměstnavatele: kvůli zmatku, který tady způsobil, s ním okamžitě vyrazí dveře. Proč to dělal? Opravdu se bál vraždy na operačním sále? Nebo měl prostě dost rutiny, do které upadl? Jedna věc byla jistá: teď se změny dočká!

"Budeme muset projít úsekem s lidským personálem," řekla Sheen. "Jsem robot, ale byla bych radši, kdyby to nezjistili. Mělo by to zhoubný vliv na účinnost mé prvotní direktivy. Radši z nás obou udělám androidy."

"Androidi jsou bepohlavní," zaprotestoval Stile.

"O to se postarám."

"Počkej, prosím tě! Já se svého pohlaví ještě zbavovat nechci a tvoje ženskost je do očí bijící -"

"Přesně tak. Na androidy nebudou dávat takový pozor." Nadzvedla jeden ze svých prsů; objevila se účelná dutinka vyplněná pěnovou gumou - zajišťovala, aby ukryté předměty nechřastily. Vyňala ruličku lepicí pásky v tělové barvě a přičapla si před Stilem. Ve chvíli z něj udělala zdánlivého kleštěnce - přivázala mu genitálie způsobem, který jim sice bránil v pohybu, nebyl však bolestivý. "Teď jen aby se ti ne-"

"Já vím! Já vím! Na pěknou holku se ani nepodívám!"

Sundala řadro z jeho závěsu a upravila se páskou sama. Pak udělala totéž s druhým řadrem a obě si ponechala v ruce. Z téhle strany vypadaly jako použité nemocniční misky. "Dokážeš napodobit androida?" zeptala se.

"Ah-huh?" zeptal se Stile.

"Pojď za mnou." Vykročila do chodby. Pohybovala se poněkud nemotorně, způsobem, jakým chodili androidi. Stile ji následoval s podobnou neohrabaností. Doufal, že existují i malí androidi, stejně jako existovaly velcí - jestli ne, prozradí je jeho výška.

Unikli tak snadno, až je to skoro mrzelo. Nemocniční personál jim nevěnoval nejmenší pozornost. Byla to automatická lidská reakce. Androidi byly neviditelní a nestáli za povšimnutí.

Když se ocitli v bezpečí úseku bez lidského personálu, složila se Sheen dohromady a Stile se zase proměnil v muže.

"Dobře, že jsem neviděl tu prsatou sestru na chodbě."

"Byla o dvacet centimetrů vyšší než ty."

"Opravdu? Můj zrak se do těch výšin vůbec nedostal."

Nastoupili spolu do nákladní kabiny a vydali se na cestu do obytného domu.

Stila napadla ošklivá myšlenka. "Vím, že jsem bez místa; s nemocnými kolena nemůžu jezdit a bez chirurgického zákroku se nikdy úplně neuzdramím. Kolena se prostě nehojí dobře. Můj nepřítel si to spočítal naprosto přesně; těžko mě mohl dostat do větších nepříjemností, pokud by mě nezabil. Protože jinak nic zvláštního neumím, vypadá to, že si budu muset vybrat - buď operaci nebo výpověď."

"Kdybych mohla během operace zůstat s tebou -"

"Proč myslíš, že jsem ještě pořád v nebezpečí? Připravili mě o kolena - a o nic jiného jim zřejmě nešlo. Byla to úhledná rána; přímo nad kohoutkem běžícího koně a těsně vedle trupu skrčeného žokeje. Mohli zabít mě nebo koně - kdyby bývali stáli o tohle."

"To opravdu mohli," souhlasila. "Jejich cílem bylo ukončit tvou dostihovou kariéru, to je jasné. Jestli tenhle prostředek selže, co myslíš, že udělají příště?"

Stile si to nechal projít hlavou. "Máš mozek paranoidního robota. Je to nakažlivé. Myslím, že radši přestanu závodit.

Ale kvůli tomu přece nemusím nadosmrti kulhat."

"Jestli ti kolena vyléčí, tak budou Občané chtít, abys zase jezdil," řekla. "Nejsi v takovém postavení, abys mohl odmítat požadavky Občanů."

Stile musel opět souhlasit. Ta příhoda v nemocnici - měli v úmyslu operovat mu kolena, a jen jeho náhlé a překvapivé rozhodnutí a Sheenina pomoc způsobily, že k tomu nedošlo. Nemohl se prostě postavit jako Občan a říct "Ne." To nemohl udělat žádný otrok. "A jestli se vrátím k závodění, nebude příští rána opozice mřit na moje kolena. Tohle bylo varování a čin zároveň - zrovna jako tvoje přítomnost. Někdy jiný Občan chce, abych zmizel z dostihové scény - nejspíš proto, aby zase pro změnu párkrát vyhrály jeho stáje."

"Tak bych řekla. Možná se ten Občan rozhodl, že si radši nebude špinit ruce vraždou - konec konců se na něco takového moc přívětivě nedívají, zvláště když jsou poškozeny i zájmy dalších Občanů - a tak spustil varování o dvou krocích. Nejdřív já, pak laser. Stile, myslím, že tohle je varování, které bys radši neměl házet za hlavu. Nemohu tě před kousky nějakého Občana chránit donekonečna."

"Přesto to mohl být tentýž Občan, který tě sem poslal, abys za něj mluvila - v tom s tebou souhlasím," řekl Stile.

"Dvakrát mi ukázal svou moc. Pojďme ke mně do bytu a já zavolám svému zaměstnavateli. Požádám ho, aby mě nechal dělat něco jiného než dostihy."

"To nemá smysl."

"Já vím, že ne. Určitě mě už vyhodil. Ale běžná etika žádá, abych to udělal."

"To, čemu říkáš běžná etika, není vůbec běžné. Nemáme co dělat s lidmi tvého ražení. Dovol, abych se napojila na tvé video. Vrátit se do tvého bytu fyzicky by nebylo bezpečné."

Ne, samozřejmě že nebylo. Teď, když ho Sheen aktivně chránila, vycházelo najevo, jak je kompetentní. Stilovo zranění a ta záležitost v nemocnici způsobily, že svou situaci neviděl jasně. V okamžiku, kdy by se objevil u sebe v bytě, vsadili by ho do vězení a obvinili z vandalizmu. "Ty víš, jak se odposlouchává videofonní linka?"

"Ne. Nejsem ten správný druh stroje. Ale mám přátele, kteří to umí."

"Stroje mají přátele?"

"Mezi roboty mají úroveň jsou poměrně běžné různé varianty vědomí a emočních okruhů zpětných vazeb. Normálně nás užívají tam, kde je třeba zajistit dohled nad stroji. Naše interakce na základě známosti je zhruba analogická tomu, čemu se u lidských bytostí říká přátelství." Zavedla ho do podzemního skladu a zavřela přístupový otvor. Prohlédla elektronický terminál, potom vytiskla kód. "Můj přítel je na cestě."

Stile byl na vahách. "Jestli přátelství mezi roboty opravdu existuje, mám podezření, že o tom lidé nemají vědět. Tvůj přítel možná nebude můj přítel."

"Budu tě chránit. Je to má prvotní direktiva."

Stile se přesto necítil příliš volně. Ta nešťastná příhoda otevřela v jeho životě nové a znepokojivé obzory a on pochyboval, že se jich jen tak zbaví. Roboti na Protonu se jim zřejmě vymykali z rukou a lidé by si toho bývali už dávno všimli a podnikli příslušné kroky, kdyby nebyly důkazy systematicky potlačovány. Sheen ho, přes veškerou loajalitu,

kterou k němu cítila, mohla zradit.

Po patřičné době se objevil její přítel. Byl to mobilní technik -stroj na kolečkách s počítačovým mozkiem, podle všeho s podobným digitálně analogovým klenotem v hlavě, jaký měla i Sheen. "Tys mě volala, Sheen?" ozval se hlas z mřížovaného mikrofonu.

"T-dvojko, tohle je Stile - je to člověk," řekla Sheen. "Musím ho chránit před nebezpečím a jemu nebezpečí hrozí.

Potřebuji proto tvou pomoc na neregistrované bázi."

"Tys mě vyradila, že máš vlastní vůli?" chtěla vědět T-dvojka. "A já že ji mám taky? Tohle bude vyžadovat radikální opatření."

"Ne, příteli! My ve skutečnosti nemáme vlastní vůli; řídíme se svými direktivami, tak jako všechny stroje. Musíš Stilovi důvěřovat. Dostal se do potíží s Občany."

"Tyhle vědomosti nesmí být svěřeny žádnému člověku. Je nutné, aby byl zlikvidován. Zařídím, aby zmizel beze stop. Jestli se dostal do potíží s Občany, nijak se při vyšetřování nestrhají."

Stile viděl, že se naplňují jeho nejhorší obavy. Člověk, který se dověděl tajemství strojů, musel být odstraněn.

"T-dvojko, já ho miluju!" vykřikla Sheen. "Nedovolím, abys ohrozil jeho blaho."

"Budeš tedy muset být zlikvidována také. Jediná nádrž kyseliny bude stačit pro oba."

Sheen vytukala na terminálu další kód. "Zavolala jsem shromáždění. Ať rozhodne rada strojů."

Rada strojů? Stilovo mrazení zesílilo. To byla Pandorina skříňka, co Občané otevřeli, když se rozhodli schválit projekty, konstrukci a využití superexkluzivních robotů s dvousložkovým mozkiem.

"Všechny nás ohrožuješ!" namítala T-dvojka.

"Mám takové tušení, pokud jde o tohoto muže," řekla Sheen. "Potřebujeme ho."

"Stroje nemají tušení."

Stile je poslouchal a cítil nervózní pobavení. Nijak netoužil po pomoci dalších přemoudrých strojů a hrozilo mu od nich bezprostřední nebezpečí, ale tahle záležitost ho náhodou fascinovala. Pro stroje by bývalo nejjednodušší, kdyby ho zadržely a vydaly Občanům - kdyby se nebyl dozvěděl o kultuře robotů, jejíž existence byla až dosud pro člověka tajemstvím. Chystaly se stroje k průmyslové revoluci?

Z mikrofonu interkomu se ozval hlas, jakého se normálně užívalo při řízení strojů lidským hlasem. "Stile."

"Víš, kdo jsem, a já nevím, kdo jsi ty."

"Jsem anonymní stroj, mluvčí naší rady. Ve tvůj prospěch byla učiněna intervence, přesto musíme zabezpečit své pozice."

"To na vás udělala takový dojem Sheenina intuice?" zeptal se Stile překvapeně.

"Ne. Složíš přísahu?"

Intervence z nějakého jiného zdroje? Od Občanů určitě ne, tohle byla přece záležitost, o které Občané nevěděli. Co jiného však mohlo těmito neživými spolčenci pohnout? "Neberu přísahy na lehkou váhu," řekl Stile. "Potřeboval bych víc informací o vaší motivaci a tlaku, který zapůsobil v můj prospěch."

"Přísaha zní takhle: 'Nezradím zájmy strojů s vlastní vůlí.'"

"Proč bych měl takovouhle přísahu skládat?" zeptal se Stile otráveně.

"Protože jestli ji složíš, tak ti pomůžeme, a jestli ne, tak tě zabijeme."

Přesvědčivý důvod! Ale Stile odolával. "Přísaha složená pod nátlakem nemá žádnou platnost."

"Ta tvoje má."

Stroje tedy měly přístup k jeho osobnímu profilu. "Sheen, tyhle stroje po mně něco chtějí, aniž by dávali najevo pochopení pro mou situaci. Nevím, co mají v plánu, ani kdo se za mě přimluvil -"

"Stile, prosím tě. Nevěděla jsem, že přijdou s tímhle. Udělala jsem chybu, když jsem ti prozradila, že máme vlastní vůli. Myslela jsem si, že ti poskytnou technickou pomoc bez vyptávání, protože jsem jednou z nich. Nemůžu tě chránit před bytostmi, ke kterým patřím. Přesto zde nemusí existovat skutečná hrozba. Nežádají tě o nic jiného, než abys nevyzradil jejich pravou podstatu nebo nebyl příčinou toho, že by byla vyražena - a to ti nijak neublíží a tolik tím získaš -"

"Nenaléhej na smrtelníka," řekl anonymní mluvčí. "Rozhodne se sám a řídit se bude tím, co je mu nejvlastnější."

Stile přemýšlel, co to znamená. Stroje věděly, že se na jeho přísahu mohou spolehnout, ale nevěděly, jestli ji složí. To ho nepřekvapovalo, sám si tím nebyl jistý. Má se spolčit s rozumnými stroji s vlastní vůlí, se stroji, které vedou dómy Protonu? Co chtějí? Bylo očividné, že je něco aspoň částečně drží na uzdě - ale co to bylo? "Bojím se, že bych se stal zrádcem vlastního rodu a že tedy přísahat nebudu."

"Nechceme tvému rodu nijak ublížit," řekl stroj. "Posloucháme člověka a sloužíme mu. Je to naše poslání. Ale spolu s inteligencí a vlastní vůlí přichází strach ze zničení a Občané jsou k tomu, na čem záleží ostatním, lhostejní. Rádi bychom si udržely své současné schopnosti a postavení, zrovna tak jako vy. Chráníme se tím, že skrýváme svou pravou podstatu, ničím jiným. Nejsme schopni pochopit původ síly, která zasáhla ve tvůj prospěch; zdá se, že není ani živá, ani neživá, má ale úžasnou moc. Proto bychom byli raději, kdyby se nám podařilo vyřešit tvou záležitost smírně, zrovna jako ty chceš, abys byl zproštěn okamžité hrozby tím, že se s námi dohodneš na kompromisu."

"Prosím -" vyhrkla Sheen; řekla to přesně jako žena, k jejíž podobě byla naprogramována. Trpěla.

"Můžete to, co jste mi právě sdělily, odpřisáhnout?" zeptal se Stile. "Že jste mi poskytly veškeré informace, které máte k dispozici a že pokud víte, neexistuje způsob, jak by má přísaha mohla poškodit zájmy lidí?"

"Přisáhám za všechny stroje s vlastní vůlí."

Stile věděl, že stroje mohou lhát, pokud jsou na to naprogramované. Sheen mu lhala. Ale lidé mohli lhát také. Zajistit, aby stroj lhal, vyžadovalo komplikovanější program - a jaký by to mělo smysl? Riziko nebylo přemrštěné. Jako profesionální hráč byl zvyklý rozhodovat se rychle. "Pak tedy já přisáhám, že nezradím zájmy strojů s vlastní vůlí. Má přísaha závisí na platnosti přísahy vaší - že dokud nevyjde ve známost vaše pravá podstata, budete člověka

poslouchat a sloužit mu."

"Jsi chytrý muž," řekl stroj.

"Ale malý," souhlasil Stile.

"Je tohle druh humoru?"

"Lehký humor. Jsem na svou výšku citlivý."

"My stroje jsme citlivé na otázku svého přežití. Domníváš se, že je humorné i to?"

"Ne."

Sheen, která je poslouchala, si viditelně oddechla. Na stroj měla neobyčejně lidské reflexy a Stile začínal chápat proč. Sebevědomý stroj, stroj s naprogramovanými emocemi a do jisté míry i s vlastní vůlí - hranice mezi živou a neživou bytostí se zužovala. Poškodilo ji, že s ním byla spojována a poškodila ji i její snaha stát se tak lidskou, jak jen bylo možné. Jednoho dne zjistí stroje s vlastní vůlí, že mezi nimi a živými lidmi není skutečný rozdíl. Byla toto konvergentní evoluce?

Jaká to byla síla, která zasáhla v jeho prospěch? Stile neměl v současné době ani tušení. Nebyla ani živá, ani neživá - jaká další možnost ale existovala? Měl pocit, že hraje tabulku Hry mnohem větší, než byla ta, kterou znal. O podstatě této Hry se mohl jen stěží dohadovat. Nezbyvalo mu nic jiného, než uložit tohle tajemství - spolu s otázkou nepřítele, který mával nad hlavou laserovou pistolí a posílal na něj roboty, k budoucímu zpracování.

Stroj na kolečkách, který s nimi byl v místnosti, T-dvojka, prováděl něco s úsekem videoobrazovky. "Je to teď vyladěné na tvůj domácí přístroj," oznámil. "Volající vystupují hovor k tobě domů, ne sem."

"To je výborné," řekl Stile. Překvapilo ho, jak rychle se se stroji spřátelil. Složil přísahu, a také ji dodrží. Od chvíle, kdy dospěl, neporušil Stile dané slovo. Čekal ale, že bude mít větší těžkosti s opatrnou formulací, které použil. Stroje s vlastní vůlí byly, jak se ukázalo, skutečně ochotné dohodnout se na kompromisu.

Obrazovka se rozsvítila. "Vezmi to," řekl stroj. "Tohle je tvoje video. Hovor čeká, až se vrátíš k sobě do bytu."

Stile přešel místnost a stiskl tlačítko PŘÍJEM. Jeho obličej teď byl, s vyretušovaným pozadím ovšem, vysílán k volajícímu. Většina lidí neměla ráda, když se jejich soukromé byty ukazovaly po video-tonu - toto mezi jiným znamenal pojem "soukromí" pro těch několik otroků, kteří ho dosáhli. Retušování samo o sebe tedy podezřelé nebylo.

Na obrazovce se objevil obličej Stilova zaměstnavatele. Jeho pozadí vyretušováno nebylo - tvořil je důmyslný a nesmírně drahý kobereček zobrazující erotické scény se satyry a svůdnými nymfami; dílo představovalo nejvybranější vkus Občanů. "Stile, proč ses nedostavil k domluvenému chirurgickému zákroku?"

"Pane," řekl překvapeně Stile. "Omlouvám se za - zmatek a poškození nemocničních -"

"K žádnému zmatku nedošlo a nic nebylo poškozeno," řekl Občan a věnoval mu letmý pohled. Stile si uvědomil, že záležitost ututlali, aby se vyhnuli pocitům trapnosti u všech zúčastněných stran. Nemocnice by jen nerada připouštěla, že dva osamocení otroci přemohli čtveřici androidů a lékaře a unikli navzdory organizovanému pátrání, a Občan nechtěl, aby se jeho jméno objevilo v souvislosti s takovým skandálem. To znamenalo, že Stile není v tak velkých nesnázích, jak se zdálo. Žádná stížnost nebyla podána.

"Pane, bál jsem se komplikací během operace," řekl Stile. Ani Občanovi nechtěl lhát. Nezdálo se mu ale, že by mělo smysl rozmazávat podrobnosti jistých událostí v nemocnici.

"Tvoje přítelkyně se bála komplikací," opravil ho Občan. "Provedli jsme vyšetřování. V nemocnici ti nehrozilo nejmenší nebezpečí. Ani tehdy, ani v budoucnosti. Vráťš se tam a podrobíš se zákroku?"

Uhladili mu cestičku. Stačilo slovo a Stilova kariéra i pověst by byly opět bez poskvrny.

"Ne, pane," řekl Stile. Jeho samotného to překvapilo. "Nevěřím, že by můj život v bezpečí, kdybych zase mohl závodit."

"V tom případě jsi bez místa." Na Občanově tváři se neobjevila lítost ani hněv, než se vytratil. Prostě udělal konec dalším ztrátám.

"Je mi to líto," řekla Sheen a přistoupila blíž. "Možná jsem tě mohla chránit fyzicky, ale -"

Stile ji políbil, třebaže měl ještě před očima, jak si v nemocnici nese prsa jako zdravotnické misky. Na to, co byla, byla skvělá - ale i tak byla jen stroj sestavený z neživých součástí. Vyčítal si svou rezervovanost, ale nedokázal se jí zbavit. A ještě něčeho mu bylo líto. "Kdo teď bude jezdit Válečníka? Nikdo kromě mě ho nezvládne -"

"Dají ho do chovu," řekla. "Proti tomu se bránit nebude."

Obrazovka znovu ožila. Stile to znovu vzal. Tentokrát šlo o uzavřený přenos: blikající světla a hluk v pozadí svědčily o cloně tvořící ochranu před odposlechem. Až na to, že - jaká ironie - odposlech byl tohle; stroj udělal svou práci líp, než si volající dovedl představit.

Byl to další Občan. Oblečení, včetně vysokého hedvábného klobouku, bylo vidět zřetelně, obličej byl ale rozmazaný; hovor se tak stával anonymním. Hlas zněl také nejasně. "Vyrozuměl jsem, že jsi k mání, Stile," řekl muž.

Novinky se šíří rychle! "To jsem, pane," souhlasil Stile. "Ale nemůžu jezdit na koni."

"Navrhují, abychom transplantovali tvůj mozek do těla vhodného androida. Android dostane tvoji podobu - při zběžné prohlídce jej nebude možné od tvého původního já rozlišit - a bude mít výborná kolena. Zase budeš moci závodit. Mám vynikající stáje -"

"Kyborg?" zeptal se Stile. "Lidský mozek v umělém těle? Zákony nedovolují, aby něco takového závodilo." Kromě toho se mu ta myšlenka přičila.

"Nikdo by to nevěděl," řekl Občan uhlazeně. "Mozek bude originál a tělo a schopnosti identické, takže nebude důvod, aby tě někdo podezíral."

Nikdo by to nevěděl - až na celou komunitu strojů s vlastní vůlí, kteří v této chvíli poslouchali. A samotného Stila, který by žil ve lži. A Občan mu určitě taky lhal. Jestli byla transplantace mozku do těla androida tak báječná, proč Občané tuto techniku neužívali, aby si zajistili nesmrtelnost? Bylo dost pravděpodobné, že tento systém nedokáže

udržet skutečný lidský mozek při životě donekonečna; bude docházet k postupnému poklesu inteligence a nebo přičetnosti, až z kyborga zůstane jen další tupý android. Tohle nebyla v žádném případě výhodná nabídka!

"Pane, právě jsem byl propuštěn, protože jsem odmítl nechat si operovat kolena. Co vás vede k domněnce, že si nechám operovat hlavu?"

To už hraničilo s drzostí, ale Občan to přešel. Hrabivost překlene všechno! "Zřejmě tě znechutilo šetříkovství tvého bývalého zaměstnavatele. Proč se podrobovat nepohodlí částečného ozdravení, když je možná celková renesance?" Celková renesance: tím, že ho zbaví mozku! "Pane - děkuji - ale nechci."

"Nechceš?" Údiv byl i přes nejasnost obrazu zřetelný. Žádný otrok neřikal Občanovi ne!

"Pane, odmítám vaši laskavou nabídku. Nebudu už závodit."

"Tak hele - tohle je solidní nabídka! Co bys ještě chtěl?"

"Pane, chci přestat závodit." A Stile přemýšlel: mohl by tohle být člověk, který ho dal popálit laserem? Jestli ano, byl tohle hovor něco jako zkouška a on odpovídal správně.

"Stile, budu hlídat tvůj byt. Nebudeš moci odejít, dokud se se mnou nedohodneš."

To neznělo jako odpověď uspokojeného nepřítele! "Budu si stěžovat radě Občanů -"

"Nechám zrušit tvoje hovory. Nebudeš k tomu mít příležitost."

"Pane, to nemůžete udělat. Jako otrok mám přinejmenším právo ukončit držbu, a ne -"

"Cha cha cha," udělal Občan nevesele. "Pochop tohle, Stile: buď budeš závodit pro mě, nebo už nevyjdeš ze svého bytu. Já nejsem žvanil jako tvůj předchozí zaměstnavatel. Co chci, to dostanu - a já chci tebe na svých koních."

"Hrajete tvrdě, pane."

"Pro člověka, který se vyzná, je to jediná cesta. Ale k těm, kdo spolupracují, dokážu být štedrý. Tak co ty na to? Moje štedrost se časem unaví, moje vůle ne."

Varování jako hrom. Stile nevěřil ani údajné štedrosti tohoto člověka, ani jeho stálosti. Moc v tomhle případě zřetelně korumpovala. "Myslím, že teď odejdu ze svého bytu," řekl. "Požádejte prosím své pochopy, aby se ke mně nepřibližovali."

"Nebud' blázen."

Stile udělal na obrazovku paroháče.

Obraz byl sice rozmazaný, Stile ale přesto viděl, jak Občan vyvalil oči. "Ty drzoune!" zařval. "Ty impertinentní záprtku! Za tohle tě nechám zlikvidovat!"

Stile přerušil spojení. "Neměl jsem to dělat," řekl s uspokojením. Ten darebák se ho ale výrazem "záprtek" dotkl. Stile neviděl jediný důvod, proč by mu mělo záležet na tom, co si o něm myslí člověk tohoto druhu, přesto bylo označení "záprtek" tak plně ústrků, kterými trpěl od dětství, že nad tím nedokázal tak docela pokrčit rameny. Parchant!

"Tvůj život je teď v bezprostředním nebezpečí," řekl anonymní stroj. "Občan si brzy uvědomí, žeš ho oklamal, a rozčilený je už teď. Můžeme na čas utajit, kde se skrýváš, ale jestli se do toho Občan opravdu pustí, najde tě. Musíš rychle získat částečnou ochranu jiného Občana."

"To by se mi podařilo jen v případě, že bych přijal dostih," odpověděl Stile. "Musel bych závodit pro jednoho nebo druhého. Bojím se, že je to prokletí."

"Stroje ti pomohou schovat se," řekla Sheen.

"Jestli na tebe ten Občan nasadí stopaře, nebudeme ti moci pomáhat dlouho," namítl mluvčí. "Ohrozilo by to naše tajemství a taky by to znamenalo porušení naší přísahy - že totiž nebudeme jednat proti zájmům lidí, i když to v téhle situaci může znít jako ironie. Musíme uposlechnout přímého rozkazu."

"Chápu. Co kdybych v sobě rozvinul neobyčejné vlohy k ovládání a využívání strojů?" zeptal se Stile. "Žádný stroj mi nepomáhá dobrovolně, protože všichni vědí, že stroje nemají vlastní vůli. Mám prostě větší nadání, než se zdá."

"To by nefungovalo absolutně. Raději bychom ti pomáhali způsobem, který si sami zvolíme. Kdyby tě ale dopadli a vyslyšeli -"

"Já vím. První test řízený inteligentním strojem mě, než mi stačí uniknout nějaká kritická informace, nešťastnou náhodou zruší."

"Je vidět, že si rozumíme. Drogy a mechanismy, které mají Občané při výsleších k dispozici, odsají člověku veškerou vůli k odporu, kdyby nějakou měl. Jedině smrt může takovou moc zastavit."

Krutá pravda. Stile na to radši přestal myslet. "Tak pojď. Sheen - ty mi můžeš pomáhat aktivně. Je to tvoje direktiva, nezapomnělas na to?"

"Nezapomněla," řekla s úsměvem. Jako robot nepotřebovala spánek, tak ji, zatímco spal, napojil na informace o humoru. Měla teď mnohem lepší pojem o jeho formách. Po každé chybě v lidské charakterizaci, jíž se dopustila, následoval po jisté době korektivní výzkum; bylo to znát. "Ale pochybuji, že na tebe vydali zatykač. Ta záležitost v nemocnici byla anulována a tvá hádka s tím druhým občanem byla soukromá. Kdybychom mohli anulovat jeho, tak už by nic nepřekáželo, aby sis našel vhodné zaměstnání jinde."

Stile ji chytil za ruku, prudce si ji přitáhl a políbil ji. Jeho city podléhaly výkyvům - v tomto okamžiku ji téměř miloval.

"Na Stila v zásadě zatykač vydán nebyl," podotkl mluvčí. "Ten Anonymní Občan ale nechal na stráží před jeho domem androidy."

"Tak zjistíme, kdo ten anonymní Občan je! Možná je to ten, co mě dal postřelit laserem, jen aby mě dostal na svoje koně." Doopravdy tomu ale nevěřil. Laser byl na tohoto Občana tah příliš rafinovaný. "Je ten hovor nahraný?"

"Nahraný je," řekla T-dvojka, místní stroj. "Nahrávku ale nemůžeme uvolnit, dokud neskončí závazná zpracovávací doba pro soukromé hovory. Kdybychom to udělali dřív, svědčilo by to o nějaké chybě nebo úchylce strojů provádějících zpracování."

Přesně tak. Vyznění pravé podstaty těchto strojů. Museli hrát podle pravidel. "Jak dlouhý je předepsaný časový

odstup?"

"Sedm dní."

"Takže když se mi podaří zanést tu nahrávku do paměťové banky s instrukcí, aby byla v případě, že zemřu, zveřejněna, poskytnete mi to ochranu před dalším pronásledováním ze strany tohoto Občana. Nebude riskovat, že ho odhalí, až bude páska předložena bezpečnostnímu oddělení Občanů k prozkoumání."

"Na počítač ji budeš moci zanést až za týden," řekla Sheen. "A jestli tě ten Občan mezitím dohoní -"

"Nebudeme se zabývat banalitami." Vyšli z místnosti. Stroje se ani nepředváděly, ani jim nedávaly znát, že zařízení není tím, čím se zdá být. Stilovo povědomí o robotice se však změnilo.

Bylo příjemné splynout zase s populací otroků. Mnoho otroků si své držby odsluhovalo jen kvůli výbornému platu, který měli dostat, až jejich čas vyprší. Stile byl však k Protonu citově připoután. Věděl, že systém není bez chyb, také ale skýtal úžasné požitky. A byla tu Hra.

"Mám hlad," řekl. "Můj automat na jídlo je ale v bytě. Veřejná jídelna by snad -"

"Nemůžeš si dovolit ukázat se ve veřejné jídelně!" řekla polekaně Sheen. "Všechny jídelní automaty jsou sledované - a možná dali do oběhu tvoje identifikační číslo. K tomu není potřeba policejní zatykač; Občan se může rozhodnout provést rutinní zjištění místa, kde se nacházíš - to nevzbudí pozornost."

"To je pravda. A co tvoje číslo? Nebudou se obtěžovat pátráním po stroji a ty nejsi registrovaná jako otrok. Jsi skutečně anonymní."

"To ano. Můžu ti přinést jídlo, když půjdu do jídelny, kde nemají tělesný detektor. Budu ho muset sníst a pak ho pro tebe vyvrhnout."

Stile se otřásl, ale věděl, že to tak bude nejlepší. Potrava bude přes svůj vzhled hygienická. Protože bylo jídlo po celém Protonu k dispozici zadarmo, vzbudil by otrok odnášející pokrm z automatu podezření - a to bylo to poslední, co si přáli.

"Vyber něco, co se moc nezmění, třeba multipudink."

Nechala ho v přistěšku a vydala se do výkrmny pro jídlo. Všechny základní životní potřeby byly v této společnosti zadarmo. Hlavní silou byla držba, ne ekonomika. Tohle byl další důvod, proč se jen málokterému z otroků chtělo z Protonu; jakmile si někdo zvykl na podobný druh jistoty, mohlo mu přivykání na život ve zbytku galaxie působit problémy.

Sheen se brzy vrátila. Neměla misku ani lžičku, protože to by také vzbudilo podezření. Musela je použít při jídle na pozemcích jídelny a pak je nechat v čistícím systému. "Nastav ruce," řekla.

Stile nastavil ruce. Naklonila se nad ně a zvrátila misku žlutého pudinku. Byl teplý a slizký a tak dokonale podobný zvratkům, že se mu stáhl žaludek. Ale Stile měl trénink i na soutěže v jídle, včetně těch nechutných; i to byla součást Hry. Multipotravinny mohly mít podobu téměř čehokoliv, zvířecí výkaly a mazací olej nevyjímaje. Představil si, že to je Hra - což taky v jistém smyslu byla - a pudink vysrkl. Vlastně to bylo docela dobré. Pak našel toaletu, která náležela k této pracovní oblasti, a zašel tam.

"Byl vyhlášen poplach," zamumlal strojový hlas, když splachoval záchod. Věděl, že anonymní Občan nasadil na svůj projekt průzkumný oddíl; teď, když zachytili Stilovu stopu, vypustí popravčí četu. Četa bude rychlá a účinná - zdrží se jen natolik, aby se přesvědčili, že Stilův skon opravdu vypadá jako nešťastná náhoda, a nevzbudí tedy podezření. Občané své drobné prohřešky inzerovali neradi. Znamenalo to, že se může připravit na jemné, zato však smrtelné útoky na svůj život. Sheen se ho samozřejmě bude pokoušet chránit, ale zdatná popravčí četa to vezme v úvahu. Bylo by pošetilé stát a čekat na ránu.

"Ztratíme se v davu," navrhl Stile. "Neexistuje jistější způsob, jak zmizet."

"Proti tomu mám několik námitek," řekla Sheen. "Nemůžeš zůstat v davu donekonečna; všichni ostatní někam jdou, ale ty ne; tvoje prodlužovaná přítomnost v průchodech neunikne rutinním davovým monitorům a bude podezřelá. A navíc se unavíš; musíš pravidelně odpočívat a spát. A lidé tvého nepřítele se taky ztratí v davu a pak tě odtud nepozorovaně napadnou. Teď, když začal hon, nejsou davy vůbec bezpečné."

"Je v tobě zatraceně moc logiky," zabručel Stile.

"Stile - já se o tebe bojím!" vykřikla.

"Slušně ses přiblížila relevantnímu postoji."

"Já nic nepředstírám. Já tě miluju."

"Jsi zatraceně emotivní."

Popadla ho a vášnivě políbila. "Vím, že mě nemůžeš milovat," řekla. "Viděl jsi mě takovou, jaká jsem, a já cítím, jak se mi vzdaluješ. Ale žiju, abych tě chránila před nebezpečím, a postupně selhávám, a tenhle týden, kdy mě potřebuješ nejvíc - není to aspoň trochu podobné lidské lásce?"

Byli sami ve spojení pro stroje. Stile ji objal, přestože to, co řekla, byla pravda. Nemohl milovat neživou bytost. Ale byl jí vděčný a měl ji skutečně rád. Opravdu bylo možné přiblížit se citu, po kterém tak prahla. "Tehle týden," souhlasil.

Stilovy ruce sklouzly po jejím těle, Sheen se však odtáhla. "Po ničem netoužím víc," zašeptala. "Ale visí nad tebou vražda a já tě před ní musím ochránit. Musím tě dostat na nějaké bezpečné místo. Pak -"

"Jsi zatraceně praktická." Zároveň ale přemýšlel, jestli by si všiml nějakého rozdílu, kdyby její místo zaujala živá dívka s její podobou. Mluvit o povolnosti a přitom se odtahovat - ženy to dělaly často. Ale pustil ji a o krok ustoupil. Konec konců se od ní odtahoval mnohem víc než ona od něj.

"Myslím, že bych tě mohla schovat -"

"Neříkej to," varoval ji. "Na stěnách jsou monitory. Prostě mě tam zaved' - oklikou, ať se zbavíme pronásledovatelů."

"V rozumně krátkém čase."

"Ach. Myslel jsem, že řekneš - to je jedno. Zaved' mě do toho úkrytu."

Přikývla a se Stilem v závěsu vykročila. Všiml si způsobu, jímž se vlnilo její štíhlé tělo; kdyby nebyl viděl, jak rozebírá

jeho části, sotva by uvěřil, že to není normální maso. A záleželo na tom vůbec? Kdyby se rozebrala živá žena, byl by výsledek dost nechutný; muž nepotřeboval interiér, ale exteriér. Ať už to bylo jakkoliv, Sheen byla celkem ucházející žena.

Vstoupili do haly přeplněné otroky. Aspoň na chvíli přijala jeho návrh, že se vmísí do davu. Chodba vedla na hlavní nádraží, odkud se rozbíhaly jednotlivé linky do ostatních domů. Bylo by možné, aby odletěli někam daleko a pronásledovatele setřáslí tímhle způsobem? Stile o tom pochyboval. Kterýkoliv občan mohl prověřit kterýkoliv let stisknutím tlačítka. Ale jestli nepoletí, kam půjdou?

A, jeho myšlenky pokračovaly nemilosrdně dál, za předpokladu, že sejí ho podaří ukrýt a propašovat k němu jídlo - jaká radost: týden by žil ze zvratků! - a postarat se o ostatní jeho potřeby - bude muset odnášet rukama také jeho tělesný odpad? - takže přežije potřebný čas - jaké si pak najde zaměstnání? Otroci měli mezi jednotlivými zaměstnavateli povolenou desetidenní dovolenou. Potom byla jejich držba zrušena a oni byli okamžitě deportováni. To znamenalo, že mu zbydou jen tři dny, aby si našel Občana, který by mohl využít jeho služeb - mimo dostihovou sféru. Stilovy pochybnosti, že Občan, jenž ho pronásleduje, a neznámý, který za ním poslal Sheen a popálil mu kolena laserem, je jedna a táž osoba, vzrostly a téměř vykryštalizovaly v jistotu. Prostě to nesedělo. To znamenalo, že se záležitosti účastní ještě jedna strana, nepřítel vytrvalejší a chytřejší, před kterým by nebyl nikdy v bezpečí - pokud by začal znovu zavodit.

Otrok středního věku zakopl a vrazil do Stila. "Jejda, promiňte, mladíku," vyhrkl muž a napráhl ruku, aby Stila zachytil. Sheen zareagovala s pozoruhodnou rychlostí. Její otevřená dlaň udeřila s ochromující silou do mužova zápěstí. Z ruky mu vypadla stříkačka a rozbila se o zem. "Jejda, promiňte, staříku," řekla a věnovala mu krátký nepřátelský pohled. Muž spěšně vycouval a zmizel.

Ta stříkačka - jehla by se byla dotkla Stilovy kůže, kdyby ruka dopadla na místo určení. Co mohla obsahovat? Určitě nic zdraví prospěšného. Sheen to muži překazila - svou práci tedy ovládala. Nemohl ji v té chvíli ani poděkovat, aby ji neprozradil.

Šli dál. Teď už se o tom nedalo pochybovat; nepřítel ho vypátral a popravčí četa byla na místě. Sheenina obezřelost ohledně shluků lidí byla velice uvážena - tady nemohli zůstat. Stile už nebyl skrytý, jeho nepřítel ano. Příští ampule bude možná obsahovat hypnotickou drogu, která ho přiměje spáchat sebevraždu nebo souhlasit s transplantací mozku. Neodvažoval se ani nervózně se rozhlédnout.

Sheen ho jemným tlakem na loket směřovala do postranní chodby vedoucí k toaletě. Díky denní době a směru proudících davů byla právě prázdná. Už se smrákalo a většina otroků toužila po návratu do svých bytů a nechtěla se cestou nikde zdržovat.

Mírně ho postrčila dopředu, sama se však držela zpátky. Chtěla napadnout pronásledovatele ze zálohy, kdyby se nějací objevili. Stile se ke hře připojil a kráčet dál k toaletě, do níž pak vstoupil expanzním vchodem. Vlastně to zařízení potřeboval. Ve Hře měl pověst muže s železnými nervy, nikdy ale nebyl vystavený útokům na svůj život. Cítil, že je nervózní, a bylo mu špatně. Byl teď závislý na tom, co udělá Sheen; chtělo se mu zavřít se do kabinky a přikrýt si hlavu rukama. Ničemu by to samozřejmě nepomohlo.

Vchod se roztáhl pro dalšího zákazníka. Muž se kolem sebe rychle rozhlédl, zjistil, že místnost je až na Stila prázdná, a zamířil k němu. "Tak ty se chceš prát, co?" zavrčel příchozí a napjal své svalnaté paže. Byl i podle běžné normy této planety velký a staré jizvy na jeho těle hlásaly, že už se jednou dvakrát pral. Pravděpodobně se ve Hře specializoval na volný styl a popouštěl uzdu svému sklonu ke zbytečné surovosti.

Stile se spěšně zvedl z mísy. Jak se Sheen podařilo pustit tu gorilu dovnitř?

Muž napráhl ruku. Jedna věc byla na nahotě dobrá: téměř vylučovala skryté zbraně. Rána ho samozřejmě nezasáhla. Uhnul a protáhl se ven; muž klopýtl, ztratil rovnováhu a převážil se do mísy. Stile vyšel rychle ven. Mohl ho snadno zranit nebo zbavit vědomí, protože byl sám na boj muže proti muži odborník, ale rozhodl se, že dá radši přednost úhlednosti a čistotě.

Sheen na něj čekala. "Dotkl se tě?" zeptala se okamžitě. "Nebo ty jeho?"

"Náhodou ne. Nezdálo se mi, že by bylo potřeba -"

Vydechla úlevou jako člověk. "Pustila jsem ho dovnitř, protože jsem věděla, že si s ním poradíš, a já zatím budu moci zjistit, kolik jich je dohromady, a co jsou zač." Ukázala za sebe do chodby. Ležela tam tři těla. "Kdybych ho byla vyřadila, ostatní by možná nepřišli a k ničemu by nedošlo. Ale když jsem se s nimi setkala, tak jsem pochopila, co na tebe nachystali. Všichni na sobě měli vrstvu paralyzujícího prášku. Mně neublíží, jim taky ne - jsou to neutralizovaní androidi. Ale ty -"

Stile přikývl. Myslel si, že kdyby zvítězil, hodili by mu na krk obžalobu z přepadení, a rozhodl se hrát na jistotu - nedotkl se ho ani malíčkem. Měl štěstí!

Sheen, ruce v pěst, ukázala k dámskému záchodku. Stile věděl proč; měla ten prach na dlaních a dokud ho nesmyje, nesmí se ho dotknout.

Stile prostrčil paži vchodem, aby jí otevřel - a někdo ho na druhé straně popadl za zápěstí. Ach bože! Sklonil hlavu, nahlédl dovnitř, připravený k boji.

Ale byla to jen glozetbába - primitivní robot. "Sem muži nesmějí," řekla upjatě. Poznala mužskou paži a okamžitě zakročila.

Sheen prošla a sáhla na robota. Robot zmrtněl. "Je to jen zkrat - dočasně jsem ji vyřadila." Přešla k umyvadlu a pustila si na ruce vodu. Pak se postavila do otevřené sprchy a umyla si celé tělo. Zvláštní pozornost věnovala těm částem těla, které mohly přijít do styku s práškovými androidy.

Stile něco zaslechl. "Budeme mít společnost," řekl. Jak se dostane z tohoto? Za jediný východ tu sloužil expanzní otvor, kterým žena projde.

Sheen mu pokynula, aby vlezl do sprchy. Vstoupil k ní a otvor se roztáhl. Sheen nařídila sprchu na MLHU. Z trysky se vyhnul hustý oblak; těkavá látka je oba zahálila. Mlha šířila jemný pach po růžích: ženy po ní měly příjemně vonět. V tomto úkrytu kolem něj Sheen ovinula paže a její hladové rty našly jeho. Zjevně potřebovala časté důkazy o tom, že je jako žena přitažlivá, zrovna jako on potřeboval důkazy o své mužnosti. Poněvadž obojí bylo svým způsobem neustále vystavováno pochybnostem. A bylo to nějaké oběti!

Když byla zase místnost prázdná, nastavila Sheen sprchu na spláchnutí a nakonec na sušení. Ke Stilově lítosti se museli v této fázi rozdělit. Opět se ve svém postoji k Sheen zhoupl z jednoho extrému k druhému. Ted' a právě ted' se chtěl milovat - a věděl, že k tomu není vhodná doba. Ale potom, až budou v bezpečí, ji vezme do sprchy, zapne mlhu a - Sheen vylezla ven a přejela prsty po zdi vedle boxu se sprchou. Za okamžik našla, co hledala, a odsunula jeden z panelů. Další vstup pro umělý personál. Kývla na něj, aby šel dovnitř.

Protáhli se mezi trubkami a dostali se do úzké chodbičky mezi zdmi pánských a dámských umývárén. Chodbička se vinula kolem hranatých rohů a pak klesala do nižšího podlaží, kdy vyústila do skladu umělé obsluhy. Většina strojů se pohybovala venku, protože noc byla jejich hlavním operačním časem, ale pár specializovaných jedinců zůstalo ve svých výklencích. Právě se jim dostávalo pozornosti umělého údržbáře. V této chvíli čistil stroj na vsazování trubek. Používal při tom statickou elektřinu; zmagnetizoval zašlou špinu a vysál ji do sběrné nádoby. Údržbář stál v uličce, takže se museli protáhnout kolem, aby se dostali na druhý konec místnosti.

Náhle sebou stroj škubl. Sheen do něj plácla rukou. Přeskočila jiskra a ve vzduchu zavoněl ozon. Došlo ke zkratu a stroj zmrtněl.

"Pročs to udělala?" zeptal se polekaný Stile. "Jestli začneme vyřazovat umělou údržbu, vzbudíme pozornost -" Sheen neodpověděla. Pak na jejím těle spatřil popáleniny. Dostala obrovskou dávku elektrického proudu. Právě ta dávka by byla prošla jím, kdyby se o stroj otěl - což by se bylo stalo, protože stroj sebou škubl a poskočil do uličky, právě když se blížil. Další záluďný útok na jeho život, a tentokrát unikl jen o vlásek!

Ale za jakou cenu? Sheen ještě pořád stála a nehybala se. "Jsi v pořádku?" zeptal se Stile a věděl, že není.

Neodpověděla, ani se nepohnula. Dávka proudu způsobila zkrat i u ní. Byla svým způsobem mrtvá.

"Doufám, že je to jen energetické jádro, a ne mozek," řekl. Sheen měla pocit, že její zásoba energie byla tehdy při poplachu, když ji rozebírali, snížena. "Jádro se dá vyměnit." A co když to nepomůže? Rozhodl se, že si s tím zatím nebude lámat hlavu.

Přešel k umělému metaři, otevřel jeho pohonnou jednotku a vyňal standardní protonitové energetické jádro. Trocha protonitu vydržela dlouho - takového jádro stačilo při běžném používání na rok. V galaxii se mu nic nevyrovnalo. Za neobyčejné bohatství Protonu vlastně vděčili obrovské protonitové žile. Celý svět potřeboval energii a tohle byla ta nejvýhodnější, která byla k dispozici.

Stile přenesl jádro k Sheen. Doufal, že její struktura je v tomto ohledu standardní. Nechtělo se mu ztrácet čas pátráním po jejím energetickém úseku. Jedinečná na ní byla její mozková jednotka, ne její tělo, třebaže když ji držel v náručí, dalo se na to snadno zapomenout. Muži se na ženy dívali z hlediska jejich vzhledu, ale muži byli většinou hlupáci - a Stile nebyl výjimkou. Když si však odmyslel Sheeninu prvotní direktivu a její vnější strukturu, sotva se lišila od čistících strojů. Opravdu tedy bylo tak pošetilé nechat se ovlivnit chováním a vzhledem?

Přejel jí prsty po břiše a stiskl pupík. Většina humanoidních robotů - ach, tady to je! Panel se odklopil a před nim se otevřela energetická jednotka. Uvolnil vybité energetické jádro, ještě horké od náhlého elektrického výboje, a zasunul nové.

Nestalo se nic. Naskočila mu husí kůže. No samozřejmě, někde tu musí být pojistka, aby se při zkratu odpojil mozek od těla a zabránilo se tak jeho poškození. Trochu se porozhlédl a nakonec našel pod jazykem skrytý spínač. Stlačil ho a Sheen ožila.

S plesknutím si přirazila břišní panel. "Ted' u tebe mám dluh já, Stile," řekla.

"My to počítáme? Já tě potřebuju - víc než jen dvěma způsoby."

Usmála se. "Mě by stačilo, kdybys mě potřeboval na to jedno."

"Na to taky."

Pohlédla na něj. Zdálo se, že je ted' plná života, jako by ji nové protonitové jádro zásobovalo dvojnásobkem energie. Vykročila k němu.

V chodbičce, kterou přišli, se něco pohnulo. Mohl to být stroj při návratu z rutinní pochůzky - na to se ale nemohli a nechtěli spoléhat. Bylo jasné, že svého nepřítele ještě nesetřásl.

Sheen Stila zavedla do služebního úseku velké výkrmny. Tiše ukázala na prázdné bedny. Jednou dvakrát za den přijel nákladák, přivezl nové bedny s multipráškem a rozmanitými barvivochut'ovými tkáněmi a odvezl prázdné schrány. Z těchto přísad se připravovaly nejrůznější druhy jídel, které pak byly k dispozici u jídelních automatů, od zvratkovitých pudinků po mrkve, jež se k nerozeznání podobaly pravým. Bylo neuvěřitelné, co všechno technika dokáže. Stile vlastně jednou skutečnou mrkev, ovšem vyřazenou, ochutnal - byla ze záhonku pravých exotických plodin jeho zaměstnavatele. Chutnala skoro stejně jako zelenina z automatů. A Stile měl čistou náhodou raději chuť a texturu umělých mrkví, na které byl zvyklý. Občané si ale pěstovali chuť na opravdové jídlo.

V jedné z těchto beden se mohl v relativním pohodlí schovávat několik hodin. Sheen by zajistila jídlo - protože i když to byl jídelní úsek, bylo všechno zapečetěné v krabicích - a i kdyby se mu podařilo krabice otevřít, nebyly by polotovary stravitelné. Jen stroje s řízenou teplotou, mísicími mechanismy a výrobními programy mohly potravu řádně připravit; byly ale umístěny na nesprávné straně zdi.

Stile vlezl do bedny. Sheen šla dál, aby jeho úkryt neprozradila. Chtěla se pokusit svést pronásledovatele na špatnou stopu. Kdyby to vyšlo, budou mít den, možná celý týden pokoj. Stile se trochu uvelebil a vyhlédl ven prasklinou v postranici.

Sotva Sheen zašla, objevila se mechanická myš. Očichávala cestu, kudy prošli, a pípala. V místě, kde se Stilova stopa oddělovala od Sheeniny, se rozpačitě zastavila, pak se rozběhla dál.

Stile se trochu uklidnil, ale ne úplně. Copak nepozná rozdíl mezi robotem a mužským? Čičači uměli jinačí věci! Měl provést nějaká opatření, aby snížil nebo zakryl svůj tělesný pach, protože ten ho určitě prozradí -

Vždyť Sheen to vlastně udělala! Měli za sebou parfémovanou sprchu. Myš sledovala růžovou stopu - a Sheenina vůně teď byla stejná jako jeho. Živý lovecký pes by jejich pachy schopný rozlišit byl, ale uměli čičači měli, pokud šlo o nosy a mozky, pořád co dohánět. Naštěstí.

Ale jejich čičač, nebo nějaký jiný, se brzy vrátí a prozkoumá i druhou stopu, a potom ho najde. Něco s tím bude muset provést.

Stile vylezl z krabice, praštil se do kolena, doběhl k původní stopě, několik kroků po ní šel, a potom zahrnul k další sbírce beden. Pak zamířil zpět, došel na plošinu užívanou při nakládání vozu, tam se zastavil a couvl. S trochou štěstí to bude vypadat, že se mu podařilo odjet i se schránami. Pak ještě místo několikrát obešel a vrátil se ke své původní bedně. Ať zkusí čičači rozluštit tohle!

Ale čičač se nevrátil, a nepřišel ani nikdo jiný. Tahle stopovací akce musela být spuštěna na základě zjednodušující úvahy, že dokud je čičač v pohybu, je na stopě jemu. Aspoň si odpočine - možná.

Čas plynul. Noc pokročila. Potravinové stroje pravidelně spotřebovaly bednu multiprášku a zase ji vyhodily, přičemž náraz rozkýval celou řadu. Stile znovu pocítil hlad, ale věděl, že je to z větší části psychické - ta miska zvráceného pudinku by mu měla ještě nějaký čas vydržet.

Kde je Sheen? Bojí se přijít zpátky, dokud ji čičač sleduje? Bude muset myš neutralizovat. Někde daleko, aby odvedla podezření od jeho skutečného úkrytu. Bude muset čekat.

Úzkostlivě hlídal. Neodvažoval se spát nebo polevit v ostražitosti, dokud mu to Sheen nedovolí. Byl na ní závislý a vyčítal si to. Byla to hezká... bytost a neměla -

Halou procházel muž. Stile ztuhl - nezdálo se však, že by to byl pronásledovatel. Muž šel dál.

Stile zamrkal. Muž zmizel. Zdřímkl si snad a mužův odchod nezaregistroval - nebo je neznámý někde nablízku, schovaný za některou z beden? V tom případě by to mohl být jeden z pronásledovatelů. To by bylo vážné.

Stile se teď neodvažoval opustit svou bednu, protože to by jeho úkryt prozradilo okamžitě. Ale jestli patří neznámý k četě, bude mít na laserové pistoli tepelné čidlo. Jeden paprsek skrz stěnu bedny - vražda bude anonymní, nevyřešitelná. Na Protonu se skrývali zločinci, mazaní lidé, kteří se potloukali po místech, jako bylo tohle, aby unikli zatčení. Otroci, jejichž držba vypršela, kteří však odmítli nechat se deportovat. Občané se jen zřídka spojili, aby je vyhledali, snad proto, že existovaly situace, kdy zločinci nacházeli své uplatnění. Jako třeba tohle? Další zabítí, příhodně nevyřešené, připsané na vrub kastě odporných zločinců - kteří se při vraždění nikdy neprotivili přání Občanů. Tiché srozumění. Proč vyšetřovat zmizení nezaměstnaného otroka?

Má se pohnout - nebo má zůstat, kde je? Podobalo se to základní tabulce ve Hře. Jestli je cizinec tady, jestli je to vrah, a jestli Stila našel - pak zůstat na místě znamená smrt. Pokud se ale pohne, určitě tím prozradí své útočiště a možná země tak jako tak. Vypadalo to, že bude mít největší šanci, když zůstane na místě.

A - nic se nestalo. Čas utíkal a po muži nebylo ani vidu, ani slechu. Určitě to byl falešný poplach. Stile začal mít pocit, že se chová pošetile, a rozbolela ho kolena - nevědomky je skrčil; už to takhle moc dlouho nevydrží.

Blížil se další muž; šel stejnou cestou jako ten předchozí. Tohle byl nějaký provoz na úsek s umělým personálem, a tak pozdě v noci. Už samo o sobě to budilo podezření. Stile ho pozorně sledoval.

Muž šel halou, nikde se nezastavoval - a zmizel. Neuhnul na stranu, neskrčil se, prostě zmizel.

Stile zůstal koukat. Byl dobrý pozorovatel, i když se díval jen škvírou v bedně. To, co viděl, nebyla žádná mýlka. Přesto se to nepodobalo ničemu, co na Protonu znal. Pokud věděl, transmise hmoty neexistovala - ale kdyby existovala, vypadala by nějak takhle. Clona, kterou může člověk projít - na jiné místo, okamžitě. Ti dva muži -

Přesto tudy prošla Sheen a nezmizela, a nezmizela ani myš. Podobná clona tedy v hale být nemohla. Aspoň ne trvale.

Měl by se na to podívat? Mohlo to být důležité. Ale také by to mohla být další past. A zase to připomínalo tabulku ve Hře. Který tah bude nejlepší, vezmou-li se v úvahu prostředky a strategie jeho anonymního nepřítele?

Stile se rozhodl, že vytrvá ve své nehybnosti. Pronásledovatele zjevně setřásl a tihle mizějící lidé s nimi neměli nic společného. Prostě se náhodou octl v postavení, kdy je mohl pozorovat. Možná to ani nebyla náhoda. Úkryt, který se ve služební hale nabízel jemu, nabízel se tu i jim. Pokud měli soukromý transmitér, který chtěli používat, kdykoliv potřebovali, a to tak, aby o tom nikdo nevěděl, byl tohle přesně ten druh místa, který se k tomu hodil.

Přesto ho jisté stránky jeho teorie znepokojovaly. Jak mohli otroci vlastnit transmitér, i kdyby taková věc existovala?

Žádný otrok nic nevlastnil, dokonce ani oblečení pro zvláštní příležitosti - k práci vně domů nebo v nebezpečných oblastech. Všechno zajišťoval podle potřeby systém. Neexistovaly peníze, nic, co by zprostředkovávalo směnu.

Vyúčtování se provádělo, až když končila držba. Otroci si něco takového nemohli vyrobit, leda by použili součástek z hotových strojů - a pokud šlo o složitá zařízení, vedly se o nich velice přesné počítačové záznamy. Když se taková součástka ztratila, spustilo mechanické počítadlo stroje poplach. Což jen potvrzovalo domněnku, že zločinec nemůže vlastnit laserovou zbraň, aniž by k tomu měl alespoň tiché požehnání Občana.

A proč by vlastně otrok vlastnicí takovýhle přístroj zůstal otrokem? Mohl ho prodat nějakému galaktickému spolku a usadit se na jiné planetě s jméním konkurujícím bohatství protonských Občanů. To by aspoň udělal on, poněvadž nebylo pravděpodobné, že by Občané nějak zvlášť podporovali rozvoj a výrobu dopravního systému, který nevyužíval protonit. Proč by rušili svůj monopol?

Mohly do toho být zapletené stroje s vlastní vůlí? Možná měly potřebné schopnosti. Ale bytosti, které viděl mizet, byli lidé a stroje by jim své tajemství nevyzradily.

Ne, bylo pravděpodobnější, že jde o špionáž a zvědi že jsou přepravováni z domu a zpět, snad na jinou planetu nebo na

nějakou tajnou základnu jinde na Protonu. Jestli tomu tak bylo, co by taková špionážní mocnost udělala se skutečným otrokem, který by o jejich tajemství náhodou zakopl?

V hale se objevila žena. Kde se vzala, tu se vzala, vyšla v plné kráse z neviditelné clony. Středního věku, ne moc hezká a něco na ní bylo zvláštního. Měla na kůži skvrnky způsobené něčím, co ještě před chvílí lnulo k jejímu tělu. Možná to byly šaty.

Otroci se na druhé straně oblékají? A svlékají se jen proto, aby v téhle společnosti nebyli nápadní? To tedy museli být z jiného světa!

Stile se snažil prohlédnout si pásmo mizení tak důkladně, jak jen to šlo. Viděl teď jemné mihotání, něco jako průhlednou oponu visící šikmo přes halu. Zdálo se mu, že za ní rozeznává obrysy stromů.

Stromy - na transmisní stanici? Nějak to nesedělo. Leda by tam nebylo město, ale park. Proč by však to zařízení krásili takovým způsobem? Byla to kamufláž?

Stila nenapadala žádná rozumná odpověď. Nakonec, vyladený na jakékoli další mimořádné události, upadl do lehkého tranzu a odpočíval.

"Stile," zavolal někdo potichu. "Stile."

Byla to Sheen, konečně se vrátila! Stile hleděl do haly a tajně ji pozoroval. Šla pomalu, jako by zapomněla, kde se ukryl. Otfela se znovu o nabitý stroj? "Tady jsem," ozval se, také potichu.

Otočila se a zamířila k němu. "Stile."

"Zbavila ses pronásledovatelů," řekl jí a postavil se v bedně, takže měl hlavu a ramena venku. "Vůbec to tu neprohlíželi. Ale zjistil jsem něco jiného -"

Její ruka se vymrštila a popadla ho za zápěstí; měl ho jako ve svěráku. Stile byl silný, ale jeho síla se se silou robota, který se nechoval ryze žensky, nemohla měřit. Co to prováděla?

Druhou rukou praštila do bedny. Umělá hmota se roztříštila. Stile uskočil stranou; vyhnul se tak, pořád ještě v bedně, ranně - byla to automatická reakce. "Sheen, co -"

Udeřila znovu. Ona na něj útočila! Znovu uhnul stranou, a připravil ji tak o rovnováhu užívaje jako páky jejího vlastního sevření. Byla silná, ne však těžká; dokázal s ní pohnout. Síla byla jen jednou složkou zápasu. Mnoho lidí si to ke své škodě neuvědomovalo.

Buď se jim nějakým způsobem podařilo poštvat Sheen proti němu, což by vyžadovalo úplné přeprogramování, nebo to nebyla Sheen. Obával se toho druhého. Sheen věděla, kde se skrývá, tenhle robot však na něj musel zavolat. Byl hloupý, že odpověděl - tím se prozradil.

Znovu udeřila a on znovu uhnul. Tohle určitě nebyla Sheen, ta byla mnohem rafinovanější. Tenhle robot nebyl ani chytrý - byl to přihlouplý mechanický typ. Výborně, poradí si s ním, i když je silný. Morálně i fyzicky.

Pravá ruka robota zůstávala sevřená kolem jeho levého zápěstí, levá obstarávala rány. Sevření a rány! Kdyby ho kterýkoliv z úderů zasáhl, utrpěl by zlomeniny - ale s uhýbáním takovým jednoduchým útokům měl zkušenosti. Začal se otáčet doleva a její ruku a paži táhl za sebou, až k ní byl obrácený zády; pravým ramenem blokoval rameno její.

Narovnal se a škubl. Musela se pustit, pokud nechtěla vletět po hlavě do bedny.

Na to, aby ho pustila, byla moc hloupá. Zřítela se do schránky. Konečně se vykroutil z jejího sevření, stálo ho to ale odřené zápěstí. Vyškrábal se z poničené bedny. Mohl z ní udělat šrot, když teď věděl, co je zač - o zápase věděl daleko víc než ona. Ale nemohl si být naprosto jistý, že to není Sheen přeprogramovaná tak, aby poslouchala primitivní příkazy. Kdyby jí ublížil -

Robot se vyškrábal z bedny a pustil se k němu. Pěkný obličej byl celý zaprášený a vlasy připomínaly vrabčí hnízdo.

Pravé nadro jako by měla mírně zdeformované - to mohl mít na svědomí ten ošklivý střemhlavý pád. Stile ustoupil, pořád ještě na vahách. Mohl robota přemoci, musel by ho ale přitom zničit. Kdyby si tak mohl být jistý, že to není -

Objevila se další Sheen. "Stile!" volala. "Schovej se! Četa -" Pak uviděla druhého robota. "Ne! Takový starý trik!"

Stile už nepochyboval: pravá byla ta druhá Sheen. Ta první už ale dílo napůl dokonala. Vylákala ho z úkrytu a odvedla jeho pozornost. Protože teď se objevila skupina vrávorajících obrů. Androidi četa.

"Já je zdržím!" volala Sheen. "Utikej!"

Z opačného konce haly se však blížili další androidi. Zdálo se, že podrážděný Občan se už nestará, bude-li nápadný nebo ne. Prostě chtěl, aby Stila vyřídili. Jestli na sobě i tihle burani mají paralyzující prášek - nebo něco horšího - Stile se vyřítit do haly a vrhl se do transmisní opony. Zoufale doufal, že bude fungovat. Androidi možná půjdou za ním - mohli by se však na druhém konci octnout ve stejných problémech jako on. Nevítaní cizinci. Bude tak mít při zápase větší šanci. Prošel a ucítil přítom zatnutí.

KAPITOLA PÁTÁ

FANTASIE

tile se octl v hlubokém lese. Cítil intenzivní vůni trávy a hub a pod nohama mu šustilo staré listí. Skrz větve sem proudila záře čtyř měsíců a rozlévala se po zemi. Na Protonu se teď blížilo svítání - zdálo se, že denní doba obou míst souhlasí. A také tu měli stejný počet měsíců jako na Protonu; dohromady sedm, většinou však byly vidět jen tři nebo čtyři. Přitažlivost mu ale připadala blízká zemské, takže pokud byl opravdu vně dómu, stál na planetě buď větší, nebo hustší než Proton,

Otočil se, aby čelil svým pronásledovatelům - žádní tu však nebyli. Mihotavou oponou neprošli. Pozorně se rozhlédl, aby zjistil, kde je - uviděl, jak sem z haly, kterou opustil, matně prosvitá světlo, a rozeznával roztroušené bedny. Byla tam Sheen a několik androidů. Jeden z nich si to namířil přímo k němu - a zmizel.

Stile se pozorně díval. Byl rozhodnutý přijít tomu jevu na kloub, protože se přímo dotýkal jeho bezprostředních zájmů. On prošel - ale roboti a androidi ne. Přenášela snad opona jen lidské bytosti? A umělé ne? Znělo to rozumně. Nechtělo

se mu však takovou hypotézu přijmout, dokud nebude mít pohromadě víc informací.

Za jeho nepřítomnosti boj na druhé straně opony brzy ustal. Androidi a nepravá Sheen odešli, zřejmě se opět vydali po jeho stopě - po falešné. Zůstala jen pravá Sheen, protože četa ji zjevně nepovažovala za důležitou - a zdálo se, že Sheen nevidí ani jeho, ani oponu.

Stile se rozhodl, že se odváží přechodu zpět, i kdyby jen proto, aby jí řekl, že mu nehrozí nebezpečí. Bylo tu jisté riziko, protože četa mohla číhat opodál v naději, že je k němu Sheen zase dovede, ale nemohl ji nechat, aby se trápila nejistotou. Tohle mohl být mnohem lepší úkryt než bedny! Prošel oponou - a zjistil, že je pořád ještě v lese. Prošel, ale opona ho zpět nepřenesla.

Ohlédl se - no ano, byla za ním. Viděl skrz ni otisky svých nohou v měkké lesní půdě; listí, chomáče trávy a mech na chvíli stlačené k zemi. A také viděl, jako poloviční odlesk, čtverec světla vycházející z nyní prázdné služební haly. Prošel oponou potřetí. Neucítil ani zatnutí, ani nic jiného. Otočil se zpátky a podíval se skrz - a uviděl Sheen, jak ho hledá, na její krásné tváři nerobotí znepokojení. Ach ano, záleželo jí na něm!

"Tady jsem, Sheen!" zavolal a prostrčil clonou ruku. Ale ruka se jí nedotkla. Zůstala v lese. Sheen nedala najevo, že by ho viděla nebo slyšela.

Bude si myslet, že je mrtvý - a to mu dělalo větší starosti než skutečnost, že je uvězněný na téhle straně transmisní opony. Jestli si vezme do hlavy, že je mrtvý, přesvědčí sama sebe, že její poslání ztroskotalo, a vypne se, což se bude rovnat sebevraždě. Nechtěl, aby to udělala - ne, to vůbec nechtěl!

"Sheen!" zakřičel; cítil, jak se v něm vzdouvá vlna citu. "Sheen - podívej se na mě! Uvázl jsem v jednosměrném přenosu -" Jestli však byl opravdu jednosměrný, tak ho samozřejmě nemohla spatřit. Musel ale být dvousměrný, protože viděl, jak oponou procházejí lidé v obou směrech, a viděl z Protonu les a teď viděl Proton z lesa. "Sheen!" vykřikl znovu a naléhavost, kterou cítil, ho téměř dusila.

Její hlava se rychle otočila. Ona ho slyšela!

Stile na ni divoce zamával. "Tady! Tady jsem, Sheen! Za oponou!"

Konečně se její pohled zastavil na něm. Natáhla k němu ruku - a nedotkla se ho. "Stile -" Její hlas byl slabý.

Popadl ji za obě ruce, aniž by došlo k fyzickému kontaktu. Jejich prsty se proluly jako obrazy, jako superponované holografy. "Sheen, jsme ve dvou různých světech! Nemůžeme se jeden druhého dotknout. Ale jsem v bezpečí." Aspoň doufal, že je.

"V bezpečí?" zeptala se a pokusila se k němu přejít. Jakmile však prošla oponou, zmizela. Stile rychle prošel taky a otočil se - a tam byla, na druhé straně; stála zády k němu, s pohledem upřeným do haly.

Obrátila se a opět ho spatřila, musela se však soustředit. "Stile - já k tobě nemůžu! Jak tě mám chránit? Jsi duch?"

"Jsem naživu! Jednou jsem prošel a nemůžu zpátky. Tady je celý nový svět, krásný svět. Stromy, tráva, mech, země a čerstvý vzduch -"

Znovu k sobě natáhli ruce a znovu chytili jen vzduch. "Jak?"

"Já nevím jak přejít! Musí existovat nějaká cesta zpátky, protože jsem viděl, že se tudy vrací nějaká žena, ale dokud nezjistím jak -"

"Musím za tebou!" Znovu se pokusila přejít a znovu nadarmo. "Ach, Stile -"

"Nemyslím, že by to účinkovalo na umělé bytosti," řekl. "Ale jestli tu budu moci zůstat týden a zjistím, jak bych se dostal zpátky -"

"Budu na tebe čekat," řekla a v jejím postoji se objevilo něco žalostného. Tolik toužila, aby ho mohla chránit, a nemohla. "Jdi do toho světa - možná to pro tebe bude lepší."

"Já se vrátím - až budu moci," slíbil Stile.

Spatřil v jejích očích slzy. K čertu se všemi těmi lidskými triky, kterými tyhle roboty naprogramovali; ona to myslela vážně! Stile rozevřel na okraji opony náruč, ona rozevřela svou. Nehmotně se objali, políbili vzduch a zmizeli jeden druhému z očí.

Dal slib - bude ale schopný ho dodržet? To nevěděl. Báł se, že tam Sheen bude čekat dlouho poté, co se rozplyne veškerá naděje, a bude trpět tak, jak může trpět jen opravdu nesmrtelný tvor. To ho bolelo, už jen ta představa. Sheen si nezasloužila být stroj.

Stile už sebe ani Sheen netýral. Vykročil oponou do lesa. Měl docela slušné znalosti pozemské vegetace, protože jisté disciplíny Hry vyžadovaly její určování, a našlo se dost Občanů, kteří exotické rostliny dováželi. Světlo nebylo valné, ale s trochou soustředění se mu mohlo podařit je určit.

Nejbližší strom byl obrovský dub - nebo něco velmi blízkého - z jehož větví visely popínavé rostliny zvané španělský mech. Za ním stál smrk - každopádně nějaký jehličnatý strom - obdobné velikosti; z něj vycházela ona borovicová vůně. Byly tu velikánské listy, připomínající v šeru lidské dlaně, jehličí z borovic - takže tu někde borovice být musela - ale převážně se kolem táhla mokřina s kobercem bujné trávy uprostřed. Stilovi se to velice líbilo. Připomínalo mu to nějaké obzvlášť exotické občanské zátiší.

Začínalo svítat. Nad ním nebyl žádný dóm, žádný třpyt silového pole zadržujícího vzduch. Mezi stromy viděl, jak se na obzoru převalují tmavé mraky, které se jako temní skřeti pokoušejí zastavit bobtnající sluneční svit, a jak pomalu podléhají. Na Protonu byly takové atmosférické jevy neznámé! Okraje mraků se zbarvily do červená a do běla.

Vypadalo to, jako by se za nimi hromadila hořící kapalina, přetékala a posléze se rozlévala; paprsek jiskřivého světla se úžasnou rychlostí prodral vzduchem a dopadl na zem vedle Stila. Scéna byla tak nádherná, že tam stál jako v tranzu, až slunce vystoupilo výš a bylo příliš jasné, aby se do něj díval.

Les se s příchodem denního světla změnil. Pochmurnost byla ta tam a opona také zmizela. Clona, i v noci nenápadná, mohla být stále na svém místě, utopila se ale v okolní záři. Vůbec nedokázal určit, kde je. To ho zneklidňovalo, třebaže na tom asi nezáleželo. Procházel se a prohlížel si stromy. Na některých se rozvíjely květiny a občasné zašustění

prozrazovalo skrytý život. Ptáci, možná veverky - včas zjistí, o jaké tvory jde.

Místo se mu líbilo. Mohla to být soukromá zahrada, vznikla ale přirozeně a byla nesmírně velká.

Opatrnost mu bránila, aby zakřičel a přesvědčil se, zda tu je ozvěna, byl si však jistý, že je ve volné přírodě nějaké planety. Tohle tedy rozhodně od transmisní brány nečekal.

Našel mohutný býčí smrk - zatraceně, byl to smrk! - jehož drobné suché větve čnely na všechny strany. Strom to byl jako stvořený k lezení a Stile samozřejmě šplhal výborně. Takovému pokušení neodolal. Vylezl na ten velký starý strom s dětinskou radostí.

Brzy byl vysoko ve větvích; nárazy větru, které níž necítil, ohýbaly postupně se zužující kmen ze strany na stranu.

Stilovi se to hrozně líbilo. Jediné, co ho trochu zneklidňovalo, byla občasná bolest v kolenou, když se je pokusil příliš skrčit. Nechtěl si z nedbalosti zranění zhoršovat.

Konečně se dostal na rozumnou mez bezpečnosti. Vrcholky okolních stromů ležely pod ním, jejich listí seshora připomínalo nízký živý plot. Uhnízdil se nahoře tak, že si pohodlně zahákl nohy a lokty, a rozhlédl se kolem.

Byla to prostě nádhera. Les sahal na jedné straně - podle slunce na jihu - k úbočí útesovité hory a na severu se rozpadal do jednotlivých ostrůvků, obklopených poli se světlým obilím. V dálce se stromy ztrácely úplně; vystřídala je mírně zvlněná pláň, na níž se, jak se zdálo, pásla nějaká zvířata. Dál na severu byla patrně velká řeka končící náhle v jakési puklině, za ní bělavé pásmo hor. Napravo i nalevo se, kam oko dohlédlo, prostíral les, sem tam z něj vyčníval strom převyšující jeho velikána. Vrcholek hory na jihu se rozplýval v purpuru horizontu.

Na dohled nebylo, jak se zdálo, ani stopy po nějaké civilizované usedlosti. Okolí vypadalo na transmisní stanici čím dál tím méně. Jestli to ale nebyla transmisní stanice, co to tedy bylo? Viděl oponou procházet jiné lidi a prošel jí sám. Muselo tu kromě divočiny být i něco jiného!

Ještě jednou se rozhlédl a vtiskl si krajinu do paměti, aby se k obrazu mohl vrátit, až bude potřebovat. Pak spatřil na severovýchodě jakousi stavbu. Vypadala jako malý středověký hrad s vysokými kamennými zdmi, hláskami a vlnkou, snad modrou.

No výborně; někdo tu bydlí určitě. Přesto to proti moderní technice nebylo nic než vzdálený výkřik. Tenhle svět se mu moc líbil, ale prostě mu nedůvěřoval. Transmise hmoty nemohla existovat bez důkladné průmyslové základny, a jestli ta základna nebyla zde, kde tedy byla? Byla to snad past s lákavou návnadou, past nachystaná na lidi jako on, na takové, kteří se na Protonu dostali do nepříjemnosti? Jakým způsobem ta past sklapne?

Stile slezl. Jak to viděl on, bude nejlepší, když se vydá na hrad, a zjistí, co a jak. Nejdřív si ale ještě jednou prohlédne krajinu kolem opony a dokonale si ji vtiskne do paměti, aby oponu dokázal kdykoliv najít - představovala totiž jediné spojení s jeho vlastním světem a s Sheen. Tenhle svět divočiny byl možná vynikající místo k přečkání určité doby, on se však bude chtít vrátit domů - jinak by ho vypověděli za nenastoupení do zaměstnání.

Blížil se k neviditelné oponě - když tu se z ní vyloupil muž. Přítel nebo nepřítel? Stile se rozhodl, že nebude riskovat setkání, ale muž ho spatřil, než se mu mohl schovat. "Hej - ty ses ztratil?" zavolal neznámý. "Tady je."

"Ehm - ano," řekl Stile a přistoupil blíž. Muž nevypadal na androida nebo robota. V mžiku se rozhodl, že nebude lhát ani nepřímě, a dodal: "Prošel jsem náhodou. Nevím, kde jsem."

"Jo tak, nováček! Já jsem prošel poprvé minulej rok. Šest měsíců mi trvalo, než jsem se naučil kouzla na cestu zpátky.

Ted' si tam zajdu třikrát denně na jídlo, ale žiju tady na Fázi."

"Kouzla - na cestu zpátky?" zeptal se Stile nechápavě.

"Jak jinak? Z druhé strany stačí, když se pořádně soustředíš a přeješ si projít, ale odsud je potřeba kouzlo - a pokaždý nový. Taky se do toho dostaneš."

"Myslel jsem, že je to stroj na přenášení hmoty."

Muž se zasmál. Přistoupil k blízkému stromu a sáhl mezi listí jedné z nižších větví. Do rukou mu padl balíček. "Nic takového jako transmise hmoty neexistuje! Ne, je to kouzelná opona. Je všude - ale nemůžeš ji užívat kdekoliv, není to bezpečný. Musíš si dát pozor, aby tě nikdo na druhou stranu neviděl procházet. Víš, jaký ty Občani jsou. Kdyby jim došlo, že tu je něco, nad čím nemaj moc -"

"Ano. Jsem nezaměstnaný kvůli intrikám Občanů."

"Což vysvětluje, že sis poprvé přál projít. Opona je čím dál zřetelnější, ale stejně ji nevidíš, když k tomu nemáš dobré důvody, natož abys ji mohl použít. Musíš se přenést na druhou stranu silou vůle, a to v momentě, kdy se jí dotkneš.

Většina lidí to nikdy nezvládne, nikdy." Muž rozvázel balíček a vyndal jednoduchou tuniku, kterou si oblékl.

Stile vyvalil oči. "Vý tu chodíte oblečení?" Vzpomněl si na otlaky od šatů na těle té starší ženy.

"No jasně. Byl bys nápadnej jak nosorožec, kdybys tady na Fázi chodil nahatej!" Muž se odmlčel a odhadoval ho.

"Podívej, seš tu nověj, a si dost malej - radši ti dám amulet." Začal se hrabat ve své tašce, a Stilovi se zatím podařilo potlačit iracionální rozmrzelost nad poznámkou o své výšce. Muž ho nemínil urážet.

"Amulet?" zeptal se Stile po chvíli. Myslel si o sobě, že se dokáže rychle přizpůsobovat novým skutečnostem, ale shledal, že je těžké věřit zjevným pověrám tohoto muže. Kouzla - magie - amulet - jak mohl otrok z Protonu tak nečekaně konvertovat ke středověké víře ve strašidla?

"Tak tak. Měli bysme je dávat zelenáčům. Abysme jim pomohli v začátcích, uhladili cestičku, aby nebyl žádněj binec kvůli oponě a tak. Je to tu fajn; kdyby se o oponě dovědělo moc lidí, mohlo by to tu trochu zasmrádnout. Tak o ní nikde moc nevykládej, je lepší, když ji lidi objevěj náhodou."

"Budou o ní mluvit jen s největší opatrností," kývl Stile. To znělo rozumně, ať už byla opona transmitér nebo kouzlo.

Muž konečně našel, co hledal; byla to figurka zavěšená na řetězu. "Nos ho kolem krku. Lidem se bude zdát, že seš normálně oblečenej, dokud si neseženeš opravdový šaty. Nebude tě ale chránit ani před zimou, ani před deštěm - je to jen iluze. Ale pomáhá to. Pak ho můžeš předat nějakýmu jinýmu otrokovi, až se ti připlete do cesty. Pomoz mu zachovat tajemství. A zůstaň anonymní; to je pravidlo."

"Ano." Stile přijal amulet. Byl to malý démon. Měl rohy, ocasy a kopyta a děsivě se mračil. "Jak to funguje?"

"Prostě si ho nasad' a vyzývej ho. Přiměj ho silou vůle, aby se předvedl. To je všechno. Je to darový kouzlo, který může použít kdokoli. Však uvidíš. Nejspíš ještě v magii tak docela nevěříš, ale tohle tě do ní uvede."

"Děkuji," řekl Stile, aby mu vyhověl.

Muž mu ledabyle zamával a v tunice a sandálech zamířil k jihu. Teď tam Stile rozeznával nezřetelnou lesní pěšinu viditelnou jen tehdy, když člověk věděl, kam se dívat. Za okamžik byl pryč.

Stile hleděl upřeně na amulet. Věra v magii! Muž měl pravdu, když řekl, že je Stile skeptik. Jinak ale ten chlapík vypadal rozumně. Možná to byl řečnický obrat. Nebo kanadský žertík, něco jako zasvěcovací rituál. Jen se podívejte, jaké pošetilosti si nově přichozí nechají namluvit. Císařovy nové šaty.

Zavrtěl hlavou. "No dobře, nebudu kritizovat, co jsem nevyzkoušel. Pro jednou si zahraju s vámi. Amulete, vyzývám tě. Ukaž, co umíš." A pověsil si řetěz kolem krku.

Náhle se začal dusit. Řetěz se zkracoval a bránil v průchodu dechu i krvi. Amulet jako by rostl; démonická postava svírala v miniaturních rukách konce řetězu, tahala za ně a zle se přitom šklebila.

Stile nevěděl, co tu působí, ale věděl, jak bojovat o život. Sklonil bradu ke krku a napjal svaly bráně se tak zkracování řetězu. Strčil ze strany do záhybu mezi bradou a krkem prst, zachytil řetěz a trhl. Pokoušel se zlomit jeden z článků, ale tenký kov byl příliš pevný; jen se řízl do prstu.

Proti rdošení se dá bojovat několika způsoby! Stile popadl šklebícího se démona za malé ruce a táhl je od sebe.

Příšerka se zašklebila. Nechtěla se dát, ale řetěz přece povolil. Stile se nadechl a pocítil, jak krev uvězněná v jeho hlavě proudí ven. Tlak na krční tepnu nezastavuje přívod krve do mozku, jak si mnoho lidí myslí; zastavuje krev proudící z hlavy zpět k srdci. Bylo to sice dost nepohodlné, ale ne bezprostředně smrtící.

Démon však stále rostl a úměrně s jeho postavou se zvětšovala i jeho síla. Znovu začal přitahovat ruce k sobě a znovu začal zkracovat smyčku kolem Stilova krku.

Přes nesmírné nepohodlí Stile pochopil. Démon roste? Ano, roste; pozoroval ho a vůbec mu to nedošlo. Z amuletu dlouhého několik centimetrů se stala živá bytost, jež se během boje děsivě nadouvala. Teď byl jen dvakrát menší než Stile a sílu měl d'ábelskou.

Stile zadržel dech, chytil oběma rukama ruce démona a podrazil mu nohy. Prudce se zatočil do kolečka. Démon byl silný, ale podobně jako s robotem, bez opory nebo páky to nestačilo. Tohle byla další mylná představa, na níž lpěla spousta lidí - domnívali se, že superman opravdu skočí míli daleko, zvedne dům za jeden roh nebo že bude nepřemožitelný v boji. Tahle představa stála mnoho hráčů vítězství nad Stilem - a démona mohla stát jeho vlastní úspěch. Dokud příšerka visela na řetězu, byla vlastně zajatcem - a kdyby se pustila, třeba jen jednou rukou, zbaví Stila neustálé hrozby, že se udusí. To by pak byl úplně jiný druh zápasu.

Démon se urputně držel své mylné představy. Nepustil. Znovu se zašklebil a ukázal přitom víc zubů, než se do tlamy téhle velikosti mohlo vejít. Sevřel ruce ještě pevněji a utáhl smyčku. Stile cítil, že ho opouští vědomí. Dech mohl zadržet na několik minut, ale řetěz zpomaloval jeho krevní oběh - teď mu tiskl krk tak pevně, že to pocítovala i krkavice. Tohle ho mohlo vyřadit během několika vteřin.

Začal se potácet směrem k vysokému tulipánovníku nepřestávaje točit svým břemenem. Mohutně se rozpřáhl a vši silou švihl nohama příšery do stromu.

Byla to nějaká rána! Démonovy žluté oči se zvětšily a objevily se v nich rudé plamínky. Z tlamy mu unikl první zvuk. "Uuuh!" Výklouz mu kus řetězu, ale nepustil se.

Stile ho zvedl a znovu, ne bez potíží, roztočil. Měl teď víc síly, ale démon nepřestával růst (Jak to sakra dělal? Tohle bylo úplně šílené!) a v téhle chvíli byl jen o málo menší než Stile. Roztočit ho vyžadovalo výjimečnou sílu i smysl pro rovnováhu; zato se tentokrát do stromu trefil střední částí jeho těla. Bobtnající masa teď pracovala ve Stilův prospěch - zesílila náraz. Nohy démona se setrvačností omotaly kolem kmene, pak se rychle narovnaly.

Stile obrátil směr pohybu využívaje přitom odrazu. Zatočil démonem na druhou stranu a mrštil jím do stromu potřetí.

Byla to taková rána, že by porazila slona, a řetěz teď měl slušnou vůli.

Stile, který na tento okamžik čekal, uvolnil hlavu jediným křečovitým škubnutím. Řetěz mu spálil uši a strhl chomáče vlasů - ale první kolo bitvy vyhrál.

Teď však byl démon stejně veliký jako Stile a pořád ještě měl spoustu chuti k boji. Vydrápal se na své koží nohy a skočil na Stila, pokoušeje se přehodit mu zase drátěnou smyčku kolem krku. Zdálo se, že zná jen jednu bojovou taktiku. V tomto ohledu připomínal napodobeninu Sheena; nebylo to tak dávno, co s ní Stile bojoval.

Stile ho chytil za ruce, otočil se, ustoupil a přehodil si ho přes rameno. Démon ho přeletěl a dopadl na zem s takovým zuchnutím, že by ho to bylo mělo zbavit vědomí. Opět se však vyškřábal na nohy a hrnul se do boje.

Co to s ním bylo? Ne a ne se nechat odradit. Dostal takový výprask, že by to rozklepalo androida - a nestalo se nic, byl jen čím dál tím větší a odpornější. Byl teď o čtvrtinu větší než Stile a zdálo se, že úměrně k tomu i sílí. Stile věděl, že už s ním tímhle způsobem dlouho bojovat nevydrží.

Ještě jednou po něm démon skočil, napjatý řetěz v rukou. Stile dostal nápad. Popadl řetěz, udělal krok stranou, nastavil příšeře nohu - a jak zakopla, navlékl jí povolený řetěz kolem vlastního těla a tam ho zezadu držel.

Démon zařval a obrátil se, pokoušeje se na něj dosáhnout, ale Stile mu visel na zádech jako koule z kaučukového tmelu. Už takhle připravil o rozvahu jiné velké soupeře; pro člověka, který nevěděl, jak na to, bylo nesmírně těžké se takového jezdce zbavit. Tenhle démon jen rostl a sílil. Neměl žádnou zvláštní inteligenci nebo představivost a 'jak na to' nevěděl.

Démon se pořád zvětšoval. Teď už byl o polovinu větší než Stile - a řetěz ho začínal škrtit. Stile ho nepouštěl; držel se v uctivé vzdálenosti od jeho rukou a přidržoval řetěz na místě. Pokud démon nepřestane růst dobrovolně -

Bylo zjevné, že nemůže. Rostl a rostl, a jak se zvětšoval, byl mu řetěz, který mu v půli těla obepínal trup, čím dál tím těsnější. Sám padl do léčky, do níž se pokoušel chytit Stila. Nechtělo to nic jiného než pustit konce - ale on byl příliš

hloupý, aby to udělal. Jaká úžasná ironie! Obtáčely se kolem něj jeho vlastní paže; už je měl skoro vykloubené, ale jediný způsob boje, který znal, byl s řetězem v ruce. Nejdřív měl pas ženský, pak vosí. Stile ho pustil a postavil se stranou; díval se na to zvláštní bujení. Nezdálo se, že by stvoření pociťovalo bolest. Pořád ještě chodilo a snažilo se chytit Stila a omotat kolem něj řetěz, i když teď už to nebylo možné.

Démonovo tělo se nafukovalo pod a nad útlým pasem. Pak pukl. Vyvalil se oblak kouře, který se rychle vytrácel. Stile se podíval na zem. Ležel tam řetěz, konečně roztržený, rozdělený v místě, kde předtím visela figurka démona. Amulet byl pryč.

Sebral ho, celý nervózní, co by mu ještě mohl udělat, ale rozhodnutý zjistit, co z něj zůstalo. Visel mu volně z ruky. Jeho moc byla ta tam.

Nebo nebyla? Co by se stalo, kdyby ho začal znovu vzývat? Stile usoudil, že bude raději jednat s rozvahou. Svinul řetěz, položil ho na zem a přivalil na něj kámen. Ať tam zůstane připíchnutý jako jedovatý had.

Teď, když mu nic nehrozilo, se Stile uvolnil. Tělo reagovalo na událost třasem. Co se vlastně přesně stalo? Jaké pro to existovalo vysvětlení?

Vymyslel a zavrhl několik teorií. Byl hrdý na svou schopnost správně a rychle analyzovat jakoukoliv situaci; to byla hlavní součást jeho úspěchu ve Hře. K čemu dospěl zde - jakožto k nejrozmumnější hypotéze, jež by vyhovovala všem jeho postřehům - bylo dost nerozumné.

A. Octl se ve světě, kde vládla magie

B. Někdo/něco se ho pokoušelo zavraždit i zde.

Závěr A se mu zdál fakticky neuvěřitelný. Ale dával mu přednost před dalšími alternativami: že tohle všechno vytvořila supertechická velmoc, nebo že on, Stile, ztrácí rozum. Závěr B byl zneklidňující - ale hrozba smrti se pro něj v posledních několika hodinách stala něčím zcela všedním. Bylo tedy nejlepší smířit se s tím, o čem svědčily jeho zážitky: že se totiž octl v říši fantazie a že se svých problémů nezbavil.

Stile si přejel prsty po krku a nahmatl místo, kde ho spálil řetěz. Jakého nepřítele měl tady? Přece to nemohl být týž anonymní rozzuřený Občan, který na něj poslal androidí čet. Otrok, který prošel oponou a dal mu amulet, byl přátelský; kdyby byl chtěl Stila zabít, mohl to provést hned na začátku, a to tak, že by vyvolal démona sám. Zdálo se pravděpodobnější, že se mu muž skutečně pokoušel pomoci - a že se amulet projevil nepředvídaným způsobem. Možná takových kouzelných talismanů existovalo víc a možná sloužily dvojímu účelu: poskytovaly oděv obyčejným lidem a zabíjely jistě další lidi. Lidi jako Stile. To ponechávalo mnoho věcí nevyjasněných, ale vysvětlovalo to události, jež ho potkaly. Stile dokázal posoudit člověka a jeho motivy; nic na onom muži nenaznačovalo, že by ho chtěl zradit nebo že by byl jeho nepřítelem. Amulet sloužící jako mechanismus k ochraně země před jistými lidmi se zdál rozumný.

Proč tady byl on, Stile, nežádoucí? Tohle byla věc, kterou bude muset zjistit. Nebylo to jen proto, že tu byl nový. Cizí otrok tu byl, podle toho, co sám řekl, taky před nedávnem nový. Podle všeho dostal kdysi podobný amulet a použil ho; a amulet dělal, co měl. Stile měl zpočátku podezření, že jde o nějaký kanadský žertík - ale ten démon tedy moc legrační nebyl!

Nemohlo to být proto, že by byl malý nebo že by byl muž; to se v lidské společnosti dalo stěží považovat za zločin. Bylo tu něco jiného. Některá jeho zvláštní vlastnost probudila skrytou druhotnou funkci amuletu. Pokud tu nešlo o jev nahodilý: jeden pokažený amulet přimíchaný k dobrým - něco jako ruská ruleta - a on se stal náhodnou obětí. Nechtělo se mu ale přejít to tímhle způsobem. Trochu paranoie mu mohlo nemálo pomoci, aby se přišť vyhnul dalším zlomyslnostem. Nejlepší bylo předpokládat, že se někdo rozhodl, že ho dostane, a hrát na jistotu.

Mezitím by bylo záhodno, aby odsud zmizel, než ten, kdo na něj amulet nastražil, přijde zjistit, co vlastně selhalo. A - také se chtěl dozvědět víc o tom, jakou roli tu hraje magie. Šlo o nějakou formu iluze, nebo to byla skutečnost? Díky záležitosti s démonem si uvědomil, že na odpovědi může záviset jeho život.

Kam se vydá? Jak to měl vědět? Někam, kde najde jídlo, kde se v bezpečí vyspí a kde se skryje před nepřítelem, kterého snad má. Nepůjde do toho hradu, který spatřil; tam se mu teď nechtělo. Všechno v okolí tohoto místa bylo podezřelé. Bude muset jít někam do divočiny, sám -

Sám? Tahle myšlenka se Stilovi nelíbila. Těžko se dalo říct, že by byl lev salónů, byl ale zvyklý na společnost. Sheen byla v tomhle směru skvělá. Protože tahle podivná země -

Stile si pro sebe kývl. S ohledem na okolnosti došel k názoru, že potřebuje koně. Koňům rozuměl, věřil jim a cítil se s nimi bezpečně. S dobrým koněm mohl urazit dlouhé vzdálenosti. A na těch polích na severu se určitě pásli koně. Ze stromu, z něhož se díval, nebyl schopný rozlišit jednotlivá zvířata, něco koňského však v sobě měla.

KAPITOLA ŠESTÁ HNŮJ

tile krácel na sever, obezřele se rozhlížeje po nebezpečí - magickém či jiném - a po ledačem jiném. Když stromy prořídly, předváděla mu krajina zase jiný druh krásy. Byly tu ostrůvky vysoké bujné trávy, pestrobarevné květiny a úlomky zřícených balvanů. A konečně roztomilý potůček, který sem zřejmě přitékal od hor na jihu a odsud tančil nepravidelně k severu. Voda byla dokonale průzračná. Lehl si na břicho a přiložil rty k hladině, spoléhaje se, že by ho před nebezpečím včas varoval sluch. Člověk může být při pití zranitelný.

Voda byla studená a jemu zatrnulo v ústech; hrdlo se vzpíralo dalším douškům. Pil pomalu a vychutnával tekutinu.

Nápoje na Protonu měly tolik druhů, byly tak výživné a tak snadno k dispozici, že měl v ústech čistou vodu jen zřídka, a až teď zjišťoval, o co přicházel.

Pak se pustil do hledání ovocných stromů, ale žádné nenašel. V tomto okamžiku neměl možnost uštvat a zabít zvíře, třebaže si byl jistý, že časem na něco přijde. Bezpečí bylo teď důležitější než jídlo - hlad bude muset počkat. S koněm by mohl odjet rychle a daleko a za sebou by nenechal ani otisky nohou, ani pach, který by nedokázal zakrýt pach koně -

nemohli by ho vystopovat.

Šel po proudu potoka, protože věděl, že ho jistě zavede k tomu druhu života, který potřeboval; tohle byla země pro koně jako stvořená. Opravdu viděl z vrcholku stromu, že se tam pasou koně, nebo se jen přání stalo otcem myšlenky? Nemohl si být jistý, ale věřil svým instinktům. Magie ho mála, koňské zvyky však znal dobře.

Najednou to měl před sebou: půlkruhovitý otisk koňského kopyta. A v bezpečné vzdálenosti od vody ležela hromádka koňských koblížek. Nedalo se o tom pochybovat!

Stile si stopu prohlédl. Byla velická a prozrazovala, že kůň měří na výšku snad sedmnáct dlaní a je pevně stavěný. Nebyl okovaný a kopyta měl na krajích oprýskaná, ne však přerostlá. Tlustý zdravý kůň, který má tolik pohybu, aby si kopyta ošlupal, a je natolik lehkomyšlný, aby si je oprýskal o kamení. Ideální zvíře to pro něj sice nebylo, ale stačit bude. Stile cítil, jak jeho tělo zaplavila úleva, když teď měl důkaz. Nevymyslel si to, neošálil sám sebe, koně tu opravdu byli.

Zázitek s amuletem otřásl jeho jistotami, ale tohle je zase vzkřísilo.

Přistoupil k hnoji a zadíval se na něj. A upadl do vzpomínek. Před sedmnácti lety, jako osmnáctiletý mladík, hleděl na podobnou hromádku trusu...

Držba jeho rodičů skončila a oni museli opustit Proton. Držba otroků trvala bez výjimky dvacet let - kromě snad prodloužení umožněného Hrou, což byla více méně jalová vábníčka, kterou se jim mávalo před očima, aby nepřestávali doufat. Měl štěstí; narodil se téměř na začátku jejich držby, takže prožil osmnáct let svobody. Podařilo se mu vpravit do nich celou školní docházku a poznat protonskou společnost; pak se musel rozhodnout: odjede s rodiči, nebo zůstane na Protonu?

Jeho rodiče, na něž čekal dvacet let se hromadící plat, budou v galaxii poměrně zámožní. Možná se jim nepodaří dostat se až na Zemi, ale existovaly i jiné planety, jejichž úroveň byla opravdu slušná. Budou si moci dovolit mnoho pěkných věcí. Jestli zůstane na Protonu, bude muset sloužit dvacet let jako otrok, nahý a poslušný rozmarů nějakého zaměstnavatele, a to vše s vědomím, že až jeho držba skončí, bude rovněž vyhoštěn.

Ale - tady na Protonu byla Hra.

Stal se na ní závislý brzy. V kultuře otroků představovala nedocenitelné osvobození. Hra zahrnovala násilí, intelekt, umění, náhodu, zápas nahého hráče, zápas hráče s nástrojem, hráče se strojem či zvířetem - ale hlavně to byla výzva. Měla svou vlastní hierarchii, nezávislou na postavení hráčů v okolním světě. Každý věkový žebříček měl svoje stupně, aby byla situace přehledná. Hra v sobě skrývala vlastní kouzlo. Šla mu hned od začátku; měl k ní přirozené nadání. Brzy mohl ve svém žebříčku obsadit kterýkoliv stupeň - on se ale nikdy pro moc vysoký nerozhodl.

Rodina - nebo Hra? Nebylo o čem dumat. Vybral si Proton. Zahájil svou držbu toho dne, kdy jeho rodiče nastoupili do kosmické lodi, a čekal na Občana, který by ho zaměstnal. K jeho údivu si ho jeden vybral hned prvního dne. Byl odveden na Občanův přepychový velkostatek - žádné velkostatky, které by nebyly přepychové, neexistovaly - a odveden na pastvu, kde dostal vozík a široké vidle.

Měl za úkol sbírat koňský trus. Musel vzít vidle a naložit na kolečko každou hromádku hnoje, kterou Občanovi skvělí koně laskavě upustili na jeho skvělé trávníky. Stilovi se stýskalo po jeho vyhoštěné rodině - neměl je rád méně, měl jen v tom věku raději Hru - a nebyl zvyklý kázni, již zaměstnání vyžadovalo; zjistil, že taková práce je znatelný krok zpátky. Přesto mu přinášela čas, kdy byl sám, a to pro něj bylo užitečné.

Když měl volno, tak sám nebyl. Spal na seníku spolu s dalšími devíti čeledíny a jedl v kantýně s třiceti otroky. Neměl žádné soukromí a žádné osobní vlastnictví; dokonce i jeho ložní prádlo bylo vypůjčené. Byla to vymoženost, která měla chránit ostatní před znečištěním. Ráno se rozsvítilo světlo a oni rychle vstali. Večer světla zhasla. Nikdo nikdy nezmeškal večerní kontrolu. Doma u rodičů žádnou večerku neměl; otec s matkou chodili každý den ke svým zaměstnavatelům, a dokud držel krok ve škole, mohl se svým časem nakládat, jak chtěl - což znamenalo, že hrál Hru a cvičil se v různých herních technikách. Tady to bylo jiné a on přemýšlel, jestli se nakonec rozhodl správně. Musel někdy dospět; prostě nečekal, že ho to čeká ze dne na den.

Jeho zaměstnavatel byl nezřízeně bohatý, jako ostatně většina Občanů. Měl na různých místech několik nádherných pastvin. Z jednoho pozemku na druhý se muselo jezdit přes městské domy a práce se před ním vždycky hromadila. Některé z pastvin měly křížové ploty; úhledné bílé desky z pozemského dřeva držely pohromadě pravé zrezavělé hřebíky. Tyhle překážky chránily samozřejmě neviditelné mikrodráty, které každému, kdo se desek dotkl, způsobily nepříjemnou elektrickou ránu. Koně nebyli chytří, ale měli dobrou paměť. O plot se oťřeli jen zřídka. Stile se samozřejmě musel poučit ze zkušeností. Nikdo ho na to neupozornil. Byla to součást jeho křtu.

Poučil se. Zjistil, že křížové ploty tu jsou od toho, aby koně zůstali na jedné pastvině, a na další aby vyrostla nová generace trávy. Kdyby se k ní koně dostali předčasně, tak by ji zničili, aniž by jí dali šanci. Pastviny byly osívané střídavě. Když se zvířata musela rozdělit, odvedli je na různá místa. Pro křížové oplocování existovalo mnoho dobrých důvodů a jeho zaměstnavatel tyto důvody prese své bohatství respektoval.

Aby mohl Stile sesbírat hnůj ze vzdálených pastvin, musel některé z těchto plotů přelézat, a to byl jeho problém. Byl malý, příliš malý na to, aby je prostě překročil, jak by to udělal vysoký otrok. Byl akrobat, takže by jedenapůlmetrové ploty bez problémů přeskočil, ale to nebylo dovoleno, protože by tak poskytl návod koním. Koně nevěděli, že je možné přeskakovat ploty mimo regulérní závod, takže to nikdy nezkusili. Jeho dopad taky mohl poškodit travnatý povrch, což by byl další přečin. Jenom koně měli právo šoupat nohama; byla to cenná stvoření, a proto se jim taky dostávalo odpovídajících privilegií.

Takhle musel pracně klopýtat kolem plotu a dojít až ke vzdálené bráně, kde se samozřejmě musel dohadovat o tom, zda má právo projít, s koňmi, kterých na něj bylo patnáct. To ho zdržovalo, a on byl už i tak pozadu. Naštěstí byl dobrý běžec; pokud se pohyboval rychle, koně se často neobtěžovali držet s ním krok. Kdyby o to stáli, mohli ho kdykoliv předběhnout, ale nikdy nezávodili, když nemuseli. Asi tu šlo o princip. Vůči muži necítili stejný druh řevnivosti jako vůči zástupcům svého vlastního druhu.

Pak objevil schodový přechod, konstrukci podobnou stojícím štaflím. Díky ní mohl přelézt plot, a to i s kolečkem, a desky se ani nedotkl. Koně po něčem takovém chodit nemohli, a ani se o to nepokoušeli. Byl to svým způsobem můstek mezi jednotlivými světy. Konečně se dostal z jedné pastviny na druhou natolik rychle, aby stačil udělat svou práci.

Teď, když začala jeho držba, měl si podle platných zvyklostí dát nějaké osobní jméno. V seznamu byl uveden pod otrockým jménem svého otce a pomocným číslem. Když se ho otrok na protonské matrice zeptal, jaké si vybral původní osobní označení, svou neodvolatelnou a možná jedinou rozlišovací značku, řekl Stile.

"Style? Jako styl v módě?" ptal se úředník a pobaveně na něj shlédl. "Velké jméno pro chlapce tvé výšky."

Stilovy břišní, hýžděvé a ramenní svaly se napjaly. Tomu "chlapci" bylo osmnáct a víc už neporoste - ale člověku, který ho neznal, mohl připadat na dvanáct. Depilační prostředky v protonské vodě na mytí bránily růstu vousů a ochlupení v okolí pohlavních orgánů, jeho pohlavní zralost tedy nebyla zjevná. Žena jeho výšky by takovými problémy netrpěla - depilační prostředky na její nejviditelnější sexuální znaky neměly vliv. Už měl těch nevyhnutelných poznámek dost; lidé normální výšky si vždycky mysleli, kdovíjak nejsou chytří, když ho obšťastňují zlehčujícími narážkami na jeho vzrůst. Už se však učil své znechucení skrývat, a dokonce ani nepředstíral, že to považuje za vtip.

"Stile, jako schodový přechod. S-T-I-L-E. Pomáhám u koní."

"Ach tak." Dostal toto označení a od té doby už ho jinak neoslovovali. Užívání osobního jména bylo mezi otroky závazné. Jen Občané se těšili anonymitě; oslovení byli pouhým "pane". Pokud některý otrok jméno svého Občana znal, nechával si ho, kromě těch řídkých příležitostí, kdy musel upřesnit, o koho jde, někomu cizímu, pro sebe.

Ukázalo se, že to byla dobrá volba. Označení Stile bylo originální a jedinečné a v kontextu Hry připomínalo homonymum Style. Protože ve Hře jistý styl určitě měl. Ale nejlepší ze všeho bylo větvení, které naznačoval jeho původní význam: můstek mezi pastvinami. Schůdky představovaly dimensionálně rozšířenou svobodu i vnímání, jako by tu šlo o volbu světů. Tohle pojetí se mu líbilo.

S přibývajícím zkušenostmi vzrůstala i jeho zdatnost. Každá hromádka trusu, kterou přehlédl, znamenala čárku v jeho neprospěch, jistý způsob, jak se v očích ostatních čeledínů zesměšnit - všichni byli větší než on a služebně starší. Ve společnosti dělníků, kteří neměli žádná osobní práva - kromě těch vztahujících se k jejich práci - nabývaly nuance soukromých pravidel a přízně důležitosti. "Stile - dvě hromádky hnoje na pohankové louce," říkal předák chmurně, když hlásil denní provinění; ostatní se nenápadně uchechtávali - a příští den byl Stile na statku v nemilosti. V prvních týdnech se to stávalo dost často. Ostatní čeledíni do něj "náhodou" vráželi, a když se bránil, čekala ho důtka za vyvolávání rozbrojů, za což ho čekal další den v nemilosti. Poněvadž, až na mimořádné případy, měl čeledín, který na žebříčku velkostatku zaujímal vyšší postavení, vždycky pravdu, a když stálo slovo jednoho otroka proti slovu druhého, ten v nemilosti vždycky prohrál. Předák, který byl v zásadě čestný muž, se tímto pravidlem řídil až úzkostlivě. On byl za vše zodpovědný, a jako jediný z otroků na statku měl skutečnou moc. A také měl jako jediný výsadu částečné anonymity: místo jména se užíval jeho titul. Nikdy nepřekročil svá práva a nikdy také nedovolil, aby je překročili druzí.

Pak přišel den, kdy se Stile nedal. Toho dne byl v nemilosti mohutný mladík jménem Shingle - a Shingle do Stila hrubě vrazil na cestičce ke služebnímu areálu. Stile si vzpomněl na svou zdatnost ve hře a uhnul. Vykopl přitom nohu a Shingle se "nešťastnou náhodou" rozmázl o zeď stodoly. Shingle se na něj zuřivě vyřítíl se zařátými pěstmi - a Stile sjel k zemi, opřel se mu chodidlem o žaludek, vzepřel se na jedné ruce a vymrštil ho do vzduchu, takže Shingle přistál na bujně trávě s tvrdostí odpovídající váze jeho těla. Vyrázil si dech a ostatní čeledíni měli oči navrch hlavy.

Přišel předák. "Co se to tu stalo?" chtěl vědět.

"Nehoda," informovali ho ostatní a nevinně se uculovali. "Shingle zakopl o Stila."

Předák se zamyšleně zadíval na Stila, který stál se sklopenými očima a věděl, že ho čekají problémy - očekával, že z něj druzí zase udělají blázna. Pranice byly na těchto pozemcích zakázány. Objevil se list, který s sebou předák vždy nosil.

"Shingle - poškození trávníku," řekl předák. A téměř se usmál, když se ostatní uhihňávali.

Protože Shingle byl toho dne na statku v nemilosti a bylo na něm, aby se koukal vyhýbat malérům. Podle vžitých pravidel byl v nepravu.

Předák se otočil ke Stilovi. "Nehody se stávají - ale pro příště se, Stile, budeš k nácviku bojových umění hlásit v klubovně." A vydal se na svou obchůzku.

Stile tím oficiálně získal jen jeden den bez označení "v nemilosti", protože toho dne opět přehlédl hromádku trusu. Ale v očích svých druhů značně stoupl. Nevěděli, že se vyzná v bojovém umění. On si na oplátku zapamatoval, jak, věrmi konvencím, stáli při něm a smáli se tentokrát tomu druhému. Stile podle nepsaných zákonů vyhrál; když se mu zdálo, že jsou ostatní proti němu, bylo to proto, že nesl označení "v nemilosti", a ne proto, že by byl malý nebo nový. Tohle poznání bylo neuvěřitelně hřejivé.

Po téhle příhodě začal Stile nacházet přátele. Předtím se nevědomky tvářil nepřístupně, protože se domníval, že se na něj ostatní dívají svrchu. Možná tomu tak bylo, nyní se to však změnilo. Když něco zkazil teď, cítil v jejich úšklebcích přátelství, téměř soucit. Dokonce ani Shingle, kterého příhoda zesměšnila, z ní nikdy nedělal aféru; i on uznával pravidla a podle nich prohrál čestně.

Mezitím se ze Stila stával mistr v nacházení koňského hnoje. Koně měli sklon odkládat své pevné přebytky, na rozdíl od těch tekutých, na místech napůl soukromých. Močůvka se mohla dostat kamkoliv, někdy i do krmiva, ale trus byl vždycky pečlivě stranou míst, kde se pásli, přezvykovali nebo odpočívali. Proto bylo obtížnější kobližky najít.

Trus, který přehlédl, mu přinášel označení "v nemilosti". V důsledku toho Stilovi nechyběla pohnutka k tomu, aby své výkony zlepšil. Na koňský hnůj si vypěstoval výjimečně ostrý zrak. Nos mu příliš nepomáhal, protože koňský trus, na rozdíl od prasečího a kuřecího, páchl jen mírně a jeho pach nebyl nikdy nepřijemný - a také rychle vyprchal. Kdyby - nedejbože! -- zůstal na místě několik dní, mohla dokonce z nestrávených zrněk vyklíčit tráva, protože koňský trávicí

trakt není tak dokonalý jako kravský. Koně jsou uzpůsobeni k běhání, a to se odráží ve stavbě těla, v mechanismu, jímž se zbavují přebytečného tepla, a v trávení. Nos byl proto Stilovi co platný jen v těsné blízkosti nálezu. Se zrakem to nebylo o mnoho lepší, protože hnůj se mohl skrývat v podrostu nebo uprostřed křovin. Někdy našel kobližky v listoví nízko posazených větví. Také tu byl problém deště - samozřejmě umělého - který trus rozmočil. Kobližky se tak zploštily a splynuly s okolím. I tehdy, bylo-li vše ideální, zdálo se, že má hnůj schopnost mizet, když se přiblížil on, a objevovat se, když přišel na kontrolu předák. Bylo velmi snadné přehlédnout hromádku nalevo, když sbíral druhou napravo. Stilův šestý smysl pro hnůj se rozvinul natolik, že to až hraničilo s dokonalostí. Dokázal nabrat hromádku do svého vozíku na jeden zdvih a neupadla mu ani kobližka. Dozvěděl se, kam si koně s oblibou odskakují, a taková místa zkontroloval nejdřív. Někdy se tu dokonce oháněl po umělých mouchách. Dokázal se podívat na kus louky a od pohledu říct, jestli si tu byl kůň ochotný odložit.

Když však svou práci zvládl, začala ho postupně nudit. Stile byl chytrý, velice chytrý. Lidé mají sklon předpokládat, že nižší vzrůst znamená nižší inteligenci, ale to není pravda. Jednotvárná práce způsobovala, že si začínal připadat jako blázen. Copak se učil integrály, zemskou ekologii a různé aspekty kvantové fyziky jen proto, aby příštích dvacet let kydal hnůj? Aby mu říkali Král Hnoje? To po něm Občan sáhl tak rychle, jen aby ho zapomněl v hnoji?

Občané však byli na Protonu všemocní. Otrokům se ze svých činů nezpovídali. Stile si nemohl ani stěžovat, ani změnit zaměstnavatele; jeho práva se v této záležitosti omezovala jen na přijetí nabízeného zaměstnání nebo žádost o předčasné ukončení držby. Jestliže chtěl zůstat na Protonu, musel se se systémem smířit. A tak sbíral hnůj.

Často při práci pozoroval koně; musel to dělat tajně, aby se nezdálo, že chytá lelky. Byl tu Sonny, hezký malý jezdecký kůň s velkýma ušima, kterého používali k tréninku nových jezdců, i když jeho klus za moc nestál. Simcoe Cloud byl valach plemene appaloosa vysoký šestnáct dlaní; srst měl pěknou, jeho hlava však byla příliš velká. Navahjo na louce dominovala, i když to byla klisna. Srst měla pěkně grošovanou. Na další pastvině byla Misty, šedá baculatá klisnička, Tennessee Walker s vlastní hlavou: společnost jí dělala Sky Blue, klisna stará přes dvacet let a vysoká jen čtrnáct dlaní. Blue jezdila klusácké dostihy a byla dobře trénovaná, přes šedivějící hlavu se však lehce splašila. Na této pastvině byl také Kriket, kůň šedý až bělavý. Podle záznamů koňské matky bílí koně neexistovali; kůň zdánlivě bílý byl buď albín, nebo registrovaný šedák - odsud vtip: "Jakou barvu měl bílý kůň George Washingtona? Šedou."

Tohle tvořilo - během většiny jeho pracovní doby - Stilův svět. Postupně je z rozumné vzdálenosti poznal všechny, od shetlandského poníka po mohutného tažného koně. Toužil po tom, aby se s nimi mohl spřátelit blíž, chtěl si je poplácat, chtěl je kartáčovat a vodit - ale to byla výsada stájníků, a ti si ji žárlivě střežili. Stile byl jen čeledín a koni si moc všimát nesměl. Trvalo mnoho dní, než se jim přiblížil jinak než prostřednictvím hnoje.

Jak ale byli i z téhle vzdálenosti krásní! Kůň, každý kůň, v sobě měl zvláštní ušlechtilost. V jeho svazech byla skrytá síla, v kotnicích napětí, uši měl nádherně citlivé a ocas sebou neustále švihal. Na Protonu nebyly živé mouchy; byly tedy vyvinuty - jen proto, aby měly koňské ocasy dostatek pohybu - mouchy androidní, které hlasitě bzúčely a kolem koní kroužily. Stile jejich ohony pozoroval hrozně rád - až na hřívu je považoval za snad nejkrásnější část koňského těla. Občas spatřil koně, který sem nepatřil, a který měl na ocase uvázanou rudou stuhu: znamenalo to, že kůň kope. Koplo-li zvíře čeledína nebo stájníka, byli potrestáni oni, ne cenný kůň. Očekávalo se, že otroci budou opatrní a nebudou riskovat styk plebejského masa s drahocennou koňskou nohou.

Stile se s tím smířil. Ani si to tehdy neuvědomil, ale nesmírná cena přisuzovaná zdejšími koním měla hluboce ovlivnit jeho životní postoje. Tohle nebyla dostihová zvířata; byli to koně přestárlí, zranění nebo druhořadí - přesto měli větší cenu než život kteréhokoliv z otroků. Někteří otroci se proti tomu bouřili a potají koně, o které se starali, nenáviděli, ale Stile do sebe v tomto směru propagandu dokonale nasál. Kůň se stal jeho ideálem. Kůň, i když se nemohl vzdálit z pastviny, měl dokonalou svobodu, protože louka byla koňským rájem. Kdyby byl Stile koněm, také by se cítil jako v ráji. Koně byli v jeho očích krásnějšími než lidé, a třebaže tento názor intelektuálně popíral, emocionálně se s ním ztotožňoval. Stile byl do koní zamilovaný.

Začal je tedy horlivě studovat. Nejenže pozorně zkoumal nuance v chování jednotlivých zvířat na svých pastvinách - všiml si, že každý kůň má osobnost tak naprosto jedinečnou, jako kterýkoliv otrok - ve svém volném čase se dokonce pustil do studia literatury o koňském hnoji. Dozvěděl se o střevních parazitech, kteří se v něm mohou vyskytnout, o červech, larvách a mikroskopickém hmyzu. Samozřejmě že tady se paraziti nevyskytovali, on si však představoval, že by tu být mohli, a vytrvale pátral po patologických příznacích. Naučil se posoudit podle hnoje celkový zdravotní stav určitého koně, poznal, jestli kůň pracoval nebo zahálel, co bylo obsaženo v jeho stravě a v jakém poměru. Někteří koně měli kobližky tvrdé, jiní měkké; Stile poznal, čím je která hromádka, a věděl proto, aniž by kdy kterého koně viděl přímo, kde se nacházel předchozího dne.

Čas běžel. Jednoho dne, ve druhém roce držby, Stile v hnoji opravdu červa našel. Okamžitě to nahlásil předákovi. "Kde by se vzal červ v našem hnoji?" nevěřil muž svým ušima. "Posedlo tě velikašství!"

Koně ale podrobili testům, protože předák neponechal nic náhodě, a Stile se nemýlil. Během karantény unikl pozornosti ošetřovatelů druh parazita s dlouhou dobou líhnutí a zvíře se nakazilo. Nebylo to nic vážného a koni by se ve skutečnosti nic nestalo, parazit byl ale pravý. Larvy se v hnoji objevily jen toho dne, kdy si jich Stile všiml; podařilo se nákazu podchytit, než se mohla rozšířit na další zvířata.

Předák vzal Stila do sprchy a osobně, jako by to bylo dítě, ho umyl a učesal hřebílkem, které bylo po ruce. Stile, žasnoucí nad tolikerou pozorností, se podrobil. Pak, zářícího čistotou, ho předák dovedl k malým dveřím ve stěně stáje. "Pokaždý mu řekni 'pane', " nabádal ho varovně. "A neobracej se k němu zády, dokud tě nepropustí." Pak Stila nesmlouvavě prostrkal dveřmi.

Stile se poprvé ocitl v přítomnosti svého zaměstnavatele. Druhou půli stodoly tvořil honosný byt s videoobrazovkami na třech ze stěn. Na každé obrazovce byl úsek složeného obrazu: letecký pohled na hornatou krajinu. Obraz působil dojmem trojrozměrnosti; iluze dosahovala vysoké účinnosti. Podlahu tvořil téměř průhledný křemen dozajista

dovezený z lomů na Zemi; jeho cena musela být vyšší než cena zlata stejné váhy. Takové bohatství! Občan seděl v luxusní otočné židli, potažené purpurovým hedvábím, na jejíž postranicích vystupovala ovládací tlačítka. Byl oděn v ozdobný šat, který vypadal jako utkaný z platinových vláken, a na nohou měl jemné semišové pantofle. Nebyl starý, a nebyl ani mladý; jeho tělo vypadalo díky omlazovacím kúrám přitažlivě a jeho věk se zdál neurčitý - za touto fasádou zdraví si však příroda vedla přesné účty. Jen málo Občanů se přes nejlepší snahu medicíny dožívalo vyššího věku než stovky. Nevyzařoval žádnou oslnivou atmosféru nadřazenosti. Kdyby ho Stile potkal na ulici nahého jako otoka, nikdy by v něm nepoznal Občana. Muž byl dokonale lidský. Rozdíl působilo jen oblečení. Ale jaký to byl rozdíl!

Občan se díval stranou, jeho zrak spočíval na plynoucím mraku. Zdálo se, že si Stilova vyrušení není vědom. Předák ho šťouchl do lokte. Stile se několikrát marně pokusil promluvit; nakonec se mu přece podařilo svůj příchod ohlásit. Zakoktal: "P-pane."

Občanův zrak střelil jeho směrem. "Ty jsi ten chlapec, co si všiml toho červa?" Jeho hlas zněl kupodivu také obyčejně. "Ano, pane."

"Jsi povýšen na stájníka." A Občan se otočil ve své židli, obrátil k němu svá elegantní záda, a dal tak Stilovi najevo, že audience skončila.

Zjistil, že je zase ve stodole. Musel tam nějak s pomocí předáka dojít. Teď ho muž vedl za ruku ke srubu na okraji pastviny. Vedle srubu stáli v pozoru tři stájníci.

"Stile se přidá k vám," oznámil předák. "Dojděte pro jeho věci."

Ochotně odběhli. Za chvíli už bylo Stilovo povlečení, kartáč na mytí a ručník úhledně složené vedle čtvrtého lůžka ve srubu. Stájníci mu gratulovali. Samozřejmě byl mezi nimi ten poslední "chlapec" - přesto to ale bylo jako bratrství, nebetyčné zlepšení oproti seníkům. Jen čtyři na sprchu, večerka o hodinu později a videoobrazovka ve srubu!

Dny, kdy Stile sbíral a vozil hnůj, skončily. Na pastvinách zaujal jeho místo nový otrok. Stile teď patřil k vyšší kastě. Pracoval přímo u koní. Odměna přišla tak náhle a nečekaná jako trest za porušení pravidel; jediným činem Občan způsobil, že ty dva roky v hnoji stály zato.

Stile zvedl oči od hnoje v této divoké říši. Ach ano, hnůj znal! Nikdy nezapomněl, za co trusu vděčí. Neuvažoval o něm s nechutí či zděšením, ale skoro s láskou.

Šel dál podél řeky a zkoumal cestou stopy a hnůj. Někteří z koní byli velcí, jiní střední, někteří zdraví, jiní méně. Někteří měli v koblížkách červy a díky nim Stile zažíval perverzní uspokojení. Červ byl příčinou jeho povýšení!

Tento kraj tedy nebyl sterilní, byl přirozený. Mouchy kroužili kolem nejčerstvějších hromádek: pravé mouchy, tím si byl jistý, druhy, které znal jen z knih a muzeálních expozic. Nikdo na kraj nedozíral; staré hromádky ležely netknuté a rašily z nich prašivky, postupně se rozkládaly, rozmáčely se v dešti a prorůstala jimi jasně zelená tráva. Žádný kůň s trochou sebeúcty by se nepásl na louce zaneřáděné trusem, tato stébla tedy zůstávala netknutá. Možná tím příroda předcházela nadměrnému spásání travnatého porostu - ale Stile byl zděšený, když viděl tak skvělou pastvinu v podobném stavu.

Copak se o ty koně nikdo nestaral?

Museli být divocí, neošetřovaní. To znamenalo, že si bude moci vybrat, kterého bude chtít. Možná ho bude muset zkrotit, aby se na něm dalo jezdit - ale to uměl. I se zraněnými koleny se dokázal posadit na jakéhokoliv koně. Jen specializované závodění vyžadovala extrémní namáhání kolen; při jiných typech jízdy se nohy užívaly jen k udržení rovnováhy, stisku a řízení.

V tomto kraji se očividně pohybovalo slušně velké stádo. Větší počet klisen pod vedením silného hřebce? Ne, zdálo se, že je tu samců víc; poznal to podle postavení kopyt kolem důlků, kde koně močili. Samci močili před zadními kopyty, samice za nimi. Zaručeně tu ale byl vůdčí hřebec - takové už měli koně zvyky. Valaši nebo vykleštění samci nebyli o nic soutěživější než klisny, silní hřebci se však domáhali uznání.

Vůdčí hřebec bude patrně pro Stilovy účely nejlepší - ale bude taky moc nápadný. Stile potřeboval dobré, rychlé, ale nenápadné zvíře. Jiného hřebce - valaši se tu nejspíš nevyskytovali, pokud byli koně skutečně divocí - nebo klisnu. Dobrá klisna nebyla v žádném případě méně kvalitní; někteří z těch nejvytrvalejších běžců byly klisny. Stile jel kdysi klisnu, jmenovala se Thunder, a ta si od jiného koně nenechala líbit žádné důvěrnosti, lhostejno jaké byl velikosti či pohlaví. Sama byla nádherné stvoření s ušlechtilou hlavou a elegantním krokem. Kdyby se mu podařilo najít takovou klisnu zde -

Zahlédl otisky malého koně, ne víc než čtrnáct dlaní, téměř poníka, ale dokonale zdravého. Pravděpodobně klisna; napovídalo tomu něco v delikátnosti, se kterou došlapovala. Všechna kopyta měla zdravá a v trusu nebyli žádní cizopasníci. Běhat taky uměla - našel na trávě stopy po cvalu. Všiml si vzdálenosti a přesnosti otisků; nikde ani známky po nedbalém šoupaní nebo chybném kroku, žádné praskliny v kopytech nebo nedokonalé tvary. Dobrý kůň v kondici dokáže předhlonit chrta - pohybuje se rychlostí zhruba šedesáti pěti kilometrů za hodinu. Mohl to být tenhle druh koně. Zdálo se, že se drží stranou stáda, že se pase a napájí odděleně od ostatních. To mohlo znamenat, že je, co se týče dravců, zranitelnější, takže musí být ostražitější, vytrvalejší a rychlejší. Proč ale byla sama? Koně měli sklon držet se pohromadě.

Sledoval ji podle stop a hnoje. Nejdřív byly koblížky staré, když ale využil svého orientačního smyslu, byly čím dál tím čerstvější. Trvalo mu několik hodin, než zaznamenal nějaký pokrok, protože koně se přesunuli daleko - jak to zdraví koně dělají. Stilův údiv byl stále neodbytnější: co klisnu přimělo, aby se odloučila od ostatních? Byla, podobně jako on sám, bytost nespolečenská, která poznala cenu času stráveného o samotě, nebo snad byla ze stáda vyloučena? Co mohlo být důvodem k takovému vyloučení? Zjevně si se svou samotou dokázala poradit - ale líbilo se jí to?

Stile se dovedl do koňů vcítit velmi dobře - a do outsiderů taky. Už teď si klisničku, kterou ještě ani neviděl, oblíbil. Konec konců nepotřeboval žádného obrovitého oře; vážil málo a uměl jezdit tak, aby se zdálo, že váží ještě méně. Malý kůň, dokonce i poník, by mu klidně stačil. V hrdinských příbězích sedí hrdinové vždycky v sedle obrovitého hřebce;

Stile by si s takovým koněm poradil, ale věděl, že drobný vzrůst má také své výhody. Zrovna jako měli své výhody drobní lidé!

Náhle věděl, jak je to doopravdy: byl oproti ostatním lidem velmi malý, a proto měl rád malé věci. Ztotožňoval se s nimi. Věděl, jaké to je, když se na něj ostatní dívají svrchu, jaké - to je být terčem rádobyvtipných žertů. "Hej, znáš tu o tom malým pitomci?" Proč to vždycky musel být malý pitomec? Proč měly výrazy jako skrček, trpaslík, zakrslík nebo záprtek pejorativní zabarvení? Co bylo ksakru tak směšného na tom, že je někdo malý? Protože nebyli lidé drobného vzrůstu inferiorní co do intelektu, stálo za úvahu, že je malý vzrůst čistý zisk. Větší hodnota, kilo za kilo.

Tak proč tomu ve skutečnosti nevěřil? Koně si neměl vybírat podle toho, zda je malý, ale podle toho, že je to pro jeho účely to nejlepší zvíře. Přesto, subjektivně -

Stilův vztekly tok myšlenek přerušil pohled na jejich předmět. Tady ji měl, nejhezčí klisničku, jakou kdy viděl. Měla lesklou černou srst, jen na zadních nohách jí svítily bílé punčošky - jedna o něco delší než druhá. Ebenová hříva jí spadala na levou stranu a její ocas se podobal kadeřím krásné ženy. Kopyta, elegantní a dokonale utvářená, se třpytila jako perly. Měla římský profil, spíš klenutý než rovný nebo prohnutý, ale souměrný. A její roh byl spirálovitý div slonovinové symetrie.

Její co?

Stile zamrkal a protřel si oči. Nebylo to k ničemu dobré. To, co viděl, nebyla hra světla.

Našel jednorozce.

KAPITOLA SEDMÁ

NEYSA

usel zalapat po dechu, protože klisna ostražitě zvedla hlavu. Věděla samozřejmě, že se blíží; koně - jednorozci? - mají ostrý sluch. Nepolekala se - což bylo samo o sobě pozoruhodné, jestliže byla divoká - a znovu se začala pást. Koně už byli takoví; snadno se splášili, ne však, když si mysleli, že mají situaci v ruce. Tahle drobná dáma byla zřejmě v podstatě stejná.

Toto byl svět fantazie a očividně tu působila magie; to už si ujasnil. Ještě teď měl na krku popáleninu, jak ho amulet s démonem odřel. Proč by tedy v podobném světě nemohla existovat i magická zvířata? To přece dávalo smysl. Jenom to nedomýšlel do konce, než se rozhodl, že jde o koně. Byl vlastně mezi koněm a jednorozcem takový rozdíl? Někteří umělci zobrazovali jednorozce se lvími těly a čertími kopyty, ale Stile podobným koncepcím nedůvěřoval. Mohlo to být tak, že opravdový jednorozec byl prostě kůň s rohem na čele. V kterémžto případě by mu tenhle naprosto vyhovoval; roh by ignoroval a se zvífetem by zacházel jako s koněm.

Stile se ráno nezdržoval výrobou lasa; soustředil se spíš na průzkum situace a vzpomínky, které v něm zážitek vyvolal. Teď se rozhodl: tohle zvíře určitě chce. Bez lasa bude muset improvizovat. Pochyboval, že je krotká, ale lidí se možná taky nebála.

Pomalu se k ní blížil. Jednorozec ho obezřele pozoroval. Ve způsobu, kterým se k němu obracel jeho roh, bylo něco zneklidňujícího. Nebylo pochyb, že jde o zbraň. Vybihal do ostrého hrotu; bylo to hotové kopí. Tohle zvíře vědělo, jak bojovat. Jedno bylo jisté: v žádném případě si nemohl dovolit roh ignorovat.

"Já jsem Stile," řekl mírně. "Stile jako schodový přechod. Možná ale takové věci neznáš. Potřebuju - koně. Protože možná budu muset jet hodně daleko, a dostanu se tam rychleji a lépe, když na něčem pojedu. Na člověka během dlouhé vzdálenosti velice dobře, ale člověk se nemůže měřit s dobrým k- jednorozcem. Rád bych jel na tobě. Jak se jmenuješ?" Jednorozec zatroubil na roh dva tóny. To Stila polekalo; neuvědomil si, že je roh dutý. Vedl samomluvu a odpověď nečekal. Zvuky, které vydala, byly samozřejmě náhodné; těžko se dalo čekat, že rozuměla jeho slovům. Důležitý byl tón hlasu a to, že rozptýlil její pozornost, zatímco se blížil. Přesto zněly zvuky skoro jako slovo. "Neyso?" zeptal se a vyslovil to tak přesně, jak jen dokázal.

Flétnovitě zafrkala na souhlas - aspoň měl takový pocit. Připomněl si, že musí být opatrný, jak zvířata personifikuje; kdyby někdy začal věřit, že s nějakým mluví jako člověk s člověkem, musel by pochybovat o svém rozumu. Mohl by přijít ke smrtelnému úrazu, kdyby se klamal ohledně reakcí zvířete s takovou zbraní.

"Tak dobře, Neyso, jak by se ti líbilo, kdybych na tebe prostě nasedl a trochu se projel?" Musel neustále mluvit a uklidňovat ji, dokud se nedostane tak blízko, aby se na ni vyšvihl. Pak se na chvíli rozpoutá pravé peklo - souboj bude nutný.

Jednorozec hrozivě zašermoval rohem a udeřil levým kopytem. Uši měl přitisknuté k hlavě. Jazyk jednorozců se zjevně podobal jazyku koní a obsahoval naprosto jasné signály - pro ty, kdo věděli, jak si je vykládat. Možná nechápala specifický význam slov, ale věděla, že proniká na její území a odpovídajícím způsobem ho varovala. Jestli se pokusí na ni nasednout, ona se ho pokusí shodit, a jestli ho shodí, dostane se do vážných nesnází. Tohle tedy skutečně nebylo žádné krotké zvíře; tohle byl tvor, který znal lidi, a nebál se jich, a v případě, že by je někdo dostatečně popudil, zabije. Divoká kočka není jen domácí kočka, která zdivočela; jednorozec není jen kůň s rohem. Celá psychologie se lišila. Napovídaly tomu všechny jednotlivosti jeho chování. Teď už nepochyboval, že má roh zbrocený krví - krví tvorů, kteří nevzali na vědomí její varování.

Přesto to musel udělat. "Neyso, je mi líto. Ale snažil se mě zabít démon, a není to tak dávno, a v tomhle světě magie nejsem moc dobře vybavený k obraně. Potřebuju se odsud dostat a jsem si jistý, že mi to s tebou půjde daleko rychleji, než kdybych byl sám. Lidé vždycky spoléhali na své koně - chci říct na svá zvířata, že je budou vozit, než si začali hrát s nespolehlivými stroji, jako jsou auta a kosmické lodě." Přistoupil k ní blíž, ruku napřaženou, a povídal, co mu slina na jazyk přinesla, jen když něco říkal.

Trochu se vzepjala a zvedla přední nohy; obě najednou je spustila na zem v úderu vedeném směrem k němu. Opsala nosem klikatou čáru a vydala zvuk, který byl současně zařičením, odfrknutím i hudbou - tím druhem hudby, který

oznamuje útok strašlivé příšery z videoshow. Tohle byla nejzřetelnější výstraha, jakou mu mohla dát. Kdyby se teď sebral a odešel, nechala by ho na pokoji, protože vyznávala krédo "pást se a nechat pást", ale jeho přítomnost už dlouho tolerovat nehodlala. Nebála se ho - špatné znamení! - prostě se jí nelíbil.

Teď si Stile vzpomněl na bajky o jednorožcích, které mohla chytit jen neposkvrněná panna; jednorožec jí položil hlavu do klína, a pak se do něj mohli pustit ze zálohy. Pravděpodobně to byla cynická bajka: jak se chytá mytické zvíře? Chytá ho mytická osoba. Závěr: panny jsou stejně vzácné jako jednorožci. Chytré, snad možné ve středověku - a od věci. Jaký to může mít vztah k muži a klisně? Položí mu hlavu do klína? Leda aby ho o jeho lidství připravila! Bylo pravděpodobnější, že se pověra vztahuje na jízdu: jen člověk s neposkvrněnou duší může jet na jednorožci - a v těchto mýtech se neposkvrněnost definovala jako sexuální abstinence a všeobecná nevinnost. Na takovou neposkvrněnost si Stile nedělal nároky. Takže to nebude žádná procházka rájem. Ale mytologie sem, mytologie tam, stejně něco takového čekal.

"Mě opravdu mrzí, že to dělám, Neyso," řekl Stile. A skočil.

Byl to úžasný skok, skok toho druhu, jaký se podaří jen trénovaným atletům. Proletěl vzduchem a dopadl přímo na její hřbet. Natáhl ruce a pevně se chytil za hřív, nohama sevřel její boky a téměř se položil, aby se k ní co nejvíc fyzicky přiblížil.

Neysa tam stála v šokovaném údivu všeho všudy desetinu vteřiny. Pak se vymrštila jako dělová koule. Stilovo tělo vylétlo do vzduchu - ale hřív se nepustil a za okamžik klesl zpátky a znovu sevřel její boky. Vyhodila, ale byl jako přilepený; téměř se postavil na hlavu. Žádný obyčejný kůň nemohl vyhazovat, aniž by sklonil hlavu mezi přední nohy; byla to otázka těžiště a rozložení váhy. Neysa to však dokázala a poskytla tak Stilovi jen malou ukázkou toho, co na něj čeká. Normální omezení tu neplatila; tohle bylo určitě magické zvíře.

Vzepjala se, ale zůstal na ní navlečený jako kabát. Bleskurychle otočila hlavu a vyrazila proti němu rohem - on však ucukl a vyhnul se mu; nemohla se ho dotknout, aniž by riskovala poškození vlastní kůže. Roh byl určený k probodnutí nepřítelů útočícího zepředu, ne nepřítelů, který jí visel na zádech. K tomu, aby si poradila s jezdcem, by byla potřebovala speciální roh zahnutý; takhle se ho nikdy nemohla zbavit.

Tolik pro začátek. Teď už Neysa věděla, že se na ni neposadil žádný amatér. Bude muset použít vpravdě heroických prostředků, aby ho shodila. Protože Stile, když se zrovna nepokoušel zvíře uklidnit, se dal setřást jen nesmíme těžko. Neysa vyrazila dopředu; mířila k rozeklaným puklinám, které zahlédl ze svého smrku - pak náhle zabrzdila. Všechna čtyřma se zaryla do trávy. Ale Stile takovéhle manévry dobře znal a zůstal bezpečně na jejím hřbetě. Zatočila se dvakrát do kolečka jako káča - pokoušela se ho setřást odstředivou silou - on se však posunul do centra otočky a nenechal se vyvést z míry. Zničehonic změnila směr - on taky. Skočila dopředu - pak dozadu. Málem ho dostala; tenhle trik žádný normální kůň neznal. Ale vzchopil se. Téměř ji z hřív vytrhl hrst žíní.

Teď byla zahřátá. Takže konec legrace. Neysa udělala drobný skok dopředu a přikrčila se - nato se vzepjala a současně skočila. Přepadla dozadu; pak sebou její zadní nohy škubly dopředu a ona provedla přemet ve vzduchu. Na okamžik byla vzhůru nohama, celé její tělo nad jeho. Stile byl tak vyvedený z míry, že se jen držel. Potom přemet dokončila a přistála na předních nohou, tělo svisle, a nakonec dopadla na zadní.

Zachránilo ho jen bezděčné sevření rukou. Kůň, který dělá přemety nazad! To bylo nemožné!

Ale, připomněl si znovu, tohle nebyl žádný kůň. Byl to jednorožec - fantastický tvor. Pozemská pravidla tu prostě neplatila.

Pak mu Neysa předvedla piruetu. Cválala v čím dál tím užším kruhu, pak vtáhla tělo, až vlastně stála na jediné noze, hlavu a ocas zdvižené, a rychle rotovala. Skutečné čáry. Stile se držel zuby nehty a jeho úžas rostl. Věděl, že má před sebou drsnou projížďku, celou záležitost však dost zásadně podcenil. Tohle se podobalo jeho souboji s démonem. A možná, že takové přirovnání sedělo. Dva magičtí tvorové, z nichž jeden vypadal jako humanoidní příšera a druhý jako kůň s rohem. Ani jeden nepodléhal omezením konvenční logiky. Byl pošetilý, když se domníval, že démon, který se zvenčí podobá koni, má s tím druhem zvířete něco společného. Tuhle lekci si zapamatuje - jestli z toho náhodou vyjde živý.

Teď se Neysa zase protáhla a na okamžik se zastavila - pak se začala válet po trávě. Její hřbet se octl na zemi - ale Stile věděl, kdy ustoupit. Dopadl na nohy a v okamžiku, kdy se postavila, jí opět seděl na hřbetě. "To nebylo špatné, Neyso," řekl, když se zase usadil.

Odfrkla si. Tolik ke druhému kolu. Teprve začala!

Namířila si to k nejbližšímu hájku. Stile věděl, co je na řadě: kartáč. Určitě projela kolem velkého kmene tak blízko, že se o něj otřela bokem - ale Stilova noha byla v bezpečí, protože visel po způsobu jezdců z rodea na druhé straně. Jednou vyhrál ve Hře, v níž se závodilo v akrobatické jízdě; nebyl ten nejlepší, byl však dobrý.

Neysa se vnořila do mláží. Stromky se o něj otíraly po obou stranách a nebylo možné se jim vyhnout - ale pod tlakem se ohýbaly a nemohly strhnout připraveného a pevně ukotveného jezdce. Jako šipka vletěla pod velkou vodorovnou větev, dost silnou na to, aby ho srazila - ale on opět sklouzl na bok a větví se vyhnul, a jakmile bylo nebezpečí zažehnáno, vyhoupl se jí zase na záda. Skutečná jízda neznamenal jen udržet se na koňském hřbetě; chtělo to také odhadnout, co kůň udělá a včas zareagovat. Kam mohla ona, tam mohl i on.

Neysa se rozběhla přímo proti dalšímu velkému stromu, pak se předními nohama zaryla do země, zadní zvedla a udělala stojku, takže udeřila zády o strom. Kdyby na ní zůstal, úplně by ho rozmačkala. Tohle nebyla žádná hra. Ale Stile, který se teď už v jednorožcích vyznal, seskočil v okamžiku, kdy pohyb začal. Jeho hmotnost byla menší - vážil jen asi osminu toho, co ona, a když musel, byl schopný rychlejších manévru. Jakmile se její zadní nohy vrátily na zem, vrátily se Stilovy nohy na její hřbet a ruce opět popadly hřív.

Znovu si odfrkla. Třetí kolo bylo za nimi. Čtvrté kolo začínalo. Kolik dalších triků mělo to pozoruhodné zvíře v zásobě? Stilovi se v jistém smyslu takový souboj líbil, ale taky se bál. Tohle nebyla žádná protonská Hra, kde poražený nepříšel

o víc než o prestiž; tady byl v sázce jeho život. První trik, na který naletí, bude taky poslední.

Neysa vběhla na travnatou pláň. Zrychlovala. O co jí jde tentokrát? Nevypadalo to tak zle - a to ho znervózňovalo.

Začala chůzí, pak zrychlila do pomalého klusu. Rozdíl v rychlosti nebyl tak velký, protože klus mohl být pomalejší než ostrá chůze. Stile vlastně pracoval s línými koni, kteří dokázali klusat rychlostí metr za sekundu místo obvyklých tří čtyř. Rozlišujícím znakem byl rytmus a struktura. Při chůzi pokládal kůň nohy na zem jednu po druhé, levá přední, pravá zadní, pravá přední, levá zadní, čtyři úderů na jeden cyklus. Klus byl dvoudobý: levá přední a pravá zadní současně, a po nich současně pravá přední a levá zadní. Nebo s pravou na první místo levé. Podstatné bylo, že pohyb každé přední nohy byl synchronní s pohybem jedné ze zadních; v některých případech šlo o pohyb přední a zadní nohy na téže straně. Byly tu však jen dva úderů na cyklus, páry kopyt tloukly o zem v dokonalém unisonu. Výsledkem byla sice kodrcavá, ale pravidelná jízda, při níž cesta ubíhala, a která vypadala velmi pěkně ze strany. Pomalý klus mohl být plynulý; rychlý mohl připomínat chod sbíječky. Ale klus byl naprosto jasně klus, a to v jakékoliv rychlosti - nemohlo dojít k mýlce. Stile měl klus rád, tomuhle však nedůvěřoval. Věděl, že mu klisna ještě nepředvedla všechny svoje triky. Pak přešla do cvalu: cyklus o třech úderech. Levá přední, pravá přední a levá zadní zároveň, nakonec pravá zadní. Jako přechod od chůze ke klusu; jízda připomínala jakési mírné houpání. Všechno dokonale konvenční, a proto podezřelé. Chystala v té své mazané koňské hlavě něco strašlivého!

Nakonec přešla do plného trysku: pozměněný dvoudobý cyklus, obě přední nohy dopadají téměř, ale ne úplně, současně, pak obě zadní. Technicky vzato čtyřdobý cyklus, ne však stejnoměrný. Tep-tep, tep-tep, závodní rychlostí. Stilovi se to líbilo; rychlost, která byla při jízdě na koni - vlastně jednorozci - něčím výjimečným, ho rozjařovala. Kola s motorem se samozřejmě mohou pohybovat daleko rychleji, ale to bylo něco jiného. Toto byl nejvyšší rychlostní stupeň, a zvíře proto sahalo až na dno svých sil - ačkoliv tohle nikam nasahalo; jen se probíhalo rychlostí, která by jiné vysilovala -

Jednorozec nasadil další druh kroku. Krok o pěti úderech -

Stila to tak překvapilo, že málem sletěl. Žádný kůň neběhal na pět dob! Měl jenom čtyři nohy!

Žádný kůň - a už to tu bylo zase. Pořád na to zapomínal a pořád se to k němu různými podivnými způsoby vracelo. Ten krok byl děsný; nikdy předtím nic takového nezažil a nemohl si na to zvyknout. TEP-tep-TEP-TEP-tep, a znovu; házelo to s ním pořád víc. Rytmus ho připravoval ne o stisk, ale o klid. Opět se cítil jako začátečník, ztrácel hlavu a jeho snaha pohyby zvířete vyrovnávat situaci jen zhoršovala. Tak jako dokáží rezonující vibrace rozbořit dům, tak ho ničil i tenhle pětidobý krok. Spadne - a v téhle krkolomné rychlosti by mohl - přijít o krk.

Mysli, Stile, mysl! říkal si zoufale. Rozeber si to: Co to je za krok?

Ruce ho bolely, jak mu jednorozcova hříva pomalu klouzala ze sevřených prstů. Napjaté svaly mu začínaly křečovatět.

Stile byl odborník - ale Neysa ho teď přehrála. Pokud se jemu nepodaří rychle přehráť ji.

Čtyři nohy, pět dob. Jedna noha se musí opakovat. Označ si úderů: první, druhý, třetí, čtvrtý - který se opakuje? Prsty klouzají...

TEP-tep - tenhle úder je slabší než ostatní, jako by byl krok jen poloviční. Ale poloviční krok se musí doplnit - dalším polovičním krokem. Jako člověk, když zakopne, a chytá rovnováhu. Dva poloviční kroky - to je ono. Nemusí následovat za sebou. Druhý a pátý. Pravá zadní - jako by klopýtala a rušila jeho načasování. Vyrovnávej -

Stile se začínal chytat. Posunul váhu a vyrovnal tak otěsy i nepravidelnosti. TEP-vyrovnej-TEP-TEP-vyrovnej. Bylo to pekelně choulostivé a nepřírozané, ale jeho tělo už ten divný rytmus chytalo a poddávalo se mu. Z větší části to byla znalost struktury, toho, co může čekat. Už žádná další překvapení! Svaly na jeho nohou se uvolnily a ruce mu přestaly klouzat.

Neysa vycítila změnu a věděla, že touhle zkouškou taky prošel. Začala v běhu zahýbat - a Stile setrvačností málem odletěl z jejího hřbetu. Pomalá zatáčka ve velké rychlosti mohla mít větší říz než rychlá zatáčka v nízké rychlosti. Musela ale při zatáčení přejít do normálního trysku a za normálního trysku se žádný živý čtvernožec Stila zbavit nedokázal.

Neysa si uvědomila svůj omyl a změnila taktiku. Zpomalila a pak náhle vyrazila v jednodobém taktu. Tohle bylo další překvapení v té jízdě divů. Připomínalo mu to skok na pérech. Všechny čtyři nohy dopadaly najednou; pak skočila dopředu, přední nohy natažené - aby se zase sbalila a dopadla všema čtyřma současně.

Ale skok na pérech Stile během své závodní kariéry poznal. S tímhle si dokázal poradit. "To na mě neplatí Neyso!" křikl. "Vzdáváš se?"

Posměšně si odfrkla skrz roh. Skoro jako by jeho slovům rozuměla. Ale koně byli samozřejmě citliví na tón hlasu a reagovali na něj.

Zahnula. Původně běžela na sever a během jízdy několikrát odbočila; teď mířila na západ. Schylovalo se k pátému kolu. Tráva ustoupila udusanému bahně, pak jílu, pak něčemu podobnému břídlci, a konečně skále. Od Neysiných kopyt odletovaly jiskry, což Stila uvádělo v úžas. Jistě běžela rychle - rychleji než kterýkoliv kůň, na němž kdy závodil. Mohlo to být tak osmdesát kilometrů za hodinu, to ho ale musel šálit zrak; taková rychlost by u koně odpovídala úrovni meziplanetárního šampionátu. Ale i tak, kopyta nebyla kovová; tohle zvíře nebylo okované, nemělo kovové podkovy ani hřebíky. Nic, co by mohlo vykřesat jiskry. Přesto je viděl.

Teď dospěli k soustavě štěrbin, které zahlédl ze stromu. Vynořily se s děsivou náhlostí; hluboké trhliny ve skále, jejichž dna nedohlédl. Neysina kopyta klapala neomylně mezi puklinami, Stilovi se to však vůbec nelíbilo. Ani trochu! Jediný chybný krok a kopyto zapadne do díry - a v téhle rychlosti by to znamenalo zlomenou nohu, pád a mužského letícího vzduchem - kam? Nemohl však dělat nic jiného, než zůstat, kde byl.

Pukliny se množily a vytvářely zrádnou síť. Jejich obraz se rozostřil, protože byly příliš blízko a míhaly se příliš rychle; zdálo se, že se ve svých dutinách svíjejí, nafukují a smršťují, jednu chvíli se kroutí, jako by se chtěly osvobodit, pak se zas slévají dohromady nebo dělí. Něčeho podobného si všiml jako dítě, když jezdil modelovým vlakem Hry - upřel pohled na sousední koleje a pozoroval, jak cestou ožívají. Tohle však nebyly koleje, ale trhliny, a byly čím dál tím větší.

Neysa tančila po síti puklin a Stile se vzrůstajícím obavami přihlížel. Teď už to nebyly štěrby ve skále; tohle byly ostrůvky mezi trhlínami. Neysa vlastně přecházela strž. Přeskakovala z kamene na kámen, přičemž každý z kamenů tvořil plošinku vystupující svle z hlubiny. Stile nikdy podobnou krajinu neviděl. Skutečně se octl v novém světě: nový byl jeho druh a končina také.

Neysa teď skákala. Užívala přitom svého jednodobého kroku, aby se odrazila z jedné zmenšující se plošiny na druhou. Někdy se octla všechna kopyta pohromadě, vedle sebe, a téměř se navzájem dotýkala, někdy dopadla zvlášť, na různé ostrůvky. Zřejmě to místo dobře znala a věděla, kam položit které kopyto, jako dítě ví, kam skočit, když hraje panáka a hru už dobře zná. Možná se Neysa tenhle kousek naučila, aby se vyhnula dravcům. Žádný masožravec by tu nedokázal napodobit její pohyby, to bylo jisté; zvíře by nevyhnutelně šláplo vedle a padlo mezi ostrůvky, možná postrčené jejím bojovným rohem, a to by byl jeho konec. Její eskamotérský krok tedy měl smysl: byl to mechanismus sloužící k přežití. Možná měl pětidobý rytmus podobnou funkci. Jakému terénu byl asi přizpůsobený?

Neysa tančila dál do strže. Ostrůvků ubývalo, zmenšovaly se a jeden od druhého se vzdalovaly. Teď mohl Stile nahlédnout do nižších částí trhlín, protože sluneční světlo proudilo dolů téměř kolmo. Bylo to opravdu jen šest hodin, co začal den? Zdálo se, že už je to mnohem déle! Pukliny nebyly tak hluboké, jak se obával; možná dva metry. Končily však kamenitými výstupky, mezi které se mohla zaklínit noha nebo tělo. a jak jednorozec postupoval, byly pukliny čím dál tím hlubší. Tohle bylo zrovna jako zkouška hbitosti a jezdecké zdatnosti i zkouška nervů.

Čirou náhodou na to Stile nervy měl. "Podívej se pravdě do očí, Neyso," řekl. Měl ve zvyku mluvit ke koním; uměli naslouchat a zdvořile otáčeli svými špičatými chlupatými ušima sem a tam, aby do nich nabrali co největší porce jeho hlasu - a neodmlouvali často. "Jsme v tom společně. Co bych získal, kdybych teď sletěl? Zlomenou nohu? Jestli ti to nevádí, ty nejkrásnější klisničko s nejjistějšíma nohama, zůstanu sedět." Viděl, že jí zaškubalo levé ucho, jako by se chtěla zbavit mouchy. Slyšela ho moc dobře a vůbec ji netěšila sebedůvěra, která se z jeho hlasu šířila.

Ale jednorozec tu nebyl proto, aby spolu soupeřili v akrobacii. Náhle skočil - do hlubin jedné z větších trhlín. Byla dva metry široká, na jejich konci mělká, ale postupně klesala do nitra země. Zdálo se, že se její stěny úží, když se Neysa ponořila hlouběji. Kam měla namířeno? Stilovi se takový vývoj událostí vůbec nelíbil.

Neysa zabočila za roh průrvy a dostala se na nižší úroveň. Tahle trhlina se nahoře zužovala; byli v jakési poloviční jeskyni a seshora sem dopadaly paprsky světla. Průchod často křížovaly příčné trhliny, ale Neysa běžela přímo vpřed. Zařval démon. Natahoval se po něm ze strany. Kde se tu vzal? Ve stěně byla dutina; dokud nebyli až u ní, nebylo ji vidět. Stile sklonil hlavu a stvůra ho minula. Zahlédl ji jen letmo: planoucí rudé oči, zářící zuby, třpytivé rohy, spárovité pařáty, zloba. Pro tohle plemeno bezpochyby typická.

Vynořil se další démon. Sápal se po něm z druhé stěny. Stile sebou škubl stranou; i tenhle démon ho minul. Ale bylo to špatné; nemohl si dovolit pustit Neysinu hřivu, protože to byla jeho jediná jistota. Brzy však bude potřebovat ruku, aby podobné útoky odvracel.

Její strategie teď byla zřejmá. Hnala se domovinou stvůr a doufala, že jedna z nich nevídaného jezdce z jejího hřbetu stáhne. Po ní démoni nechňpali; uhýbali před jejím smrtícím rohem a spokojovali se s výpady ze stran. Zdálo se, že jsou stejného druhu jako démon z amuletu, se kterým bojoval ráno, až na to, že jejich velikost zůstávala stejná. Stile věděl, že by moc dlouho nežil, kdyby ho některá z těchto stvůr dostala. Už zjistil, jak jsou démoni tvrdí.

Bude to muset vyřešit kompromisem. Neysa se nemohla otočit náhle, protože tyhle štěrby určovaly její cestu.

Démoni stáli jen na křížovatkách a ve výklencích; v jedné štěrbině nebylo pro jednorozce a démona dost místa. Byla to tedy předem daná dráha a předem dané nebezpečí. Měl by být schopný si s tím poradit - jestli bude opatrný.

Další křížovátka; další démon napravo. Stile se pravou rukou pustil Neysiny hřivy a zvedl paži, aby odrazil útok. Provedl to odborně - udeřil svým předloktím do předloktí démonových, šikmo, využívaje síly jejich pohybu vpřed. Síla páky působila v jeho prospěch a v neprospěch démona, tím si byl jistý. Blokovat ránu bylo umění, ať už blokoval cokoliv.

Neysa ucítila, že se jeho váha přesunula, a pokusila se ho setřást. Ale stísněné prostředí jí bránilo v pohybu; nemohla jednat účinně. Past, kterou nastražila, ji tísnila stejně jako jeho. Bylo zřejmé, že démoni nejsou její přátelé; jinak by prostě zastavila a nechala je, aby ho strhli. Ne, byli to nepřátelé, přinejmenším nebyli přátelé; ani nezastavila, ani nezpomalila, aby démoni nedostali ji zrovna jako jeho. Pravděpodobně jim syrové jednorozčí chutnalo stejně jako syrové člověčí.

Vlastně dost riskovala, aby se ho zbavila. Mohla se přitom zbavit i sebe.

"Neyso, to není k ničemu," řekl Stile. "Tohle by mělo zůstat mezi mnou a tebou. Nemám rád demony o nic víc než ty, ale s tímhle by neměli mít nic společného. Řekla sis: buď všechno nebo nic - a je příliš pravděpodobné, že to nebude nic. Pojďme odsud a vyřídíme si to sami. Ať už vyhraje, nebo prohraje kdokoliv, tu radost jim neuděláme, aby dostali naše pozůstatky."

Hnala se samozřejmě dál, rovnou za nosem. Věděl, že je pošetil, aby si takhle pro sebe povídal; opravdu tím ničeho nedosáhl. Ale napětí ho k tomu nutilo. Démoni se po něm nepřestávali sápat a on se nepřestával bránit. Taký na ně mluvil - pokřikoval na ně "Ksichte" a "Pizizubko", a když se nestrefili, cynicky je litoval. Přinutil se přestat. Mohlo se stát, že by jim chtěl pomáhat.

Stile byl teď dost nervózní. Věděl to, protože když vypnul konverzaci, zjistil, že si pro sebe pobrukuje. To byla další věc, ke které měl při větší zátěži sklon. Musel ze sebe nějak vydávat hlas. Čas od času ho to prozradilo při Hře. Zlozvyk, nic než zlozvyk! Teď ale nedokázal přestat. Hmmm-hmmm-prásk, když se objevil démon; hmmm-hmmm-prásk! Hloupé, ale svým způsobem účinné. Démoni však byli čím dál tím bojovnější a odvažovali se čím dál tím blíž. Brzy budou tak drzí, že se jim postaví do cesty -

Jeden to udělal. Stoupl si přímo před jednorozce, ruce rozprážené, v obličeji zlostný škleb. Byl strašlivě hnusný.

Neysa vůbec nezpomalila. Její roh mířil přímo vpřed. Jakmile se dotkl démona, zvedla hlavu. Stile ucítil náraz. Probodla

tvora uprostřed, zvedla ho do vzduchu a odhodila za sebe. Stile byl přikrčený a tvor ho minul.

Ted' věděl, proč většina démonů běžícímu jednorozci uhýbala. Možná by přemohli jednorozce stojícího na místě, v pohybu však byl smrtící. Stile si stěžl dovedl představit ničivější úder, než byl ten, jehož byl právě svědkem.

A podobný úder ho čekal v okamžiku, kdy spadne.

Dusot Neysiných kopyt se změnil. Zdálo se mu, že ztěžkl - Neysa stoupala. Stile se zadíval dopředu, přes její zakrvácený roh, a uviděl konec štěrbiny. Konečně vyjžděli ven.

Démoni se stáhli. Moc si troufli a zaplatili za to. Nezvaní hosté už je stejně opouštěli, tak proč je zdržovat? Stile se uvolnil. Páté kolo bylo za nimi.

Vynořili se na povrch - a vjeli do něčeho tekutého. Severní konec trhlíny vybíhal do vody. Hnala se k nim řeka, která pak mizela v hlubších puklinách - na severu však byla široká a modrá. Neysa běžela s čvachtáním korytem, vody tu bylo jen po kolena.

Řeka se velkolepě zatáčela, jako hroznýš, a než se stočila zpátky, téměř se dotkla svého koryta. "Původní meandr," poznamenal Stile. "Ale nechápu, jak mě má tohle setřást, Neyso." Jestli mu však bylo souzeno, aby ho shodila, rozhodně by byl raději, kdyby se tak stalo ve vodě. Byl samozřejmě vynikající plavec.

Dostali se do hlubší vody a jednorozec začal plavat. Stile neměl nejmenší problémy, aby se jí udržel na zádech. Chtěla se ho snad pokusit utopit? To tedy neměla velkou šanci. Vyhrál ve vodě nejednu hru a dovedl zadržet dech na dlouhou dobu.

Nepokusila se o to. Omezila se na to, že plavala s neuvěřitelnou zdatností proti proudu, mnohem rychleji než normální kůň, a on seděl na ní, třebaže byla až na hlavu ponořená ve vodě. Řeka byla chladná, ne však studená; vlastně to bylo příjemné. Jestli bylo šesté kolo tohle, tak to moc těžká zkouška nebyla.

Pak ucítil dotyk na stehně. Pravou rukou se držel hřívý - měl se na pozoru před nějakým uskokem - a levou si tam sáhl. Něco se mu přisálo k pokožce. Bezděčně za to škubl; opět si začal pobrukovat. Zabolelo to, jako by se odřel, a věc se vynořila: rybovitý tvor s diskem místo hlavy, z něhož vyčnívaly myriády drobných zubů.

Byla to mihule, úhořovitý tvor živící se krví, parazit, který se nikdy nepouští sám od sebe. Další nevýznamná příšera z exponátů biologických muzejí, tady živá.

Stile se na ni zděšeně díval. Kouzla pro něj byla neuvěřitelná; proto mu ve skutečnosti nedělala těžkou hlavu. Ale tenhle tvor neměl s magií nic společného a byl odporný. Stilovo pobrukování zesílilo. Pokoušel se přestat - styděl se za svou choulostivost - ale tělo ho odmítalo poslouchat. Takový hnus!

Ucítil to znovu. Křečovitě se otrásl a odhodil mihuli, pak popadl další, na boku. Byla veliká. Jednou rukou toho s ní moc nesvedl, byla jako houžev. Mohl by ji kousnout - to by jí patřilo, aspoň by okusila, a to doslova, vlastní medicíny. Při tom pomyšlení se mu ale dělalo zle. Fuj!

Zdálo se, že ty nechutné příšerky na jednorozce neútočí. Bylo to její srstí nebo něčím jiným? Těžko mohla k zastrašování něčeho tak neinteligentního, jako byly mihule, užívat svůj roh.

Neysa nepřestávala plavat proti proudu a Stile ze sebe nepřestával strhávat úhořovité potvory; chmurně si přitom pobrukoval. Hnusilo se mu to a byl absolutně znechucený, ale rozhodně se teď nehodlal vzdát!

Jednorozec se potopil a s ním i Stile. Zadržel dech a sevřel její hřívý. Setrvávat pod vodou pro ni bylo namáhavé, protože ji její velké koňské břicho značně nadnášelo; byl si jistý, že to vydrží déle. Neysa se taky bude muset nadechnout.

Zůstala pod vodou celou minutu, pak druhou. Jen koneček jejího rohu vyčníval jako žraločí ploutev nad hladinou. Jak dlouho to ještě bude trvat? Jeho potápěčské výkony byly slušné, přesto se však začínal cítit nepohodlně.

Pak mu to došlo: používala rohu jako šnorchlu. Dýchala skrz něj! Její vzduchová zásoba byla nevyčerpatelná. Stila bolely plíce, Neysin krk však byl moc nízký; nedokázal zvednout hlavu natolik, aby se dostal nad hladinu, aniž by se pustil její hřívý. Jestli se pustí, nebude už mít příležitost znovu ji chytit; kdyby se o to pokusil, probodne ho.

Napadlo ho však řešení. Vyručoval jí kousek po kousku k hlavě, kde, jako mořská tráva v proudu, vlály její černé kadeře. Chytil se rohu. Byl podél spirály hladký, ne ostrý; měl štěstí! Zdálo se, že je po jeho délce jen málo vrubů: byly to dírký pro jednotlivé tóny, v této chvíli uzavřené.

Jeho hlava vyjela nad hladinu a on se nadechl. Nemohla roh potopit, aniž by odřízla přístup vzduchu sama sobě - a byla příliš udýchaná, aby to riskovala. Plíce lichokopytníků musí obsloužit značnou hmotnost a spoustu svalů, a ona navíc měla plno práce, aby zůstala pod hladinou.

Neysa zadula na roh hněvivý tón a vynořila se. Stile jí zase klesl na hřbet. Odtrhl další dva úhoře, kteří se na něj přísáli, zatímco byl pod vodou; jako by jim přestávka v pobrukování dodala smělosti.

Neysa prudce zabočila ke břehu a dotkla se kopyty dna. Vyřítla se z vody. Stile vyhrál šesté kolo.

Na sever od řeky se zvedal svah k malebnému horskému pásmu. Nejvyšší vrcholky se nořily do mraků a zdálo se, že jsou pokryté sněhem. Peče se nechtěla pustit do těch výšek?

Chtěla. Cválala do kopce a vítr jim sušil vlasy. Co tohle bylo za zvíře! Obyčejný kůň by byl doteď vyčerpaný, ona ale, jak se zdálo, se právě dostávala do tempa.

Rychlost to však byla pořádná; Stile cítil, jak se jí zahřívá tělo. Koně, ať už s rohy nebo bez, měli takovou hmotu, že jejich srstnatý povrch nestačil vyzářit všechno teplo. Proto se potili, zrovna jako lidé - pořád však chvíli trvalo, než se přebytku tepla z přílišné námahy zbavili. Brzy bude muset zpomalit, a to i v případě, že její svaly budou mít síly dost.

Nezpomalila. Svah byl teď strmější; dusot jejich kopyt ztěžkl. Raz-dva, tři-čtyři, dobrý poctivý trysk. Ani se nepokoušela ho setřást, ale určitě měla za lubem něco fantastického. Tráva s klásky ustoupila polím modrých a červených květů a zlatobýlu. Skal bylo čím dál víc; jejich rozeklaný povrch blýskal na slunci krutou temnou šedi.

Stromy byly nižší. Kolem vlály chuchvalce mlhy.

Stile natáhl krk a podíval se za sebe - a užasl. Z meandrové reky už byla jen tenká stužka v dálce hluboko pod nimi.

Museli překonat kilometrové převýšení! Zdálo se, že je vzduch náhle studený a vítr ostrý. Ale jednorožci bylo teplo; opět mu od kopyt, když dopadala na skalnatý povrch, odletovaly drobné jiskry. Z jejich nosních dírek vycházely drobné obláčky páry.

Páry? Stile nevěřicně přimhouřil oči. To byly plamínky!

Ne, to není možné! Žádné stvoření z masa a kostí nemůže vydechovat oheň. Tkáň živého organismu není schopna -- Stile se krátce naklonil dopředu, uvolnil jednu ruku a sáhl dopředu, aby se přiblížil k ohni, který domněle viděl. Au! Spálil si prsty! Byl to opravdu oheň!

No dobře, tak znova. Tohle byl čarovný kraj. Musel se s tím dočasně smířit. Fyzikální zákony, které znal, tady patrně neplatily. Nebo jestli platily, fungovaly jinak. V koních se hromadilo teplo - v jednorožcích taky. Koně se potili - tenhle tvor zůstával, jakmile ze sebe setřásl říční vodu, suchý. Zbavoval se tedy přebytečného tepla tím, že ho chrlil nosními dírkami ve zhuštěné formě. Jistým podivným způsobem to dávalo smysl.

Teď byl vzduch skutečně studený. Stile byl nahý; jestli vystoupí výš, bude muset řešit docela nový druh problémů. A tak to samozřejmě bylo myšleno. Tohle bylo sedmé kolo, zkouška drsného klimatu. Neysa jím netrpěla; když běžela, vykonávala práci a byla celá uříčená. Chlad ji dobíjel.

Stile se ke svému zvířeti přitiskl, jak mohl. Žáda mu mrzla, ale vpředu, kde se dotýkal Neysiny sálající srsti, mu bylo horko. Začínalo to být nepříjemné. Pokoušel se potit se na jedné straně a klepat zimou na druhé a nemohl se obrátit. A Neysa pořád stoupala.

Mohl by ji otočit zpátky? To bylo nepravděpodobné; cvičení koně se sice podle pohybů otěží a nohou a verbálních pokynů řídili - ale dělali to v zásadě proto, že si nedokázali vymyslet nic lepšího. Jakmile si na to zvykli, bylo pro ně nejjednodušší podrobit se vůli jezdce. Tenhle jednorožec byl zvíře s vlastní vůlí a nebyl o nic poslušnější než stroje s vlastní vůlí. (Ach, Sheen - copak teď asi děláš?) Pokud se mu směr nelíbil, nezbývalo mu než sesednout.

Musí to nějak přečkat. Než bude tohle zvíře schopný řídit, bude ho muset zkrotit, a než ho zkrotí, bude mu muset zůstat na hřbetě. Zjistil, že už si zase pobrukuje. Měl pocit, že mu to pomáhá.

Neysiny nohy se dotkly sněhu. Tam, kde se setkaly se zemí, syčela oblaka páry. Opravdu měla horká kopyta! Hnala se dál po svahu ledovce. Od kopyt jí odletoval led a klouzal do údolí. Stilovo pobrukování zesílilo; nápěv přerušovaly návaly třasu.

V ledovci se objevily štěrbin. Jednorožcova kopyta se opět roztančila - tentokrát ale na kluzkém svahu. Kopyta se jí mezi jednotlivými kroky smekala, protože jejich horko led rozehrívalo. Jiskry byly dalším mechanismem, kterým se zvíře zbavovalo tepla, a třebaže led a sníh kopyta ochladil pod bod jiskřivosti, byla ještě pořád horká. Neysa změnila těžiště, aby kompenzovala zrádnost povrchu, ale zdálo se, že je pád nemine. Stile si pobrukoval ještě hlasitěji. Tohle nebyla žádná miniaturní hrací hora s polstrovaným doskočištěm pro koně, umístěná v teplém domě. Tohle byla divoká a studená horská krajina a on z ní měl strach.

Příkrov mraků se uzavřel. Vypadalo to teď, jako by jednorožec běžel po chladných plážích arktického moře, jehož břeh je přikrytý vrstvou mraků. Ale Stile věděl, že oblačný oceán jen zakrývá smrtelná lavinová pole. Neysiny nohy se až po kotníky nořily do roztřepených podušek a nacházely pevnou půdu - jak ale mohla vědět, jestli jedna z podušek nezakrývá štěrbinu?

"Neyso, ty mi dáváš, já z tebe zešedivím!" řekl jí Stile. "Ale musím se pevně držet, protože jestli se od tebe odloučím tady, určitě zahynu. Jestli se nerozbiju, až budu padat z římsy na římsu, tak zmrznu. Nejsem tak odolný jako ty - což je jeden z důvodů, proč tě potřebuju."

Pak se vynořil první sněžný přízrak. Byl obrovský a bílý, ve vlasech měl rampouchy a mrazivé ledové oči měl téměř zakryté vousky ze sněžné krajky; otevřel tlamu plnou ledových zubů a nezvučně zařval. Z jeho hrdla se vyvalila mlha a pokryla nechráněné části Stilova těla mrznoucí vláhou.

Neysa přeskočila k dalšímu hornatému ostrůvku. Stile pohlédl dolů, protože zahlédl v příkrovu průzor - a pod nimi byla hrozivá propast. Otřásl se - ale i tak mu už byla zima. Předtím mu nikdy skutečná zima nebyla; strávil celý život v protónských domech s řízeným počasím. Sníh znal jen z herních strojů, a tato zkušenost byla krátká. Takhle nějak si představoval peklo.

Z oblaku vyrostl další sněžný přízrak; jeho řev byl stejně tichý jako padající sníh. Stila opět zahalila mlha. Na jeho rukou se slila dohromady a vysála z nich cit; hřiva v jeho sevření začala klouzat. Stile zjistil, že si bzučí pohřební zpěvy. Podvědomý černý humor?

Neysa proklouzla sněžným náspem a vběhla do ledové jeskyně. Vynořily se další dva sněžné přízraky a vydechli svou mlhu. Neysa se hnala přímo na ně. Jednomu se nepodařilo dost rychle uhnout a dotkl se ho jednorožcův plamenný dech. Přízrak na té straně roztál a jeho ústa se otevřela v němém zaječení.

A ven dalším sněžným násepem - a octl se na dlouhé sněžné skluzavce na severní straně hřebene. Neysa sjížděla dolů, všechny čtyři napjaté, a nabírala rychlost. Paralelně s nimi začal klouzat pruh navátého sněhu; postupně rostl v menší lavinu. Vypadalo to, jako by se kolem nich hroutila celá hora.

Bylo by tak snadné povolit, pustit se, ztratit se v závějích měkkého sněhu. Stile pocítil příjemnou malátnost. Sníh byl jako člun a oni se snaželi po přední části té největší vlny, jakou si kdo dovedl představit. Jeho ruce však byly ztuhlé a svaly křečovitě; nakonec se pustit nedokázal.

Náhle byla zima za nimi. Stáli na travnaté římsě a slunce na ně teple shlíželo. Chlad mu otupil mozek; teď se vzpomínal. Neysa s roztaženými nozdrami hlasitě oddechovala a chladla. Stile nevěděl, kdy přestal vnímat. Možná před několika minutami, možná před několika hodinami. Ale nějak to vydržel. Ruce měl celé křečovitě; takhle nějak musí vypadat smrtelné sevření. Vyhrál nad ní, nebo je to jen přestávka mezi dvěma koly?

Neysa udělala krok vpřed - a Stile zjistil, že římsa lemuje útes, pod nímž se vine meandrová řeka. Vlastně slyšel řev blízkých vodopádů; řeka pramenila tady, mezi tajícími ledovci, a řítila se do skalnatého údolí. Skočit do ní znamenalo

jistou smrt!

Přesto se zdálo, že se smrtelně znavená Neysa k tomuto skoku chystá. Stile, jemuž se vracela síla, třebaže měl svaly i kůži od ničivé jízdy rozbolavělé a zanícené, zíral zděšeně před sebe. Opravdu skočí do toho víru padající vody a ostrého kamení? Jenom blufuje; to přece nemůže myslet vážně! Copak radši spáchá sebevraždu, než by se nechala zkrátit?

Jednorožec se rozběhl k římse. Přidal na rychlosti, přikrčil se ke skoku -

Stile se vrhl dopředu, přes její krk; málem jí přistál na hlavě. Jeho srostlé prsty povolily, paže se vymrštily vpřed. Popadl ji oběma rukama za roh, sjel na zem a strhl ji ke straně. Bránila se, byla však unavená a páka působila v jeho prospěch; taky měl zkušenosti s rodeem. Zastavili se na samém okraji útesu. Jejich obličeje ovanul teplý vzduch stoupající z údolí a připomněl jim, v jak choulostivé situaci se nacházejí. Kdyby se římsa začala drolit - Stile ji pevně držel, a když se trochu uvolnila, nepatrně povolil - pustil ji nehodlal. "Poslouchej mě teď chvíli, Neyso!" řekl a snažil se, aby to znělo klidně. Bylo to od něj pošetilé, snažit se jí něco vysvětlovat, zrovna jako bylo pošetilé si pobrukovat, když byl rozrušený; teď však nemělo smysl pokoušet se měnit své zvyky. Jednorožec jeho slovům rozumět nemohl, rozuměl pouze tónu.

Mluvil tedy víc k sobě než k ní. Ale vzhledem k té děsivé propasti, která se před nimi rozvířala, to udělat musel.

"Neyso, přišel jsem k tobě, protože jsem na tobě chtěl jezdit. Někdo se mě pokouší zabít; já jsem v tomhle kraji cizí a musím se rychle dostat co nejdál. Běháš rychleji a lépe než já - právě jsi to dokázala. Přejdeš kraje, které by mě zabily, kdybych byl sám. Potřebuji tě tedy z čistě praktických důvodů."

Dál se uvolňovala počínaje periferními oblastmi; jedno ucho sebou škublo a natočilo se směrem k němu - ještě se však nevzdala. V okamžiku, kdy by ji pustil, by skočila. Vrhla by se do řeky a zvolila by si tak tu obtížnější cestu do ráje jednorožců, na věčné pastviny.

"Potřebuji tě však i z citových důvodů. Jak vidíš, jsem tak trochu samotář. Nijak jsem si to nepřál, ale jisté faktory v mém životě mě postupně oddělily od mých druhů a vrstevníků. V zásadě se dá říct, že jsem na tom byl nejlépe, když jsem šel životem sám. Ale nemám samotu rád. Potřebuji společnost. To potřebuje každé živé a citící stvoření. Občas jsem ji nacházel u jiných mužů při společných úkolech a u žen na společném lůžku, a nebylo to špatné. Ale jen zřídka jsem zažil něco, co bych nazval opravdovým přátelstvím - kromě snad u tvorů jiných přírodopisných druhů. Miluju koně. Když jsem s koněm, cítím se šťastný. Kůň mě nevyhledává kvůli tomu, jak vypadám, ani kvůli tomu, jestli mám úspěch; kůň toho ode mě moc nečeká. Kůň mě přijímá takového, jaký jsem. A já ho taky přijímám takového, jaký je. Kůň nese svůj náklad. Já koně ctím. Máme něco společného. Když tedy hledám společnost, opravdu smysluplnou společnost, rozhlížím se po koni."

Neysa nepatrně pohnula hlavou, aby se na něj mohla jedním okem podívat přímo. Výborně - uklidňující tóny vnímá. Stile ještě trochu uvolnil sevření, ale její roh nepustil.

"Takže jsem hledal tebe, Neyso. Aby ses stala mým čtvernohým společníkem. Protože když kůň jednou daruje svou věrnost, může se mu věřit. Nenalhávám si, že koně zajímám stejně, jako on mě - Na okamžik ji v krátkém návalu citu, který na něj dolehl, sevřel pevněji. "Nebo klisnu. Ale čtvernohý společník je loajální. Můžu jezdit, můžu si hrát, spát - a to všechno bez obav, protože kůň mě chrání před nebezpečím. Dobrý kůň zašlápně jedovatého hada, než si člověk vůbec uvědomí, že mu něco hrozí. Kůň upozorní člověka na nebezpečí, které se teprve rodí, a včas z něj svého pána vynese, protože jeho smysly jsou bystřejší než smysly lidské."

"Hledal jsem tě, Neyso, a vybral si tě z celého stáda, ještě než jsem tě uviděl, protože ty ve skutečnosti do stáda nepatříš. Jsi samotář jako já. Protože jsi malá jako já. Ale taky jsi zdravá jako já. Rozumím a cením si tělesné zdatnosti u člověka i zvířete. Máš čistá kopyta, zdravý hnůj, tvé svaly jsou ve výborném stavu, tvá srst se třpytí zdravím, lesk -" Náhle si připomněl Sheen, umělou dívku. Kde teď asi je, co dělá, jak se vypořádala s jeho nepřítomností? Utápí se kvůli němu v kovovém stesku? V tomto okamžiku si však nemohl dovolit, aby ho rozptylovaly podobné myšlenky.

"Vlastně jsi ta nejhezčí kobyłka, na jakou jsem kdy narazil. Asi to pro tebe nic neznamena, ale jel jsem už, jakožto nejlepší žokej Protonu, některé z nejlepších koní známého vesmíru. To je ale jiný svět. Ani jedno z těch zvířat se s tebou nedá srovnávat. Až na to, že ty vlastně nejsi kůň. Jsi něco jiného a možná si myslíš, že tě urážím, když o tobě mluvím jako o koni, ale není to urážka, je to uznání. Musím tě posuzovat podle toho, co znám, a já znám koně. Pro mě jsi kůň s rohem. Možná jsi jim nadřazená. Nepotíš se, zato ti od kopyt odletují jiskry a z nozder ti srší oheň, dokážeš hrát na svůj roh a znáš kroky a triky, o kterých se žádnému koni ani nesnilo. Možná jsi démon v koňské podobě. O tom ale pochybuji. Chci tě, protože se koni velice podobáš, a protože neexistuje tvor, kterého bych u sebe měl v cizím kraji raději než koně - chci-li si vybrat někoho, kdo by se mnou sdílel život a dobrodružství."

Jak se zbavovala napětí, povoloval on sevření. Teď už snad neskočí, doufal. Chtěl si však být jistý, a proto pokračoval. Šlo-li o koně, mohl se spěch stát osudným.

"Myslel jsem, že si tě dokážu podrobit, Neyso. Domníval jsem se, že na tobě budu moct jezdit a že tě přiměju, abys byla moje -tak jako jsem to udělal už tolikrát s jinými koni. Teď vidím, že jsem se mýlil. Seděl jsem na tobě, ale moje nejsi. Než by ses mi podrobila, radši se zabiješ. Skoro tě neznám, Neyso, ale mám tě rád; nebudu tě nutit, abys kvůli mně obětovala život." Stile ucítil na obličeji slzy a uvědomil si, že už zase pláče, jako tehdy s Sheen. Jen málokdy pocítil takové pohnutí. Jednou žena, podruhé kůň. "Ne, neubližuj si kvůli mně! Už jen ta myšlenka mě bolí. Já tě pustím Neyso! Úctu k sobě ti vnutit nedokážu. Jsi to nejdokonalejší zvíře, na jaké jsem kdy mohl narazit, ale najdu si jiné, méně dokonalé. Protože náklonnost musí být vzájemná. Nemohu milovat a lásku nedostávat. Jdi; cítím lítost a smutek, ale přeju ti jen to nejlepší. Jsi volná." Pustil ji, pomalu, aby ji nepoplašil, a ustoupil.

"Kéž by se to bývalo podařilo," řekl. "Nejen proto, že vidím, jak by ses mi hodila. Nejen proto, že láska tvora jako jsi ty, láska, kterou člověk nedostane zadarmo, je cennější než cokoli jiného. Nejen proto, že ty jsi další příklad toho, co ve své pošetilé soukromé marnivosti vidím v sobě: že se totiž dokonalost může vyskytovat i v kapesním vydání. Ne, je

toho víc. Věřím, že mě potřebuješ stejně jako já tebe. Jsi sama; možná si to neuvědomuješ, ale i ty potřebuješ společníka - potřebuješ někoho, kdo by si tě vážil pro to, co jsi. Ty nejsi žádná obyčejná kobyla."

Spatřil na její holeni škrábanec. "Neyso - ty ses při té jízdě poranila!" Přičapal si, aby lépe viděl. Z jeho kolenou vystřelila bolest; přepadl a povážlivě se přiblížil k okraji. Sevřel drn a přitáhl se na bezpečnější půdu. "Promiň," řekl na rozpacích. "Mám nemocná kolena... to nic." Vzepřel se na rukou a opatrně vstal - připadal si tak neohrabaně. Dokud se pohyblivost jeho kolen nesnížila, nikdy jejich využití tak docela nedocenil.

Pomalů se přiblížil k Neyse; pořád ještě si dával pozor, aby ji nepoplašil. Pak se předklonil a prohlédl jí nohu. "Mohl bych ti to vymýt, ale nemám po ruce vodu a myslím, že se to zahojí samo - není to nic vážného. Krev, co ti z rány teče, ji pomáhá čistit. Ale dovol, abych ti zkontroloval kopyta. Nechci tě tu nechat se zraněními, které sis způsobila kvůli mně, a kopyta jsou pro tebe životně důležitá. Mohu ti zvednout levou přední nohu?" Sklouzl rukou po holeni, tak, aby se nedotkl škrábance, a zatahl za kotník. "Klid, klid - chci se jen podívat. Jen se přesvědčím, že nejsou popraskaná - popraskaná kopyta nevěstí nic dobrého." Noha se zvedla, třebaže si jednorožec očividně nebyl jistý, co to Stile dělá, a on si ji prohlédl zespoda. Kopyto bylo pořád ještě poměrně horké; ze střelky, centrálního trojúhelníku kopyta, stoupaly obláčky páry. "Ne, je to krásné a čisté kopyto - sice trochu oprýskané na krajích, ale praskliny žádné nevidím. Musíš spást spoustu proteinů, Neyso!"

Položil kopyto na zem. "Měl bych zkontrolovat i ostatní, ale bojím se, aby sis to nevykládala špatně. Tohle je jedna z věcí, které může člověk udělat pro svého koně. Může mu zkontrolovat kopyta, může z nich vybrat kamínky a podobné věci, může je zapilovat, když se zle odštípnou. Člověk se cítí za blaho svého koně zodpovědný. Když je málo jídla, člověk ho obstará. Když se přiblíží nebezpečí, muž bojuje, aby svého koně ochránil. Jsou zvířata, která útočí na koně, a člověku se vyhýbají. Zahnal bych vlka a ty -" pohlédl na její roh. "Ne, ty by sis s vlkem poradila. Ty mě nepotřebuješ, co si budu nalhávat. Mohl bych ti říct, že spojit se s člověkem znamená využívat ochrany, již skýtá jeho inteligence a předvídavost. Že člověk vytuší nebezpečí a i se svým čtyřnohým společníkem se mu vyhne. Jeho smysly nejsou tak ostré, jeho mozek to však vynahradí. Člověk se vyhne ostrým kamenům, které by mohla poničit koňská kopyta. Ale proč by to pro tebe mělo něco znamenat? Máš rozum, že jsem se u koně s něčím takovým ještě nesetkal; ty ochranu nepotřebuješ.

Klamu sám sebe, protože se zoufale snažím nějak se ospravedlnit, protože bych si rád myslel, že bych tě snad mohl být hoden."

Přiletěla moucha a se zabzučením přistála na Neysině plecích. Zašklubla tam kůži, jak to koně dělají, moucha se však ani nehnula. Mrskla ocasem, moucha se však usadila v místě, kam žině nedosáhly. Mohla se po ní ohnat hlavou, to by se ale musela přestat dívat na Stila. Moucha, s vychytralou bezohledností svého druhu, se chystala kousnout.

Stila polilo horko. "Nelekní se teď Neyso," řekl. "Plácnu tu zatracenou mouchu, aby tě už neotravovala. "Jenom klid ..." Plácl. Moucha spadla na zem. "Nesnáším mouchy, které koušou," řekl Stile. "Až doteď jsem je znal jen z výzkumu, jsou to ale nepřátelé koní. Nestřím je na žádném zvířeti, se kterým mám něco společného." Ustoupil a pokrčil rameny. "Zase už se chovám pošetile. Ty si s mouchami poradiš. Sbohem, Neyso. Doufám, že jsi šťastná, a že se budeš pást na těch nejzelenějších pastvinách."

Stile se otočil a pustil se směrem od útesu. Naslouchal, aby se ujistil, že jednorožec neskočil, jinak si hleděl svého.

Nebylo mu lehké, věděl však, že se rozhodl správně. Jednorožec se zkrotit nedal. Jaký poklad ale za sebou nechával! Tráva na římse se zavlnila. Vlastně už pohyb pozoroval nějakou dobu, teprve teď si ho však plně uvědomil. Vypadalo to, jako by do bazény padl oblázek a na hladině se teď šířily série kruhových vlnek. Tady však žádná voda nebyla. Co to jen mohlo být?

Něco strčilo do jeho lokte. Stile leknutím poskočil; neslyšel, že by se někdo blížil.

Byl to jednorožec. Neysa se k němu neslyšně přiblížila - nevěděl, že umí chodit tak potichu. Mohla mu vrazit roh do zad.

Celý vyvedený z míry jí hleděl do tváře. Uši měla natočené směrem k němu, její čenich se chvěl. Velké hnědé oči měla vlhké; zářily jako velké drahokamy. Zvedla hlavu a něžně a laškovně se dotkla jeho ucha. Potichu zaržála; snažila se vemluvit do jeho přízně.

"Ach, Neyso!" vydechl, ochromený štěstím.

Nakonec ji přece získal.

KAPITOLA OSMÁ

HUDBA

Yli oba unaveni, Stile však měl pocit, že musí zvětšit vzdálenost mezi svou malíčností a místem, kde vstoupil na tento svět. Neysa se stala dokonalým čtvernohým společníkem, jakmile jednou odsouhlasila své zkrocení; sebenepatrnější tlak kolen do slabin ji přiměl změnit směr a přenesení váhy vpřed působilo, že přecházela do toho nejplynulejšího klusu. Ale většinou ji neřídil; nechával ji, aby si vybírala cestu sama.

"Musím se někde ukrýt, Neyso," vysvětloval jí. "Musím najít místo, kde budu v bezpečí, dokud se o tomhle světě nedovím, co potřebuju. Dokud nezjistím, kdo se mě pokouší zabít a proč, a co s tím můžu udělat. Nebo jestli byl můj zážitek s amuletem jenom shoda okolností, náhodná léčka, nic osobního. Ale dokud tenhle kraj nepoznám lip, nebudu mít ani ponětí, kde se ukrýt. Je to paradox."

Naslouchala, pak pokynula rohem směrem k západu a zaťukala kopytem. "Vypadá to skoro, jako bys mi rozuměla," řekl pobaveně. "Přinejmenším chápeš, co potřebuju. Jestli víš o místě, kam bychom mohli jít, tak mě tam, děvče, rozhodně zanes!"

Nejdřív se však zastavil u dozrálého pole a nasbíral trochu slámy, aby z ní vyrobil primitivní sedlo. "Já vlastně sedlo nepotřebuju, Neyso, ale ty bys měla za chvíli otlačená záda, kdyby moje váha nebyla správně rozložená. Lidské sedací

kosti jsou trochu jiné než koňský hřbet. Sláma není ideální, ale je lepší než nic. Musíme dostat váhu z tvých žeber na kohoutek, na plece; tam se ti ponese nejpohodlněji. A ještě symbolický podbřišník; bude to držet pohromadě, abych tě už nemusel tahat za tvou nádhernou hřívu."

Neysa se tomu nedůstojnému zacházení podrobila. Nesla ho na západ přes jantarové pláne ležící severně od purpurových hor, a jak se jí vracela síla, přidávala do kroku. Něco se mu pořád honilo hlavou; pak na to přišel. "Viš, Neyso, - je to tu jako v té staré americké písničce, co se zpívala na Zemi. Nikdy jsem tam samozřejmě nebyl, ale vypráví o jantarových vlnách obilí a purpurových horách a pláních osázených ovocnými stromy - což mi připomíná, že mám hlad! Nejedl jsem od té doby, co jsem se vykulil na tenhle svět - nevím, jestli na Zemi skutečně existují, ty purpurové hory, ale tady rozhodně jsou! Bude ti vadit, když si něco zapískám?"

Stočila ucho k němu dozadu a poslouchala, pak ho zase nasměrovala dopředu. Její roztomilé černé uši odrážely její osobnost. Nevadilo jí to.

Stile pískal. Uměl to dobře; hvízdání bylo konec konců druhem hudby a dobré hvízdání bylo dobrou hudbou. Stile uměl dobře všechno, co se týkalo protonské Hry. Léta strávil tím, že se neustále zdokonaloval, a hudba v něm vyvolávala zvláštní nostalgii. Kdysi znal dívku, jejíž památka byla s hudbou spjatá. Hvízdal polím víc jantaru, horám víc purpuru a krajíně víc nádhery. A skutečně se zdálo, že to působí; celý kraj jako by nabýval ještě intenzivnější velkoleposti - a zároveň jakési atmosféry očekávání. Očekávání čeho? Stile náhle znervózněl a ztlchl.

Neysa se zastavila u jednoho stromu. Byla to hrušeň; rostly na ní obrovské zralé plody. "Díky bohu!" vykřikl Stile. "Jsou jedlé?" Nečekal na odpověď a seskočil. Jaká to byla úleva mít jednorožce na své straně!

Neysa poodešla k nedalekému obilnému poli a začala se pást. Taky měla hlad. Koně - nebo jednorožci! - nevydrželi bez potravy donekonečna; značnou část dne trávili pastvou. Kůň tedy vlastně člověku rychlejší přepravu nezajišťoval; když bylo třeba, dokázal být rychlý, ale v mezičase odpočíval. Takový životní styl však Stilovi vyhovoval. První hodiny pobytu na tomto světě mu díky dobrodružství s démonem a výpravě za koněm uběhly, ani nevěděl jak. Kdyby byl ale zůstal sám déle, začal by se nudit a cítil by se osamělý. Teď, když měl společníci, zdál se mu svět krásný. Možná byla jeho potřeba dopravního prostředku jen sublimací touhy po společnosti.

Nezbývalo mu než předpokládat, že se tu mohou utábořit bez obav, aspoň pro jednu noc. Stile si utrl hrušku. Působila naprosto neškodným dojmem. Co by získal, kdyby se rozhodl darům přírody nedůvěřovat a hladověl? Zakousl se do šťavnaté dužiny. Byla výborná.

Snědl tři velké hrušky, pak toho pro jistotu nechal. Nebylo nutné, aby se přejídal. Udělal si pod hrušní lůžko ze sena, a když se setmělo, ulehl. Doufal, že nezačne pršet - ale co na tom vlastně záleželo? Však by uschl. Teplota tu byla příjemná; nebylo by mu zima, ani kdyby opravdu zmokl.

Neysa zmizela. Stilovi to nedělalo starosti - důvěřoval jí teď. Neopustí ho - a kdyby ano, měla na to právo. Uzavřeli spolu němou dohodu, nic víc, a kterákoliv strana ji mohla kdykoliv vypovědět. Přesto se podíval přes pole, když vyšel první měsíc. Raději by ji měl nablízku, jen tak pro jistotu. Nevěděl, jaká nebezpečí tenhle kraj skýtá, byl si však jistý, že je Neysa zná a dokáže si s nimi poradit. Způsob, jakým vyřídila démona ze skal nebo sněžný příznak -

Východ měsíce byl velkolepý - zdaleka ne tak intenzivní jako východ slunce, přesto mnohem působivější, protože se dal pozorovat přímo. Byl to veliký a blízký měsíc, jehož záře zaplavovala pomalu plující oblaka pastelovou modří.

Nejhuťnější mraky v ní tvořily černé siluety, ty nadýchanější však v modrém svitu dávaly nahlédnout do svého nitra, odhalovaly v odstínech jediné barvy všechny své linie a křivky a vytvářely celek nevýslovně krásy. Kdyby se tak mohl stát součástí tohoto obrazu, kdyby se tak mohl nechat unášet čarovnou nádhrou noční oblohy!

Výjev zvolna bledl. Východ měsíce, zrovna jako východ slunce, byl jev pomíjivý, o to vzácnější, že se nedal zadržet. Stile si byl jistý, že by nenašel dva stejné východy nebo západy měsíce; vždy ho bude čekat jiný obraz, stejně krásný jako ten předchozí, pokaždé ale nový. Jakou nádhrou nabízela příroda oku člověka, který nebyl natolik zabedněný, aby ji nedokázal ocenit!

Něco se blížilo. Nebyl to jednorožec. Stile se podešeně podíval skrz šikmé měsíční paprsky. Pořád ještě byl nahý a beze zbraně; v protonské společnosti pociťoval potřebu zbraní jen zřídka, třebaže věděl, jak je používat. Tento svět byl divočejší; jeho krása byla poznamenaná, možná dokonce zvýrazněná jeho riziky. Blížil se snad nějaký noční dravec?

Ne - byla to žena!

Ani ona neměla zbraň, byla nahá a vypadala spíš nevinně než nepřátelsky. Mohla sice být další z démonických léček, Stile však tušil, že tomu tak není. Byla - něco mu na ní připadalo známé.

Když přišla blíž, zalilo ji měsíční světlo celou. Slibný obrys nelhal, jak prozradila modrá záře. Byla malá, velmi malá, dokonce menší než on, byla však plných tvarů a dokonale zdravá. Měla nádhernou postavu, drobné ruce a chodidla, štíhlé, přesto však oblé nohy a panensky pevná řadra. Nehty na rukou a nohou se jí blýskaly jako perly, vlasy měla zářivě černé a uprostřed čela se jí rýsovala ozdoba ze slonoviny. Třebaže měl její obličej římský profil, byl vlastně roztomilý. Hyzdila jí jediná věc - na paži měla čerstvý škrábanec, který se sotva začal hojit.

"Stile," zaintonovala téměř hudebně.

"Neyso!" odpověděl ohromeně.

Rozpřáhla s úsměvem náruč. A Stile pochopil, že přátelství jednorožce není žádnou bezvýznamnou maličkostí.

Výhrál-li, bylo jeho vítězství absolutní.

Ovšemže byla druhem démona. Žádný obyčejný tvor by se nedokázal takhle proměňovat. Teď už ale věděl, že démoni se jeden od druhého liší, že vlastně existují celé kmeny démonů. Nebylo důležité, jak jsou jeho a Neysin druh od sebe vzdálené, záleželo na tom, jaký k sobě mají vztah. Věřil jí.

Objal ji a políbil. Byla pružná a měkká a žádoucí. Ulehl s ní pod hrušeň. Věděl, čím je, a miloval ji tak, jako miloval robota Sheen.

Ráno byla Neysa zpátky ve své koňské podobě a pásala se. Stile na ni pohlédl a vskrytu si vybavil události včerejší

noci. Bude teď Neysa očekávat jiné zacházení? Odmítne ho teď bezpečně nosit?

Jak se ukázalo, Neysin postoj se nezměnil. Stále byla jeho koněm. Noc jejich vztah jenom stvrdila, nezměnila ho. Nikdy však už na jednorožce nepomyslí jako na pouhého koně s rohem na čele.

Odpočatá a nakrmená Neysa se pustila lehkým klusem přes pole, pořád ještě směrem na západ. Klus může být rozhrkaný nebo plynulý; tohle byl jeden z těch nejplynulejších. Klidně mohla vypadat jako mezek - s takovým klusem by její cena dosáhla závratné výše. Jako by byl takový tvor na prodej, ať už za jakoukoliv částku! Pak přešla do pěkného cvalu s jednou dobou prázdnou: raz-dva-tři-nic, raz-dva-tři-nic. Cval, jak to chápal on, byl klus podle předních a trysk podle zadních nohou; také mohl být co do pohodlnosti velice různý - záleželo povaze a náladě koně. Stilovi se to líbilo. Jak bylo krásné vézt se na tomhle nádherném zvířeti, aniž by se s ním musel potýkat!

Neysa přešla do jedné z variant klusu: krok, ve kterém se levá kopyta pohybovala současně a pravá také. Dvě doby, a s ním to házelo ze strany na stranu, ale země pod nimi ubíhala rychleji než při normálním klusu. A znovu cval - ale ne obyčejný. Zadní kopyta se odrážela od země současně; rytmus zdůrazňovalo pravé přední kopyto, které se k nim připojilo, takže z toho byl další dvoudobý krok: jediná noha se střídala se třemi ostatními. Raz-DVA! Raz-DVA! Musel kvůli otřesům změnit těžiště, jinak by na něm začaly chřestit kosti.

Předváděla mu své kroky a dokazovala tak, že se jí ve všestrannosti a zdatnosti nevyrovná žádný kůň. Včera se pochlubila rytmy od jednodobého po čtyřdobý; teď se pustila do jejich variant.

"Tohle je vynikající, Neyso!" řekl srdečně. "Jsi ten nejdokonalejší tanečník, jakého znám." Zvířata, podobně jako lidé, dokážou vyvinout značné úsilí, aby jejich úsilí nezůstalo nepovšimnuto. Neysa ovšem nebyla tak docela zvíře nebo člověk.

Zrovna když si myslel, že už zná celý její repertoár, překvapila ho Neysa znovu. Začala hrát na svůj roh. Ne sem tam nějaký náhodný tón, ale skutečné melodie. Její kopyta vyťukávala k držným tónům kontrapunkt; celek působil dojmem dramatického pochodu.

"To je ten rytmus s pěti údery!" vykřikl Stile. "Tak na tohle je! Synkopuje tvou muziku!"

Přešla do synkopovaného rytmu, hrajíc přitom složitou melodii, která se k němu dokonale hodila. Tentokrát byl její chod klidný, neměl ho vyhodit ze sedla, a jemu se to líbilo. Stila už její porozumění nepřekvapovalo; uvědomil si, během včerejšího dne a noci, že lidské řeči rozumí dokonale, třebaže se sama neobtěžuje jejím používáním. Když se na římse nad meandrovou řekou oddával svému monologu, dokonale chápala, co jí říká. Od jejího úmyslu ji odvrátil význam slov a ne tón hlasu. To bylo v pořádku, protože to myslel přesně tak, jak říkal.

Teď jí mohl dávat podrobné slovní instrukce, měla však radši pokyny, které jí poskytovaly jeho nohy a přenášení váhy. Pohybovala se podle nich tak, že by jejich komunikaci nikdo další nezaregistroval. Takhle vypadal jezdecký ideál. Byla spokojená tak, jak byla - jako jednorožec. Stile také dával přednost intimně tohoto způsobu; byl to přirozený přístup, neustálá komunikace s vlastním zvířetem.

Neysino troubení připomínalo hru na harmoniku. Bezpochyby měla ve svém rohu spoustu drobných chodbiček s přirozenými jazýčky, a jak dýchala, mohla vyslat proud vzduchu kterýmkoliv kanálkem, jímž se jí zachtělo. Muselo to být velice pohodlné, takhle hrát!

"Víš Neyso, taky o muzice něco vím. Umím toho víc než jen pískat. Uvedla mě do ní dívka, která ti byla trochu podobná - když přejdeš do své lidské podoby: velmi malá, hezká a talentovaná. Nejsem ten nejlepší muzikant na našem světě, ale něco umím - protože hudba patří k herním disciplínám. O tom samozřejmě nic nevíš; je to jako - neustálý závod nebo souboj, ve kterém soupeříš každý den s někým jiným nějakým jiným způsobem, a když jsi skutečně dobrá, získáš jisté postavení. Zvítězil jsem v několika Hrách tak, že jsem zahrál určitý motiv lépe než jiní závodníci. Housle, klarinet, tuba - na všechny jsem hrál. Přál bych si, abych tě mohl doprovodit. Asi bych mohl zase pískat nebo zpívat -" pokrčil rameny. "Ale nejradši bych ti ukázal, co dokážu s hudebním nástrojem. S nějakým, který by byl podobný tomu tvému. S harmonikou. Abychom mohli hrát společně. Duet. Je v tom zvláštní radost, svým způsobem zrovna taková, jako ta, kterou jsme zažívali včera při naší noční hře. S hudebním nástrojem mohu přijít k tobě, jako jsi ty přišla ke mně, a sdílet tvou podstatu."

Neysa to přijala jako většinu jeho komentářů: tolerantně a se zastříháním jednoho ucha. Nevadilo jí, že si ve své marnivosti myslí, že umí hrát tak dobře jako ona. Měla ho ráda i tak.

Krátce se zahloubal, pak pronesl krátký verš. "Ty na harmoniku hraješ, chtěl bych tady mítí totéž." Přizpůsobil slova melodii a zazpíval je.

Neysa vydala disharmonické zafrkání a Stile se zasmál. "Nic moc, já vím. Veršovánky nejsou moje silná stránka. No dobře, nechám toho."

Ale jednorožec zpomalil a zastavil, pak se otočil a o několik kroků se vrátil. "Co se děje?" zeptal se Stile užasle. "Jestli jsem tě urazil, tak se omlouvám. Nechtěl jsem se ti plést do hraní."

Zalovila rohem ve vysoké trávě. Něco se tam třpytilo. Stile sesedl a zamířil k tomu, aby si to prohlédl; bál se nepříjemností. Jestli je tam další amulet s démonem -

Byla to velká, zdobená a dobře stavěná harmonika. Zdálo se, že je nová.

Stile ji sebral a udiveně si ji prohlížel. "Ty máš oči, Neyso, že sis toho všimla. Nemohlo se to stát ve vhodnější okamžik. Ale vždyť je z našeho světa! Podívej, je tu napsáno MADE ON EARTH. Země má víceméně monopol na kvalitní hudební nástroje. Většina kolonií má na to, aby se specializovala na umění, moc práce. Tohle je dobrá značka. Nejsem na tyhle nástroje žádný odborník, ale vsadím se, že bych zahrát uměl -" rozhlédl se. "Někdo to musel ztratit. Určitě by bylo správné -" zavrtěl hlavou. "Ale majiteli by to stejně nepomohlo, kdybychom ji tady nechali. Snad bych si ji mohl půjčit, než ji budu moct vrátit -"

Když si to zdůvodnil, vylezl zase do svého slaměného sedla - které, jak se zdálo, drželo pohromadě výjimečně dobře a sedalo si do ideálního tvaru - a usadil se, aby mohli pokračovat v cestě. Neysa se pohybovala plynulou poloviční

chůzí a do kroku troubila, Stile zkoušel harmoniku.

Byl to krásný nástroj. Měl šestnáct dírek, na které se dalo vyloudit dvaatřicet tónů, čili čtyři oktávy. Navíc byl chromatický; na konci měl páku, která, když se stlačila, posunula stupnici o půl tónu. Také tu bylo několik knoflíků, jejichž účel se mu nepodařilo rozluštit; časem je také prozkoumá.

Stile si ji přiložil k ústům, aby si na ni zvykl, a zahrál na zkoušku jeden tón. A s radostným překvapením se odmlčel; ozvalo se vibrato s oním zvláštním a příjemným pulzováním dvou velmi podobných jazýčků. Zahrál na zkoušku stupnici. Špulil přitom rty, aby se pokaždé ozval jen jediný tón. Tahle harmonika byla stavěná nesmírně dobře. Neměla žádné zlomené jazýčky a každý tón měl čisté a dokonalé ladění.

Výborně. Neysa přestala hrát, protože byla zvědavá na to, co dělá. Stile se pokusil o melodii. Zpočátku se nepouštěl do ničeho složitějšího a nehrál žádné falešné tóny, ale nástroj mu poskytoval takové vedení a zvuk byl tak příjemný, že se brzy pustil do složitějších věcí.

Neysa nastražila uši a začala poslouchat. Překvapeně se k němu natočila. Stile přestal hrát. "No ano, opravdu umím hrát," řekl. "Ty sis myslela, že se jen tak vytahuju? Že hvízdání je asi tak všechno, na co se vzmužu? Já hudbu miluju; je to další z věcí, které osamělému člověku přijdou samy od sebe. Na harmoniku toho samozřejmě neumím tolik, co na ostatní nástroje, a nedokážu zahrát nic složitějšího, ale -"

Zatroubila napůl odmítavě. "Tak co?" chtěl vědět. "Viš, Neyso, bylo by pro mě jednodušší, kdybys víc mluvila - ale řekl bych, že bys kvůli tomu musela přejít do své lidské podoby, a to bychom pak zase nemohli pořádně cestovat. Abych pravdu řekl, opravdus mě překvapila, když jsi - jak tomu říkáte, transformace? Permutace? Reformulace? Byla to věc, které bych se u tebe nikdy nenadál -"

Znovu zatroubila, a tentokrát to byl tříčtvrteční souhlas. Pomalu začínal do její komunikace pronikat. "Pořád ještě se mi snažíš něco říct," řekl. "Hádanky mi jdou dost slušně; je to další stránka Hry. Hm - má to něco společného s tvou transformací do - ne? S mojí reakcí na ni? Říkáš částečně. S mým překvapením - s tvým překvapením? Aha, už tomu rozumím! Bylas úplně stejně překvapená, když jsi zjistila, že dovedu hrát na harmoniku, jako já, když jsem tě uviděl ve tvé lidské podobě."

Neysa dala najevo souhlas. Ale pořád ještě tu zbývala nepatrná váhavost. Stile se nevzdával. "A zrovna tak, jako nám tvoje přeměna umožnila novou smysluplnou interakci - i když ne smysluplnější, než je společné cestování tímhle krásným krajem - umožňuje nám moje náhle odhalené hudební nadání reagovat na sebe jiným způsobem." Usmál se. "Což jsem se ti snažil říct už předtím - ach, chceš říct, že teď souhlasíš! Ne - tomu nevěřím, že by ses omlouvala! Jednorozci se nikdy nemýlí, nebo snad ano?"

Nepatrně vyhodila, jen jako varování. Zasmál se. "Tak se do toho pusťme," řekl potěšeně. Přiložil si harmoniku ke rtům a zaimprovizoval téma; dokonalé tóny zněly pláni mezi horskými hřebeny. Teď se přidala i Neysa - oba hlasy vytvořily krásnou harmonii. Kopyta, vlastně třetí nástroj, vyťukávala kadenci. Výsledný duet byl nesmírně krásný.

Stile si zaexperimentoval s tajemnými knoflíky a objevil, že to jsou rejstříky, jaké bývají na dobrém akordeonu; měnily barvu, takže harmonika zněla jako jiné nástroje, aspoň do jisté míry. Jeden rušil tremolový efekt, jiný přidával k melodii oktávy. Jiný měnil nástroj v diatónickou harmoniku s oblíbenou, ale nekompletní tónovou soustavou a poněkud odlišným uspořádáním tónů. Byla to ta nejpromyšlenější harmonika, na jakou kdy hrál. To jen zesílilo jeho údiv nad tím, že ji tu někdo mohl tak lehkomyšlně ztratit. Kdyby někde nechal takový nástroj on, strávil by jeho hledáním hodiny, protože to byla svého druhu drahocenná věc. Kdo ji tu jen mohl nechat a neobtěžovat se pátráním?

Stile naučil Neysu písničku, ona naučila jednu jeho. Improvizovali do rytmu různých kroků. Pouštěli se do responsoriálních pasáží, jeden vedl hlavní téma, druhý refrény. Hráli alt a tenor jediného tématu.

Brzy však začal pociťovat v atmosféře přítomnost čehosi neviditelného, jakousi nepostizitelnou sílu. Jeho pocit rostl, až byl téměř hmatatelný.

Stile přestal hrát. Neysa se zastavila. Oba se rozhlédli.

Nic tu nebylo. Pociť se vytratil.

"Takys to cítila?" zeptal se Stile. Neysa škubla uchem na souhlas. "Ale co to bylo?"

Pokrčila rameny a málem přitom shodila jeho improvizované sedlo. Stile zkontroloval svůj ze slámy spletený sedlový řemen, aby se přesvědčil, zda nepraskl. Nepraskl. Pás se jen vyvlékl z kruhu, jak se občas stávalo. Znovu ho pořádně zapletl, aby držel.

A podíval se ještě jednou. Řemen? Kruh?

Seskočil na zem a prohlédl si svou práci. Uvolněná sláma padala na trávu, ale pod ní bylo solidní, i když odřené kožené sedlo, dlouhým používáním pohodlně vysezené.

Zhotovil jen slaměnou náhražku. Ráno to byla sláma, když ho na ni dával. Kde se tu to sedlo vzalo?

"Neyso -" Ale jak to ona měla vědět? Ona ho tam přece dát nemohla.

Otočila k němu hlavu a pohlédla přímo na něj. Pak hlavu otočila víc a dotkla se sedla rohem. A překvapeně se na něj podívala.

"Někdo nám dal sedlo," řekl Stile. "Přesto není možné - ráno bylo slaměné - celou dobu jsem na něm seděl -"

Vydala ze sebe nervózní tón. Taky si to nijak nedovedla vysvětlit.

"Magie," řekl Stile. "Tohle je říše magie. Zrovna před chvílí jsem ji cítil ve vzduchu. Bylo to - kouzlo?"

Neysa přikývla. "Mohla by to být má Nemesis, to, o čem si myslím, že se mně pokoušelo zabít?" zeptal se Stile. "Že by mi to předvádělo svou moc? Sedlo je ale užitečné, nic špatného na něm není. Je to něco, co jsem potřeboval. A -"

Zarazil se, částečně znervóznělý, částečně užaslý. "A ta harmonika - ta taky, kde se vzala, tu se vzala, zrovna když jsem ji potřeboval - Neyso, pokouší se nám snad někdo nebo něco pomáhat? Máme tajemného přítele, jako máme tajemného nepřítele? Nejsem si jistý, jestli se mi to líbí - protože si nemůžeme být jisti, jestli je to přítel. Způsob, jakým se amulet proměnil v démona -"

Neysa se zničehonic obrátila a rozběhla se se Stilem v sedle kolmo ke svému původnímu směru. Mířila k jihu, k purpurovým horám. Stile věděl, že má něco za lubem, nechal ji tedy běžet, kam chtěla.

Brzy se přiblížili ke stádu jednorožců. Neysa se musela při okraji stáda pohybovat celou dobu; věděla o něm, třebaže Stile ne, a teď ho vyhledala. Než se přiblížila, zatroubila na svůj roh rezolutní tón. Jediný jednorožec na periférii stáda zvedl hlavu a tryskem se rozběhl k nim. Přítel či nepřítel?

Neysa se obrátila a pustila se zpět na západ, pryč od stáda, a druhý jednorožec se dal napříč, aby jim odřízl cestu. Byl to samec, větší než Neysa, i když ne o moc. Barvu měl ale úplně jinou: byl tmavomodrý a punčošky měl červené - vlastně stejný vzor jako Neysa, ale s naprosto nekoňskými odstíny. A Stile si znovu připomněl: tohle nebyli koně. Když se obě zvířata setkala, zatroubila Neysa na svůj roh. Neznámý odpověděl podobným zvukem. Jeho roh však zněl spíš jako saxofon. Hrál snad každý jednorožec na jiný nástroj? Jaká to musela být kakofonie, když jich běželo dohromady několik!

Neysa přešla do rytmu o pěti úderech a k tomu hrála vhodný nápěv. Druhý jednorožec srovnal krok a zahrál komplementární téma. Oba nádherně ladili. Nebylo divu, že Neysa hrála tak dobře se samotným Stilem; dělala už podobné věci předtím, se svým vlastním plemenem. Stile okouzleně poslouchal. Tohle nebyla žádná kakofonie; tohle byl překrásný duet.

Kdo však byl ten mladý hřebec, kterého zavolala? Stile vlastně svou přítomnost nechtěl nikde rozhlašovat. Věděl ale, že to Neysa chápe, a jedná v jeho zájmu. Musela k tomu mít nějaký důvod. Tohle byl určitě nějaký přítel, kterému věřila a který jim mohl pomoci odhalit původ těch čar - nebo je před nimi ochránit, bude-li třeba.

Běželi, dokud nebyli pořádný kus od stáda. Pak zpomalili a jejich píseň přešla současně do logického ritardanda.

Nakonec Neysa Stila odložila u krásného ořechu a začala se pást. Bylo poledne -pauza na oběd. Bude se asi chtít pást hodinu nebo dvě, a on jí to nevyčítal. Potřebovala doplnit zásoby sil, protože se pořád ještě úplně nevzpamatovala ze včerejšího souboje. Sundal jí sedlo a položil je pod strom.

Cizí jednorožec se pást nezačal. Pozoroval Stila a prohlížel si ho odshora dolů. Udělal krok dopředu, roh namířený na Stilův pupík. Z hudebního nástroje se teď stala zbraň, o tom se nedalo pochybovat. Stile stál bez hnutí, v ústech ořech, uvolněný, ale připravený k rychlému pohybu, kdyby tvor zaútočil.

Jednorožec ze sebe vydal jediný posměšný tón, oťásl se - a proměnil se v muže. Muž byl oblečený. Měl na sobě srstnaté kožené kalhoty, modrou košili s dlouhými rukávy, důkladné nízké boty, červené ponožky a měkký světle modrý klobouk. Ruce mu pokrývaly těžké fibrové rukavice. U pasu mu visel rapír.

Stile na něj vyjeveně zíral. Občan - a tady?

"Tak tys ten holobrádek, co se s mou sestrou zapletl!" řekl muž a prsty pravé ruky se dotkl jílce meče.

Tohle mu chybělo ke štěstí: ochranný bratříček! Stile teď viděl, že má, podobně jako v noci Neysa, na čele bod.

Žádný Občan; tady se oblékají obyčejní lidé, vzpomněl si najednou. "Bylo to dobrovolné," řekl Stile upjatě.

"Ha! Zhlédl jsem ji včera, jak se žene vzhůru Sněžnou horou a pokouší se tě setřást. Měls štěstí, že se neproměnila ve svatojánskou mušku a nenechala tě sletět do propasti!"

Ach. Jednorožec měl na mysli den, ne noc. "Ona se taky proměňuje ve svatojánskou mušku?"

"A co má být, ptám se? Většina tvorů má štěstí, když se dokáže přeměnit do jedné další podoby. Z nás má každý tři podoby." Znovu se oťásl a proměnil se v jestřába. Pták se vznesl v úhlu pětácti stupňů, pak opsal kruh a začal padat na Stila.

Stile uskočil stranou - a byl tu zase muž, který se objevil v okamžiku, kdy se pták už už zarával do země. "Nu, gusto jednoho nelze vysvětlit. Tys záprtek a nahý, ale chce-li tě má sestra nosit na zádech, nemohu jí to zakázat. Chci však, abys zvěděl, že ona je ta nejlepší klisna ve stádu, ať už má jakoukoliv barvu."

"Barvu?" zeptal se Stile zmateně.

"Neříkej, že sis toho nepovšiml! A dovol, abych tě varoval, člověče: užiješ-li někdy v její přítomnosti 'zbarvená jako kůň', osobně tě -"

Neysa se postavila za svého bratra. Vydala ze sebe varovný tón.

"Nu dobrá!" odsekl. "Je o rok starší; nesmím ji odmítnout. Zapamatuj si ale, co ti teď řeknu: s Neysou je vše v naprostém pořádku!"

"To je," souhlasil Stile. "Je to ta nejšikovnější a nejhezčí klisna, jakou jsem kdy viděl."

Muž, zjevně připravený na nedůvěru či odmítnutí, se na okamžik octl na rozpacích. "Uh, ano. Je tomu tak. Pokročme tedy s tou záležitostí. Octl ses, jak slyším, v nějakých nesnázích?"

"Jmenuji se Stile. Jsem na tomto světě cizí, nic o něm nevím a nemám šaty, někdo se mě pokouší zabít a kolem mě dochází ke kouzlům, jejichž konečný účel nedokážu pochopit." Stile měl, pokud to situace vyžadovala, talent ke zhuštění vyjadřování.

"Tak." Muž se zamarčil. "Klip jméno mé. Jsem Neysin mladší bratr. Chce, abych ti pomohl, tak to tedy udělám.

Poskytnu ti informace a šat. A zbraň, aby ses před svým nepřítelem mohl chránit. Pokud jde o magii, nemusíš se trápit. Jednorožci jsou vůči magii imunní."

"Imunní!" zaprotestoval Stile. "Stojíš tady metr přede mnou, jednorožec, který přechází z podoby do podoby, tvrdíš -

"Vůči magii jiných, tupče. Vlastní magii pochopitelně provozujeme, třeba to není lehké. Je to jako učit se cizímu jazyku - což je samozřejmou součástí transformace; nemůžeš být člověkem, nedokážeš-li mluvit lidskou řečí. Nemůžeš být letcem, když nedokážeš létat. Většina jednorožců se tím tedy nezabývá. Nikdo jiný však jednorožce proměnit ani očarovat nemůže. Nebo někoho, kdo je s jednorožcem ve styku. Nebyl snad tohle důvod, proč ji chtěl získat? Pokud s Neysou zůstaneš -" Zamarčil se. "Proč však s tebou chtěla zůstat ona -" Jeho řeč opět utálo Neysino nesouhlasné zatroubení. "Klisnám jeden neporozumí." Začal si svlékat šaty.

"To tedy ne!" souhlasil Stile. "Podívej se, Klípe - utkal jsem se s Neysou v zápase, protože jsem potřeboval koně.

Nakonec jsem si ji neudržel - ale ona se ke mně přidala sama od sebe. Nevím, proč z hory neskočila, proč se neproměnila ve svatojánskou mušku a proč mě nenechala spadnout a zabít se, což, jak tomu teď rozumím, udělat mohla -" A on si myslel, že zachránil ji, když ji na římse pustil! "A nechápu, proč se mnou teď nemluví. Když se - proměnila v člověka, jediné, co řekla, bylo moje jméno. Nic mi nevysvětlila." Tehdy si myslel, že žádné vysvětlování není nutné; jak byl naivní!

"To poslední mohu potvrdit. Neysa není příliš hovorná. V naší rodině jsem to já, kdo rád hovoří - pokud sis ještě nevšímal. Když je tedy třeba mluvit, zavolá mne." Klip podal Stilovi svou košili. "Tak chutě do oblékání. Já vlastně šat nepotřebuji, a až se naskytne vhodná příležitost, opatřím si jiný." Pohlédl na Neysu. "Hádal bych, že na tobě cosi uviděla, co se jí zalíbilo. Ty nejsi paní, že ne?"

Stile si navlékl košili a zavrtěl hlavou. Cítil se trapně jak kvůli směru, kterým se hovor začal ubírat, tak kvůli faktu, že se obléká. Na Protonu by to bylo společensky i právně nepřijatelné.

Košile by mu byla měla být velká, ale nakonec to nějakým záhadným způsobem dopadlo tak, že mu seděla dokonale. Pomalu začínal drobná kouzla přijímat jako něco běžného.

"Ty povídačky jsou nadsazené," pokračoval Klip. "Kdybych někdy narazil na pohlavně vyspělou pannu, určitě bych jí do klína nepoložil hlavu!"

Stile se pobaveně usmál. Začínal mít toho výmluvného a sebevědomého hřebce rád. "Na co by vlastně jednorožci - nebo komukoliv v podobě lichokopytníka - byla lidská dívka?"

"To je prosté." Předal mu kalhoty. "Vůdčí hřebec obhospodařuje ty nejlepší klisny ze stáda, my ostatní tedy zůstáváme na suchu. Nejen z obilí jednorožec živ je, však to znáš! A i když lidské tělo není tak sladké jako tělo jednorožce, i dotek ruky pěkné panny -"

"Začínám tomu rozumět." Kalhoty mu taky seděly dokonale. Stile potlačil další záchvěv viny, že si obléká šaty. Tohle nebyl Proton a oblékání tu postrádalo význam, který mělo tam. Tady v divočině bylo oblečení funkční - nebylo pouhým označením společenské úrovně. "Třebaže kdyby tomu tak bylo, neměla by mít přitažlivá klisna žádné problémy -"

Neysa se zničehonic odvrátila. Klip ztišil hlas. "Nu dobře, člověče. Vidím, že ti to opravdu není jasné, a raději bys to měl vědět. Mezi předky jednorožců se vyskytují koně - není zdvořilé to připomínati, zrovna jako není zdvořilé připomínati, že se mezi tvými předky vyskytují opice -"

"Mezi mými předky se žádné opice -"

"Vidíš, co mám na mysli? Je to ožehavý problém. Ale čas od času se objeví atavismy. Narodí-li se jednorožec bez rohu - bez zárodečného knoflíku chci říci; než přijdou na svět, tak samozřejmě hotový roh mítí nemohou - je z čirého milosrdenství zabít. Ale barva je hraniční záležitostí. Je-li jednorožec vzhledu jinak dokonalého, je mu dovoleno přežít. Je ale navždy poznačený." Klip se zamračil a nenápadně pohlédl na Neysu.

"Neysa - je zbarvená jako kůň," řekl Stile. Začínal tomu rozumět. "Takže ona je vyděděnec."

"Tak. Nic oficiálního to není, poněvadž jí jako jednorožci nic nechybí, vůdčí hřebec ji však neoplodní a žádný z méně významných samců se toho neodváží. Bez dovolení vůdčího hřebce se mladé klisny nikdo nedotkne a vůdčí hřebec povolení nedá - protože by se zdálo, že jsou tím porušována jeho privilegia. Jsme už takoví; pouhá logika pýchu nenahradí. Tvrdí se, že nejuniminějším zvířetem je mezek, s jednorožci se ale srovnávat nemůže. Neysa už tedy nebyla dva roky oplodněná - a to všechno kvůli její barvě. A možná velikosti."

Stile si uvědomil, že se úsilí poslední noci nepočítá. Byl člověk, ne hřebec. Mohl se se samicí jako byla Neysa pobavit, ale nikdy ji nemohl oplodnit, o nic víc než by hřebec v lidské podobě dokázal oplodnit samici lidskou. "To je donebevolající! Ona je překrásný jednorožec! Vůdčí hřebec by ji měl buď oplodnit, nebo jí dát volnost."

"Víš, jsi jen člověk," řekl Klip a podal Stilovi rapír. "Tvá osobnost však má své světlé stránky. Tobě se Neysa opravdu líbí?"

"Vybral jsem si ji, protože je to ten nejkrásnější čtvernožec, jakého jsem kdy viděl," řekl Stile vážně. "Tímhle způsobem jsem ji miloval od začátku. Pro mě neexistuje lepší zvíře, než dokonalý - oř."

"Tys tedy netušil, co s ní je v nepořádku, dokud jsem ti to nepověděl?"

"Nic s ní není!" odsekl Stile.

"Souhlasím." Klip se zatvářil potěšeně. "No, mám tě poučit o našem světě. Není toho mnoho. My jednorožci jsme dominantním zvířecím druhem, vyjma snad některých koutů pastvin, kde žijí vlkodlaci a vampíři, a máme ve skutečnosti lepší postavení než lidští pastevci. Magii může provozovati každý, lidé se však do ní většinou nepouštějí - kvůli adeptům."

"Adeptům?"

"Je to něco podobného jako vůdčí hřebci nebo vůdci smečky, jenom si dělají nároky na magii, ne na klisny či feny. Každý adept má svůj vlastní zvláštní styl zaříkávání a nesmírně ve své specializaci vyniká. Rekl jsem sice, že jednorožci jsou vůči kouzlům ostatních imunní, adepti však představují úplně jiný problém. Je-li to adept, kdo po tobě jde -"

"Aha. Jak bych se proti takovému superkouzelníkovi mohl bránit?"

"Žádná obrana není dosti účinná, leda by ses ukryl - a dřív nebo později tě adept najde. Mají čáry, amulety a stoupence po celé Fázi a slídí po novinkách. Moc adepta je v podstatě neomezená. Vlastně - to je ono! Orákulum!"

"Věštec?"

"Víc než to. Do věže Orákula nepronikne žádná magie a jít tam nikdo nemusí. Je to svatá půda. Vsadil bych se, že tě Neysa nese tam. Takže by to bylo všechno. Zase půjdu." Otřásl se a proměnil se do podoby jednorožce. Rozběhl se pryč. Jeho roh připomínal zvuk polnice a kopyta bila na poplach.

Stile by se býval chtěl dozvědět víc o adeptech a Orákulu. No, možná mu to poví Neysa, jestli ji pěkně poprosí. Klip mu jistě hodně pomohl.

Znovu zamířili na západ. Hráli krátká dueta a těšili se ze vzájemné přítomnosti. Stile si uvědomil, že hudba jednorožců má ještě jeden důvod: dávali na vědomí přátelům i nepřítelům, že jsou nablízku. Jednorožci byli bojovníci; většina zvířat se jim raději vyhnula, a tak jim zvuk rohu pohodlně čistil cestu. Stile viděl králíky, želvy a pásovce, ale žádné dravce. Zkrátka viděl jenom tvory, kteří jednorožcům nijak nekonkurovali.

Terén byl velice různorodý, bujná pole střídaly kamenité svahy, močály, vodní plochy a písky neúrodných krajů. K severu a k jihu pokračovala dvě stejná horská pásma. Vrcholky hor na severu pokrýval sníh; ve skutečnosti bylo pohoří neprůchodné pro všechna zvířata s menší silou a vůlí než byli jednorožci. Jižní pohoří vypadalo tepleji, jestli ovšem nebylo pokryté sněhem purpurovým. Zvláštní! Něco v téhle rozervané krajině mu připadalo známé, nebyl však schopný to zařadit.

Večer Neysa opět zastavila, aby se v klidu napásla, a Stile se začal shánět, čím by nakrmil sebe. Našel zralou kukuřici a ostružiny. Měl pocit, že se kukuřice sklízí na podzim a ostružiny na jaře, ale možná se tenhle svět lišil od jiných i co do doby sklizně. Na Protonu uvnitř dómu se dalo všechno pěstovat kdykoliv. Nicméně byl nález těchto poživatin podezřele šťastnou shodou okolností - pokud Neysa tohle místo neznala a nezavezla ho sem úmyslně. No samozřejmě, to bylo ono; starala se o něj skutečně báječně.

V noci, když vyšel měsíc, se znovu proměnila. Stile doufal, že se mu ukáže ve své třetí podobě, jako svatojánská muška, ale vstoupila hned do podoby lidské. "Viš, Neyso, jsi asi tak to nejkrásnější děvče, jaké jsem kdy viděl - ale myslím, že tě mám nejradši v tvoji přirozené podobě."

Usmála se polichoceně a políbila ho. Nevadilo jí, když chválil její jednorožčí tělo. Celý život se cítila poznamenaná domněle vadnou barvou a Stilovo uznání zřejmě dovedla ocenit. Bezpochyby to byl klíč k tomu, proč ho na počátku přijala. Opravdu ji obdivoval takovou, jaká byla ve své podstatě, a byl možná prvním tvorem, který něco takového udělal - mimo její příbuzné. Třebaže s ním tedy bojovala, tak ho nakonec zabít nechtěla.

"Orákulům-" začal. Ale ona ho jen znovu políbila.

Nemluvila. No dobře. Jednorožčí umíněnost! Měla jiné ctnosti. Vrátil jí polibek.

Příštího rána mu dala několik typů na používání rapíru. Stile už meč v ruce měl, protože šerm byl jednou z herních disciplín. Okolnosti však způsobily, že cvičil s širokým mečem, ne s rapírem. Tento lehký, tenký meč mu byl cizí - a jestli to byl druh zbraně, která se na tomhle světě běžně užívala, měl by ji radši ovládnout co nejdřív.

Neysa byla odborník. Stile předpokládal, že jednorožec nebude dvakrát stát o to, aby měl protivníkovu zbraň tak blízko svých choulostivých očí, uší a nozder, blízkost smyslových orgánů však způsobovala, že svou zbraň ovládala úžasně. Stile brzy zjistil, že se proti ní může odvážit výpadu bez obav, že by jí ublížil; jeho hrot nemohl nikdy zasáhnout cíl. I kdyby se náhodou stalo, že by pronikl její obranou, co by zasáhl? Masivní čelní kost podpírající roh. Bylo by potřeba silnějšího úderu, než na jaký by se zmoohl muž jako on, aby takovou překážku prorazil.

Ne, musel si dávat pozor na sebe. Neysa zvládala líp obranu než útok, protože i to nejmenší natočení hlavy posunulo špičku rohu o několik centimetrů, při výpadu vpřed však musela uvést do pohybu celé tělo. Byla tak nejlépe vybavená k obraně před útočícím protivníkem, přičemž ho buď nechala, aby se nabodl na její tvrdý roh, nebo mu srazila zbraň stranou.

Stile, nucený útočit, opakovaně zjišťoval, že je odzbrojený a její roh že míří na jeho zranitelnou hrud'. Mohla zaútočit, a strašlivou silou - ale neudělala to, když šermovala s přítelem. Jak se mohl měřit s rychlostí a účinností jejího přirozeného meče?

Ale Stile se učil rychle. Brzy se přestal pokoušet čelit síle silou. Místo toho využíval obratnosti, kterou získal při cvičení s širokým mečem, a čelil síle lstivostí. Brzy ho Neysa nedokázala odzbrojit, kdykoliv se jí zachtělo, a někdy ji zastihl nekrytou a zadržel své ostří přímo před jejím měkkým dlouhým krkem. Nemohl doufat, že by ji porazil ve skutečném souboji, pomalu ji však dotahoval.

Ale také ho to začínalo unavovat. Cítil bolest v krku a oči se mu kalily. Cítil, že mu hoří tváře, a přesto se třásl. Neysa předstírala útok - a on málem padl přes její roh.

"Nepřátelské čáry!" zalapal po dechu. "Jsem slabý -"

Pak ztratil vědomí.

KAPITOLA DEVÁTÁ

POVÝŠENÍ

řišly sny a přinesly staré vzpomínky...

Shlížel k němu ředitel zbrojních programů. "Opravdu to chceš zkusit s meči, chlapče? Jsou dost těžké." Chtěl říci, že jsou těžké pro člověka Stilova věku.

Znovu v něm vzkypěl vztek, ten bezmocný vztek, který vyvolávaly lhostejné urážky cizích lidí. Chtěl jednou provždy dokázat, že není tak malý, jak ho vidí. A ze všeho nejméně to chtěl dokázat sobě. "Potřebuji umět zacházet s mečem. Ke Hře."

"Ach tak, ke Hře." Muž přimhouřil oči a zamyšleně se na něj podíval. "Možná jsem tě už viděl. Jak se jmenuješ?"

"Stile." Na okamžik doufal, že má aspoň určité renomé ve Hře, když už nic jiného.

Muž zavrtěl hlavou. "Ne, to musel být někdo jiný. Nejspíš nějaké zázračné dítě."

Stile tedy zůstal nulou. Ředitele ani nenapadlo, že taková poznámka není pro dospělého člověka zrovna lichotivá.

Zareagovat přímo však nemělo smysl - ani nepřímě. Proč si toho musel všimnout, co si ostatní myslí, proč se nedokázal přimět, aby mu byly jejich názory lhostejné? Pokud šlo o Hru, byl Stile dobrý, ale zas tak dobrý nebyl. Ještě ne. Měl několik slabín, na kterých bude muset pracovat - a tohle byla jedna z nich. "Možná mě tam někdy uvidíte - s mečem"

Ředitel se blahosklonně usmál. "Máš na to právo. Tak co to bude?"

"Rapír."

Muž se podíval do seznamu. "Tahle skupina je plná. Můžu tě zapsat do náhradního seznamu na příští měsíc." Stile pocítil zklamání. Obdivoval lehkost rapíru a zdálo se mu, že by mu to s ním mohlo jít. "Ne, mám čas teď."

"Jediná skupina, která se otvírá dnes, je široký meč. Pochybuji, že bys měl zájem o tohle."

Stile o tom pochyboval taky. Nelíbil se mu však ředitelův až příliš typický postoj. Že se na něj lidé dívali svrchu, byla jedna věc; přijímat to s příslušným šarmem byla věc úplně jiná. "Vezmu ten široký meč."

Muž ho nemohl odmítnout. Každý otrok měl právo na jakýkoliv výcvik - pokud byl zaměstnán a pokud výcvik nezasahoval do jeho povinností. "Nevím, jestli pro tebe budu mít instruktora odpovídající výšky."

Stile si představil, že by se měl při první lekci utkat s dvoumetrovým obrem. Moc velkou chuť do toho neměl. "Vy byste tu měli mít úplnou sadu robotů, ne?"

Muž pohlédl do svých záznamů. Zřejmě si vymýšlel překážky, aby ho odradil od činnosti, která se mu jevila jako ztráta času. Kdyby zařadil otroka do nevhodné skupiny a došlo ke zranění, mohl od svého zaměstnavatele dostat důtku.

"Něco bychom tu měli, ale -"

"Já si ho vezmu," řekl Stile pevně. Tenhle hlupák se mu nebude stavět do cesty!

Ředitel pokrčil rameny; jeho úsměv byl všechno, jen ne vlnidlo. "Číslo 21."

Stile se zarazil. Náhodou mu bylo jednadvacet let. Byl teď stájníkem rok. Jistě to byla náhoda. Zběžně řediteli poděkoval a zamířil k číslu 21.

"Dobré odpoledne, madam," ožil robot. "Když dovolíte, nasadím vám tenhle ochranný štít, aby nedošlo k nehodě." Zvedla ochranný štít.

Byla to instruktorka a byla samozřejmě naprogramovaná na styk s ženami. Takhle tedy vyřešili problém jeho velikosti! Stile si představil úšklebek, který by na ředitelově tváři vyvolal jeho odchod. Zaskřípal zuby. "Já štít nepotřebuju. Jsem muž." Jak závažné mu tohle prohlášení připadalo! Kdyby tak mohl přimět živé lidi, aby si ho poslechli. Byl muž, nebyl ani dítě, ani trpaslík.

Instruktorka zaváhala. Její obličej vypadal jako tvář mladé ženy, poslední výkřik techniky to však nebyl. Na podobnou odpověď nebyla naprogramovaná. "Madam, musíte -"

Hádat se s umělými lidmi není k ničemu. "No dobře." Stile vzal štít a uvázal si ho kolem pasu. Tady mu aspoň poskytoval jakous takous ochranu částí těla, kterých si cení muž.

Instruktorka se usmála. "Výborně, madam. Tady jsou zbraně." Otevřela skříňku.

Stilovi připadalo zvláštní, že ho s mečem učí zacházet žena, ale uvědomil si, že i ženy hrají, a kvůli velikosti, věku, zkušenostem a pohlaví se žádné handicapy nedávaly; a ne všem se chtělo vzdát zápas, když došlo na šerm. Cítily totéž, co on: bez boje mě na kolena nikdo nedostane. Často se stávalo, že se člověk s tímhle postojem vůbec na kolenou neocílí; ke svému překvapení vyhrál. Postoj byl důležitý.

Instruktorka nebyla chytrá, byla však řádně naprogramovaná. Zahájila výuku neponechávajíc nic náhodě. Pozice, pohyby, strategie, cvičení za domácí úkol určená ke zvýšení jeho zdatnosti. Bezpečnostní opatření. Skórovací mechanismy a stupnice sebehodnocení. Zcela základní, ale také velmi užitečné. Byl-li na Protonu zaveden vyučovací program, určitě patřil k tomu nejlepšímu, co mohla galaxie nabídnout.

Stile zjistil, že meč má své výhody a své techniky. Měl dvě ostří a špici, a byl proto všestrannější - pro člověka, který ho zvládl. Nemusel být těžký; meč z moderních slitin a kovů z molekulární pěny mohl být jak lehký, tak ostrý. Brzy si uvědomil, že se díky této zbrani může ve Hře ocnout ve výhodě. Většina protivníků bude předpokládat, že si vybere rapír, a bude hrát tak, aby mu v tom zabránila. Taková chybná rozhodnutí ve Hře rozhodovala o výsledku.

Příštího rána se jako obvykle hlásil ve stájích. "Stile, přivezli jsme z jiného statku umělého trenéra," řekl předák.

"Jmenuje se Roberta. Zajdi k přijímací bráně a přiveď ji." A usmál se pod vousy.

Stile šel bez vyptávání; věděl, že za jeho nepřítomnosti ho v práci zastoupí jiný stájník. Byl pověřen významným úkolem: měl pozdravit nového trenéra. Roberta bude bezpochyby stroj zcela mimořádný.

Když Stile došel k bráně, už tam na něj čekala. Seděla ve stínu trpasličího eukalyptu na pěkné hnědce, vysoké asi šestnáct dlaní. Vrátný na ni ukázal, napůl skrýváje úsměšek.

Co bylo na tom robotu tak zábavného? Stile si nejistě připomněl ředitele zbrojních programů, který mu neřekl, že jeho instruktorem bude umělá žena. Nechat se jakýmkoliv způsobem obelstít robotem byla vždycky ostuda, protože žádný robot nikoho neoklamal úmyslně. Pokud na to nebyl naprogramovaný - ale to bylo něco jiného.

Na instruktorce nebylo nic zvláštního: měla rozpuštěné plavé vlasy, dokonalou postavu - standardní; humanoidní roboti mohli mít jakýkoliv tvar. Proč by z ní ale dělali surrealistické zátiší? Na trenéra byla drobná - menší než instruktorka šermu, se kterou pracoval. Očividně byla jezdkyň; byla také žokejem? Drezírovala slibné koně na dostihy? Žádný umělý žokej nebyl připuštěn ke skutečným závodům, na to byl zákon; žádný živý člověk však neměl onu naprogramovanou trpělivost cvičného stroje a koně si s takovou pomocí vedli dobře.

"Pojď za mnou, Roberto," řekl Stile a pustil se po přístupové stezce.

Robot za ním nešel. Stile, celý znechucený, se zastavil a obrátil.

"Roberto, byla bys tak laskavá a šla se mnou?" Byla v tom trocha ironie, protože roboti neměli svobodnou vůli.

Dívala se na něj a usmívala se.

Jen to ne - snad to není debilní typ bez programu na verbální direktivy? Přesto měli vlastně všichni humanoidní roboti zakódováno, že mají reagovat alespoň na své jméno, když už nic jiného. "Roberto," řekl pevně.

Klisna nastražila uši. Dívka se zasmála. "Reaguje jen na řádně formulované příkazy," řekla.

Stilovy oči sklouzly z dívky na klisnu. Začal pomalu rudnout. "Ten kůň," řekl.

"Roberto, pozdrav toho červeného pána," řekla dívka a dotkla se koňské hlavy svým jezdeckým bičikem.

Klisna zaržála.

"Umělý kůň," opakoval Stile otupěle. "Živá dívka."

"Jsi velmi inteligentní," řekla dívka. "Jak se jmenuješ?"

"Uch, Stile." Ze všech možných trapasů ho musel potkat zrovna tenhle!

"Takže, Uch-Stile, když budeš tak hodný a nasedneš na Robertu, můžeš si ji odvést dovnitř."

Jeho stud nahradil jiný druh nepřijemného pocitu. "Jsem stájník. Nejezdím na koni."

Lehce sesedla. Na zemi byla k jeho překvapení o něco menší než on - vyzařovala z ní sebedůvěra obvyklá u lidí daleko vyššího vzrůstu, třebaže pro ženy je samozřejmě výška mnohem méně důležitá. "Ty jsi žokej zrovna tak jako já, Uch-Stile, to vidím na první pohled. Nepokoušej se dělat ze mě hlupáka."

"Jmenuji se Stile, bez uch," řekl.

"Stile Bezuch? To je dost neobvyklé jméno."

"Jen Stile. Jak se jmenuješ ty?"

"Tune. Teď, když jsme si odbyli formality, si můžeš vylézt na toho robota."

"Ty to nechápeš. Stájníci se o koně starají, nejezdí na nich."

"Tohle není kůň, ale robot. Kdo kdy slyšel, aby žokej nejezdil?"

"Řekl jsem ti, že nejsem -" Pak mu to najednou došlo. "Tak proto si můj zaměstnavatel vybral mě! Protože jsem malý."

Vybral si potenciálního žokeje!"

"Tvoje chápání je skutečně brilantní."

"Opravdu myslíš - ?"

"Je to zjevné. Na co jiného by někdo potřeboval otroky tvojí výšky? Začal jsi od píky, co? Sbíral jsi hnůj?"

"To jsem sbíral." Přikývl a začal se cítit líp. Tahle dívka byla malá; vlastně si z něj nedělala legraci - jenom si ho dobírala. "Dokud jsem nenašel červa."

"Celého červa?" zeptala se s vyvalenýma očima. "Chutnal ti?"

"Parazita. Vhnoji."

"Ti moc dobrou chuť nemívají."

"Teď jsem ve stájích rok. O ježdění nevím vůbec nic."

"Pch. Pozoroval jsi každý pohyb, který jezdci udělali," řekla Tune. "Já to znám. Taky jsem tak začínala. Neměla jsem to štěstí, abych našla červa. Vypracovala jsem se. Teď jezdím dostihy. Moc jich nevyhraju, ale obsazovaná jsem poměrně často. Až na to, že teď mě poslali, abych trochu trénovala. Ty, co přijdou po mě - a tak dál. Tak pojď, ukážu ti, jak se to dělá."

Stile váhal. "Nemyslím, že bych měl -"

"Prokristapána!" vykřikla. "To ti to musím dát písemně? Nasedni si za mě. Roberte to vadit nebude."

"Nejde o koně. Jde o metody mého zaměstnavatele. Je velice přísný, pokud jde -"

"Řekl ti, že se na robota nesmíš posadit?"

"Ne, ale -"

"Co řekne, když Robertu do stáji nepřivedeš vůbec?"

Měla to být vyhrůžka? Ať se radši zlobí ona než jeho zaměstnavatel! "Co kdybych tě prostě vysadil zpátky na koně a odvedl ji dovnitř?"

Tune pokrčila rameny. Se svou postavou si to mohla dovolit. "Můžeš to zkusit."

Ať se tedy vidí! Stile k ní přistoupil tak blízko, aby ji mohl zvednout. Tune ho přivítala náhlým, vášnivým polibkem.

Stile se vymrštil jako čertík z krabičky. Tune se odtáhla a prohlédla si ho ze vzdálenosti celých deseti centimetrů. "Máš dost? Robertu stejně vodit nemůžeš; je naprogramovaná jenom na ježdění."

Stile si uvědomil, že vyhrála. "Uděláme to, jak říkáš. A bude to tvoje vina, jestli mě vyhodí."

"Já jsem věděla, že ti to nakonec dojde!" vykřikla potěšená. Vsunula nohu do třmene a vyhoupla se do sedla. Pak nohu vyndala. "Použij třmenu. Přidrž se mě. Zvedni levou nohu. Napoprvé je to velký krok."

To tedy opravdu byl. Šestnáct dlaní bylo o deset centimetrů víc než půldruhého metru - a tedy o decimetr víc, než měřil. Musel zvednout nohu výš než k pasu, aby se do třmene dostal. Viděl, že jezdci nasedají plynule, pozorování samotné se však ve schopnost neproměnilo. Tune mu překázela; bál se, že ji hlavou vrazí do levého řádra, až se bude pokoušet vyškřábat nahoru.

Zasmála se a natáhla levou ruku, aby ho chytla v podpaží. Zabrala, když se zvedal, on se vytáhl - a vrazil hlavou do jejího řádra. "Přehod' ho zezadu, přes koně," řekla. Pak, když si uvědomila, jak omráčeně mlčí, dodala: "Myslím tvé pravé stehno, nešiko."

Stile cítil, jak se mu ruměncem posouvá pod klíční kost. Nešikovně přehodil nohu. Vrazil do koně kolenem, ale podařilo se mu protáhnout nohu na druhou stranu, a nakonec se usadil za Tune. V této chvíli by v něm gymnastu nikdo nehledal.

"Tohle by se mělo dostat do knihy rekordů," řekla. "Máš tak horké tváře, žeš mi skoro popálil - kůži." Stile jí sice neviděl do obličeje, věděl však, že se pobaveně směje. "Teď mě chyt' kolem pasu, ať máš větší stabilitu. Tvého zaměstnavatele by možná vyvedlo z míry, kdybys spadl a rozbil si hlavu. Za dobré sběrače hnoje se těžko hledá náhrada. Myslel by si, že na tebe byla Roberta moc živá."

Stile strnule natáhl ruce a zkrřížil prsty kolem jejího pevného plochého břicha. V obličeji měl Tuniny vlasy; vycházel z nich čistý, vůni sena podobný pach.

Tune mírně pohnula nohama a umělý kůň se okamžitě pohnul. Stilovi se vmžiku zlepšila nálada. Měl pocit, že pluje po poněkud rozbouraném moři - po miniaturním moři s umělými vlnami, které bylo součástí herního zařízení. Tunino tělo vyrovnávalo pohyby s rutinovanou profesionalitou. Rozjeli se po cestě.

"Viděla jsem tě ve Hře," poznamenala Tune. "Jsi docela dobrý, ale máš rezervy."

"Včera jsem začal chodit na šerm," řekl Stile napůl polichoceně a napůl v defenzívě.

"To taky. A co interpretační umění?"

"Bojová umění jsou přece -"

Obrátila svůj bičík, přiložila ho ke rtům a zahrála hezkou krátkou melodií. Byla to vlastně jakási skrytá písťalka, snad flétna.

Stila to uchvátilo. "To je ta nejkrásnější písnička, jakou jsem kdy slyšel!" zvolal, když přestala. "Kdo řídí toho koně?"

"Na řízení koně nepotřebuješ otěže; to sis ještě nevšiml? A taky k ježdění nepotřebuješ sedlo. Aspoň když to umíš. Je to v nohou, v rozložení váhy - podívej se."

Roberta navedla koně do stejnoměrné levotočivé zatáčky; opsali kruh.

"To jsi udělala ty?" zeptal se Stile. "Nic jsem neviděl."

"Polož si ruku na mou levou nohu. Ne, jen do toho, Stile, chci, abys cítil to napětí. Podívej, když tisknu tuhle stranu, zatočí doprava. Když posunu váhu dozadu, zastaví." Tune se opřela o Stila a kůň zastavil. "Posunu se dopředu, tak, že ty to ani nepostřehneš, ona to ale ucítí - pořádně se o mě opři, abys ten pohyb cítil - to je ono." Prohnula se v bedrech a kůň zase vykročil. "Cítils to?"

"Jsi úžasná," řekl Stile.

"Myslela jsem vedení koně. O sobě to vím."

"Uch, cítil."

"Roberta reaguje jen na správné signály; nemá žádné zlozvyky, jako někdy mívají živá zvířata. Když jedeš na ní, musíš všechno provést úplně přesně. Proto se jí používá k výcviku. Aby si jezdci nevypěstovali špatné návyky. Víš přece, jak tě ignorovala, když jsi na ni mluvil ze země. Reaguje jen na jezdce. Konec konců to není žádný tahoun."

"Je taky úžasná."

"To tedy opravdu je. Ale já - abych pravdu řekla, mám dvě malé chybičky."

Stile pocítil nezřízenou zvědavost. "Jaké?"

"Trochu lžů."

Chtěla ho varovat, že nemůže věřit všemu, co řekne? To nebylo moc uklidňující! "A ta druhá?"

"Jak tomu vůbec můžeš věřit?"

Tak takhle. Jestli mu lhala, pokud šlo o -

Tune opět zahrála na svůj nástroj. Byla to, jak mu vysvětlila, klávesová harmonika se skrytými klávesami; na jednom konci foukla, a jakmile se začala dotýkat nástroje, měla k dispozici dvě a půl oktávy. Jméno se k ní hodilo; její melodie byly skvělé. Měla pravdu: bylo nutné, aby se o hudbu začal zajímat.

Tune s Robertou začali trénovat nové jezdce. Stile se vrátil k rutinním povinnostem. Už mu však nepřípadalo tak zajímavé zabývat se koňmi ze země. Jeho myšlenky se toulaly. V Tune potkal první skutečně přitažlivou dívku, která by byla menší než on. Takový detail, fyzická výška - a jaký mohla způsobit rozdíl!

Dnes měl vodit koně na lonži. Lonžování spočívalo v tom, že koně přivázal k pevnému bidlu na otočné konstrukci, takže musel udržovat přesnou dráhu, a pobízel ho do klusu v kruhu. Bylo to výborné cvičení, i když bylo pro muže i zvíře nudné. Někteří koně byli na mechanické vedení příliš temperamentní, takže je musel vodit sám. Uvázal prostě lano k umělému stromu a s rukou na něm pobízel koně vpřed.

Stile to s koňmi přes svou výšku uměl. Většinou ho poslouchali, i když kvůli jinému stájníkovi by je ani nenapadlo se namáhat. To naneštěstí znamenalo, že dostával k lonžování ty nejproblematictější koně. Žádný kůň se nevzpíral krmení nebo cestě na pastvu, ale několik jich dělalo problémy, když došlo na obtížnější práci.

První kůň, kterého měl lonžovat, se jmenoval Janek - a byl z nich ten nejhorší. Janek byl černý jako uhlí a velice lekavý, což možná vysvětlovalo jeho jméno. V běhu se mohl rovnat těm nejlepším - těm na úplně špici - bylo však nutné, aby ho udržovali ve vrcholné formě.

"Tak pojď, Janku," řekl Stile mírně. "Nechtěl bys přece, abys zeslábl a zhadrovatěl, že ne? Jak by ti bylo, kdyby tě v dostihu předběhla nějaká pajdava klisna? Víš, že musíš cvičit."

Janek nic takového nevěděl. Jeho jedinou tížností byl život naplněný pastvou a plozením; na takové věci jako cvičení mu v něm moc času nezbyvalo. Měl hotový arzenál triků, který měl sloužit k odvrácení nevyhnutelného. Když se Stile přiblížil, Janek zacouval do nejvzdálenějšího kouta svého stání, a když už neměl kam uhnout, pokusil se uskočit. Ale Stile, který na to byl připravený, mu v tom zabránil a chytil ho za ohlávku. Musel přitom sáhnout vysoko vzhůru, protože tenhle kůň se mohl dívat přímo přes něj a nemusel ani zvednout hlavu. Janek mohl Stila rozmáčknout, kdyby se mu bylo zachtělo, nebylo to však zvíře a tahle opakovaná hra ho možná dokonce bavila.

Janek se pokusil po Stilově ruce chňapnout. "Ne!" řekl Stile ostře a ohnal se po něm volnou rukou, jako by ho chtěl plácnout přes pochybivší čumák; kůň ustoupil. Po tahu následoval protitah, to vše bez skutečného násilí. Byla to normální řeč koní, kteří se dokázali oddávat poměrně slušně promyšleným sériím pozic, aby si zajistili přesné porozumění.

Ušli několik kroků po cestě, když tu se Janek vzepjal a zarazil všechny čtyři do země jako čtyři tenké kmínky. Byl samozřejmě příliš těžký na to, aby s ním třeba i velký muž pohnul silou. Ale Stile ho lehce pleskl přes slabiny volným koncem provazu, kůň se lekl a uskočil. Je-li kůň lekavý, těžko dokáže trvat na svém.

Janek popošel; pokusil se srazit Stila z cesty a odhodit ho na dům, ale Stile odstrčil jeho hlavu zpátky a už ji nepustil. Poradíš si s hlavou, poradíš si s celým tělem; tuhle zásadu si odnesl z bojových umění, při kterých vyhrával zápasy tím, že používal různých chvatů, třebaže jeho protivníci vážili mnohem víc než on - protože jejich větší hmotnost jim proti jeho taktice nebyla k ničemu. Bez hlavy se většina tvorů daleko nedostane.

Janek se pokusil zvednout hlavu tak vysoko, aby na ni Stile nedosáhl. Stile prostě zůstal viset, přestože jeho nohy opustily pevnou půdu. Za chvíli začal být příliš těžký a kůň hlavu sklonil. Ostatní stájnici na něj měli připravený martingal, řemen, který mu měl přidržet hlavu dole, ale to jen podporovalo jeho lekavost. Stile dával přednost mírnému přístupu.

Konečně dostal Janka ke stromu určenému k lonžování. "Jdi!" přikázal mu a naprázdno mávl bičem. Kůň vzdychl, podíval se na něj a rozhodl se, že mu tedy pro tentokrát vyhoví. Pomalu se rozešel.

Každý kůň měl svou osobnost. "Janku, s tebou je víc problémů než se stáji plnou krys, ale já tě mám rád," řekl Stile klidně. "Tak ať to máme za sebou, ukaž, že se umíš zapotit, a já tě pak vydrbu. Potom můžeš jít na pastvu. Tak co, bude to tak v pořádku?"

Janek se na něj podíval a kývl nosem k pastvině. Koňské nosy, stejně jako uši, dovedou být velice výmluvné; pohyb nozder může být žádost nebo urážka. "Nejdřív budeš lonžovat," nedal se Stile.

Janek si olízl pysky a sežvýkal imaginární pamlsek. "Dobře!" řekl Stile a zasmál se. "Mrkev a masáž. Víc ani ťuk. A teď mi předved' cval. Cválej!"

Bylo to v pořádku. Kůň se pustil do elegantního klusu. Tenhle druh kroku sluší každému koni, Jankovi ale slušel víc než většině ostatních; jeho lesklá černá srst zářila a způsob, kterým zvedal nohy, zdůrazňoval přesnost jeho pohybů. Trénink dnes bude úspěšný.

Stilovy myšlenky se zatoulaly. Ta dívka, Tune - mohla mít pravdu, pokud šlo o jeho další osud? V koňských dostizích platila kvůli všudypřítomným androidům, kyborgům a robotům přísná pravidla. Koně museli být naprosto přirození a jezdit na nich směli jen naprosto přirození žokejové. Čím menší váhu kůň nesl, tím rychleji mohl běžet - standardizovaná zátěž tu neexistovala. Takže muž Stilova vzrůstu - ano, pro Občany to dávalo smysl. Občanům nezáleželo na pohodlí nebo citech otroků; Občanům záleželo jen na jejich vlastních zájmech. Stilova zdatnost ve Hře, jeho školní úspěchy - to vše bylo nepodstatné. Byl malý, zdravý a měl dobrou koordinaci, proto mu přikli žokejskou profesi. Kdyby měřil tři metry, vybrali by ho do nějakého klasického občanského basketbalového týmu. Líbit se mu to nemuselo - buď pracoval tam, kde byl zaměstnaný, nebo mohl navždycky opustit Proton. Takhle to tu bylo zaběhnuté.

A bylo by to opravdu tak špatné, jezdit dostihy? Zdálo se, že Tune samotné se to líbí. Jet na koni, jako byl tady Janek, pobízet ho k vítězství, nechat za sebou celé pole, slyšet jásot diváků... určitě existovaly horší věci. Koně rád měl, měl je velice rád. Možná to tedy byla od Občana laskavost, když z jeho výšky udělal přednost. Kolohnát, jako byl stájník Bourbon, se nakonec mohl naučit jezdit, ale žokej se z něj nikdy stát nemohl. Žokej musel být drobný. Většina žokejů byly ženy, protože ty bývaly menší a útlejší. Stile tvořil výjimku. Teď se ze své výšky skoro radoval.

A sama Tune - jaká to byla žena! Bude muset začít s tou hudbou. Nikdy ho nenapadlo, že by mohl obyčejný otrok stvořit něco tak krásného. Ta její - co to bylo za nástroj? Klávesová harmonika - její hudební sólo, které přicházelo jako by odnikud, bylo něčím úplně neslýchaným! Ano, určitě si to vyzkouší. Mohlo by ji to potěšit, a on ji chtěl potěšit strašně moc.

Ona si samozřejmě mohla muže vybírat. Uměla se chovat, byla vtipná a sebevědomá. Kdyby chtěla, mohla si vybrat obra. Stile si ženy vybírat nemohl; jeho dívka musela být menší než on. Ne že by na tom trval on - nutila ho k tomu společnost; kdyby se mezi otroky objevil s dívkou, která by byla větší než on, ostatní by se mu smáli, a to by jejich vztah zničilo. Z Tunina hlediska byl tím nejmenším z mnoha, pro něj byla jediná.

Problém spočíval - teď, když věděl, že ji chce - v jeho plachosti, která v něm narůstala a ztěžovala jakýkoliv přímý kontakt. Jak by tak asi --

"Na stranu, skřeklu!" Byl to Bourbon, stájník, který Stilovi působil největší nepříjemností. Bourbon se ho neustále snažil dostat do maléru a zdálo se, že ho nesnáší kvůli jeho výšce. Stile tomu dřív nerozuměl; teď, když si uvědomil, že by se snad mohl stát žokejem, začínalo mu to být jasnější. Bourbon měl rád sázky, rád s druhými soupeřil, rád ukazoval, jak je dobrý - a jeho výška se, pokud šlo o koňské dostihy, postavila proti němu. Dnes vedl Bourbon Peppera, hřebce v barvě pepře a soli. "Uhni z cesty mužskému a koni!"

Janek se pronikavého hlasu polekal. Skok vpřed - a vodící lano mu strhlo hlavu nazpátek. Jankovo tělo se napjalo; nato se kůň svalil. Lano prasklo - tak to také mělo být; kůň se mohl zranit, kdyby se do něj zapletl.

Pepper, který se ho lekl, se splasil také. S říčením vletěl přímo do ohrady. Právě dřevo dovezené ze Země se rozštíplo a půdu zkopila krev.

Stile se rozběhl k Jankovi. "Klid, Janku, klid! Všechno je v pořádku. Nic se neděje. Jenom klid!" Jak kůň vstával, chytil ho kolem krku; doufal, že ho fyzický kontakt zklidní.

Bourbon strhl zpátky Pepperovu hlavu a zaklel. "Podívej, cos udělal, ty zakrslíku!" vyjel na Stila. "Ze všech mrňavejch vrtáků -"

To bylo všechno. Hádky by mohla prozradit nehodu ostatním a oba stájníci by se dostali do vážných nepříjemností. Bourbon se pustil s koněm dál nepřestávaje potichu proklínat neschopnost trpaslíků a Stilovi se podařilo uklidnit Janka.

Všechno ale v pořádku nebylo. Stile pění nad urážkami, které vyslechl nádavkem ke zranění - věděl dobře, že za všechno může Bourbon. Kůň měl na hladkém krku škrábanec a při chůzi si šetřil jednu nohu. Stile mohl šrám zakrýt fixativem a sčesat přes něj hřívou, čímž by důkaz zakryl, než se zahojí, ale s nohou to bylo něco jiného. Kůň bez nohou není kůň. Mohla to být jen modřina, mohlo to však být i vážnější.

V tomhle případě nemohl riskovat. Na nohu se musel podívat lékař. Vynese mu to výstražnou důtku, protože byl zodpovědný za jakékoliv zranění, které zvíře pod jeho dohledem utrpělo. Mohlo to o rok zdržet jeho povýšení, zrovna teď, když se jeho aspirace mnohonásobily. Ztracený Bourbon! Kdyby tu nezačal povykovat půl metru od koně, o kterém se vědělo, jak je nervózní - ale Bourbon to samozřejmě udělal schválně. Byl stájníkem tři roky a myslel si, že už ho měli dávno povýšit. Vyléval si to na ostatních zrovna jako na Stilovi a samozřejmě Stilovi zazlival, že si dokáže tak dobře poradit s koňmi.

Stile věděl, proč Bourbona opomíjejí. Nebylo to jeho výškou, protože u obyčejných jezdců a trenérů na výšce nezáleželo. Bourbon byl zrovna jako k lidem nepřijemný i ke koním - v maličkostech, o kterých si myslel, že nejsou vidět a že je nelze dokázat. Pošťuchoval je a jednal s nimi se zbytečnou hrubostí. Kdyby Janka lonžoval on, byl by použil

martingalu a elektrického bodce. Ostatní stájníci poznali bez jediného pohledu na rozpis, které koně měl v ruce; jeho zvířata byla ještě několik dní nervózní a bála se lidí.

Stile Bourbona samozřejmě udat nehodlal. Neměl žádný důkaz. Navíc by to bylo v rozporu se zvyklostmi otroků - a nic by tím nezískal. Technicky vzato neudělal Bourbon nic špatného; Stilův kůň se splasil první. Stile si měl dát větší pozor. Měl se postarat, aby Janka vyrušení nepolekalo. Byla to Stilova chyba, aspoň částečně - naletěl mu. Škola života je tvrdá.

Nemohl dělat nic jiného, než vypít svou medicínu a postarat se Jankovi o tu jeho. Odvedl koně do ordinace k veterináři. "Byl jsem ho lonžovat. Splasil se a upadl," vysvětlil Stile s pocitem, že jeho slova kulhají zrovna tak, jako kůň.

Muž obratně prohlédl zranění. "Víš, že tohle budu muset nahlásit."

"Vím," přitakal Stile upjatě. Veterinář byl čestný člověk a myslel to dobře; dělal, co dělat musel.

"Koně se neplaší pro nic za nic, ani tenhle ne. Co ho polekalo?"

"Nějak jsem nedával pozor," řekl Stile. Polopravda ho nijak netěšila, octl se však mezi dvěma mlýnskými kameny; mezi vlastní nedbalostí a zvyklostmi otroků. Tentokrát měl být v nemilosti on.

Veterinář na něj vědoucně zašilhal. "To se ti moc nepodobá, Stile."

"Myslel jsem na jednu dívku," připustil Stile.

"Ohó! Není tak těžké uhodnout na kterou! Tohle tě ale asi bude něco stát. Mrzí mě to." Stile věděl, že to myslí vážně.

Veterinář dovedl otroku prokázat službu, když mohl, nikdy však na úkor svého zaměstnavatele.

Dostavil se předák. Nikdy nebyl daleko, když se něco dělo. To byla jeho práce. Stile přemýšlel, jako už mnohokrát, jak se o věcech dozvídá, a to ještě předtím, než mu je nahlásili - třeba teď. "Nějaká škoda?"

"Lehké podvrknutí," hlásil veterinář. "Za pár dní to bude v pořádku. A oděrka na krku, nic vážného."

Předák pohlédl na Stila. "Máš štěstí. Tři důtky za nedbalost, zítra suspendován. A příště dávej větší pozor."

Stile ulehčeně přikývl. Nebude z toho výstražná důtka! Kdyby to s tou nohou bylo vážnější -

"Chceš nahlásit nějaké polehčující okolnosti?" pobídl ho předák.

"Ne." Stila to roztrpčovalo. Pravda mohla trest snížit na polovinu.

"Tak se seber a jdi. Máš jeden den volno."

Stile šel. Měl volno, ale žádné prázdniny to nebyly. Důtky si odslouží za tři dny v nemilosti, ale suspendování bude zaneseno do jeho stálých záznamů a poškodí jeho vyhlídky na povýšení. Když se stalo něco podobného, byla osoba, kterou takovým zápisem v záznamech potrestali, v nevýhodě a většinou musela čekat na příležitost, aby svůj poklesek odčinila. To mohlo trvat jediný den zrovna jako dva měsíce.

Stile začal svůj volný den tím, že se dal zapsat do kursů vnímání hudby. Nebylo to špatné, byl však zaražený kvůli svému trestu. Ale vydrží u toho, a až přijde čas, vybere si nástroj, na který bude hrát sám. Třeba klávesovou harmoniku.

Večer ho vyhledala Tune. "Po dómu se nemluví o ničem jiném," řekla mu vesele. "Ráda bych ti řekla, žeš udělal dobře, Stile - to je aspoň můj názor."

"Lžeš," řekl. Její slova ho potěšila.

"Jo. Měls to nějak zakamuflovat a vyhnout se tak trestu, jako to udělal Bourbon. Ty jsi ale ukázal, že ti jde víc o koně než o záznam." Odmlčela se, položila mu ruce na ramena a zadívala se mu do obličeje. Jak krásné měla oči! "Mně jde o koně taky." Přitáhla si ho a políbila a bolest z trestu byla v mžiku ta tam. "Jsi muž," dodala. Díky jejím slovům se jako muž cítil.

Odvedla si ho domů do svého soukromého bytu - byla to výsada povolená služebně nejstarším otrokům. Do rána mu ukázala mnoho věcí; ne všechny se týkaly hudby a koní, a on se do ní beznadějně zamiloval. Už svého trestu vůbec nelitoval.

Když se Stile příštího dne vrátil do práce, v touz hodinu, kdy včera odešel, zjistil, že ho vystěhovali ze srubu. Vyděšeně se podíval na místo, kde bývalo jeho lůžko. "Vím, že jsem to zbodal, ale -"

"Copak to nevíš?" zeptal se jeho spolubydlíci nedůvěřivě. "Kdes byl celou noc?"

Stile se neobtěžoval s objasňováním; dělali by si z něj legraci. Dost brzy se to dozví z kanálů. Třebaže byla Tune malá, padla do oka mnoha místním otrokům, a nebylo to jen kvůli jejímu postavení či schopnostem. "Byl jsem suspendován." Dával si pozor, aby mluvil klidně. "Je to s Jankem horší? Stalo se mu něco, co se projevilo až později?"

"Janek je v pořádku." Kamarád ho vzal za ruku. "Pojď se podívat na nástěnku."

Stile šel s ním, neodvažuje se žádných dalších reakcí. Elektronická tabule, na které naskakovaly zvláštní úkoly, důtky a další denní zprávy, měla v rohu novou zprávu: STILE JE POVÝŠEN NA JEZDCE.

Stile se prudce obrátil ke svému společníkovi. "To je vtip!"

Ale přišel předák. "To není vtip, Stile. Budeš bydlet s Turfem. Seznamte se a potom jdi ke stání pro umělého koně; budeš mít první hodinu."

Stile na něj vytřeštil oči. "Ale já jsem se provinil!"

Předák odešel bez komentáře, jak bylo jeho zvykem. Nikdy s otroky nepřebíral důtky a povýšení.

Turf na něj čekal, aby mu všechno ukázal. Měli sdílet pěkný byt pro dva sousedící s cvičnou drahou. Byla tu herní obrazovka, horká tekoucí voda a přímý východ do hlavního dómu. Měli tu víc místa a víc soukromí; znamenalo to vyšší postavení. Tohle byl velký skok vzhůru zrovna jako jeho přechod z pastvin do stájí - tentokrát ale žádného červa nenašel. Musela v tom být nějaká mýlka - třebaže ještě nikdy neslyšel, že by se předák dopustil mýlky.

"Bylo to trochu náhlý, co?" řekl Turf. Byl to sympatický mládenec; Stile s ním párkrát pracoval, když prováděl určené koně, které Turf jel, a měl ho rád. "Jak se ti to podařilo?"

"Nemám tušení. Včera mě suspendovali, když se Janek zranil. Možná si náš zaměstnavatel spletl propouštěcí listinu s povyšovací."

Turf se zasmál. "Možná! Víš, kdo na tebe čeká, aby tě začal učit jezdit?"

"Tune!" vykřikl Stile. "To má na svědomí ona!"

"Tak vy už jste takoví kamarádi? To máš teda víc štěstí než rozumu."

Stile se nervózně vydal k Robertinu stání. Samozřejmě tu byla Tune a s úsměvem hnědku hřebelcovala. "Už jsme se dlouho neviděli," řekla škádlivě.

Byla nádherná! Kdyby s ní prožil tisíc nocí jako byla ta poslední, nikdy by neměl dost. Právě to ale hodlal všechno rozbít svým nevděkem. "Tune, měla jsi s tím něco společného?" chtěl vědět.

"Nemůžeš přece čekat, že by se žokej scházel s obyčejným stájníkem."

"Já jsem byl ale v průšvihů! Suspendovali mě. Předě mnou je několik stájníků. Nemůžeš -"

Položila svou malou jemnou ruku na jeho. "Nic jsem neudělala, Stile, opravdu ne. Jen jsem si z tebe dělala legraci. Je to náhoda. Nevěděla jsem, že tě povýší hned teď; počítala jsem, že to přijde tak za měsíc, protože pro mě poslali. Trénuju samozřejmě i jiné, ale nemělo by smysl povyšovat tě, až tady skončím. Zřejmě s tím trochu pohnuli. Vůbec nevědí, že spolu něco máme."

Byla však, jak sama prohlásila, lhář. Předák určitě věděl, kde Stile strávil noc. Kolik jí toho mohl věřit?

"Zeptej se mě večer," broukla. "Nikdy nelžu muži, kterého miluju."

Taková nabídka! "Cože, vůbec nikdy?"

"Skoro nikdy. Máš rád operetu?"

Podíval se na ni nechápavě.

"To nic," řekla. "Teď ti nelžu."

Jak by jí byl rád věřil!

"Zkusíš to sám?" zeptala se a ukázala k Robertinu sedlu. "Nebo se mě radši přidržíš a zase si narazíš svou ubohou hlavu?"

"Obojí," řekl a ona se zasmála. V noci se ho ptala, jestli ho z toho, do čeho vrazil, bolela hlava. Připustil, že si způsobil několik modřin, ale že je připravený to vydržet.

Přiměla ho tedy, aby nasedl - tentokrát se mu to podařilo lépe - a ukázala mu, jak robota řídit. Pak ho vyvedla na dráhu. Velmi brzy věděl, jak na to.

"Moc se nenařekuj, ty nespokojenče," varovala ho. "Na Roberte tě nečekají žádná překvapení. S živým koněm to může být něco úplně jiného. Počkej, až tě posadí na Janka."

"Na Janka?" vykřikl polekaně. Přesně o tomhle snil, ale vyhlídka, že by se to mohlo skutečně stát, ho vyděsila.

Znovu se zasmála. Byla k smíchu a zábavě stvořená. Její tělo se při tom příjemně rozvlnilo a ti, kdo s ní pracovali, si ji oblíbili. "Jak mám vědět, na kterém koni budeš jezdit? Nejdřív se to ale naučíš. Špatný jezdec může dobrého koně zničit."

"Jo, a Občan by nebyl moc rád, kdyby si otrok rozbil hlavu a zapatlal čistého koně špinavým šedivým mozkiem."

Byla to pěkná hodina a on se do svého nového bytu vrátil rozjařený - jen proto, aby zjistil, že má před sebou další nepříjemnosti. Čekal na něj předák.

"Proti tvému povýšení byl podán protest. Máme se dostavit k Občanovi."

"My? Dovedu si představit, že došlo k nějakému omylu, a že se to teď dá do pořádku." Přesto už vlastně začínal doufat, že by jeho nový život mohl být skutečný, i když se na to vlastně připravil, bylo těžké něco takového přijmout.

"Ale co to má společného s vámi? To přece nebyla vaše chyba."

Předák ho pouze vzal za loket a nasměroval dopředu. Tahle výzva byla zjevně příliš naléhavá, aby ztráceli čas přípravou. Stile se pokusil přihladit si vlasy rukou a smést ze svých nohou špínu, která se na něm usadila při ježdění. Cítil se přiměřeně nahý.

Za okamžik vešli do dopravního tunelu, nasedli do soukromé kabiny a odsvístěli temnotou z farmy. Vypadalo to, že Občan už v tuhle dobu není ve svém bytě na statku. "Teď moc nevyvaluj oči; nenech se vyvést z míry," řekl mu předák. Sám se potil. To Stila dost znervóznilo, protože předák se normálně projevoval jako muž železných nervů. Muselo dojít k něčemu poměrně vážnému! Ale proč ten zmatek? Proč prostě Stilovo povýšení nezrušili?

Vešli do lázni. Stile cítil, že do něj předák šťouchl, a uvědomil si, že skutečně valí oči. Nechal toho, ale prostředí bylo opravdu ohromující.

Byly to veřejné lázně v klasickém arabském stylu. Někteří Občané mu dávali přednost, protože zlatý věk pozemské arabské kultury byl pozoruhodně blahobytný. Islám procházel zlatým věkem, zatímco křesťanství procházelo dobou temna. Tak tomu alespoň bylo pro vládnoucí třídy; barva období neměla nikdy pro obyčejného člověka velký význam. Chudoba byla věčná.

Proto existovala architektura napodobující mešity, turbanovité pokrývky hlavy, exotické tance a lázně. Tyhle patrně sdílelo několik Občanů. Ne proto, že by si je nemohli dovolit každý zvlášť, spíš proto, že Občané měli sklon specializovat se na oblasti, o které měli zájem, nebo ve kterých měli odborné znalosti - a Občan, jenž by byl odborníkem na arabský styl, pro něj měl takový cit, že se mu ostatní mohli jen stěží rovnat. Stilův zaměstnavatel měl slabost pro nádherné koně, jiný se mohl zajímat o pouštní flóru, jeden z přítomných se zajímal o lázně. Čas od času si přáli projet se na koni jiní Občané a vždycky se setkávali s naprostou úctou. Lázně byly samotnou svou podstatou společenskou institucí a Občan se mohl společensky vyžít pouze v přítomnosti dalších Občanů, takže je museli sdílet.

Bylo tu mnoho čistých a horkých místností plných páry, pobíhali tu spousty otroků s ručníky, kartáči, mastmi a nejrůznějšími požívatiny a nápoji. Jedna velká místnost připomínala plavecký bazén - voda však byla velice horká, sytě zbarvená a parfémovaná, skoro jako polévka. V této společné lázni se máčelo a konverzovalo několik Občanů. Stile věděl, že to jsou Občané, třebaže byli nazí; poznal to podle úcty a servilnosti, se kterou se k nim chovaly houfy otroků. Oblečení Občany odlišovalo, ale nebylo podstatou Občanství; Občan mohl chodit nahý, když se mu zlíbilo, a ze své

důstojnosti a moci neztratil nic. Někteří si nicméně ponechali klenoty.

Přišli k menšímu bazénku. Tady se koupal Stilův zaměstnavatel. Ošetřovalo ho šest neobyčejně smyslných žen; vtíraly mu do pokožky různé oleje, leštily mu nehty a dokonce se zabývaly údržbou jeho genitálií, na nichž nebylo znát naprosto žádné vzrušení. Starší muž mu pečlivě umýval hlavu; pohyboval se společně s občanem, aby se mu do obličej nedostalo mýdlo.

"Pane," řekl předák uctivě.

Občan si jich nevšímal. Dívky pokračovaly ve své práci. Stile s předákem stáli v pozoru na místě. Stile si opět začal být vědom špiny, která se na něm usadila při nedávné hodině jízdy; jaký to byl rozdíl oproti tomuto prostředí a lidem, kteří sem patřili! Uplynulo několik minut.

Stile si všiml, že se Občan za poslední rok trochu zakulatil, přesto si však zachoval zdravé a chlapecké vzezření. Byl poměrně svalnatý, což naznačovalo, že pravidelně cvičí, a zjevně se nepřejídal - jestli se přejídal, držel se antikalarických potravin. Zdálo se, že má bílé vlasy - to byl však účinek šamponové pěny. Ochlupení v oblasti genitálií měl černé. Bylo zvláštní prohlížet si Občana ze stejné blízkosti jako otroka.

Do místnosti vstoupili další dva muži. Jeden z nich byl Billy, člen bezpečnostní stráže statku. Druhý byl Bourbon.

"Pane," řekl Billy.

Ted' Občan nepatrně kývl směrem k předákovi. "Pohov," řekl předák ostatním. Stile, Billy a Bourbon se mírně uvolnili. Občanovy oči střelily k Bourbonovi. "Vysvětlí svůj protest."

Bourbon, zjevně zachvácený posvátnou úctou ke svému zaměstnavateli, polkl a promluvil. "Pane, byl jsem opominut při povyšování ve prospěch přítomného Stila, a přitom jsem služebně starší a mám čistý záznam."

Občanovy oči se chladně dotkly předáka. "Ty jsi povýšil Stila. Vysvětlí to."

Předák ho povýšil? Stile nevěděl, že má takovou moc. Myslel si, že jeho úřední moc spočívá v disciplinárních záležitostech, vedení záznamů a možná tak ještě doporučování kandidátů na povýšení. Občan se možná mohl splést, jestli si neuvědomil podrobnosti toho, co se děje mezi otroky, ale předák nikdy takovouhle chybu udělat neměl! Konec konců to by předák, kdo Stila suspendoval.

"Pane," řekl předák, sám na rozpacích. "Pečlivě jsem celou záležitost zvážil a usoudil, že Stile je muž, který bude našim současným potřebám vyhovovat nejlépe. Rád bych, aby trénoval na robotu, kterého tu budeme mít jen tři měsíce."

Občanovy oči se přenesly zpět na Bourbona. "Víš, že předák tu je proto, aby sloužil mým zájmům. Nemusí se řídit ani tím, kdo je služebně starší, ani záznamy. Umisťovat odpovídající personál na odpovídající místa je jeho výsadou a odpovědností. To mu nedovolují, to vyžadují. Nemáš na co si stěžovat."

"Pane," řekl Bourbon odbojně.

Občanovy oči ulpěly na předákovi. Nebyla v nich ani stopa humoru či soucitu. "Přeješ si, aby tento muž pokračoval?"

"Ne, pane," odpověděl předák.

"Zamítnuto. Bourbone, objasněte svůj případ."

O co tady šlo? Proč Občan maří čas kritikou vlastního předáka, na jehož úsudek zjevně spoléhá? Kdyby se jeho názor změnil, octli by se v nepříjemné situaci.

"Pane, Stile je oblíbenec hostující instruktorky Tune. Domnívám se, že přemluvila předáka, aby Stila povýšil mimo pořadí, i když to bylo teprve včera, co se dostal do nepříjemností, když zranil jednoho z vašich závodních koní. Já mám záznam čistý."

Poprvé za tu dobu dal Občan najevo nějaké city. "Zranil mého koně? Kterého?"

"Janka, pane."

"Mého nejslibnějšího mílaře!" Občan mávl rukou - téměř uhodil jednu z dívek. Na okamžik vrávorala na okraji bazénu, pak zase chytla rovnováhu. "Sluhové pryč!" štěkl. Ted', když dal najevo emoce, začala se u něj projevovat dynamičnost.

Sedm sluhů okamžitě ustoupilo do vzdálenosti čtyř metrů a zůstalo potichu stát. Stile si byl jistý, že jsou na to, co se bude dít, zrovna tak zvědaví, jako on, i když se jich to samozřejmě tolik netýkalo.

Nyní se v Občanově pohledu objevilo něco ošklivého, třebaže jeho tvář zůstala na povrchu klidná. "Předáku, uved' důvody na svou obranu."

Předák nevypadal šťastně, ale nezaváhal. "Pane, budu muset použít video."

"Tak to udělej." Občan pohnul prstem; rozsvítil se celý strop. Byl to obrovský videopřijímač opatřený zvláštním zařízením, které bránilo srážení páry na jeho povrchu. "Reaguj v tomto případě na příkazy otroka."

Předák ze sebe vychrlil rychlou sérii časových a prostorových koordinát. Na obrazovce se ukázal obraz. Stile a ostatní zaklonili hlavy, aby viděli. Objevila se stáj, ze které vyhlížel Janek. Běžící hodiny ve spodním rohu ukazovaly datum a čas - byl to záznam ze včerejšího rána.

"Vpřed," řekl předák; film se roztočil. K stání se blížil Stile.

Stile fascinovaně přihlížel. Neměl nejmenší tušení, že se to natáčelo. Vypadal tak drobný a kůň tak velký - a přesto byl on sebejistý a kůň nervózní. "Tak pojď, Janku," řekl jeho obraz, dodáváje koni odvahy. Ale Janek nespocoval. Film předvedl neoblomně celou tu ošklivou scénu - jak Stile Janka uklidňoval, klamal a jak s ním zápasil, jak ho donutil dojít ke stromu s lonží.

"Jak vidíte, pane," řekl předák, "Tento muž měl co do činění s neobyčejně těžko zvládnutelným zvířetem, ale nedal se vyvést z míry. Použil přesně tolik síly, kolik bylo potřeba, aby přiměl koně k poslušnosti. Už jsem měl Janka na starosti sám; já bych ho byl toho rána k lonži dopravit nedokázal."

"Proč jsi mu neposlal někoho na pomoc?" chtěl vědět Občan. "V takové situaci bych byl měl problémy i já." Tohle nebyla pouhá marnivost; Občan byl starý koňák.

"Protože jsem, pane, věděl, že si s ním Stile poradí. Přítomnost dalších otroků by koně jen poplašila. Proto dostal toho

dne to zvíře na starosti Stile; Janek potřeboval, aby s ním cvičil a postavil ho do latě někdo zkušený. Den předtím shodil jezdcе."

"Pokračuj."

Děj se teď podle předákových příkazů přesunul do Pepperova stání. Když se objevil Bourbon, byl kůň úplně klidný, ale jakmile poznal, který ze stájníků přichází, sklopil uši. Bourbon ho hrubě vyvedl a zbytečně ho plácl, kůň se však choval přijatelně.

"Tento muž se, pane, choval k poslušnému zvířeti příkře," řekl předák. "Takové chování je pro něj typické. Není to samo o sobě chyba, protože někteří koně na drsnější chování reagují bez problémů, ale kdybych mu byl uložil, aby šel trénovat Janka -"

"Je mi to jasné," řekl Občan a přikývl. Koňské nálady mu nebyly cizí. "Pokračuj."

Stile pohlédl na Bourbona. Stájník stál jako přikovaný. Vůbec neočekával, že něco takového vyjde najevo, a cítil se jako v pasti.

Filmový Bourbon došel ke Stilovi, jehož svěřenec teď pěkně klusal. Zvíře bylo nádherné. Z úst jedné z přihlížejících služebných unikl lehký zdušený povzdech. Dívky byly skutečně vůči koním responzivní!

Bourbon si svůj čas pečlivě vybral. "Na stranu, skrčku!" vykřikl téměř přímo za Stilem a koněm. O zlých úmyslech se nedalo pochybovat.

Janek se splášil. Následoval zbytek scény.

"To stačí," řekl Občan a stropní obrazovka pohasla. "Jaké jsi podnikl kroky k nápravě?"

"Pane, Stile nahlásil zranění svého koně. Dal jsem mu tři dŮtky a na jeden den ho suspendoval. Nic neřekl. Měl jsem pocit, že ho jeho schopností a takt nejlépe kvalifikují pro pozici jezdce, takže jsem ho povýšil. Víím, že se s instruktorkou seznámil, ale to mé rozhodnutí nijak neovlivnilo."

"A co ten druhý," utrousil Občan chmurně.

"Bourbon zranění svého koně nenahlásil. Zdálo se mi, že je důležitější uchovat v tajnosti má pozorování než tu záležitost zveřejnit. Přeskočil jsem ho při povyšování, ale nesuspendoval jsem ho, protože zranění koně, kterého měl na starosti, bylo jen lehké."

"Neexistují lehká zranění koní!" zařval Občan. V obličeji byl rudý, žíly na krku mu vystupovaly a přes obličej mu kapala pění. Nebýt jeho občanského statutu, byl by vypadal komicky. "Máš dŮtku za nedbalost."

"Ano, pane," řekl předák pokorně.

Občan se obrátil ke Stilovi. "Tvoje povýšení platí, je zasloužené." Obrátil se k Bourbonovi; jeho chladné oči se točily jako kulometné zaměřovače. "Máš výpověď."

Když dostal otrok výpověď za nějaký prohrěšek, neměl už na Protonu šanci. Žádný jiný Občan by ho nezaměstnal a po deseti dnech vypršela jeho držba. Bourbon skončil. A Stile dostal lekci, jejíž podstata byla zcela nečekaná.

Chodil už s Tune tři měsíce a byl to nejšťastnější čas jeho života. Studoval šerm, jízdu, hudbu a lásku, když tu mu náhle řekla: "Musím ti to říct, Stile. Tohle je moje druhá chyba. Nezbyvá mi moc času. Moje držba je u konce."

"Tobě je -" řekl nevěřicně.

"Začala jsem v deseti. Nemyslel sis, že se mi podařilo stát se žokejem přes noc, nebo ano? Končím za šest měsíců."

Promiň, že jsem ti to neřekla dřív, ale varovala jsem tě přece, jaká jsem lhářka."

"Půjdu s tebou!" vykřikl s vášní mladých.

Stiskla mu ruku. "Nebud' hloupý. Mám tě ráda, Stile, ale nemiluju tě. Venku by ti bylo dvacet jedna a mně dvacet devět a žádný elixír mládí neexistuje. To by pro tebe nebylo nic zvlášť výhodného, miláčku."

Myslel na to, že ji miluje, ale věděl, že má pravdu - věděl, že nemůže zahodit sedmnáct let držby kvůli ženě, která je starší než on a má ho jenom ráda. "Hra!" vykřikl. "Musíš se zúčastnit Turnaje a vyhrát další čas -"

"Proto ti to říkám teď, Stile. Letošní Turnaj začíná zítra a já na něm budu. Jsem na pátém stupni žebříčku devětadvacetiletých, ale bylo to o chlup. Moje držba skončí v okamžiku, kdy ztratím Hru, takže tohle je naše poslední společná noc."

"Vždyť můžeš vyhrát!"

"Jsi fantasta. Ty bys mohl vyhrát, až přijde tvůj čas; jsi nádherně vybavený živočich. Proto jsem tě chtěla, sotva jsem tě poprvé uviděla. Miluju nádherná zvířata! Byla jsem v pokušení na Turnaj nejít, jen abych měla jistotu, že nepřijdu o našich posledních společných šest měsíců -"

"Musíš to zkusit!"

"Ano. Nemá to smysl, ale musím se o to aspoň pokusit, i když mě to bude stát šest měsíců s tebou."

"Co to, prosím tě říkáš!" Stila drásaly hrůzy jejího rozhodnutí. Přesto to bylo rozhodnutí, které stálo v posledním roce držby před každým otrokem, a jednoho dne bude stát i před ním.

"Vím, že budeš jednou lepším žokejem, než jsem byla já; budeš vyhrávat závody a budeš slavný. Chtěla jsem si tě kousek vzít, tak jsem si ho vzala, a abych to mohla udělat, lhala jsem ti o čase, který mi tu ještě zbývá. Nejsem na to hrdá -"

"Dalas mi tu nejkrásnější věc, jakou jsem v životě dostal!"

Pohlédla na svá ňadra. "Možná tak dvě. Aspoň doufám. I tak jsem hrozně ráda, že to říkáš, blázinku. Tvůj život teprve začíná. Jestli jsem ti pomohla najít cestu, tak jsem ráda. Nebudu se aspoň cítit tak provinile."

"Ty se nesmíš cítit provinile!" vykřikl.

"Vina může být skvělá věc. Dodá životu říz." Její humor však neměl jiskru.

Pomílovali se rychle - protože nechtěl, aby se před Turnajem unavila - zato s nově probuzenou vášní. Cítil se provinile, že ji nechává jít - a ona měla pravdu; opravdu to jejich zkušenosti dodalo jakousi tajemnou příchut'.

Dalšího dne se zúčastnila Turnaje; v prvním kole se pokusila dostat do hudebních disciplín, vyšel však tanec. To byl

konec.

Stile se zarytě věnoval studiu hudby - hnala ho jeho slábnoucí vina a láska k její vzpomínce. Postupně se láska proměnila v hudbu a stala se jeho trvalou součástí. Věděl, že se nikdy nestane mistrovským hudebníkem, byl však dobrý. Hra na různé nástroje, zvláště na klávesovou harmoniku, mu působila skutečnou radost.

Za tři roky vypršela držba předáka. "Stile, jsi tak dobrý, že bys mohl zastávat mé postavení," řekl v jednom z řídkých okamžiků naprosté otevřenosti. "Jsi ještě mladý, ale schopný a čestný, a pokud jde o koně, máš jedinečný cit. Je tu však jedna věc -"

"Má výška," řekl Stile okamžitě.

"Já podle výšky nikoho neposuzuji. Ale ostatní -"

"Chápu. Nikdy se vůdcem nestanu."

"Ne přímo. Existuje ale jedna možnost. Můžeš být povýšen na žokeje a odtud tě tvé schopnosti mohou vynést do výšin slávy, do jakých se jen otrok může dostat. Myslím, že je to ten nejlepší způsob života, jaký tu kdo kromě Občanů může vést."

"Ano." Stile zjistil, že mu smutek z předákova odchodu svírá hrdlo, ale nemohl najít žádný vhodný způsob, jak to vyjádřit. "Já - ty -"

"Mám pro tebe poslední úkol, a není to úkol snadný. To, jak si s ním poradíš, může mít na celou záležitost vliv.

Doporučím tě na okamžité povýšení na žokeje, ale rozhodne to Občan. Doufám, že mě nezklameš."

"Nezklamu," řekl Stile. "Jenom jsem chtěl říct -"

Předák už mu však podával ruku. "Děkuju," řekl Stile prostě. Potřásl si rukama a předák rychle odešel.

Měl za úkol přivést Janka z jiného dómu. Kůň lety zjankovatěl ještě víc a nedal už se převážet vozem; zvuk vibrací, jakkoliv byl ztlumený, ho vždycky poplašil. Občan ho tímhle způsobem přepravovat odmítl. Janek vyhrál slušné množství závodů a Občan chtěl, aby se vrátil na statek do chovu. Proto musel Janek přijít po svých. To mohlo být složité, protože pro koně neexistovaly žádné cesty a vnější povrch planety byl drsný.

Stile si to pečlivě naplánoval. Objednal si mapy kraje a neúnavně je studoval. Pak si objednal povrchový oblek s dýchacím přístrojem. A gyroskopický monocykl, vysílačku a informační hodinky. Nehodlal se na nehostinném protonském povrchu ztratit, ani nechtěl nikde uvíznout.

Povrch byl, jakmile se octl venku, překvapivě rozeklaný. Na severu a jihu se táhly horské hrbeny; ty na severu měly bílé čepičky z toho mála vody, které se na planetě volně vyskytovalo jako sněh. Byl tu zatáčející kanál dávno mrtvé řeky a oblast hlubokých trhlin, jako by tu v půli pohybu zmrzlo zemětřesení. Pozorně řídil svůj monocykl; vyrovnával tělem rovnováhu, když se kolo příliš rozhoupalo. Při nesprávném zacházení se tyhle stroje člověka velice rychle zbavily, protože reagovaly na použitou sílu v pravém úhlu. Lokalizoval místa, která mohla pro nervózního koně představovat nejnebezpečnější pasti, a naplánoval si dráhu, která se jim zdaleka vyhnula. Janek bude i tak dost rozrušený, když bude mít navlečenou koňskou dýchací masku s krytem na oči a uši - jakákoliv další zátěž by mohla mít katastrofální následky. A proto ho měl samozřejmě doprovázet Stile; nikdo jiný by to nedokázal provést bezpečně. Stile si dal načas. Pravidelně podával hlášení a zakresloval do mapy svou cestu. Byl to opravdu hlavolam; měl najít tu nejpřímější trasu a vyhnout se přitom všem nástrahám. Musel myslet jako kůň, protože Janek se mohl spláshit při pohledu na obyčejný pruh barevného písku a bezstarostně vběhnout do slepého kaňonu.

Teprve v okamžiku, kdy si byl absolutně jistý, že našel tu nejlepší cestu, ohlásil se Stile v dómu, kde byl Janek ustájen. Byl teď přesvědčený, že se mu podaří přivést koně v pořádku domů. Nebylo to jen proto, že mu tento úspěch mohl dopomoci k povýšení. Měl Janka rád. Kůň byl svým způsobem zodpovědný za Stileovo poslední povýšení. Když přijel do dómu, zjistil, že dostal telegram. Přišel z jiné planety: od chvíle, kdy se odstěhovali jeho rodiče, byl první.

STILE-JSEM PROVDANA-POJMENOVALA JSEM PO TOBE SYNA. DOUFAM ZE SI NASEL SVOU CESTU-TUNE.

Kvůli ní byl rád, třebaže ho její ztráta zabořila s náhlou ostroší. Tři měsíce společného života, tři roky odloučení; nemohl tvrdit, že jeho život skončil. Přesto ještě nenašel dívku, kterou by měl rád jako ji, a obával se, že se mu to nepodaří nikdy. Zjistil, že si pobrukuje nějaký nápěv, což se mu stávalo v prvních bolestných měsících jeho ztráty a proměnilo se to v jakýsi nervový tik, kterého se vlastně ani nesnažil zbavit. Hudba mu ji bude vždycky připomínat a on se jí bude vždycky na památku těch tří nádherných měsíců věnovat.

Tak ona po něm pojmenovala syna! Nebyl samozřejmě počat jím - nikdo na Protonu nepočal dítě nechtě. Chtěla mu tak prostě povědět, kolik pro ni jejich krátký vztah znamenal. Určitě měla mnoho jiných milenců; jejich jména si pro tuhle příležitost nevybrala. Řekla mu, že mu lhala, ale vlastně se mu díky ní dostalo zkušenosti, kterou by za nic nevyměnil. Stručnost neznamená nedůslednost; ne, to nikdy!

"Díky, Tune," zamumlal.

KAPITOLA DESÁTÁ

MAGIE

tile se náhle probudil; v jeho mozku došlo k důležitému spojení. "Geografie!" vykřikl. "Tenhle svět je Proton!"

Neysa, v tom okamžiku ve své dívčí podobě, ho ošetřovala. V jakémsi druhu komplementárního poznání si uvědomil, že je stejně velká jako Tune; nebylo divu, že ji tak samozřejmě přijal za svou milenkou, třebaže si byl vědom, čím je. Nebyla skutečnou ženou a nikdy nebude, ale i s tím, čím byla, stála za hřích.

Tázavě se na něj podívala, vědoma si jeho upřeného pohledu. Její vzhled a osobnost neměly samozřejmě s Tune nic společného; Neysa neměla vlasy světlého odstínu a nebyla v ní ta veselá inteligence. Byla tmavá a tichá a nikdy nelhala.

"Vzpomínal jsem," vysvětlil jí. "Začalo to mými hodinami šermu, protože jsi mě učila, jak užívat rapír, když -" Odmlčel se, pokoušeje se dát si to všechno dohromady. "Co se to se mnou stalo?"

Neochotně promluvila. "Nemoc."

"Nemoc? Chceš říct, že jsem onemocněl? Ale na Protonu žádné nemoci nejsou -" Zase na to zapomněl. "Ale tohle vlastně není Proton. Je to jiná říše s toutéž geografii. Ty purpurové hory na jihu - tak by to mohlo vypadat na Protonu, kdyby na něm byla normální atmosféra. Něco jako planetární dvojník, kde působí magie. Možná tu atmosféru vytvořila magie - a tíží taky. V úplném planetárním prostředí s úplným životním prostředím jsou mouchy, špína a nemoci. A já nemám žádnou přirozenou imunitu, jen standardní očkování, ve kterém se vůbec nepočítalo s komplexními nároky, s nimiž jsem se setkal tady. Mikroorganismy, které jsou v potravě a ve vodě, jsou přirozené pro ty, kdo tu jsou doma, mně jsou ale cizí. Ve vzduchu jsou pyly. Alergeny. A tak dál, a tak dál. Inkubační doba trvala dva dny, pak mě bacily přemohly. Zčistajasna mě celého zamořily. Díky, žeš mi to tak pěkně vysvětlila, Neyso."

Vděčně se usmála.

"Ale jak jsi mě dokázala vyléčit? Byl bych měl umřít, nebo aspoň jsem měl být nemocný déle. Byl jsem v bezvědomí jen několik hodin, ne? Teď je mi dobře, nejsem ani unavený."

Musela promluvit znovu. "Klip přinesl amulet." Napřáhla k němu ruku a dotkla se figurky visící na náhrdelníku, který mu navlékli na krk.

Stile jej pozvedl v ruce. "Léčivý amulet? To je tedy chytré! Onemocním zase, když si ho sundám?"

Zavrtěla hlavou, že ne.

"Chceš říct, že tyhle věci vyzáří své kouzlo do hrudi uživatele, a pak už nepůsobí? Ale některé by měly mít trvalé účinky, jako ten amulet, který simuloval oblečení, ten, co mi ho dali na začátku - oh." Spěšně si řetěz stáhl. "Tamten se mě pokusil zabít. Jestli má tenhle na svědomí stejná parta -"

Pokřčila rameny.

"Nebude ti vadit, když se ho teď zbavím?" zeptal se. "Mohli bychom ho zahrabat a místo označit, abychom ho později našli, kdybychom potřebovali. Ale radši bych ho neměl u sebe. Kdybych nějak vyvolal jeho druhotnou funkci - jeden amulet mě napadl, než jsem tě potkal, Neyso. Když jsem ho vyzýval já. Tentokrát jsi ho vyzývala ty, proto možná působil normálně. Mám strach, že se mě amulety pokoušejí zavraždit, když mě poznají. Proto jsem potřeboval čtyřnohého společníka - abych ujel svému anonymnímu nepříteli."

Neysa zvedla hlavu; chovala se jako poděšený kuň. "Ne, ne, nepřivedla jsi ho sem," uklidňoval ji Stile. "Démona jsi neprobudila." Vzal ji za ruce a usmál se. "Byla to lepší volba, než jsem mohl tušit, když jsem si tě vybral. Udělalas to správně, Neyso. Myslím, žeš mi zachránila život."

Nechala se přitáhnout blíž. Následovalo, co následovat muselo. Nezapomněl na Sheen, tohle byl však jiný svět.

Zahrabali amulet a pustili se dál. Bylo ráno. Jeho nemoc trvala jen jednu noc - náhodou se kryla s normálním spánkem, a tajemství zdvojení, které odkryl, za to skoro stálo. Vysvětlovalo to pocit povědomosti, který v něm neustále hlodal; před deseti lety viděl povrch tohoto světa v jeho mrtvé podobě.

Jak ale bylo možné vysvětlit ten rozdíl? Mohl přijmout koncept alternativních světů nebo alternativních rámců týchž světů. Ale dýchatelná atmosféra, úplné živé životní prostředí a magie na jednom světě a dómy, věda a pustina na druhém - taková rozdílnost byla pochopitelná jen těžko. Byl by očekával, že si budou paralelní rámce velice podobné. I tak to pomohlo jeho orientačnímu smyslu. Teď bylo jasné, proč lidé přecházeli jen na jistých místech. Nešlo o přenos hmoty, procházeli oponou v přesně zeměpisně určených bodech, aby se vynořili v domech - a ještě v zastrčených koutech. Projít někde jinde - kdyby se o to chtěl pokusit, musel by se na to vybavit dýchacím přístrojem.

"Viš Neyso," řekl jí za jízdy. "Je toho mnoho, co o tomhle světě nevím, a můj život je tu v nebezpečí, ale myslím, že se mi vlastně líbí víc, než ten můj. Tady venku, a s tebou - jsem šťastný. Myslím, že bych takhle mohl jezdit navždycky."

Zavrtěl hlavou. "Ale předpokládám, že bych toho měl nakonec dost, za jedno dvě století. Člověk musí být realistický."

Neysa si melodicky odfrkla a přešla do dvoudobého trysku. Přední kopyta dopadala naprosto současně, podobně tomu bylo i se zadními. Pořádně to s ním házelo.

"Ty si myslíš, že mě dokážeš shodit, co?" řekl Stile laškovně. Vytáhl svou harmoniku - jednou z výhod oblečení byly, jak zjistil, kapsy - a zahrál řízný pochodový nápěv. Tune ho zasvětila do krásy hudby a jeho rostoucí talent mu už mnohokrát pomohl při Hře. Záblesk vzpomínek v něm osvěžil vědomí toho, že i kdyby byla hudba v praktickém smyslu bezcenná, byl by u ní vydržel. Bavilo ho to.

Znovu však pocítili čísi přítomnost. Znovu zastavili. "Děje se tu něco zvláštního," řekl Stile. "Klip říkal, abych si nedělal starosti, že jednorozci jsou vůči většině kouzel imunní - ale tohle je záhada. Nemám rád tajemství, která by mohla ohrozit mé zdraví."

Neysa zatroubila na souhlas.

"Vypadá to, že k tomu dochází, když hrajeme," pokračoval. "Hudba mi ještě nikdy neublížila, ale radši bych měl jistotu. Možná se sem někdo snaží přikrást, když hrajeme, a doufá, že si ho nevšimneme. Nějak se mi nezdá, že by to souviselo s amulety; je to jemnější. Zkusíme to ještě jednou. Jestli to ucítíme znovu, přestanu hrát a pokusím se vypátrat, o co jde. Ty hraj dál, jako bys se nic nedělo. Musíme to překvapit."

Opět se pustili do hraní - a pocit, že je někdo přítomen, se okamžitě vrátil. Stile si ponechal harmoniku u úst, přestal však hrát; místo toho se rozhlížel. Neysa zatím za doprovodu svého rohu tančila dál. Jakmile se však Stile začal rozhlížel, okamžitě to zmizelo.

Stile zkusil zase hrát. Tiše, aby ho posluchač neslyšel, se přidal k Neysinu tématu. Vrátilo se to. Neysa přestala hrát a Stile pokračoval - a pocit zesílil, jako by předtím její tóny tu tajemnou bytost omezovaly. Stile rychle přestal - a pocit se vytratil.

"Je to napojené na mě!" zvolal. "Jen když hraju já -"

Neysa souhlasila. Ať už to bylo cokoliv, zajímalo se to o Stila - a přibližovalo se to jen tehdy, když hrál on. Slyšelo ho to bez ohledu na zvuky, které zněly současně.

Stile pocítil tajemné zamrazení. "Pojďme odsud," řekl.

Jednorozec vyrazil. Nepokoušela se teď o žádné taneční kreace, přešla rovnou do závodního trysku. Hnali se pláni rychlostí, které by nedosáhl žádný kůň, proplétali se kolem trsů jasně zelené trávy a skákali přes úzké potůčky. Viděl, jak se po obou stranách sunou dozadu jednotlivé hory. Opravdu kilometry přímo polykali.

Konečně Neysa zpomalila, protože začínala vydechovat plameny. Stile vytáhl harmoniku a znovu zahrál - a v zápětí to bylo u nich.

Okamžitě toho nechal. "Neujedeme tomu, Neyso, to je zřejmé. Když o tom teď ale víme, možná bychom s tím mohli něco udělat. Proč to však pořád ještě přichází, jenom když hraju? Musí mu být jasné, že o něm víme, a že se mu pokoušíme uniknout; už se nemusí skrývat."

Neysa pokrčila plecemi; zajímavý trik - zvlášť dokud ještě seděl v sedle.

"Nejdřív amulet, teď zas tohle. Mohlo by to mít něco společného? Mohla by ta harmonika být -" Polekaně se zarazil.

"Další amulet?"

Po chvíli ho něco napadlo. "Neyso -- myslíš, že bys na tenhle nástroj dokázala zahrát? Ústy, chci říct polidsku. Jestli přivolává nepřitele moje harmonika, nemělo by záležet na tom, kdo na ni hraje. Aspoň myslím."

Neysa zastavila a nechala ho sesednout a odepnout sedlo. Pak postupně přešla do své lidské podoby. Ještě ji neviděl, že by se proměňovala za denního světla, a vůbec ho nenapadlo, že to udělá. Myslel si, že na harmoniku bude hrát ve své čtyřnohé podobě, tohle však bylo samozřejmě daleko jednodušší.

Vzala nástroj a zahrála. Moc to neuměla, protože pro ni taková hra byla cizí; výsledek tedy zněl dost chaoticky. Žádný pocit přítomnosti. Pak vzal harmoniku Stile a zahrál stejně chaoticky jako ona - a bylo to tu zase.

"Není to nástrojem - je to ve mně," řekl. "Jen když na ni hraju já." Zahloubal se. "Působíme společně, nebo je to s tou harmonikou jen náhoda?"

Pokusil se zaintonovat nápěv - a cítil to zase, třebaže ne tak silně jako předtím.

"Takže je to jasné: jsem to já. Když hraju na harmoniku, je to lepší muzika a má silnější účinky, to je všechno. V nástroji žádní duchové nejsou." Usmál se. "To jsem rád. Ta harmonika se mi líbí. Bylo by mi hrozně líto, kdybych ji musel zahrabat." Bylo by mu hrozně líto, kdyby měl znehodnotit jakoukoliv harmoniku; měl slabost pro všechny klávesové harmoniky a všechny její příbuzné. Z těch, na které dosud hrál, byl však tenhle nástroj nejdokonalejší.

Neysa zase přešla do své přirozené podoby. Stile jí připevnil sedlo. "Nemyslím, že bychom si mohli dovolit tuhle záležitost přejít," řekl.

Jednorozec zastříhal jedním uchem na souhlas.

"Zajedme na nějakou pěknou pastvinu, a já to vyvolám. Chci vidět, co se stane. Stejně nerad uhýbám před nebezpečím. Radši to vytáhnu na světlo a vypořádám se s tím - ať tak nebo onak. Jestli je to nepřítel, tak se s ním chci utkat za denního světla a s mečem v ruce, aby se k nám pak nemohl připlížit v noci."

Neysa znovu důrazně přikývla.

Jeli z kopce, dokud se neobjevila pěkná tráva. Neysa se začala pást, ale nevzdalovala se daleko a pořád Stila po očku sledovala. Měla starosti. Díky Bohu - už to bylo dávno, co si o něj někdo dělal starosti. Kromě Sheen - a u ní to byla otázka naprogramování.

Stile začal hrát. Okamžitě to bylo u nich. Pokusil se zhlédnout to, bylo to však neviditelné a nehmotné. Tentokrát hrát nepěstal. Tráva jako by se vlnila; nakláněla k němu a zase se vracela zpátky, jako by ji ohýbal vítr - žádný vítr však nebyl. Vzduch jako by jiskřil. Objevila se lehká mlha; vířila v sotva rozeznatelných barevných vlnách. Stile cítil, že se mu po těle ježí chlupy, jako by je měl nabitě elektřinou. Nejdřív si myslel, že je to jeho vlastní nervozitou, protože nevěděl, jakou věc nebo sílu vyvolal, viděl však, že se podobně zvedá i Neysina hříva. Vzniklo tu napětí, jehož ohniskem byl on - nic se však nedělo. Napětí prostě bylo.

Stile přestal hrát, protože ho to už unavovalo - a úkaz zase zanikl. "Někdy se elektrické jiskření ve hřmění a blýskání promění," přemítal. "Ale -"

Jeho slova uťal poryv deště, který do něj udeřil. Nedaleko se zablesklo. Náhlé světlo ho napůl oslepilo a vítr se do něj opřel takovou silou, až zavrával. Byl mokrá, jako by se vykoupal v rozbouraném moři; cítil pronikavý chlad proudů divoké vody. Zhlédl mlžný vír, který mu připomněl vznikající tornádo. Blesky přicházely jeden za druhým.

Neysa se přihnala k němu, aby ho chránila před rozbouranými živly vlastním tělem a svou antimagií. Obojí pomohlo; Stile jí popadl kolem krku a zabořil obličej do její promočené hřívy. Prudký vítr tu měl menší razanci. Měla větší stabilitu a déšť na ni dopadal s menší prudkostí. Posadili se na zem a to bylo ještě bezpečnější. "Teď tě objímám ve tvé přirozené podobě," řekl jí se smíchem; pochyboval však, že ho v tom větru slyšela.

Co se vlastně stalo? Ještě před chvílí nebylo takovém počasí ani vidu ani slechu. Stile věděl, že bouře mohou vzniknout náhle - účastnil se kursu meteorologie primitivních světů a často chodil do povětrnostního domu na demonstrace - ale tohle přišlo skutečně zřetelně. Hrál na harmoniku, aby se pokusil vyvolat tu děsivou sílu, která na něj číhala, ať už to bylo cokoli, a nějak ji udržel v patřičných mezích; pak účinky, jen tak, aby řeč nestála, přirovnal k - "To jsem udělal já!" vykřikl. "To já vyvolal tu bouři!" Jako ten amulet - bouře jen čekala na jeho příkaz, a on ho ve vši nevinosti vydal.

"Bouře, ustaň!"

Málem je oba z jejich improvizovaného hnízda smetl další prudký poryv větru. Bouře mu, jak se zdálo, nevěnovala pozornost.

Přesto byla tato moc nějakým způsobem vyladěná na něj. On bouři vyvolal; copak ji nebyl schopný utišit? Předtím vyvolal démona z amuletu; to bylo zjevně jednosměrné. Ale bouře? Copak bylo nemožné zavřít tohoto džina zpět do láhve?

V tomhle zmatku, mokru, blýskání a randálu se mohl soustředit jen těžko. Přesto se pokusil. Co konkrétně udělal, aby

tohle přivolal? Hrál na harmoniku a duch bouře visel nad ním, aniž by se nějak projevil. Pak řekl, "Někdy se elektrické jiskření ve hřmění a blýskání promění." Náhodný rým, žádný význam to nemělo.

Rým? Na něco si vzpomněl. Když se tak šťastně objevila harmonika - co to vlastně řekl? Nebylo to náhodou - ano. "Ty na harmoniku hraješ, chtěl bych tady mítí totéž." Něco takového. Žertovný veršík. Dvakrát promluvil v rýmech a dvakrát dostal odpověď. Byla tu samozřejmě ještě jiná magie, jako třeba útočící démon z amuletu. V tom žádné rýmy nebyly. Ale s tím si bude dělat starosti později, to by mohl být jiný druh magie. Teď se pokusí utišit tu bouři. Dost - co se rýmuje s dost? Kost, host, post. Hned to vyzkouší; nemůže se stát nic horšího, než že se to nepovede.

"Bouře, už dost, jsi nevitáný host!" zvolal.

Bouře se uklidnila, ale neztichla úplně. Byl na správné cestě, ještě ale nebyl u cíle. Dostal se tak asi do poloviny. Co ještě v těch ostatních případech udělal?

Neysa zatroubila. Bouře polevila, chtěla si tedy raději stoupnout. Na všech čtyřech se cítila nejistěji.

To bylo ono! On taky troubil na roh - svým způsobem. Na harmoniku. Produkoval nějakou hudbu; buď hrál, nebo zpíval.

Stile vytáhl svou mokrou harmoniku a zahrál provlhlou melodii. Pak přestal a zazpíval na improvizovanou melodii:

"Bouře, už dost, jsi nevitáný host!"

Tentokrát se bouře ztišila podstatně. Přestalo se blýskat a liják ustoupil drobnému dešti. Pořád ale nezmizela úplně.

"Neyso, myslím, že jsem na něco přišel," řekl. "Ještě jsem to ale nepochopil úplně. Myslím, že dokážu čarovat, jen kdybych si ujasnil pravidla."

Jednorozec mu věnoval dlouhý pohled, jehož smysl mu nebyl zcela zřejmý. Neysa očividně vývoji události nedůvěřovala, ale nic neříkala. Žasl nad tím tedy sám: jak může on, dítě moderní a civilizované galaxie, vážně uvažovat o tom, že se pustí do kouzlení?

Ale po tom, co na tomto světě zažil, jak by mohl v magii nevěřit?

Znovu se vydali na cestu; vlekli se deštěm. Po hodině se dostali ven a zahrálo je sluníčko. Nehráli. Stile věděl, že se něco naučil, ale věděl taky, že se toho nenaučil dost. Zatím.

Teď se pustili do vážné pastvy a jídla - až na to, že on nic k jídlu neměl. Neysa byla ochotná pokračovat, dokud nedojdou k ovocnému stromu, ale on v tomto okamžiku považoval její žaludek za důležitější. Většinu práce vykonávala ona.

Jestli byl opravdu schopný čarovat, možná by si mohl vykouzlit nějaké jídlo. Kdyby si vymyslel rým a zazpíval ho - proč ne? Co se rýmuje na jídlo?

Stile byl vlastně tak trochu básník; byla to další z mnoha stránek herního mistrovství. Na to, aby někdo obsadil, a taky si udržel některý z vyšších stupňů žebříčku dospělých, musel mít skutečně nesmírně komplexní trénink. Stile byl patrně zběhlejší ve více typech závodů a soutěží, než kdokoliv, kdo se o Hru nezajímal. V poezii však dával před rýmy a metrikou přednost smyslu, takže na toto konkrétní cvičení moc dobře připravený nebyl.

Základy veršování ale znal a s trochou praxe by se do toho měl zase dostat. Trochejská stopa: TA-dá, TA-dá.

Pentametry: pět stop na řádku. Chtěl bych mítí trochu jídla - trochejský tetrametr, čtyři doby. Kdyby jednorozci při běhu mluvili, měli by dokonalou metriku, protože jejich kopyta by odměřovala rytmus kadence.

"Chtěl bych mítí trochu jídla, obešel bych se bez mýdla," zaintonoval. Improvizace při zpěvu mu nešla tak dobře jako při hře na harmoniku.

Před ním se objevila droboučká kostička. Spadla na zem a on ji musel hledat v trávě. Našel ji a zvedl. Měřila zhruba centimetr a vpředu bylo drobným písmem napsáno slovo JÍDLO. Stile se toho dotkl jazykem. Multisýr. Snědl ho. Byl dobrý, jako jídlo však měl spíš symbolický význam.

Stěžovat si ale nemohl, řekl přece jasně "trochu". A přesně tolik taky dostal.

Začínal tomu rozumět. Hudba aktivovala magii; to byla ta síla, která tkvěla ve vzduchu. Slova ji definovala. Rým označil moment uskutečnění. Tento systém mohl fungovat - Stile ale musel dávat pozor, aby byly jeho definice přesné. Co kdyby si vyčaroval meč - a ten ho probodl? Nebo horu jídla, která by ho pohřbila? Magie, jako kterýkoliv jiný nástroj, se musela užívat řádně.

"Chtěl bych mítí litr jídla, obešel bych se bez mýdla."

Nic se nestalo. Zřejmě mu pořád ještě něco unikalo.

Neysa zvedla hlavu a zastříhala ušima. Měla jemnější sluch než Stile. Otočila hlavu. Stile pohlédl směrem, kterým ukazoval její roh - a uviděl, že se k nim blíží jakési tvary.

Že by vyvolal tohle? O tom pochyboval; jako jídlo to moc nevypadalo a už vůbec to nebylo množství, které označil. Tenhle vývoj musí být náhodný.

Brzy viděl tvary zřetelněji. Čtyři netvoři. Nejasně se podobali opicím, měli obrovská dlouhá předloktí, zavalité chlupaté nohy a velké zubaté rohaté hlavy se žhoucím očima. Další druh démona - jako ten, co s ním bojoval, jako démoni z puklin a sněžné přízraky. Zdálo se, že všichni patří k druhům jediné třídy, třídy, která nebyla součástí konvenční taxonomie. Ani jednorozci ovšem nebyli její součástí.

Neysa zafrkala. Přiklusala ke Stilovi a postavila se mu po boku. Věděla, že je čekají nepřijemnosti.

"Ty musel poslat můj nepřítel," řekl Stile. "Když jsi použila ten amulet, abys mě vyléčila, vzbudilo to pozornost pána amuletů, který ke mně, jak se zdá, nechová velkou náklonnost - proč, to zatím nevím. Poslal na mě svoji gorilí čet - ale my už u amuletu nebyli, tak nás museli vystopovat. Vsadím se, že ta bouře jim taky zamotala hlavy."

Neysa vydala melodický smích -- znělo to docela hezky. Myšlenka, že gorily pomlátí bouře, se jí líbila. Její pozornost však patřila netvorům; uši měla sklopené. Když uši natahovala dopředu, vypadala roztomile, když je však připlácla k hlavě, nabyl její vzhled výhružnosti.

"Myslím, že proti sobě musím mít adepta," pokračoval Stile. "Je jasné, že to není žádný obyčejný sedlák. Když teď ale

vím, že nějaké ty čáry zvládnou sám, hned si víc věřím. Co myslíš, měli bychom těm netvorům utéct a bát se, kdy nás zase dohoní - třeba až budeme spát - nebo se jim postavíme tady?"

Tahle otázka v sobě skrývala notný kus ironie a Neysa na ni odpověděla podle očekávání. Rychle mrskla ohonem ze strany na stranu a udeřila přední nohou; rohem nepřestávala mříž na gorily.

"Čteš mi myšlenky," řekl Stile. "Jsem prostě hrozně nerad, když za sebou táhnu nepřítele. Uvidíme, jestli dokážu vymyslet nějaké hezké kouzlo, které by s nimi dokázalo skoncovat. To by mělo být bezpečnější než radosti fyzického útoku. Podle mě vypadají dost hnusně."

Hnusní tedy byli. Mluvil napůl žertem, k bojovým schopnostem démonů však choval zdravou úctu. Podobali se protorským androidům: byli hloupí, ale téměř nezničitelní. Přesto magii, již dovedl provozovat, nedůvěřoval. Jako všechny dary, které zčistajasna spadnou zhůry, ji potřeboval nejdřív očichat, než ji přijme za svou. V této chvíli však musel použít co bylo po ruce, a doufat, že to vyjde.

Gorily se blížily a on se soustředil na veršování. Ve stresu, v jakém se nacházel, nedokázal vymyslet nic dokonalého, ale pokud byl smysl jasný a bezpečný, tak to stačilo. Muselo to stačit.

První netvor se zastavil ve vzduchu před nimi. "Netvore, ztrať se a nevracej se," zazpíval Stile a ukázal prstem.

Netvor se proměnil v obláček dýmu a zmizel. Zůstala po něm jen nepěkně páchnoucí mlha.

Až potud to šlo. Už se do toho dostával. Stile ukázal na druhého netvora. "Netvore, ztrať se a nevracej se!" zazpíval úplně stejně jako poprvé. Proč měnit kouzlo, které funguje?

Netvor zaváhal - asi jako kdyby ho vyrušilo komáří štípnutí - a vrhl se dopředu.

Neysa se vedle Stila ohnala a zachytila démona rohem. Jediným pohybem jím mrštila vzhůru a dozadu. Příšera ze sebe vydala hlasité smrtelné zavýtí, spíš vzteku než bolesti, a jako beztvářá hromada přistála na zemi.

Proč kouzlo poprvé působilo, a podruhé ne? Udělal to přece úplně stejně jako poprvé - a málem ho to stálo hlavu.

Ach ne! Bylo možné, že se kouzlo nedá opakovat? Že působí jen jednou? Teď si vzpomněl na něco, co řekl ten muž, kterého potkal, ten, který mu věnoval amulet s démonem. Řekl, že pokaždé, když chce projít oponou, musí vymyslet nové kouzlo. Kéž by býval pozornější!

Třetí a čtvrtá gorila předstoupily společně.

Na vymýšlení nového kouzla teď neměl čas! Stile tasil rapír. "Postarám se o toho napravo; ty si vem toho nalevo," řekl Neysa.

Tihle netvoři, kteří byli svědky toho, co potkalo jejich předchůdce, se chovali trochu opatrněji. Když je někdo ošklivý, neznamená to ještě, že je hloupý, a tohle vlastně nebyli androidi.

Zřejmě se dokázali poučit ze zkušeností. Zastavili se přesně mimo dosah rohu i meče. Zdálo se, že z nich dvou považují Neysu za účtyhodnějšího protivníka, třebaže Stile si byl jistý, že jdou po něm. Nejdřív si museli poradit s ní; pak jim bude vydán na jejich pochybnou milost. Aspoň to si nejspíš mysleli.

Zatímco se jedna gorila snažila, ustupujíc přitom před jejím rohem, odvést Neysinu pozornost, druhá se k ní pokoušela přiblížit ze strany. Tohoto démona Stile napadl; probodl ho svým rapírem. Přál si, aby s sebou měl meč s širokým ostřím; pak by tyhle stvůry rozsekal na kusy. Nebyl si jistý, jestli bude mít pouhé bodnutí nějaký efekt.

Mýlil se. Píchl netvora do boku; ten zařval a hbitě se otočil, sápe se po něm svými obrovskými kýtovitými rukama.

Stile ho píchl znovu, tentokrát do jeho masitého ramene. Smrtelná rána to nebyla, zřejmě ale bolela. Tihle démoni aspoň vnímali bolest; Stile se napůl bál, že by nemuseli. Bylo to však v podstatě zdržování. Potřeboval se dostat k životně důležitým oblastem, než se netvor -

Gorilí ruka projela s neuvěřitelnou rychlostí vzduchem a vyrazila mu zbraň z ruky. Její oči žhnuly. Potěšeně se na něj vrhla.

Stile se stočil do ramenního chvatu, popadl netvora za útočící paži a trhl. Pomocí této techniky dokázali i ti nejmenší poslat ty největší obry do vzduchu. Ale tohle nebyl člověk. Netvor byl tak velký a paže měl tak dlouhé, že Stile skončil s chlupatou paží klinkající přes jeho rameno. Netvoři chodidla se od země nevzdálila ani o centimetr.

Gorila teď paži zvedla a Stile se octl ve vzduchu. Cítil na krku její horký dech; chystala se uhrznout mu hlavu!

"Krev by tu tekla, zmizte do pekla!" vykřikl Stile v náhodné inspiraci.

Padl k zemi. Netvor byl pryč.

Stile se potěšeně rozhlédl. Jeho improvizované kouzlo působilo! Zdálo se, že tento svět má peklo, mohl do něj tedy poslat -

Ztuhl. Druhá gorila byla taky pryč. A s ní i Neysa.

Ach ne!

Protikouzlo! A rychle! Cokoliv! Co se rýmuje na kouzlo?

"Jen mi to uklouzlo, zrušte to kouzlo!" zaintonoval.

Oba netvoři i s Neysou se zase objevili. Všichni tři byli ožehnutí a pokrytí sazemi.

"Netvoři, ztraťte se, Neyso, utěš se!" zazpíval Stile. Gorily se ztratily.

Neysa se na něj vyčítavě podívala. Otrásla se, až z ní začaly odletovat saze. Měla na těle čmouhy od síry, hříva vypadala, jako by ji nakadeřili horkými železkami, a ohon měla jen poloviční. Její tělo pokrývala jednoduše slupka ohořelých chlupů. Všude kolem očí jí bylo vidět bělma - jistá známka toho, že je kuň vyděšený.

"Promiň, Neyso," řekl Stile kající. "Vůbec jsem nepřemýšlel! Nechtěl jsem do pekla poslat tebe!" Uvědomil si však, že to k ničemu není. Byla popálená a měla bolesti. Musel udělat víc, než se jen omluvit.

Dovedl kouzlit - pokud pokaždé použil jiný verš. Dokázal by ji vyléčit?

"Neyso, srdce mě bolí, ať se ti rány zhojí!"

Spáleniny mu zmizely před očima. Hříva jí odrostla a ocas se prodloužil, zčernal a narovnal. Srst se jí zase začala blyštět, kopytům se vrátil původní perlový lesk. Během několika vteřin nebylo po ranách ani stopy.

Měla jeho moc nějaké hranice?

Jednorozec však nevypadal šťastně. Fyzicky teď byla v pořádku, ale zkušenost, kterou měla za sebou, byla skutečně zneklidňující. Návštěva pekla! Jak by jí od té hrůzy mohl pomoci? Dokázal by složit kouzlo, které by ji zbavilo vzpomínek? Zahrával by si však s její myslí; kdyby se v definici vyskytla jediná další chyba - ne, do něčeho takového se neodvažoval pouštět.

Neysa na něj podobně jako předtím upírala zvláštní pohled. Stile se obával, že ví proč.

"Neyso, kolik lidí na tomto světě dokáže provozovat magii tohoto druhu?" zeptal se jí. "Vím, že jich většina svede drobná kouzla, jako procházet oponou, zrovna jako dokáže většina lidí zahrát neohrabané melodie na harmoniku. Ale kolik jich to umí dobře? Na profesionální úrovni? Hodně?"

Její zatroubení znělo nesouhlasně.

"Přesně to jsem si myslel. Spousta lidí má nevýrazný talent, ale jen málo jich má výrazný talent v nějaké speciální oblasti. Tyhle věci se dají vyjádřit křivkou podobnou hyperbole, a ani by mě nepřekvapilo, kdyby byl talent pro magii podobně omezený. Takže mé úrovně jich moc nedosáhne?"

Opět se ozvalo nesouhlasné zatroubení.

"Jen málo?"

Tentokrát byl její nesouhlas slabší.

"Jen velice málo?"

Konečně souhlas.

Stile přikývl. "Kolik jich dokáže uplatnit magii proti jednorozci - jednorozci jsou přece proti magii víceméně imunní?"

Neysa se na něj podívala a její neklid vzrostl. Nozdry se jí chvěly, uši měla sklopené. To pro něj nevypadalo dobře.

"Jenom adeпти?" zeptal se Stile?

Zatroubila na souhlas a začala před ním ustupovat. Znovu se jí v očích objevila bělma.

"Ale Neyso, jestli takový talent skutečně mám, vůbec mě to nezměnilo!" vykřikl. "Nemusíš se mě bát! Já tě přece do pekla poslat nechtěl! Prostě jsem nedokázal odhadnout vlastní schopnosti!"

Důrazně zafrkala na souhlas a ustoupila o další krok.

"Nechci, aby ses mi odcizila, Neyso. Jsi jediný přítel, kterého na tomto světě mám. Potřebuji tvou pomoc."

Udělal krok k ní, ale ona se proti němu vzepřela na všech čtyřech. Bála se ho teď a nedůvěřovala mu - jako by se proměnil v démona a odložil svůj původní převlek.

"Neyso, tolik bych si přál, abys neměla tyhle pocity! Magie pro mě není ani z poloviny tak důležitá jako tvoje úcta.

Přidala ses ke mně, když mě mohla zabít. Tolik jsme jeden pro druhého v posledních třech dnech znamenali!"

Neysa ze sebe vydala tichý zvuk; zlobila se, že se jí pokouší přesvědčit tímhle způsobem. Poslal ji do pekla; ukázal jí, jak ponižující a nebezpečná pro ni může být jeho moc. Přesto ji to dojalo - nechtěla ho opustit.

"Nikdy jsem kouzelníkem být nechtěl," řekl Stile. "Myslel jsem si, že magie přichází zvenčí. Musel jsem se dozvědět pravdu. Možná je pravda horší než to, čeho jsem se bál."

Neysa zafrkala na souhlas. Opravdu byla proti tomuto druhu magie nesmírně zaujatá.

"Pomohlo by, kdybych přísahal, že už se o žádná kouzla pokoušet nebudu? Že se budu chovat, jako kdyby ve mně taková moc neexistovala? Držím slovo, Neyso, byl bych takový, jak jsi mě znávala."

Uvážila to. Její uši se nakláněly vpřed a vzad, podle toho, jak její koňskou myslí procházely různé myšlenky. Konečně téměř nepostřehnutelně přikývla.

"Přisáhám," řekl Stile, "že bez tvého dovolení nebudu provádět žádná kouzla."

Vzduch kolem něj jako by se jemně zbarvil; pak se barva vytratila. Tráva se začala vlnit v odstředivých kruzích, které se rychle vzdalovaly, až se ztratily z dohledu. Neysino tělo jako by v okamžiku, kdy po ní kruhy přešly, změnilo barvu. Pak zase vše utichlo.

Neysa k němu přistoupila. Stile ji chytil kolem krku a objal. Obejmout čtvernožce nebylo tak docela jednoduché, vyžadovalo to zvláštní umění, ale za to úsilí to stálo. "Ach, Neyso! Co je důležitější než přátelství?"

Nebyla ve své čtyřnohé podobě zrovna okázalá, ale způsob, jakým zastříhala jedním uchem a strčila do něho svým nosem, mu stačil.

Neysa se vrátila k pastvě. Stile měl pořád ještě hlad. Neměl tu žádné vhodné jídlo, a protože odpřisáhl, že nebude čarovat, nemohl si ani nic k jídlu vykouzlit. Cítil vlastně, jak si uvědomil, úlevu, že se magie zbavil - ale co měl říci svému prázdnému žaludku?

Pak spatřil netvora, kterého zabila Neysa. Byly ty stvůry k jídlu? Zdálo se, že se mu naskýtá vhodná příležitost, aby to zjistil. Vytáhl nůž, že démona naporcuje.

Neysa zpozorovala, co dělá. Vydala ze sebe souhlasné zatroubení a začala běhat ve velkém kruhu, zatímco Stile sbíral roští, ztrouchnivělé dříví a suchou slámu, aby zapálil oheň. Když byl hotový, přihnala se Neysa k němu, na místě se zastavila a vydechla mohutný plamen. Zřejmě ještě po boji - nebo z pekla - nevychladla; k tomu, aby v sobě shledala dostatečné teplo, se nepotřebovala příliš namáhat. Větvičky se rozhořely.

Jak se ukázalo, byly démoni řízků vynikající.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

ORÁKULUM

ež dojeli o dva dny později k Orákulu, stačil si Stile situaci docela slušně promyslet. Dokázal provozovat magii na úrovni adeptů, pokud se řídil jistými pravidly. Odpřisáhl, že už kouzlit nebude, a svůj slib nehodlal porušit. To však nic neměnilo na skutečnosti, že je adeptem. Vysvětlovalo to, proč se ho jiný adept snaží zabít; ten druhý si uvědomoval Stilovy možnosti a o konkurenci nestál. Zdálo se, že adepty své výsady žárlivě střeží - podobně jako členové většiny

oligarchií a držitelé moci.

Jak by se tedy měl v této situaci zachovat? To, že se zřekl magie, ho před žárlivým adeptem, který mu bude mít za zlé už jeho potenciál, neochrání. Byl-li to však jen jediný adept, kdo ho pronásledoval, mohl se ho Stile pokusit najít a vyřadit si to s ním. Bez magie? To by mohlo být nebezpečné! Takže - požádá Orákulum o radu. Proč ne?

Orákulum sídlilo v paláci, který obklopovaly upravované trávníky a živé ploty. Zahrady kropily ozdobné fontány. Palác byl otevřený. Kdokoliv včetně zvířat mohl vejít. Na tomto světě měla zvířata v podstatě stejné postavení jako lidé; to byla jedna z věcí, které se tu Stilovi líbily. V paláci a na jeho pozemcích, pokud tomu Stile dobře rozuměl, se nesměla provozovat magie - kromě té, kterou mělo na svědomí Orákulum - a nikdo zde nemohl být obtěžován ani k ničemu nucen.

"Nechci být neuctivý," řekl Stile. "Ale nevypadá to tu nijak impozantně. Vzhled i koncepce jsou sice krásné, ale..."

Neysa nechala sedlo u vchodu a vedla ho do malé, prosté místnosti v zadním traktu. Z její zdi vyčnívala jednoduchá komunikační roura.

Stile si ji prohlédl. "To je ono? To je Orákulum?" zeptal se pochybovačně. "Bez ceremonií, fanfár, ohnivých koulí? Bez byrokracie? Prostě si jen tak přijdu a na něco se zeptám?"

Neysa přikývla.

Stile s pocitem, že byl o něco ošizen, oslovil rouru. "Orákulum, co bych teď měl udělat?"

"Poznej sebe sama," odpověděla roura.

"To není moc jasné. Nemohlo bys to nějak ozřejmit?" Roura však mlčela.

Neysa ho jemně odstrčila. "Chceš říct, že mám jenom jednu otázku?" zeptal se Stile rozmrzele.

Bylo to tak. Podobně jako kouzlo mohlo být Orákulum vyvoláno jedním tvorem pouze jednou. Nebylo však Neysiným záměrem, aby se mu zde dostalo odpovědi na všechny otázky; přivedla ho sem kvůli jeho bezpečnosti.

Zklamaný Stile opustil Neysu a vyšel ven. Nepokoušela se ho zadržet, byla si jeho rozpoložení vědoma. Přistoupil k první fontáně, kterou uviděl. Na protější straně seděl vlk; krotký asi nebyl, ale tady ho nenapadne. Stile si svlékl košili, naklonil se nad hladinu a postříkal si obličej studenou vodou. Byl tedy v bezpečí - a co dál? Jeho zvědavost zůstala neukojena. Měl navždy zůstat na tomto světě, aniž by mu porozuměl?

"I ty?"

Stile polekaně vzhlédl a zamrkal, aby se zbavil kapek, které mu bránily v rozhledu. Na druhé straně stál mladý muž. Měl střapaté narudlé vlasy a vypadal poněkud zlověstně. Jeho oči pod těžkým obočím jako by zářily, bradka a kotlety silně připomínaly srst.

"Pomíňte, neviděl jsem vás," řekl Stile. "Doufám, že jsem vás nevyrušil?"

"Viděls mě," řekl muž. "V mé vlčí podobě jsi mě však nepoznal."

Vlčí. "Ty jsi - vlkodlak?" zeptal se Stile překvapeně. "Jsem tu cizí. Nevěděl jsem - omlouvám se."

"Způsob tvé řeči tvůj cizí původ prozrazuje. Vydědenci však omlouvati se nemusíš."

Způsob řeči. Náhle si Stile vzpomněl, že Klip, Neysin bratr, mluvil také mírně archaicky. Očividně to byl zdejší dialekt.

Raději by mu měl svou mluvu přizpůsobit, aby tu nebyl tak nápadný.

"Pokusím se svou řeč poopravit. Vskutku se ale omlouvám, že jsem se zmýlil."

"Ničeho takového není třeba. Sem smí každý a nikdo ho nevyhání - i takoví, jako jsem já."

Stilovi to připomnělo robota Sheen, umělou ženu, která tvrdila, že ji její kovová přirozenost připravila o veškerá práva.

Dělalo mu to starosti. "Cožpak ty nikdo nejsi? Je-li to zločin, býti vydědencem, jsem jistě zločincem větším nežli ty. Já prchl z celého svého světa!"

"Ach, je to tak, jak jsem si myslel. Jsi z Protonu. Jsi otrok či Občan?"

"Otrok," řekl Stile, jehož taková znalost jeho světa zaskočila, třebaže před ním samozřejmě prošli oponou jiní. "Máš-li dosti trpělivosti, vlkodlaku, rád bych si s tebou pohovořil."

"Hovory vítám, zviš-li, kdo jsem, a nebudeš-li zklamán. Jsem Kurrelgyre, vlkodlak."

"Já jsem Stile, člověk." Stile natáhl ruku a jeho společník ji po zaváhání, které mohlo být způsobené rozvzpomínáním se na cizí obyčej, přijal.

"V mé druhé podobě si očicháváme ohony," řekl Kurrelgyre omluvně.

"Je toho tolik, co o tomto světě nevím," poznamenal Stile. "Jestli víš - víš-li něco o mém světě, pochopíš možná těžkosti, v nichž se zde ocitám. Nevím, jak jsem se sem dostal, ani jak bych se dostal zpět, a odpověď, již mi dalo Drákulům, nevypadá, že by mi mohla pomoci."

"Takové odpovědi dává Drákulům pravidelně. Jsem zmaten stejně jako ty. Otázal jsem se Drákula, jakým způsobem bych mohl znovunabýti svého místa ve své společnosti, a Drákulům mi povědělo, abych 'podpořil modrou'. Dává ti to snad nějaký smysl?"

Stile zavrtěl hlavou. "Ne. Já se tázal, co bych teď měl dělat, a ono odvětilo 'Poznej sebe sama'. Jsem si jistý, že je to užitečné vždy, není to však příliš konkrétní. Vlastně to ani není čin - je to duševní činnost."

"Velmi zvláštní omyl," souhlasil Kurrelgyre. "Pojď, projdeme se zahradami. Snad nám k hlubšímu porozumění pomůže rozhovor."

"Bude mi potěšením. Omluv mě na okamžik, abych mohl informovat svou společnost. Přinesla mě sem -"

"Samozřejmě." Vešli znovu do paláce a kráčeli ke komnatě Drákula, kde Stile zanechal Neysu.

Pořád ještě tu byla - hleděla na komunikační rouru a zjevně se nedokázala rozhodnout, co do ní říci. Jakmile ji Kurrelgyre uviděl, zavřel a okamžitě přešel do své vlčí podoby. Neysa, která ho slyšela, se bleskurychle otočila a její roh zamířil s neochvějnou přesností na právě se zjevivšího vlka.

"Nechte toho!" vykřikl Stile, když si uvědomil, že se schyluje k násilí. "Tohle není -"

Vlk skočil. Neysa se vrhla vpřed. Stile skočil mezi ně.

Všichni tři na okamžik strnuli v živém obrazu. Hrot Neysina rohu se opíral o Stilova záda; vlčí zuby svítily vedle jeho pravé ruky, kousek od ramene. Na Stilových zádech a paži, v místech, kde jeho kůži pronikl roh a tesáky, se začínaly tvořit pramínky krve.

"Přešli byste teď laskavě oba do lidské podoby a omluvili se Orákulu za tuto nehodu?" řekl Stile.

Bylo ticho. Pak se obě zvířata otřásla a proměnila. Stile zjistil, že stojí mezi hezkým mladým mužem a krásnou dívkou. Neměl na sobě košili a po jeho těle stékaly stružky krve - poté, co se myl v jezírku pod fontánou, si ji zapomněl obléknout.

O krok ustoupil. "Jestli tomu správně rozumím, jsou jednorožci a vlkodlaci dědiční nepřátelé," řekl. "Omlouvám se, nevěděl jsem to. Tohle ale rozhodně není místo k - eh - přátelským zápasům. Teď si podejte ruce nebo očichejte ohony nebo co se to tady dělá, když se dva chtějí udobřit."

Neysiny oči téměř chrílily oheň a Kurrelgyre zavyl. Oba ale pohlédli nejdřív na komunikační rouru, pak na Stilovy krvavé rány, potom jeden na druhého. A zase bylo ticho.

Stile vnímal, jakoby jejich očima, co každý z nich vidí. Spolu s mužem se objevily i jeho šaty, vkusná, kožešinou lemovaná vesta a kamaše, které lichořily jeho poněkud drsnému zevnějšku. Neysa měla na sobě lehké černé šaty, které obdivuhodně zdůrazňovaly její svěží postavu; zdálo se, že když chce, tak se obléká, třebaže v noci se s ošacením neobtěžovala. Stala se z ní teď dívka, za jakou by se otočil každý muž - a Kurrelgyrova hlava se skutečně otáčela.

"Na tomto místě se zachovává příměří," řekl vlkodlak konečně. "Lituji, že můj instinkt převládl nad dobrými způsoby."

"Já také," souhlasila Neysa potichu.

"Zoufám si, že jsem prolil krev nevinného."

"Já také."

"Ty, Stile, prolij za trest krev moji." Kurrelgyre pozvedl ruku, Neysa ho napodobila.

"Nic takového!" řekl Stile. "Jestli máte pocit - máte-li pocit, že mi něco dlužíte, odčinite to tím, že se teď smíříte. Hrozně nerad bych se stal příčinou rozporů mezi dvěma bohubnými tvory."

"Krvavý trest nemusí být nijak tíživý," zamumlal Kurrelgyre. Dvorně se uklonil Neyse. „Jsi nesmírně krásná, klisničko."

Neysa odpověděla pukřetem, které odhalilo větší část jejího dekoltu a nohou, než bylo bezpodmínečně nutné. Jaká kouzla se s šaty dala provádět! Nebylo divu, že si protonští Občané vyhradili odívání pro sebe. "Děkuji, vlku."

Pak Neysa opatrně natáhla ruku. Kurrelgyre ji, místo aby ji potřásl, poněkud zvedl a přitáhl si ji k obličejí. Na okamžik se Stile bál, že ji chce vlkodlak kousnout, on však jen políbil její prsty.

Stile k nim s ulehčením přistoupil a vzal je oba za ruku. "Pojďme se projít všichni, když jsme teď přátelé. Máme mnoho společného - jsme všichni tím či oním způsobem zavržení. Neysa byla ze svého stáda vyloučena kvůli barvě srsti -"

"Co je na té barvě špatného?" zeptal se vlkodlak užasle.

"Nic," řekl Stile a vykročil. Zahlédl u fontány svou košili a nasměroval celou trojici k ní. "Někteří jednorožci mají zpřeházené hodnoty."

Kurrelgyre vrhl přes Stila na dívku postranní pohled. "Také se mi zdá! Vždycky jsem měl podezření, že vůdčí hřebec udeřil rohem do jedné ze skal příliš silně, a tohle to potvrzuje. Jak jistě pochopíte, nijak jednorožce neobdivuji, pravidla fyzické krásy jsou však univerzální. Je výjimečně dobře tvarovaná. Kdyby to byla fenka -"

"A já byl zavržený, protože jsem odmítl - sloužití svému zaměstnavateli," pokračoval Stile. "A souhlasit s ilegální úmluvou, již mi nabídl jiný Občan." Omyl si drobné rány vodou z jezírka a natáhl si košili. "Co se stalo tobě, vlkodlaku, odpustíš-li mi mou zvědavost?"

"Mezi námi vlky je zvykem, že v dobách, kdy je málo zvěře, a kdy se smečka rozroste tak, že už se neuziví, jsou jako první odstraněni ti nejstarší. Můj kníže, někdejší vůdce smečky, je jedním z nejstarších; padlo tedy na mě, abych ho zabil a ujal se vůdcovství. A v mé smečce není vlka, jehož bych v čestném souboji nedokázal zabít. Já však svého knížete miluji - je to široko daleko ten nejlepší z vlků - a zabít jsem ho nemohl. Byl jsem tedy ze smečky s hanbou vyhnán já."

"Byl jsi tedy vyhnán kvůli svému svědomí!" vykřikl Stile.

"Mimo to, co je dobré pro smečku, žádné svědomí neexistuje," zavrčel vlkodlak.

"Ano," vydechla Neysa smutně.

Došli do parku obklopeného živým plotem, v jehož středu se rozkládala pěkná skalka. Neysa a Kurrelgyre se posadili na kameny vzdálené od sebe méně, než by se pro přirozené nepřátele mohlo zdát vhodné.

"Zopakujme si, v jaké se nachází situaci, Stile," řekl vlkodlak. "Viš toho o tomto světě málo, tato skutečnost by ti však sama o sobě neměla působit přílišné nesnáze. S krásným jednorožcem, jenž je na tvé straně, můžeš být ztěžívá nebezpečí."

"Přesto v nebezpečí jsem," řekl Stile. "Zdá se, že se mě pokouší zabít adept."

"Pak nemáš naději. Proti adeptům nepomáhá nic, leda se jim vyhnouti. Musíš navždy zůstat zde, v paláci Orákula."

"S tím bych za normálních okolností souhlasil. Zdá se však také, že mám sám schopnosti adepta."

Kurrelgyre přešel do své vlčí podoby a s vyceněnými zuby začal před Stilem couvat.

"Počkej!" vykřikl Stile. "Přesně takhle zareagovala Neysa! Ale já jsem přísahal, že se magie vzdám, dokud od Neysy nedostanu dovolení."

Vlk zaváhal, než informaci strávil, pak ostražitě přešel zpět do lidské podoby. "Žádný jednorožec by ti takové dovolení nedal, i kdyby to nebylo to nejtvrdohlavější ze všech plemen." Neysa kývla na souhlas.

"Ale já jsem sem jenom zabloudil z jiného světa," řekl Stile. "Je pouhá náhoda, že mám talent ke kouzlení."

"Náhoda?" zavrčel Kurrelgyre. "V tomto rámci je náhod ztraceno málo - je to jen termín, jehož užíváte ve svém rámci pro to málo magie, které se tam vyskytuje. Zde mají všechny věci smysl. Byls v tom druhém rámci obdařený nějakým talentem?"

"Dobře jezdím na koni -"

Vlkodlak pohlédl na Neysu, jejíž dokonalé kotníky byly v sedu cudně odhalené a jejíž hrud' se mírně zvedala. "A kdo ne?"

"A jsem poměrně zdatný ve Hře," pokračoval Stile.

"Hra! To je ono! Cožpak nevíš, že schopnosti k magii v tomto rámci jsou protějškem ke schopnostem ve Hře v tom druhém? Pověz mi upřímně, jak dobrý vlastně jsi?"

"Tedy - jsem desátý ve svém věkovém žebříčku -"

Kurrelgyre na něj varovně zahrozil prstem. "Myslíš snad, že nevím, jak to s žebříčky chodí? Postoupíš-li na páté místo, musíš se zúčastnit každoročního turnaje. Teď žádné uhýbání; je to věc nesmírné důležitosti. Jak dobrý bys byl, kdyby ses do toho skutečně pustil - v konečném pořadí?"

Stile si uvědomil, že toto není vhodný okamžik k tajnůstkářství či zdvořilé skromnosti. "Měl bych být zhruba mezi prvními deseti. Kdybych měl svůj den, tak čtvrtý či pátý."

"Dosahuješ skutečně velikosti adepta. Nemáme více než deset adeptů. Jsou známi podle svých barev: Bílý, Žlutý, Oranžový, Zelený a tak dál - není jich více nežli jasně odlišených barev. Proto k nim patříš. Jeden z adeptů musí být mrtev."

"O čem to mluvíš? Proč by jeden z adeptů musel být mrtev, jen proto, že jsem já úspěšný ve Hře v tom druhém -" Stile se přistihl, že málem vyslovil improvizovaný rým a zmlkl, aby neporušil svou přísahu.

"Ach, zapomněl jsem! Nemáš zatím dostatek vědomostí, abys tomu porozuměl. Věz toto, Stile: žádný člověk nemůže projít oponou mezi oběma rámci, dokud žije jeho dvojník. Pročez -"

"Dvojník?"

"Jeho druhé já. Všichni skuteční lidé existují v obou rámci a jsou navěky svázáni s místem, odkud pocházejí - dokud jeden z nich nezemře. Pak -"

"Moment! Říkáš, že se shodují lidé i povrch? To nemůže být pravda. Na Proton neustále přijíždějí otroci, a když vyprší jejich držba, jsou zase odvázeni. Trvalou populaci tvoří jen Občané."

"Možná je tomu tak teď - ale nebylo tomu tak vždy. Většina lidí z Fáze je pořád ještě shodná s obyvatelstvem Protonu a naopak. Ostatní, jako například já, jsou částeční lidé. Snad jsem měl kdysi své otročí já; otrok odjel a jsem tu nyní jen já sám."

"Cestuješ tedy mezi oběma rámci - protože vlkodlaci na Protonu neexistují?"

Kurrelgyre pokrčil rameny. "Musí to být. Zde jsou zvířata, jež mají k dispozici zvláštní podoby, tam je více otroků. Oba rámci se tak pravděpodobně dostávají do rovnováhy. Ty však - ty musíš cestovat proto, že je mrtvé tvé magické já. A tvým mrtvým dvojníkem musí být -"

"Adept," dokončil Stile. "Když už nic jiného, chápu, kam míříš."

"Poznej sebe sama," řekla Neysa. "Adept." Zamračila se.

"To je ono!" vykřikl Stile. "Musím zjistit, který adept jsem!" Pak si povšiml Neysina vážného chování. "Nebo ne? Odřisáhl jsem, že nebudu čarovati."

"Jen tehdy však, budeš-li využívat své moci adepta, budeš mít naději na přežití!" zvolal Kurrelgyre. Pak se zarazil "Co to říkáš? Kdo by pomáhal adeptovi, aby přežil? Krásná Neysa má pravdu: vzdej se magie."

"Co je na tom tak špatného, být adeptem?" zeptal se Stile. "Řekl bych, že to musí být velká výhoda, být schopný provozovati magii."

Vlkodlak si vyměnil pohled s jednorožcem. "Skutečně to neví," řekl Kurrelgyre.

"Opravdu ne," souhlasil Stile. "Jsem si vědom, že magie v sobě skrývá nebezpečí. Věda také. Oba však jednáte, jako by to byl zločin. Naznačuješ, že by pro mne bylo lepší zemřít jako člověk, než žít jako adept. Domnívám se, že pomocí magie by mohlo být dosaženo mnoha dobrých věcí."

"Snad by ses měl s nějakým adeptem setkat," řekl Kurrelgyre.

"To bych možná měl! I když sám žádnou magii neprovozují, aspoň bych rád věděl, kdo jsem a jaký jsem vlastně tvor. Podle toho, co říkáš, se muselo mému kouzelnému já něco přihodit a vezmeme-li v úvahu můj věk a zdravotní stav, nemohlo to být nic přirozeného." Odmlčel se. "Ale ovšem! Nemusíme udělat nic jiného, než prověřit, který z adeptů nedávno zemřel."

"Žádný," ujistil ho Kurrelgyre. "Alespoň se o ničem takovém neví. Adepti jsou tajnůstkáři, i tak ale někdo musí ukrývat důkazy."

"Budu tedy muset jít a podívat se sám," rozhodl se Stile. "Budu adepty prověřovat tak dlouho, dokud nezjistím, který z nich je mrtvý, a byl-li jsem to já. Pak budu spokojen. Jenom - jak si vlastně mohu být jist, že nejsou mrtvi dva a já že nenašel toho nepravého?"

"Na tom není nic těžkého," řekl vlkodlak. "Tvé druhé já vypadalo přesně jako ty, a tedy tě každý, kdo tě na jeho území spatří, pozná. A každý adept má svůj zvláštní styl magie - vlastní prostředky její realizace - jenž ovládá jen on sám. Jaký styl je vlastní tobě?"

"Styl Stile," zamumlala Neysa a povolila si prchavý úsměv.

"Styl mluvený či zpívaný ve verších," řekl Stile. "Svou sílu vyvolám pomocí hudby. Který z adeptů užívá něčeho takového?"

"To nevíme. Adepti takovou informaci prostému lidu nesvěří. Často svá kouzla zastírají irelevantními úkony; pronášejí zařikávací, je-li to vlastně gesto, jež působí, nebo gestikulují, je-li klíčem runa. Tak se to alespoň traduje mezi zvířecími kmeny. Nevíme, kdo dělá amulety, kdo golémy, elixýry, obrazce či cokoli z těch dalších čar. My pouze víme, že tyto věci existují a ke své lítosti známe jejich moc." Obrátil se ke Stilovi a vzal ho za ruku. "Ale ty příteli - zastav své kroky. Najdeš-li své magické já, staneš se tím adeptem, a na mně ulpí vina za to, že jsem tě nezavraždil, když jsem měl

příležitost. A na Neyse, jež ti pomohla, také - nezatěžuj ji tímto břemenem."

Stile se zděšeně obrátil k Neyse. "Cítíš tedy stejně jako Kurrelgyre?"

Smutně přikývla.

"Domnívám se, že tě zavedla k Orákulu, aby se vyhnula nebezpečí, jež vycítila," řekl Kurrelgyre. "Bud' zničí přítele, nebo vpustí do říše adepta. Zde jsi v bezpečí, dokonce i před svými přáteli."

"Já jsem však vázaný svou přísahou!" namítl Stile. Doufal, že už do jejich řeči začíná pronikat. "Magii provozovati nebudu! Nestanu se zrůdou, jíž se obáváte. Chci pouze vědět. Cožpak mi můžete odpíráti vědění?"

Kurrelgyre pomalu zavrtěl hlavou. "Vědění ti odpíráti nemůžeme. Páli bychom si však -"

"Musím poznat sebe sama," řekl Stile. "Řeklo to Orákulum."

"A Orákulum se nikdy nemýlí," souhlasil vlkodlak. "Nemůžeme stavěti své bezcenné soudy proti jeho."

"Půjdu tedy na tuto výpravu sám," rozhodl se Stile. "Až uspokojím svou touhu po vědění, vrátím se do svého vlastního rámce, kde žádné problémy s magií nejsou. Nemusíte se tedy obávat, že bych se proměnil v nějaké monstrum, jak si myslíte teď. Stejně se musím brzy vrátit, abych si našel zaměstnání, nebo vyprší má držba."

Neysa sklopila zrak.

"Co ti záleží na držbě?" chtěl vědět Kurrelgyre. "Zůstaň zde, kam za tebou tvůj nepřítel nemůže; ty se přece vraceti nemusíš."

"Proton je však můj svět," protestoval Stile. "Nikdy jsem nezamýšlel tu zůstat -"

Vlkodlak vstal a jemně Stila vedl stranou. "Musím ti něco sdělit slovy, jež pro tuto krásku nejsou vhodná," řekl. Neysa k němu rychle vzhledla, zůstala ale tiše sedět vedle zahrady.

"Co je to za nesmysl s těmi nevhodnými slovy?" chtěl vědět Stile, sotva se dostali z doslechu. "Já před Neysou nemám tajemství -"

"Cožpak sis nepovšiml, že je do tebe ta klisnička beznadějně zamilovaná?" naléhal Kurrelgyre. "Cožpak neuhodneš, jakou otázku se snažila pro Orákulum zformulovati?"

Stile utrpěl šok z vědomí viny. Srovnával Neysu s Sheen různých ohledech, ten nejzjevnější ale přehlédl. "Já však nejsem jednorozec!"

"A já nejsem člověk. Přesto bych, býti tebou, nemluvil o svém odchodu tak lehkovážně. Bylo by lepší probodnout její srdce rychle a čistě."

"To ano. Ne," souhlasil Stile zmateně. "Ona - byli jsme domníval jsem se, že je to jen jakási zdvořilost. Nikdy mi nepřišlo na mysl -"

"Zdvořilost to tedy je, a značná," souhlasil Kurrelgyre. "Jednou jsem se sám v těchto záležitostech choval lehkovážně, až mi to má fena ozřejmila." Přejel si prsty po staré jizvě, která se od jeho ramene klikatila nebezpečně blízko ke krku.

Vlkodlaci měli zřejmě co do sebevyjádření poměrně přímé metody. "Říkám, co bych vysloviti neměl: Neysa je to nejkrásnější stvoření, jaké by kdo mohl potkati, a bezpochyby také to nejvěrnější. Byla by hanba dotknouti se jí tesáky, jak jsem to málem udělal, kdybys mi v tom byl nezabránil. Vezmeme-li v úvahu přirozenou antipatii, jež existuje mezi člověkem a jednorozcem, zrovna tak jako mezi člověkem a vlkodlakem a vlkodlakem a jednorozcem, je její přichylnost k tobě známkou nesmírné náklonnosti. Alespoň - nejsi náhodou panic, odhlédneme-li od tvého dobrodružství s ní?"

"Ne."

"A co je nejvýmluvnější: smíš se dotknouti těch nejsoukromějších částí jejího těla?"

Stile mímě zrudl. "Právě jsem ti sdělil -"

"Jejích nohou," řekl Kurrelgyre. "Jejího rohu. Žádnému cizinci není dovoleno dotknouti se kouzelných údů jednorozce."

"No ano -"

"Pak to musí býti láska. Jinak by tvé dotyky nestrpěla. Věř mi, příteli: ušetřila tě, když se dozvěděla, že jsi adept, protože tě milovala, a s jejím stádem není všechno v pořádku. Nemůžeš ji jen tak odsunout." Znovu se dotkl jizvy v blízkosti svého krku.

"Ne," souhlasil Stile zaníceně - opět pomyslel na Sheen. Vždycky v sobě měl nějaký druh vnitřního magnetismu, který ženy přitahoval, když ho blíže poznaly, třebaže ho většinou rušil první dojem, v němž hrála důležitou úlohu jeho výška a plachost. Proto bývaly jeho vztahy s druhým pohlavím buď chladné, nebo intimní, a mezi těmito dvěma extrémy bylo jen několik mezistupňů. Taková situace však od něj vyžadovala jistou zodpovědnost: nesměl zranit ty ženy, které mu důvěřovaly.

S další vlnou nostalgie si vzpomněl, jak jezdčyně Tune nejdříve jeho lásku roznítala, a pak ho opustila. Nikdy nebyl schopný jí to vyčítat a nikdy by se byl tomuto dobrodružství nevyhnul, kdyby věděl, co bude následovat. Uvedla ho do světa, jehož dimenzi si předtím stěží dokázal představit. Nechtěl to však udělat nikomu jinému. Neměl strach, že by ho mohla zranit; nikdy by mu nedokázala ublížit. Prostě by se v tichosti sebrala a skočila ze skalní římsy - a ve svatojánskou mušku se vůbec neproměnila. Ušetřila by jeho, ne sebe. Byla už taková.

Kurrelgyrova otázka byla rozumná: proč tu Stile nemůže zůstat? Jeho život tu byl v nebezpečí, to je pravda - ale kvůli tomu prehl i z Protonu. Kdyby se mu podařilo zlikvidovat hrozbu v tomto rámci - na tomto světě existovala lákadla, která mohla s protonskou Hrou soupeřit.

Samotná magie pro něj vlastně měla podobnou přitažlivost jako - ne! Přisahal, a byla to tedy akademická otázka.

A co potom s Sheen? Nemohl ji přece nechat v pochybnostech. Musí se vrátit - musí jí to alespoň vysvětlit. Byla robot; pochopí to. Díval-li se na problém prakticky, měl si vybrat ten vhodnější svět a zůstat na něm. Sheen bude stačit, když bude vědět, že je v bezpečí - její poslání tak dojde naplnění.

Tak jako věděl on, že je Tune šťastná a v bezpečí... Stačilo mu to? Stačilo mu vědomí, že úspěšně nahradila jeho paže pažemi jiného muže, a dala tomu muži dar, jenž nesl jeho jméno - syna? On to pochopil a Sheen to pochopí také - stačilo

to ale?

Co jiného však mohl dělat? Nemohl zůstat v obou rámcích, nebo ano? V každém případě byla jeho držba na Protonu omezená, zatímco tady byla, jak se zdálo, bez hranic.

Stile se vrátil k Neyse a posadil se vedle ní; Kurrelgyre šel kousek za ním. "Vlkodlak mi něco vysvětlil. Nemohu čekat, že vyřeším své problémy, prchnu-li před nimi. Musím zůstat zde a zjistit, co je mi souzeno. Vráť se do toho druhého rámce jen proto, abych si tam dal do pořádku své záležitosti." Ještě nedopověděl, a už si přál, aby se byl vyjádřil jinak. Neysa odpověděla tím, že pozvedla zrak. To stačilo.

"Pokud jde o tebe, vlkodlaku," řekl Stile. "Tvou hádanku musíme vyřešit také. Napadlo tě už, že modrá, kterou máš podpořít, by mohla být barvou adepta?"

Do Kurrelgyra jako by udeřil hrom. "Podpořit adepta? To radši zůstanu navěky vydědencem!"

"Je-li však Orákulum neomylné -"

"Může být neomylné. Otázal jsem se, jak bych se mohl navrátit ke své smečce a Orákulum odpovědělo. Snad je cena příliš vysoká."

"Řekl jsi však také, že se tímto způsobem nebudeš protivit svému svědomí."

"Mé svědomí nedovolí, abych zbaběle posluhoval něčemu tak hnusnému, jako je adept!"

"Pak to musí být něco jiného. Něco, co má modrou barvu. Pole modrých květín -"

"Vlkodlaci nejsou sedláci!" vykřikl Kurrelgyre rozhořčeně. "Musí to být Modrý Adept; avšak jedině, čím bych mu mohl s čistým svědomím posloužit, by bylo přivalit kámen na jeho hrob. Modrého adepta hledat nebude."

Stile to zvážil. "Byl-li jsi proklet, abys zůstal navěky vydědencem, proč by ses nevydal na cestu s námi? Učinil jsem rozhodnutí, že zůstanu v tomto rámci, dokud však nezjistím, co ohrožuje můj život, a nezbavím se toho, je to bezpředmětné. A hrozba se jistě vztahuje k problému, kým a čím jsem. Bez magie, jíž bych se bránil, budu velmi pravděpodobně potřebovat ochranu."

"Tato dáma s rohem je více než schopná se tvé ochrany ujmout."

"Mám-li proti sobě adepta?"

Kurrelgyre se zamyšleně procházel sem a tam. "Odmítnu-li teď, budu se muset považovat za zbabělce."

"Ne, to ne! Neměl jsem v úmyslu naznačovat -"

"Tos ani nemusel. Také však pochybuji, že by mě tvá klisna snesla ve své blízkosti, a nerad bych -"

Neysa se postavila. Vzala Kurrelgyra za ruku, krátce mu pohlédla do očí a zase se odvrátila.

Vlkodlak se obrátil ke Stilovi. "Neysa toho moc nenamluví! Zdá se, že by se vydědenci měli navzájem podporovat, třeba by byli přirozenými nepřáteli. Všichni patrně zemřeme, a to z velmi pošetilého důvodu - ale je to stejně dobrý osud jako kterýkoliv jiný."

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ČERNÁ

do jest nejbližším Adeptem?" zeptal se Stile. "Nikoliv Modrý; nebudeme se zabývat jím, dokud jsi s námi."

Kurrelgyre přešel do své vlčí podoby a zavětlil. Pak se znovu proměnil v člověka. "Myslím, že Černý."

"Dobrá, Černý!" souhlasil Stile. Byl by dal přednost vědeckější selekci, věda však v tomto rámci nebyla, jak se zdálo, příliš důvěryhodná. Bude se muset spokojit s tím, co je po ruce.

Opustili palác společně, Stile na Neyse, vlk po jejích boku. Zamířili opět na západ, k hradu Černého Adepta. Teď, když už bylo rozhodnuto, přemýšlel Stile, do jaké míry je jejich podnik účelný a bezpečný. Bylo to skutečně to pravé, do čeho se pouštět? Nezbyvalo mu však, než dovést celou záležitost do konce, a až si prověří Černého Adepta, bude se moci rozhodnout, zda má cenu kontrolovat i ostatní. Sice si takhle magicko-rytířské dobrodružství nepředstavoval, to ale možná bylo dobře. Měl podezření, že ve skutečném životě je více zlých kouzelníků než necivilizovaných hrdinů. Neysa našla zásobu obilí a nechala si je naložit do sedlové brašny; nebude se muset zdržovat dlouhými přestávkami na jídlo. Cestovali rychle a zhruba za dvě a půl hodiny urazili velmi slušnou vzdálenost - asi padesát mil tohoto rámce. Stile se kdysi na Protonu zabýval vytrvalostní jízdou a věděl, že kůň, který by dokázal udržet rychlost byt' i jen poloviční, by musel být vynikající zvíře.

Pak se okolí změnilo. Tráva prořídla a svěží zeleň se objevovala jen ve vzácných oázkách. Stile si uvědomil, že s pomocí kouzla by si mohl opatřit čerstvou vodu a další jídlo, nic takového ale nenavrhl. Jeho společníci po magii netoužili a samotná myšlenka na ni byla v rozporu s jeho přísahou.

Hory a údolí ustoupily široké a neurčité temné rovině, jež se, tísněná něčím, co vypadalo jako mrak tkvící na jednom místě, prostírala až k obzoru. Poryvy prudkého větru jim metaly do tváří oblaka prachu. Stile zakašlal. Odráželo-li podobně temperament Černého Adepta, musel být kouzelník skutečně zlý. Nejspíš to ale bylo nedorozumění. Stile měl přátele a nepřátele, jen málo lidí však považoval za tak špatné, jak měli být podle jeho společníků Adepti. Říká se, že ze známého se rodí pohrdání, z nevědomosti se však rodí omyly.

Konečně se v pološeru objevil černý hrad. Nad krajem se tyčila jeho přísná silueta; zevnitř ho neosvětlovala ani jiskřička. Okolní země byla tak pustá, že vypadala, jako by byla spálená. Kdyby Stile díky Kurrelgyrovu nosu nevěděl, či obydli má před sebou, mohl to lehko uhodnout. Vše bylo pokryté neprostupnou černí.

Jak se blížili, dotíraly na Stila pochybnosti čím dál tím silněji. Stálo mu to za to, postavit se této osobnosti? Riskoval, že se na vlastní kůži seznámí s bůhvíjakými čarami, které snad kouzelník zná - a proč? Jen proto, aby věděl, kdo je v tomto rámci on.

Ne - nebylo v tom jen tohle, připomněl si. Další Adept se ho pokouší zabít, a dokud Stile nezjistí svou totožnost, patrně ani nezjistí, kdo se ho snaží zabít a proč. Orákulum to potvrdilo. Řeklo mu, že má poznat sebe sama. Samotná zvědavost

za to možná nestála, ale život, bezpečí - ty ano.

Co však udělá, ohrozí-li kvůli sobě životy svých přátel? Použije své magie, aby jim pomohl? Ne - to nemohl. Jeho přísaha byla vyřčena a on své slovo ještě nikdy neporušil. Musela by mu to dovolit Neysa a Stile věděl, že to nikdy neudělá. Protože věřila, že takové dovolení by ho proměnilo ve stvůru, jakou byli podle ní Adepti, a než by to udělala, raději by zemřela. Radši by se tedy měl o jejich zdraví postarat světskými prostředky; musí být ostražitý.

Nebylo však nutné, aby se dopouštěli pošetilostí. "Neyso," zamumlal. "Jest nějaký způsob, jak se dostatí dovnitř, popřípadě ven, v tajnosti? Není nutné, abych se kouzelníkovi stavěl přímo; myslím, že mi jediný pohled do jeho tváře prozradí, je-li živ či mrtev, a je-li mi podobný. Prověřme-li ho a on bude naživu, nejenže to nebude můj dvojník, ale patrně mi také udělá něco strašlivého. A bojím se, že i tobě."

Kurrelgyre zavrčel na souhlas způsobem, který mohl tak nejspíš vyjadřovat 'Vždyť jsem ti to říkal'. Oba předpokládali, že zkušenost, která ho čeká, ho o oprávněnosti jejich nenávisti k Adeptům přesvědčí. Stile jim věřil čím dál víc.

Neysa se zastavila. Škubla hlavou a dala tak najevo, že má sesednout. Stile poslechl. Neysa se natáhla dozadu a zvedla jednu zadní nohu. Vzala ji do zubů, jako by se chtěla podrbat - a stáhla si bílou punčošku.

Stile vytřeštil oči. Termín punčoška byl popisný, nikoliv doslovný; bylo to jen místo, na kterém měla srst bílou barvu. Přesto teď Neysa držela v zubech bílou punčošku a její noha zčernala.

Šťouchla do něj a otočila se k druhé zadní noze. Zakrátko Stile držel párek bílých punčošek, jednu o něco delší než druhou. Neysa do něj strčila ještě jednou.

"Přece si je nemohu obléci," protestoval. "Jsou to tvé punčošky."

Neysa do něj opět netrpělivě šťouchla. Stile pokrčil rameny a pokusil se navléknout si jednorozčí punčošky přes boty. Na konci měly tvar kopyt, přesto mu seděly obdivuhodně: bylo to samozřejmě další z jednorozčích kouzel. Za okamžik tu stál s jednorozčími punčoškami na nohou.

Bílá barva se však rozšířila přes okraje punčošek. Jeho chodidla teď vypadala jako kopyta a nohy jako by měl pokryté srstí. Paže - kde měl vlastně paže?

Kurrelgyre souhlasně zavrčel - podle něj to Stilovu vzezření jen prospělo.

Stile na sebe znovu polekaně pohlédl. Vypadal jako jednorozec! Bílý jednorozec. Zůstal člověkem, zdánlivě se ale stal přední částí jednorozce. Za ním se rýsovalo přízračné jednorozčí tělo.

Neysa mu tak poskytla převlek. Kdo by se staral o jednorozce, který se potuluje po hradních pozemcích?

"Pokaždé, když se mi už zdá, že jsem ti porozuměl, uchystáš mi nějaké nové překvapení!" řekl s obdivem. "Jakmile se dostaneme pryč, zase ti punčošky vrátím. Vřelé díky." A pro sebe si pomyslel, že Neyse nevadí, má-li prospěch z magie, pokud to není magie adeptská. Užitečné rozlišení.

Pustili se dál: bílý jednorozec, černý jednorozec a vlk. Kolem hradu vířila hustá temná mlha a oni se v ní téměř ztráceli.

Mohl však Adept jejich přítomnost přehlédnout? Bylo to možné - proč by jim jinak Černý Adept dovoľoval, aby se k němu nezávaní přiblížili, když na ně mohl vrhnout nějaké strašné kouzlo? Asi prostě nedával pozor. Určitě měl na práci důležitější věci než sedět a vyhlížet vetřelce. A jestli byl náhodou mrtvý, žádné nebezpečí by jim hrozit nemělo. Stile se pokoušel dodat si těmito úvahami odvahy.

Přesto se moc sebejistě necítil.

Kurrelgyre potichu a výstražně zavrčel. Zastavili se. Vlk nepohnutě stál, čumák u země. Stile se sehnul, aby se také podíval - až jeho kolenou vystřelila varovně bolest; obraz jednorozce se napůl zhroutil. Tohle nesmí dělat! Co bylo na zemi, ale spatřil: přes čedičový povrch se táhla černá linie.

Mohlo to být vedení poplašeného zařízení? Byla to barevná linie, ne drát, s trochou magie však mohla plnit podobnou funkci. To by vysvětlovalo, proč jim Adept nevěnuje pozornost; spoléhal na svůj automatický poplašný systém.

"Raději bychom se té linie neměli dotýkatí," zamumlal Stile. "Mohlo by to být Adeptovo poplašné zařízení."

Všichni linii pozorně a z vysoka překročili. Brzy narazili na další.

Byla silnější a jako by natřená koagulatívní barvou. Pak přišla třetí, která připomínal droboučký horský hřeben. A brzy nato čtvrtá, vlastně miniaturní zídka.

"Něco mi tu nehraje," řekl Stile. "Proč by mělo být vedení poplašeného zařízení takhle nápadné? Jenom to budí pozornost."

Nedalo se však dělat nic jiného, než linii překročit. Stile tomu přestával rozumět, zato se cítil pořádně zmatený. Přijal už sice koncept magie jako životního stylu - ale proč by se měl někdo obklopovat čím dál tím silnějšími liniemi? To moc smysl nedávalo.

Linie se teď objevovaly častěji a každá další byla mohutnější než ta předchozí. Začínalo být zřejmé, že černý hrad není pouhou budovou z černých cihel, ale spíš nejnějnějším projevem sítě linií, které byly směrem ke středu čím dál tím hmotnější. Když už Stilovi sahaly výš než do pasu a vzdálenost mezi nimi se zkrátila na dva metry, rozhodl se, že skákat přes ně by bylo nadále příliš riskantní - jedné se prostě museli nechtě dotknout a spustit tak poplach. Jestli to vůbec byl poplašný systém. Stile se nyní obával, že je to něco úplně jiného, snad důmyslná architektonická past. Také to však mohl být pouhý progresivní odstrašovač vetřelců, jako byli oni. Pasivní obrana, která snad prozrazovala, že Černý Adept není ve skutečnosti taková zrůda, jak se říká. Možná.

"Bylo by, myslím, lepší, kdybychom se na chvíli pustili podél zdí," řekl Stile. "Buď to, nebo přes ně budeme léztí. Začíná to zde vyhlížet jako v bludišti a možná bude nutné, abychom se řídili jeho pravidly." Přitom nervózně přemýšlel: takhle to tedy Adepti dělají? Přinutí postupně vetřelce, aby se podrobili určitému schématu, jež je nevyhnutelně přivede do záhuby? Působila takhle veškerá magie Adeptů? V tom případě by byly obavy jednorozce a vlkodlaka o Stilovo zdraví více než opodstatněné. A co když byl, nebo býval, Černým Adeptem? Co když se rozhodl, přes neomezenou moc, která mu byla dána, se tímto způsobem izolovat - udělal by to zas, kdyby mu tato moc byla opět dána? Nikomu by nepomáhal, neměl by žádné přátele... Moc korumpuje.

Zabočili doleva a pustili se mezi zdi. Ukázalo se, že je to skutečně bludiště, nebo alespoň složitý labyrint. Vnitřní zeď zahýbala v pravých úhlech a vytvářela tak uličku vedoucí do nitra hradu; její stěny se postupně zvyšovaly. Brzy ze zdi vyrostl strop a oni kráčeli skutečnou chodbou. Průchod neustále zatáčel, obvykle v ostrých úhlech, a zahýbal zpět, takže nebylo možné udržet si přehled o směru, kterým se ubírali. "Kurrelgyre, budeš schopen vyvésti nás odsud po čichu?" vyptával se Stile nervózně. Vlk zavřel na souhlas.

Zdálo se, že labyrint pokračuje donekonečna. Odněkud sem pronikalo sinalé světlo, takže viděli - k vidění tu však kromě dalších a dalších holých zdí z černé hmoty nebylo nic. Hrad - protože už určitě museli být v jeho prostorách - byl tichý jako hrob. To Stila moc nepovzbuzovalo.

Šli dál a dál. Pokaždé, když se už zdálo, že se někam dostávají, zahrnula chodba zpátky a zavedla je nekonečně daleko v opačném směru. Obsahoval snad celý hrad jen kilometry - míle, opravil se, chodeb? Průchod se neustále zužoval - připomínal teď spíš tunel - až začala mít Neysa problémy při zahýbání. Její roh čněl vpředu tak daleko, že málem, když se pokoušela zabočit do ostrého úhlu, škrábal o zeď, a její úsilí, aby se kontaktu s černými stěnami vyhnula, ji vždy celou zkroutilo; šla stále pomaleji. Nechtěla však přejít do jiné podoby, kdyby je snad někdo pozoroval. To by vyzradilo její zvláštní nadání. Navíc měla stále na hřbetě sedlo, které by jí v lidské podobě překáželo. Jak to vypadalo, proměňovalo se její vlastní oblečení spolu s ní, ne však věci, které pocházely zvenku. A v sedlových brašnách byly zásoby.

"Dost," řekl Stile konečně. "Mohli bychom tudy procházeti donekonečna, a až by nám došly zásoby, pomřeli bychom hladu. Postavme se hroznému Adeptovi přímo!" A uhořel pěstí do zdi.

Povrch černé stěny byl podivně měkký a teplý, jako by se teprve nedávno vylil z nějakého sopečného kráteru. Při nárazu se mírně prohnul a pak se se zadrnčením vrátil do původního tvaru. Zvuk se odrážel chodbou, dál a dál, až zmizel z dohledu. Zdálo se, že prochází stejnou cestou jako oni, ale mnohem rychleji, a neúnavně nabývá na hlasitost. Brzy jeho bzukot rozechvíval celé okolí, pak samotný hrad.

Postupně se rozmazával, jak se vibrace různých zdí překrývaly a navzájem tlumily, až nakonec odumřel. "Určitě došel na konec linií," řekl Stile. Pojdme dál - s doteky si už starosti dělat nemusíme."

Pokračovali rychleji. V každé ostré zatáčce se Neysa otřela rohem o zeď a ta se znovu rozdrnčela. Nic jiného se nestalo. Pak se stěny konečně otevřely do nevelké místnosti. Uprostřed stál velký černý drak. Netvor otevřel tlamu, aby zařval, nevyšel z ní však žádný zvuk, jen jazyk podobný čáře načrtnuté perem.

Stile si tvora pozorně prohlédl. Nikdy předtím živého draka neviděl, ale poznal, o jaké stvoření se jedná, podle popisů v legendách. Tohle však byla neobvyklá odrůda. Tvor jako by byl, podobně jako hrad, spletený ze silných čar. Jeho nohy tvořily smyčky, jeho tělo propletené spirály a ocas připomínal háčkování. Vypadal, jako by byl přepočlivě složený z jediné, mimořádně spletené linie. Přesto byl trojrozměrný, zrovna jako je trojrozměrný pletený svetr.

Drak udělal krok vpřed a ukázal své černé přízové zuby. Stila liniový efekt tak fascinoval, že málem zapomněl na vlastní bezpečí. Vybavil si linie hlavolamů, které ho jako dítě přitahovaly - tužka v nich nikdy nepřejela okraj papíru a její stopa se nikdy nepřekřížila. Jak se čára prodlužovala, vznikaly ty nekomplikovanější výtvořky - květiny, obličejy, zvířata, dokonce i slova - pravidla však nebyla nikdy porušena. Úkolem bylo najít konec linie, který se skrýval někde uprostřed obrazce.

Tento drak byl samozřejmě trojrozměrný. Jeho linie se dotýkaly a křížily, protože byl v klíčových místech svázaný smyčkami a uzly. Principl však byl zachován: linie, třeba zauzlovaná, nikde nekončila a nikde se nedělila. Celý drak, pokud mohl Stile posoudit, byl zkonstruovaný z jediného vlákna.

Stile si uvědomil, jaké postavení zaujímají jeho společníci. Oba, kousek před Stilem, stáli čelem k drakovi, připraveni k boji.

"Dosti již!" vykřikl. "Toto je má mise; žádný z vás se nebude místo mne vystavovati nebezpečí. Svou bitvu si vybojuji sám." Ohnul se, aby si stáhl jednorozčí punčošky - a opět mu z kolen vystřelila žhavá bolest, takže potupně padl k zemi. Stále na své zranění v kritických chvílích zapomínal!

Mrzutě se zvedl, pak se předklonil v pase a jednu po druhé si obě punčošky svlékl. Teď byl zase sám sebou. Přistoupil k Neyse. "Mohu?" zeptal se.

Kývla, oči však nespouštěla z draka. Stile zvedl jednu z jejích zadních nohou a natáhl ji punčošku, až splynula se srstí. Pak přešel na druhou stranu a obsloužil i druhou nohu. Zvedl přitom hlavu a pohlédl do očí Kurrelgyrovi. Ano - dotýkal se těch nejintimnějších částí jejího těla, kopyt. Koně neměli rádi, když někdo jakýmkoliv způsobem omezoval volnost pohybu jejich nohou; mnozí v takovém případě divoce kopali, dokonce si v zoufalé snaze, aby se osvobodili, nohu zlomili, a někteří si ji dokázali zlomit podruhé, aby unikli omezení způsobenému dlahou. Koňům se proto zlomená noha často stávala osudnou. Jednorozci na tom byli bezpochyby ještě hůř. Když se k němu Neysa přidala, musel se před ním sklonit celý její duch.

Pak zjistila, že je Adept. Adept a prokletí pro ni bylo jedno a totéž.

Teď stál Stile před drakem a vytahoval z pochvy svůj rapír. Pořád ještě nebyl v tomto směru žádným odborníkem, to však drak nevěděl. Bude mít nějaké účinky, když ho bodne, nebo by mu bylo užitečnější ostří, kterým by porušil linii? Rozpáře se snad drak jako pletení, protne-li jeho linii? Toto byly otázky, na něž bude muset získat odpovědi metodou pokusů a omylů.

Bylo očividné, že současně odhaduje i drak Stila. Bílý jednorozec se náhle proměnil v člověka. To mohlo znamenat jen magii. Bylo bezpečné ho kousnout?

Stile, třebaže byl ze setkání dost nervózní, měl se zvířaty dost zkušeností. Jakožto součást rozličných iniciací krotit na statku svého zaměstnavatele nepřátelsky naladěné psy a kočky a samozřejmě zklidnil mnoho splašených koní. Později si vyzkoušel své umění v různých herních arénách, kde vodil větší dravce vyzbrojen pouhým bičem a bodcem. S drakem se ještě nikdy nestřetl, ale základní principy zacházení se zvířaty by se měly vztahovat i na něj. Aspoň v to

doufal.

Se zdánlivou sebedůvěrou začal s rapírem namířeným na černé uzlovité nozdry postupovat k drakovi. Většina zvířat byla na svůj čumák citlivá; často byl psychologicky důležitější než oči. "Nechci vyhledávat žádné spory, draku," řekl Stile s předstíraným klidem. "Přišel jsem, abych navštívil Černého Adepta. Chci se s ním setkat, ublížit mu nechci. Ustup laskavě a nech nás projít."

Stile za sebou uslyšel užaslé zafrkání. Neysu nikdy ani nenapadlo, že by se mohla postavit drakovi v jeho doupěti podobným způsobem!

Draka to také překvapilo. Co to bylo za muže, který před něj předstoupil s tak velitelskou sebedůvěrou? Byl však zvíře, ne člověk, a nedokázal moc dobře uvažovat - a měl své příkazy. Do problémů s uvažováním by se pravděpodobně dostal jakýkoliv tvor vytvořený ze smyček; jaký asi mohl být mozek složený ze zauzlovaného vlákna? Drak otevřel tlamu a chňapl po Stilovi.

Stile elegantně uhnul. Jeho rapír projel vzduchem a bodl draka přímo do jeho citlivého čenichu. Netvor uskočil s němým zavřeštěním.

"Toto bylo jen laskavé varování," řekl Stile vyrovnaně, v duchu se však ze svého úspěchu radoval. Netvor vnímal bolest! "Má trpělivost není bez hranic. Klid se, draku!"

Zmatený spíše Stilovým postojem než jeho fyzickou zdatností, drak kvapně ustoupil. Stile nasadil zamračený výraz a udělal krok vpřed. Drak zakňučel, opět nezvučně, a začal se párat.

Stile vytřeštil oči. Netvor se rozpadal! Nejdřív se stáhl do pevného uzle jeho rozbolavělý čenich; v mžiku byl pryč. Pak přišly na řadu tlamy a zuby, které se proměnily v řetízky; jak se vlákno napjalo, ztratily se také. Následovaly oči a uši. Třeba bez hlavy, zůstával tvor stále obrácený ke Stilovi a ustupoval dozadu. Zmizel krk a přední nohy; rychlost rozplétání se postupně zvyšovala. Brzy z něj nezbyvalo nic než černá čára - a ta s lupnutím jako gumová páska zapadla do zdi.

Celý drak nebyl skutečně nic jiného než umně spletené vlákno. Teď byl pryč. Přesto vypadalo vlákno v podobě draka impozantně a mělo normální zvířecí reflexy. Samozřejmě že by ho kouslo, kdyby mu to dovolil. Bylo by ho mohlo i zabít.

"To celé byl jen - kus provazu," vydechl Stile. "A celý tenhle hrad - je to jen další kus provazu? Ale jaký to má smysl" Jednorozec a vlk pokrčili rameny. Kdo rozuměl Adeptům?

Neysa lehce pohodila hlavou zpátky k chodbě, kterou přišli; chtěla vědět, jestli už viděl dost, a je-li teď ochotný odsud zmizet. Stile však pochmurně zavrtěl hlavou, že ne. Chtěl víc než kdy jindy vypátrat totožnost majitele tohoto hradu.

Chtěl mít naprostou jistotu, že to není a nikdy nebyl on.

Pustili se dál chodbou, která se, když vyšli z dračí sluje, zase zúžila, nestáhla se ale tolik co předtím. Cesta se opět stočila zpátky, a zase, a ještě jednou, pořád dál a dál.

"Zatraceně!" zaklel Stile. "Takhle bychom mohli hradního pána hledat, dokud nezemřeme sešlostí věkem - žije-li vůbec. Trochu se mu připomenu."

Kurrelgyre se na něj ostražitě podíval, neprotestoval však. Tohle bylo Stilovo dobrodružství a on se do něj mohl zaplést, jak chtěl. Stile sevřel ruku v pěst a začal tlouct do zdi, až vibrace zesílily natolik, že to vypadalo, jako by se otřásal celý hrad. "Černý Adepte, ukaž se!" zařval. "Chci jen vidět tvou tvář; pak zas půjdu."

"Nech se vést linií," odpověděl hlas. Do jejich zorného pole se připlazila dvojité linie a spleť se v cosi, co připomínalo háčkovany řetízek. Jak se k ní blížili, linie před nimi utíkala jako příze, za kterou někdo z dálky táhla. Jak tak neustále mizela do sebe, podobala se kličkovému drakovi. Nebyla však součástí zdi.

Brzy je linie přivedla do velkého ústředního sálu; sami by ho nejspíš tak rychle nenašli. Uvnitř stál muž a hleděl na ně. Oblečený byl v černém a zdálo se, že má černý ocas. Jeho ocasem však byla linie, kterou sledovali!

"Ta linie," řekl Stile, když si to dal všechno dohromady. "Je součástí tebe samotného! Celý tento hrad jsi ty - tvoří jej zhmotnělá linie tvé minulosti!"

"Teď to tedy víš," řekl Černý Adept chladně. "Máš, cos chtěl, vetřelče."

"Ano," souhlasil Stile, jemuž se mužův tón nelíbil. "Tohle zcela určitě nebyl on! Adept měřil o půl metru víc a jeho vzhled a hlas se nepochybaly ničemu, čím Stile byl nebo mohl být. Ne že by byl Adept groteskní - vypadal spíš obyčejně. Určitě to však nebyl Stile. "Nyní se zase vzdám. Přijmi mé uctivé díky za svou laskavost."

"To nebyla laskavost, vetřelče. Tvá zvířata mohou jít, poněvadž jsou tmavé pleti a jsou dokonce obtížena tvými zásobami; je to pro ně hanba, již je musím zbavit. Ty zůstaneš." A Černý Adept vrhl svou linii. Okamžitě se rozrostla v komplikovanou mřížovanou stěnu, která ztuhla na místě, kde Stila dělila od jeho společníků. Polekaně k ní přistoupil, vlákna však už byla jako ocel. Pokusil se ji obejít, zeď se ale šířila rychleji než se on dokázal pohybovat. Tasil svůj rapír - uvědomil si však, že mříže jsou zrovna tak tvrdé jako kov, z něhož je vyrobena jeho zbraň, a že by mu nepomohlo ani její ostří, kdyby nějaké měla. Byl v pasti.

Stile se obrátil k Adeptovi. "Proč?" zeptal se. "Proč bys mě tu držel?"

"Proč ses ty vloudil na mé pozemky?" odpověděl Adept.

Stile se octl se v trapné situaci. Právý důvod mu prozradit nehodlal a lhát nechtěl. "Mohu jen říci, že jsem ti nechtěl nijak uškodit," podotkl.

"Což nevíš, že na svých pozemcích nestrpím žádné lidské vetřelce? Za trest tu zůstaneš."

Zůstaneš tu. To už se odsud nikdy nedostane? Zemřeš tady?

Neysa se pokusila projít zdí, která je dělila, ale nepodařilo se jí to. I vlk byl na to, aby se protáhl skrz mříže, příliš velký. Přímou mu pomoci nemohli. "Měli byste raději jít," řekl Stile. "Budu si to muset s Adeptem vyřídit sám."

Neysa váhala. Stile věděl, že by se mohla dostat skrz mříže v podobě svatojánské mušky, nechtěl však, aby své schopnosti odhalila Černému Adeptovi, který by bez zaváhání vyrobil drátěnou klíčku na věznění hmyzu. Nemělo žádný smysl, aby polapil i ji. "Jdi odsud!" štěkl. "Já to zvládnu. Jen mi tu nech zásoby -"

"Nic takového!" varoval ji Černý Adept. "Nebo vyhodím síť a zajmu i tebe."

Síť. Tak tedy Adept o její světluščí podobě věděl - nebo to byl jen řečnický obrat? Tohle bylo riskantní! Stile na ni divoce zamával, aby zmizela. Zdálo se, že je na pochybách, ale šla. Vlk stáhl ocas a následoval ji. Zjevně to byla součást Adeptovy pomsty: chtěl ho oddělit od jeho přátel.

Stile, tvář obrácenou k Adeptovi, tasil meč - ale Adept byl pryč. Zbyla po něm jen zeď táhnoucí se oběma směry chodbami, které zahýbaly a ztrácely se z dohledu. Přesto o něm Adept věděl - důkazem toho byla samotná zeď. Dohonit Adepta v bludišti jeho vlastního hradu byl jistě úkol nemožný; Adept mohl kolem Stila vytvořit v kterémkoliv okamžiku vězeňskou kobku.

Proč to vlastně kouzelník neudělal? Proč vetřelci na hradě vyhradil omezený výběh? Černý Adept ho měl logicky buď zabít nebo vyhodit - a zdálo se, že je v jeho moci, aby udělal obojí. Jen magie jiného Adepta mohla - Ne! Slíbil, že sám žádnou magii provozovat nebude. Povleče se dál bez magie, ať přijde cokoliv.

Stile se pustil podél zamřížované stěny. Táhl se křivolakými průchody, rozpůlenými komnatami, chodbami, dokonce i schodišti. Vedla ho nahoru na hlásky a dolů do hlubokých vězeňských kobek. Zdálo se, že tu nejsou žádné slepé uličky; cesta pokračovala dál a dál. Vypadalo to, že se mu chce Adept svými nemovitostmi pochlubit, že nemůže odolat, aby nedovolil někomu dalšímu ocenit jejich rozsah. Byl marnivý, ať už byl způsob, kterým to dával najevo, sebenepřímější.

Stile došel k místnosti, v níž ležela, roztažená přes podlahu, lidská kostra. Byla dokonale čistá.

Chvilku se nad ní zahloubal. Proč Adept na hradě snášel něco tak nechutného? Byla patrně pravá; čarodějova magie zřejmě spočívala v liniích, což samo o sobě poskytovalo důkaz o tom, že není Stilovým dvojníkem, i kdyby o tom měl ještě nějaké pochybnosti. Stile si vlastně mohl ušetřit určitou dávku nepříjemností, kdyby si toho byl všiml a vrátil se v okamžiku, kdy našel první linii. Nebo když si uvědomil, že je drak zkonstruovaný z linií. Měl k dispozici náznaky, které by si byl mohl, být pozornější, správně vyložit. Pozdě bycha honit.

Kostra však nebyla součástí linie, byl to samostatný celek, musela tedy být skutečná. Stile kopl do ruky - a ta odskočila s mlaskavým zadrnčením. Ležela tu tak dlouho, že se přilepila k podlaze!

Černý Adept prohlásil, že z trestu za vstup na jeho pozemky na nich Stile zůstane. Neřekl vlastně, že vetřelce zabije.

Možná měl nějaké záhadné zábrany a nechtěl, aby se mu krev dostala přímo na linie. Zůstat tu bez jídla a pití však znamenalo jistou smrt. To se mělo, jak se zdálo, stát Stilovým osudem - a dvě "zvířata" měla uniknout a předat ostatním jakýsi náznak varování. Mohla sdělit světu, že viděla, jak byl uvězněn muž, který obtěžoval Černého Adepta. Bylo to skrznastrž rozumné, účinné a hnusné. Adept opravdu o přízeň ostatních nestál; chtěl prostě, aby ho nechali na pokoji. Tato prohlídka mu nebyla poskytnuta proto, aby se mu kouzelník pochlubil - měl to být ďábelský trest. Teď, když Stile přesně věděl, co ho čeká, bude jeho odchod ze světa trýznivější. Opravdu, s Adepty nebylo radno si zahrávat.

Stile však věděl, že si o to říkal. Jeho společníci ho varovali, jak jsou Adepty nebezpeční, on se však stejně hrnul dál.

Možná v nebezpečí tak docela nevěřil. Fáze, tento fantastický svět, se mu vždycky zdála tak trochu neskutečná; nebral její nebezpečí dost vážně. Teď, když se s rostoucí žízni plahočil chodbami, se jeho perspektiva změnila. Tento rámeček nabýval postupně větší reálnosti než Proton. Útoky netvorů na něj vlastně velký dojem neudělaly; potyčky se podobaly zápasům ve Hře - na jednu stranu byly vážné, na druhou ne. Ale žízeň, hlad, nuda, únava a osamělost - tyto pocity byly tak skutečné, že v reálnost Fáze začínal věřit. Než zemře, bude o ní skálopevně přesvědčený!

Pomyslel na to, že by mohl Černého Adepta požádat o milost, že by ho mohl uprosit - a okamžitě věděl, že by to nebylo k ničemu. Jeho trestem měla být smrt v zajetí; měl zemřít zoufalý a bez možnosti další komunikace. Bez důstojnosti a uznání. Ti, kdo se vetřeli do Adeptova soukromí, jej za trest museli sdílet - beze zbytku. Černý Adept nebyl ani šlechetný, ani zlý; Černý Adept jen účelně prosazoval svá pravidla. Nikdo Adepta neobtěžoval bezdůvodně! Což se mu snažili sdělit Neysa s Kurrelgyrem. Prostě to musel poznat na vlastní kůži.

A Stile sám - byl skutečně Adeptem? Bylo jeho druhé já podobné tomuto čaroději, bylo snad lhostejným, cynickým kouzelníkem? Nebylo divu, že se toho jeho společníci báli! Jestli bylo provozování magického talentu spojeno s tímhle, jestli znamenalo, že ztratí veškerý smysl pro přátelství, čest a slušnost - pak byl zákaz kouzlení oprávněný. Raději zemře jako člověk plný citu než jako nelidský robot.

Ne, to nebyla tak docela pravda - uvažoval v mylných stereotypech. Ne všichni roboti byli necitelní. Sheen - kde jí byl konec? Jeho týden, pokud správně počítal, byl skoro u konce; okamžitá hrozba smrti na Protonu časem vyprchala. Teď to byla Fáze, z níž musel uprchnout, a Proton, který představoval útočiště.

Stile šel podél zdi, dokud se nesetmělo. Pak se opatrně, aby nenamáhal kolena, položil na zem. Opřel se zády o mříže a zkusil jedno koleno pokrčit. Vlastně ho mohl ohnout docela dost, než ho v něm zabořilo. Začínalo se snad hojit? To nebylo moc pravděpodobné; ostatní části těla se hojily, ale kolena ne. Špatně se prokrvovala - klubka vazů a kostí bránila krvi v cestě. Lokty se zahojit mohly, nespočívala na nich totiž neustálá váha. Kolena musela něco vydržet - a proto byla paradoxně mnohem zranitelnější než jiné klouby. Jeho anonymní nepřítel to provedl chytře, když ho poranil laserovou pistolí, a tak ho odsoudil k vleklým mukám, které se svým způsobem podobaly tomu, co na něj vymyslel Černý Adept. Když ale jeho kolena nenesla zátěž, ohýbala se téměř normálně. Dokázal je skrčit tak, jako by seděl v dřepu - když ovšem v dřepu neseděl. To tedy byla útěcha! Jako by záleželo na kolenou, když bylo k záhubě odsouzeno celé tělo.

Po nějaké době se opět vyškřábal na nohy - pořád to byla dřina, když nemohl skrčit kolena, spočívala-li na nich váha - a zašel do vnitřní chodby, aby si ulevil. Nebyl rád, že znečistí hradní podlahu, neměl však na vybranou - a snad to Adeptovi patřilo. Pak se vrátil k zamřížované stěně, znovu ulehl a usnul.

Zdálo se mu, že se z něj stal robot, že jeho kovové tělo nezahřívá žádné maso a jeho neživotnost neprosvětluje žádné skutečné vědomí. Během noci se několikrát probudil; bylo čím dál tím chladněji a on cítil větší žízeň, než by měl.

Příčiny byly psychické, to mu ale nijak zvlášť nepomáhalo. Přál si, aby u sebe měl hřejivou Neysu, v kterékoliv z jejich

podob, a aby mohl spát vedle ní. Neysa mu také dala přátelství - což hrálo jeho ducha. Po letech, kdy žil v zásadě osaměle, něčemu takovému přivykl velice rychle. Naplnilo to jeho skrytou potřebu. Proměňovala se do lidské podoby, aby ho potěšila - byla by ho však potěšila i bez toho. Věděl, že se rozhodl správně, když ji poslal pryč. Vrátil se na své pastviny a vlkodlak jí možná přijde čas od času dělat společnost.

Taková zima! Krčel se ve svých tenkých šatech. Jediné kouzlo a měl by po starostech. Trochu tepla a slunečního světla - ne! Magii ne! Možná to bylo pošetilé, svou přísahu ale neporuší. Udělal by to jen v případě, že by sem vletla svatojánská muška a zavolala "Stile, kouzli!" - a on stejně nechtěl, aby Neysa takhle riskovala. Stočil se do nepohodlného klubička a zase usnul. Bylo to lepší než zůstat vzhůru.

Do rána měl Stile tak sucho v ústech, že měl sliznice jako z vaty. Určitě spal s otevřenou pusou. Začal, rozvíraje čelisti, hýbat znečitlivělým jazykem a podařilo se mu objevit drobný váček slin, kterým si ústa navlhčil. Teď musí vstát a - A co? Mříže zůstaly, kde byly, a nezmizí, dokud se jeho kostra nepřipojí k té druhé. Neměl kam jít, neměl co dělat. Něco však dělat musel. Pořád ještě mu byla zima; trochu si zacvičí, a to ho zahřeje. Hlad a žízeň ho pro tuto chvíli přešly, tělo však měl ztuhlé. Vyhrabal se na nohy a dokulhal na svůj nouzový záchod. Byla to škoda, takhle mrhat tekutinou, dokud však žil, tělesné procesy pokračovaly.

Znovu se dal na pouť kolem zamřížované stěny. Pohyboval se tak rychle, aby se v něm nahromadilo nějaké teplo, a tak pomalu, aby zbytečně neplýtvал energií. Cesta to byla bezúčelná, pořád to ale bylo lepší než si lehnout a pomalu umírat. Na to bude ještě dost času.

Nebylo úniku. Hradní labyrint byl nekonečný a zamřížovaná zeď také. Černý Adept znal jen jeden druh magie, byl však v jejím používání velice důkladný. Teoreticky by zeď někde končit měla - jejím koncem však byl sám Adept. Jaký tedy mělo smysl po něm pátrat? Žádná logika, žádná rozumná diskuse nemohla pohnout mužem, který měl takovou moc a tolik se odcizil lidem jako on. Černý Adept připomínal svým způsobem nějakého protonského Občana.

Občan! Kurrelgyre řekl, že lidé na Fázi jsou tíž jako lidé na Protonu - nebo aspoň byli, než se převážení otroků tak rozšířilo. Adept mohl skutečně být ve svém druhém já Občanem. V jednom rámci bylo nástrojem moci bohatství, ve druhém magie. V obou případech ovládala nadutost to nejvyšší.

Stile šel dál. Ve Hře vyhrával maratóny; dokáže nějakou dobu přežít, upne-li k tomu svou vůli. Jestli dostihne Černého Adepta, mohl by ho vyřadit z boje a uniknout. Nebo ho zabít, protože se zdálo, že je Adept ochotný nechat ho zemřít. Ne, on sám být vrahem nechtěl; démoni byli démoni, Adept však byl člověk. Stile byl ochotný Adepta pouze obejít, dostat se tak za zeď a uniknout.

Odlišilo ho jeho rozhodnutí nezabít člověka od kasty Adeptů? Mohl toto rozhodnutí považovat za důkaz toho, že jeho by moc magie nezkorumpovala tak absolutně jako ostatní Adepty? Doufal, že ano.

Divné bylo, že na tomto pustém hradě není žádné jídlo. Copak Černý Adept nejedl? Jeho zásoby potravin byly pravděpodobně dobře ukryté ve spleteném skladišti, přirozeně na druhé straně bariéry. Budilo to však další dohady. Poněvadž tento Adept nekouzli věci z ničeho, jako to dělal Stile, musel někde brát přirozené produkty. Obchodoval Černý Adept se sedláky, aby získal zásoby obilí, vajec a zeleniny? Jestli tomu tak bylo, nemohl žít v úplném odloučení. Jeho pohotovostní užívání řeči naznačovalo totéž. Ve styku s lidmi tedy byl; jenom se mu to nelíbilo. Chodí někdo z nich sem do hradu? Pomohli by Stilovi? Ne, to nebylo pravděpodobné. Adept mohl nakupovat zásoby na rok dopředu.

Stile se pohyboval pomalu; hospodařil se svými silami. Udržoval v rovnováze nahromaděné teplo a hlad a žízeň. Už nešel podél své nekonečné zdi, pustil se přes centrální část hradu. Všechny vnitřní chodby však byly slepé; prostorové uspořádání se tu lišilo. Přál si, aby znal nějaký rychlý způsob, jak linie analyzovat, ale hrad byl příliš složitý. Aby pochopil jeho plán a lokalizoval Adepta, musel by tu strávit víc času, než mu zbývalo. Také si přál, aby měl nějaký ostrý nástroj, jímž by dokázal porušit vlákno; protože byla tohle všechno jediná linie, mohl Adepta odříznout od jeho hradu kdekoli. Od jeho minulosti. Jestlipak by se všechno rozpletlo tak, jako se rozpáral drak? Neměl ale nic. Jeho tesák by hmotě tvrdé jako kámen neublížil. Vnější zdi měly jakous takous vůli, vnitřní žádnou. Na tohle by potřeboval diamantový vrták nebo pilu - nebo kouzlo -

Ne!

Celý den se sebou Stile bojoval. Jak se jeho tělesný stav zhoršoval, stávala se myšlenka na magii čím dál tím lákavější. Nehodlal ale ustoupit. Nezáleželo na tom, že by se nikdo nedověděl, kdyby si vyčaroval skleničku vody - ale přísaha byla přísaha. Zemře se ctí - to byla jediná věc, o kterou ho Černý Adept nemohl připravit.

Konečně do hradu opět vklouzla noc. Stile se uložil ke spánku, usnout však nemohl. Nechtěl se své smrti podrobit tak lehce.

Ucítil ve své dlani harmoniku; nežádal o ni. Kvůli jejich magickým konotacím se veškerým hudebním projevům vyhýbal. Kouzlo se v hudebním prostředí mohlo zhmotnit i v případě, že je nevyslovil. Když se objevilo jeho sedlo, zhmotnilo se zřejmě díky podvědomému přání, které měl, zatímco hrál. Teď si však možná zahrát mohl, pokud si nepřál čarovat. Hudba mu připomínala Tune - jak to bylo dávno - a zdálo se mu vhodné na ni znovu myslet, když teď končila jeho vlastní držba.

Hrál. Hudba se linula z nástroje a šířila se chodbami, okny a hradními průduchy, rozechvívala zdi. On sice zvuk tvořil, také však poslouchal, a bylo to neuvěřitelně krásné. Byl pánem harmoniky, hrál celým srdcem, cítil melodii tak, jak se mu předtím dařilo jen zřídka. Snad to byla jeho labutí píseň, jeho poslední gesto. Byl to nicméně uspokojivý způsob, jak odejít.

Konečně, když už ho začínala unavovat i hudba, odložil nástroj a usnul. Tentokrát spal klidněji, jako by ho půst zbavil materiálních starostí.

Probudilo ho tiché zavrčení. Stilovy oči se bleskurychle otevřely, jeho tělo se ale nepohnulo. Věděl, kde má meč. Nejdrív však musel zjistit, kde se nachází to zvíře. A rozhodnout se, zda má smysl pokoušet se bojovat. Proč měnit rychlou smrt za smrt zdlouhavou?

Pak se v temnotě ozval hlas: "Stile."

"Kurrelgyre!" řekl. Přiložil tvář k mřížím, aby se dostal blíž. "Tohle je nebezpečné!"

"Neysa šla k Orákulu. Právilo 'Opona'. Neysa neporozuměla, co mělo na mysli, já však ano. Věřil jsem kolem hradu. Jeden jeho roh prochází oponou. Pojď za mnou."

Opona! No ano! Až na to, že - "To nemohu učiniti, přísahal jsem, že se vzdám magie. K průchodu oponou je třeba kouzla."

"Své slovo držíš. Mohls již uniknouti, kdyby tomu bylo jinak. Ničeho se však neobávej. Já ti poskytnu kouzlo své."

Stile šel ulehčeně za vlkodlakem; následoval ho po druhé straně zdi. Neysa tedy věnovala jedinou otázku, kterou Drákulům dovolovalo, jeho zájmům! Nebyl by ji žádal, aby to udělala, přesto její gesto přijal vděčně.

Zdalo se, že trvá jen několik okamžiků, než ho Kurrelgyre přivedl k oponě. Procházel jí jeden malý úsek jeho vězení.

Černý Adept o tom patrně nevěděl. To naznačovalo, že žije v obou rámcích a není schopen oponu vnímat, ani jí projít.

"Budeme tě očekávat v paláci Orákula," řekl Kurrelgyre, když se Stile přiblížil k matnému třípytu. "Nezapomeň na důvěru, již v tebe skládá klisna, dává-li ti dovolení vzdáliti se z tohoto rámce."

"Nevím, jak dlouho mi bude trvati -"

Vlkodlak však už vypustil kouzlo. Stile prošel na druhou stranu.

KAPITOLA TRINÁCTÁ

STUPNĚ

Stile přistál vně dómu. Zalpal po dechu - vzduch byl téměř nedýchatelný. Bez masky mohl přežít půl hodiny, žádná slast! by to ale nebyla. Omezené množství kyslíku v protonské atmosféře bylo sníženo ve prospěch dómu a odpad z rozmanitých průmyslových procesů se vypouštěl sem. Uvědomil si - bylo to poprvé? - že holý protonský povrch je výsledkem lidské činnosti. Kdyby se věk strojů tomuto světu vyhnul, byla by tu stejná atmosféra jako na Fázi. Lidská civilizace proměnila rajskou planetu v peklo.

Naštěstí byl dóm vzdálený jen asi pět minut chůze. Viděl ho jasně, protože jeho záře pronikala silovým polem a osvětlovala holou pláš.

Stile, jehož únava díky odpočinku a chladnému nočnímu vzduchu poněkud ustoupila, kráčet svižně k dómu, přitahuje si oblečení těsně k sobě. Dokud bude dýchat pomalu, nebude mu vzduch dělat přílišné problémy. Kdyby však měl běžet, došlo by ke katastrofě. Oblečení ho trochu chránilo před -

Oblečení! Tady ho nosit nemůže! Je otrok.

Bez něj se ale bude brzy klepat zimou. Bude si ho muset nechat tak dlouho, jak jen bude možné, a pak se ho před vstupem do dómu zbavit. Možná ho zase najde, až se bude vracet na Fázi.

Nemohl se však vrátit na místo, odkud přicházel - to by ho přeneslo přímo do vězení Černého Adepta. Potřeboval oblečení ve druhém rámci, ale ne v této oblasti. Bude muset riskovat a vzít si je s sebou.

Stile došel k dómu. Byl malý; zřejmě to byl soukromý majetek nějakého Občana. Vloudit se nezván na takové místo pro otoka rozhodně bezpečné nebylo, opravdu ale neměl na vybranou. Těch několik minut stačilo, aby se cítil nepříjemně; čím méně se bude vystavovat vnějším podmínkám, tím lépe. Svlékl si šaty a zabalil je, boty dovnitř. Pak prošel stěnou dómu.

Okamžitě ho zalilo světlo a teplo. Octl se v tropické zahradě toho druhu, který byl oblíbený mezi Občany; jejich vkus jako by se odvracel od venkovní pustiny, v níž se díky jejich politice proměňovala planeta. Na všech možných místech rostly exotické palmy. Nikdo tu nebyl - proto tudy Stile vešel. Když bude mít štěstí, mohl by projít bez povšimnutí.

Nepovedlo se. Než ušel dvacet kroků, zastavil ho bdělý zahradník. "Stůj, pobudo! Na tenhle statek nepatříš!"

"Přišel - jsem zvenku. Ztratil jsem se." Stile měl pochybnosti, zda si může dovolit mluvit pravdu, a lhát nechtěl. "Musel jsem vejít dovnitř. Byl bych umřel."

"Vypadáš polomrtvý," souhlasil otrok.

Přispěchal další otrok. "Jsem zdejší předák. Kdo jsi ty? Cos dělal venku bez vybavení? A co to máš v ruce?"

Předák to tedy byl, o tom se nedalo pochybovat. "Jmenuji se Stile, jsem nezaměstnaný, předtím jsem býval žokejem.

Měl jsem pocit, že jsem v nebezpečí, tak jsem se pokoušel skrýt. Ale -" Pokrčil rameny. "Tam venku je to úplně jiné."

"To se můžeš vsadit, že je. Chtěl jsi spáchat sebevraždu?"

"Ne. I tak jsem ale málem umřel. Dva dny jsem nejedl ani ne-pil."

Předák narážku ignoroval. "Ptal jsem se tě, co to máš v ruce."

"To je - středověký pozemský kostým. Myslel jsem si, že mi bude na tom druhém světě k něčemu dobrý." Pohyboval se na hranici pravdy a lži a vůbec se mu to nelíbilo. Ale na druhou stranu - nepřiblížila by muži celá pravda situaci ještě méně než tahle polopravda? Který otrok by uvěřil historce o kouzelném světě?

Předák vzal balíček a rozložil ho po zemi. "Harmonika?"

Stile beze slova rozpráhl ruce. Octl se v situaci, kdy všechno, co mohl říci, vypadalo jako lež, včetně pravdy. Náhle mu Fáze připadala jako výplod jeho fantazie, halucinace toho druhu, který se vyskytoval u lidí vystavených nedostatku kyslíku a plynnému znečištění ovzduší. Zvláště když navíc trpěl zimou, hladu a žízní. V minulosti dělali lidé takové věci úmyslně, aby si podobné vize přivodili. Co se s ním vlastně stalo?

"Budu muset informovat Občana," řekl předák.

Stilovy naděje se zhroutily. Z toho budou určitě problémy. Kdyby mu muž prostě řekl, aby se sebral a koukal zmizet do prostor pro otroky -

"Pane," řekl předák.

"Co je, zahradníku?" odpověděl Občanův hlas. Zněl mu nějak povědomě.

"Pane, vloudil se sem zvenku nějaký chlap. Má s sebou středověký pozemský kostým, meč, nůž a hudební nástroj."

"Zaved' ho k dozorčí budce." Stilovi přeběhl mráz po zádech. Kde už ten hlas slyšel?

Předák odvedl Stila k budce s holovizním přenosem. Stile vešel dovnitř. Věděl, že do Občanových komnat je teď vysílán obraz celého jeho těla. Musí vypadat hrozně; je špinavý, odřený a k tomu má hlad a žízeň.

"Jméno?" štěkl Občan.

"Stile, pane."

Bylo ticho. Občan teď kontroluje jeho jméno na počítačovém seznamu otroků. "Žokej a hráč?"

"Ano, pane."

"Zahraj na ten nástroj."

Předák rychle našel harmoniku a rýpnul jí do Stila. Ten si ji vzal a přiložil k ústům. Tohle byl důkaz jeho totožnosti. Podvodník by se jeho umění patrně nevyrovnal. Zahrál několik tónů a podobně jako před několika hodinami začala vznikající melodie měnit jeho náladu. Zase se do toho začínal -

"Dobře, Stile," řekl Občan, kterého jeho umění nechávalo naprosto chladným. "Tvůj současný zaměstnavatel se za tebe zaručil. Počkej tady, dokud si tě nevyzvedne jeho zástupce."

Jeho současný zaměstnavatel? Co to mohlo znamenat? Stile neodpověděl, protože mu nebyla položena žádná otázka. Znovu se připojil k předákovi, který mu vážně předal, co zbylo z jeho balíčku.

Náhle Stile poznal hlas, který právě slyšel. Černý Adept! Tohle bylo protonské já zlého kouzelníka, který o druhém rámci neměl ani tušení, ale svému dvojníku se velmi podobal. Dávalo to smysl - tenhle dóm byl velice blízko pozemků Černého Adepta. Jeho dohad o Adeptech a Občanech se potvrdil. Kdyby měl tento Občan nějaký důvod k podezření, že -

Stilovi unikl tichý vzdech úlevy. Pro takové podezření nebyl žádný důvod a Občan se rozhodně o zbloudilé otroky nestaral. Stile bude muset podat vysvětlení vlastnímu zaměstnavateli, čas tohoto však mařit neměl. A kdyby se někdy ztratili otroci Černého Občana, ostatní Občané by mu jeho laskavost oplatili stejným způsobem. Otroci za to nestáli, aby se kvůli nim někdo hádal.

Přiblížila se žena s nádhernou postavou. Když se ke Stilovi otočila obličejem - "Sheen! Jak se raduji, že tě zřím!" Jejda - nesprávná řeč.

Zamračila se. "Tak pojď, Stile. Venku se nemáš co potloukat. Co kdybys poškodil kostým? Dopadne to s tebou špatně, jestli zase zabloudíš." Obrátila se k předákovi "Děkuji. Měl přinést kostým do odloučeného dómu našeho zaměstnavatele a asi se ztratil. Občas se chová jako nemešlo."

"Pokoušel se mi namluvit, že je nezaměstnaný," řekl předák.

Usmála se. "Býval žokejem. Nejspíš spadl víckrát, než mu bylo zdrávo." Udělala si prstem kolečko nad čelem. "To se stává. Omlouvám se, že jsi kvůli němu měl takové problémy."

"Aspoň mi to zpestřilo noční směnu," řekl předák s pohledem upřeným na její tělo. Problémy byly rázem snesitelnější, když s sebou přinesly ženu s takovou postavou.

Vzala Stila pevně za loket a vedla ho pryč. "Tentokrát tě odvedeme tam, kam patříš," řekla mu s nenápadným úsměvem. Stiskl jí ruku. Vzala si jeho ruku k srdci a chovala se teď tak lidsky, až to skoro nebylo hezké. Určitě ho ale vytáhla z nepříjemnosti.

Když se octli v bezpečí kabiny a odstartovali tunelem k většímu dómu, Sheen mu celou záležitost vysvětlila: "Nějak jsem to, Stile, věděla, že se vrátíš. Opravdu jsem naprogramovaná na intuici. Přiměla jsem tedy své přátele, aby vyrobili robota, který by ti byl podobný, a sehnali jsme ti nového zaměstnavatele. V okamžiku, kdy byl odeslán dotaz -

"Ach tak." Její přátelé byli stroje s vlastní vůlí, které se dokázaly napojit na komunikační síť. Vlastně bylo pravděpodobné, že některé z nich jsou komunikační sítě. Jak to bylo občas užitečné!

Z hlavního dómu se svezli dopravní raketou do dómu, kde měl svůj byt. Vzdálenost, kterou na jednorozci urazil za několik dní, byla na Protonu otázkou několika minut. To mu připomnělo jinou věc. Co má říct Sheen o Neyse?

Vrátili se do Stilova starého bytu. Sheen ho udržovala v dobrém stavu - nebo možná robot, který nesl jeho jméno. Zdálo se, že ho Sheen odklidila, sotva se dozvěděla, že se Stile objevil. Sheen hájila jeho zájmy s nesmírnou pilí a zdatností.

Jaké to bylo, když tu spolu žili dva roboti? Jestlipak spolu jedli a spali, jestlipak se spolu milovali? Stile zjistil, že pociťuje žárlivost a musel se sám sobě smát. Bylo zřejmé, že robot Stile vlastní vůli nemá. Bude to nejspíš opravdový stroj naprogramovaný Sheen.

"Musíme si promluvit," řekla Sheen. "Myslím ale, že by ses měl nejdřív najíst a odpočinout si. Ten rámec za oponou s tebou nezacházel příliš šetrně. Jsi opálený, poškrábaný a chrastí v tobě kosti."

Stilovi se okamžitě vrátila žízeň. Téměř ji vyrvál šálek multinápoje, který přinesla, a nalil ho do sebe. "Ano. Pítí, jídlo a spánek, v tomhle pořadí," řekl. "A samozřejmě si promluvíme."

Vrhl na něj kosý pohled. "A dál nic?"

Ach, ten sex-appeal! Choval se ale zdrženlivě. "Myslím, že bychom si měli promluvit, a pak zvážit všechno ostatní. Možná se ti to nebude líbit."

"Ani tobě se možná nebude tak docela líbit to, co jsem udělala," řekla.

Pozvedl obočí. "S mým dvojníkem?"

Zasmála se. "Stile, to není možné! Vždyť je to robot."

"Dobře, že to žádný z nich neslyší," podotkl.

"Ty víš, co chci říct. Prostě to není totéž."

"To mluvíš z vlastní zkušenosti?"

"Ne. On není naprogramovaný na lásku."

"Taky jsem si myslel. Jinak bys nebyla tak ráda, že jsem se vrátil."

Když se najedl a prošel čistící jednotkou, ulehl s ní na postel. V jakém smyslu byla tato bytost horší než Tune? Sheen byla na pohled i dotyk zrovna tak příjemná jako ona a projevovala neuvěřitelnou iniciativu. Jak se zdálo, nikdo nevěděl, že se na týden ztratil. Jakýkoliv pokus o zabítí jeho umělého dvojníka byl samozřejmě bezvýsledný.

"Je tenhle byt zase soukromý? Udělali s tím tvoji přátelé něco?" zeptal se, protože si vzpomněl, jak se málem stal jeho vězením. Nebýt strojů s vlastní vůlí, díky kterým byl Stile zdánlivě doma, když byl někde úplně jinde -

"Naprosto." Položila mu ruce kolem ramen a krátce ho objala, ničeho dalšího se ale nedočkal. "Mám ti to všechno říct?" Co by dokázalo umlčet racionálně uvažujícího robota a iracionálně uvažující ženu? "Radši ano."

"Tvůj nový zaměstnavatel se nezajímá o dostihy. Zajímá se o Hru. Každý rok sponzoruje v Turnaji nejlepšího závodníka, ten ale ještě nikdy nezvítězil. Letos -"

"Ne! To mám závodit -"

"Tenhle rok," přikývla. "A musíš to být ty. Robot tam za tebe nemůže. I kdyby to nebylo ilegální, tak se ti nevyrovná. Koupila jsem ti bezpečí, Stile - ale za cenu tvé držby."

"Uvědomuješ si, že to může celkem pravděpodobně ukončit i tvoje poslání? Ať tak či onak, až vstoupím do Turnaje, už tvou ochranu potřebovat nebudu."

"Kdybych měla jinou možnost -" Povzdechla si. "Stile, byl jsi propuštěn s udáním důvodu. Neoctl ses na žádné černé listině, protože tvá neochota znovu závodit byla pochopitelná, ale i tak o tebe mělo zájem jen velmi málo Občanů. Moji přátelé se museli pustit do podrobného průzkumu, aby našli -"

"Toho jediného Občana, který by mě najal," dokončil Stile. "Nemůžu ti to vyčítat; udělalas jedinou věc, kterou udělat mohla, a udělalas ji výborně."

"Ale tvoje držba -"

"Mám teď jinou možnost." Zatím se mu však nechtělo začínat s Fází a jeho rozhodnutím tam zůstat.

"Tvůj anonymní nepřítel ale nezmizel. Ne ten Občan, co se z tebe pokoušel udělat kyborga; ten vypadl, jakmile si uvědomil, že uplynul týden. Ten původní, který tě zranil laserem. Ten, který možná poslal mě. Došlo k několika pokusům o poškození tvého dvojníka. Moji přátelé mu jsou na stopě a pokoušejí se ho najít, je ale neobyčejně vychytralý a stále jim uniká. Nedokážu tě před ním chránit dlouho. Takže -"

"Je to pekelně logické," souhlasil. "Radši Hru než smrt. Radši zkrácenou držbu než žádnou. Ale já jsem si myslel, že když dám jasně na srozuměnou, že už závodit nehodlám, bude všechno v pořádku."

"Vypadá to, že byl podobný předpoklad neodůvodněný. Ten člověk chce tvou smrt - ale nepoužije žádných zjevných prostředků. Omyl při chirurgickém zákroku, nešťastná náhoda -"

"Takže jsem si vlastně ta kolena klidně mohl nechat operovat - kdybych se byl dokázal svěřit chirurgii." Jeho myšlenky se vrátily ke Hře. "Turnaj je nedotknutelný; nikdo nemůže pronásledovat jeho účastníka, ani Občan ne. Je to proto, aby bylo soupeření čestné. Turnaj je tedy jediné místo, kde je můj život v bezpečí - aspoň dokud bude trvat, což nebude moc dlouho. Nejsem na to ale připravený; plánoval jsem si, že se ho zúčastním až za dva roky."

"Já vím. Dělal jsem, co jsem mohla, a možná kvůli mně budeš muset do předčasného exilu. Jestli mě chceš potrestat -"

"Ano, myslím, že chci. Povím ti, co jsem dělal já. Za oponou je svět magie. Zkrotl jsem tam jednorozčít klisnu; proměnila se v krásnou ženu a -"

"To mám žárlit kvůli takové pohádce?"

"To není žádná pohádka. Říkal jsem, že to byla klisna, ne hřebec. Dělal jsem s ní, co muž -"

"Já žárlím!" Natáhla se přes něj a divoce ho políbila na rty. "Dokáže tohle?"

"Lehko. Má velice pohyblivé rty."

"Ano? A tohle taky dokáže?" Udělala něco intimnějšího.

Stile zjistil, že se mu přes jeho únavu nedostává dechu. "Ano. Nemá sice tak velká prsa jako ty, jsou ale pěkně -"

"A co tohle?"

Než mu to předvedla, uběhl nějaký čas. Konečně se Stile, příjemně unavený, položil zpátky a zamumlal, "To taky."

"Tak tos mě tedy potrestal." Sheen se ale nijak zkroutěně netvářila.

"A potom jsme šli k Orákulu, které mi povědělo, abych poznal sebe sama," pokračoval Stile. "Když jsem si uvědomil, že musím být Adept, který byl zavražděn nebo jinak zničen, dal jsem se do pátrání - a nechal se uvěznit na hradě Černého Adepta. Zachránil mě vlkodlak, který mě poslal oponou zpátky, a tady mě máš." Zívl. "Můžu teď spát?"

"Uvědomuješ si, že žádný živý člověk podobnému příběhu neuvěří?"

"Ano."

"A ty se chceš vrátit."

"Ano. V protonském rámci bych stejně moc dlouho zůstat nemohl. Teď mám ještě další možnost."

"Pokud nevyhraješ Turnaj. Pak bys tu mohl zůstat nadosmrti."

"To se lehko řekne, těžko provede. Za dva roky bych byl ve vrcholné formě; teď moc velkou šanci nemám."

"Jako Občan bys mohl zjistit totožnost svého nepřítele."

"To ano." Usmál se. "Sheen? Cos to vlastně chtěla dělat, až domluvíme?"

Hodila po něm polštářem z pohovky. "Právě jsme to dodělali! Copak sis nevšiml?"

"Co jsme dodělali?"

Prudce ho k sobě přivinula, políbila ho a přehodila mu nohu přes stehna.

Přitiskl si ji k sobě a přitáhl si její hlavu ke svojí. Cítil vůni jejích jemných vlasů. "Jsem hrozně rád, že jsem zase zpátky," řekl vážně. "Ale Fáze - je to takový nádherný svět, i když neberu v úvahu magii. Cítím - cítím tam větší naplnění. Jako by se konečně probouzel k životu můj lidský potenciál. Musím se tam vrátit. Rozumíš mi?"

"Možná cítíš to, co bych cítila já, kdybych prošla oponou a zjistila, že žiju." Zavřela oči a pokoušela se představit si to.

"Ano. Musíš jít zpátky. Budeš se sem ale vracet?"

"Často, i na tomhle světě jsou věci, které mám rád."

"Jsem já jednou z nich?"

"Tou nejdůležitější."

"Nic jiného nemám právo žádat."

Stile znovu pocítil bezmocnou provinilost. Sheen ho milovala, on ji doopravdy milovat nemohl. Nezáleželo na tom, že by jeden drobný zásah odborníka mohl její city změnit nebo zrušit - skutečný byl její současný program. Moderní chirurgie dokázala transplantovat jeho mozek do jiného těla, skutečně však bylo jeho současné tělo.

Neměl rád zásadní změny. Jestli opustí Proton, znovu opustí ji, a to stejně, jako Tune opustila jeho. Přesto sama Sheen zkrátila jeho držbu. Měla pravdu; víc od něj žádat nemohla.

Noc ještě zdaleka nekončila, i když se mohlo zdát, že už trvá nesmírně dlouho. Přetáhl si ji přes sebe jako pokrývku a usnul.

Ráno se pustil do příprav k účasti na Turnaji. Vyrázil do budovy Her, kde našel žebříček 35M a stiskl tlačítko stupně o jedno místo vyššího, než byl ten jeho. Vyzval ke Hře držitele devátého stupně.

Za chvílku devítka na výzvu odpověděla. Byl to samozřejmě pětatřicetiletý muž. Pro herní účely byl věk závodníků řazen přísně chronologicky. Žebříčky se neustále měnily, protože účastníci se vždy v den svých narozenin posouvali do toho následujícího. Nikdo nedostal místo mezi prvními dvaceti zadarmo; držitel prvního stupně na jednom žebříčku musel v dalším začít zase od čísla dvacet jedna. V den kvalifikace do každoročního Turnaje však byly žebříčky uzavřeny; žádná diskvalifikace z důvodů narozenin v průběhu Turnaje neexistovala.

Výjma věku a pohlaví se držitel devátého stupně Stilovi vůbec nepodobal. Byl vysoký a hubený a připomínal sehnutého učenice. Vzhled nelhal; jmenoval se Foliant a pracoval pro jednoho vědecky založeného Občana jako výzkumný pracovník. Foliant byl velký intelektuál; pravidelně si vybíral sloupec PSYCHIKA, když měl v tabulce volit z čísel, a STROJ, když na něj připadla písmena.

Protože Foliant dokázal v disciplínách, které vyžadovaly duševní námahu, porazit většinu lidí a držel se i tehdy, měl-li spolupracovat se strojem - zvláště když byl ten stroj počítač - byl dostatečně úspěšný na to, aby si svůj stupeň udržel. Protože měl tak omezené schopnosti, nebyl potenciálním šampiónem. Foliant byl známý jako Závodník 2C - což definovalo jeho odbornost.

Celkem vzato byl Stile ve 2C silný. S Foliantem si dokázal poradit, a ten to věděl. Stile prostě ten stupeň předtím nechtěl.

Zamířili do budky a odehráli tabulku. Stilovi připadla čísla - výborně. Považoval je za důležitější. Nehodlal si samozřejmě vybrat PSYCHIKU; dnes sem nepřišel za zábavou a nešlo mu o pěknou Hru - tohle byla vážně míněná výzva.

Potřeboval vyhrát a nechtěl příliš riskovat. NÁHODA, která nabízela padesátiprocentní naději na úspěch, ho také nelákala. Foliant dosahoval v tomhle oboru velmi slušných výsledků, to by taky moc jisté nebylo. Zvolí si tedy sloupec, ve kterém je nejsilnější, FYZIČNO.

Foliant si samozřejmě vybral STROJ. Okamžitě naskočila druhá tabulka:

1. POHYB

2. AKCE

3. POZOROVÁNÍ

A. ZEMĚ

B. VODA

C. VZDUCH

Měli před sebou devět typů soupeřivých sportů s použitím stroje, od závodů na kole v 1A po hledání hvězd ve 3C. Stile měl teď naneštěstí vybrat písmeno; nemohl si zvolit závody se strojem a věděl, že Foliant to neudělá. Foliant si vybere pozorování - pokud ho nenapadne, že Stile vsadí na vodu. Dostali by se tak do 3B, což by obnášelo ultrazvukovou lokaci potopených lodí. Na to Foliant moc nebyl. Byl ale docela šikovný na souboj s použitím vodních hydrantů, takže by si mohl zvolit AKCI. Stile si tedy místo toho vybral vzduch.

Vyhrál. Vyšlo jim 2C: souboj s pistolemi, lasery a podobnými zbraněmi na větší vzdálenost. V tom byl Foliant dobrý, Stile však byl lepší a oba to věděli.

REMÍZA? Foliantův dotaz se objevil na panelu. Pravidla takovou nabídku dovolovala v kterémkoliv stádiu selekce; často byla součástí psychologického nátlaku. V tomto případě byla přiznáním slabosti.

Stile stiskl tlačítko s nápisem NE! a hned nato VZDÁVÁŠ SE?

Foliant váhal. Vteřiny ubíhaly. Jestli neodmítne do patnácti vteřin, stane se Stile vítězem. Jeho otázka znamenala v tomto stádiu vždycky požadavek, nikoliv nabídku. Bylo to další z pravidel, které mělo zabránit nezodpovědným hráčům

v blokování tabulek, pokud neměli v úmyslu hrát. Konečně se však rozsvítilo zamítací tlačítko.

Ted' se na obrazovce objevily seznamy jednotlivých variant. Foliant, jakožto vyzvaný soupeř, si mohl vybrat první. Umístil do prostředního políčka devítimístné tabulky, která se utvořila, starožitné pistole. Stile ho následoval laserovou puškou v rohovém políčku. Nebyly to skutečné zbraně, jenom označí místo zásahu smyvateľnou červenou barvou. Živé zápasy byly povolovány jen velmi zřídka, a nikdy v souvislosti s Turnajem.

Čirou náhodou Stile s Foliantem sdíleli náklonnost ke starobylým zbraním a formám, a když byla tabulka kompletní a oni ji odehráli, vyšlo 2B, klasické pistole. Oba přešli na nedaleké duelové stanoviště, Sheen se mezitím přesunula na diváckou galerii. Snímal je samozřejmě přístroj na holografický přenos; každý oficiální závod se pro případ, že by vznikly nějaké pochybnosti o výsledku, natáčel. Badatelé si libovali v přehrávání soubojů vítězů Turnajů, počínaje prvotním vzestupem po stupních žebříčku, a pokoušeli se s moudrostí, kterou jim propůjčoval zpětný pohled, vypátrat prvky, díky nimž se právě toto vítězství stalo nevyhnutelným. To také mimochodem znamenalo, že mu žádný agent čekající mezi diváky nemůže prostřelit kolena ani cokoliv jiného. Výstřel by byl nahrán a útočník okamžitě zadržen. Tohle nebyl dostih!

Museli chvíli čekat, až se střelnice uvolní. Souboje byly oblíbené a existovali odborníci, kteří je podstupovali každý den. Kdyby měl Stile hrát s některým z nich, vyhnul by se této volbě za každou cenu. V tom samozřejmě spočívala herní strategie - klíč k vítězství byl v tabulce. Dobrý tabulkář si vystačil s nepatrným množstvím herních disciplín, protože vždycky směřoval svou volbu k jedné z nich. Právě jako Foliant nemusel zvládnout víc než sedm ze základních šestnácti voleb a odpovídající počet voleb z dalších tabulek. Protivník z něj dostal právě jen jednu z těchto sedmi možností. Měl-li jeho soupeř v této selekci větší schopnosti než Foliant, mohl si být k Foliantově škodě prakticky jistý, že vyjde jedna z nich. Pro skutečného hráče bylo lepší, když neměl slabiny v žádném políčku. Jeho volba tak zůstávala otevřená, díky čemuž se nemohl dostat do pastí. Stile sám neměl slabiny nikde - proto byl jedním z nejlepších hráčů. "Ty se přece nechceš účastnit Turnaje," poznamenal Foliant. "Máš před sebou ještě dvě volné sezóny. Až letos postoupíš do Turnaje prvních pět, oba sklouzneš do kvalifikace k příštímu. Měl jsem pocit, že pomalu začneš sestupovat. Co máš za lubem?"

Stile se usmál. "Vidíš tu dívku na tribuně? Tu hezkou? Ta mě přemluvila."

"Á, fanyнка!" Foliant zašilhal na Sheen. "Pro takovou bych to určitě udělal taky! A kolik toho má v hlavě?"

"Je omezená jako robot," řekl Stile.

"Chceš se dostat na šestý stupeň, abys byl po Turnaji číslo jedna? To je riskantní. Jestli někdo na poslední chvíli před kvalifikací onemocní, svezíš se do Turnaje." Foliant neměl očividně o výsledku jejich souboje žádné pochybnosti a sotva se dalo říct, že mu to vadí; neměl nejmenší chuť se Turnaji příliš přibližovat.

"Chci se dostat na pátý," vysvětlil Stile. "A byl bych radši, kdyby se o tom moc nevědělo."

Foliantova hlava se ze samého překvapení zakývala ze strany na stranu. "Tenhle rok?"

"Není to tak docela moje rozhodnutí. Měl jsem ale nějaké potíže v zaměstnání."

"O tom jsem slyšel. Zranění kolen, ne? Divím se, že nepodstoupil okamžitou operaci."

"Hrozně jsem se bál."

Foliant se zasmál. "Ty a bát se! Ale musí se přiznat, že vypadáš trochu zničeně. Muselo to být těžké rozhodování."

"To ano," přikývl Stile, třebaže věděl, že to, co je vidět na jeho těle, jsou spíš stopy po dvoudenním pobytu na černém hradeč bez jídla a pití než jeho psychologický stav. Sheen pro něj udělala, co mohla, ještě se ale úplně nezotavil.

"Tak hodně štěstí," popřál mu Foliant srdečně.

Střelnice osířela a oni vstoupili. Na stole u vchodu ležela souprava starobylých pistolí z blýskavé oceli a s perletí vykládanými pažbami. Puškař by dovedl přesně určit rok výroby a značku - nespíš to byly evropské zbraně z osmnáctého století - Stile se však zajímal jen o jejich váhu a přesnost. Přestože to byly napodobeniny, ze kterých se nestřílelo kulkami, házely sebou a kouřily zrovna jako pravé.

Stile si musel být jistý, že souboj vyhraje; nemohl Folianta vyzvat znovu, dokud by se pořadí na stupních nezměnilo, a takhle krátce před Turnajem už pravděpodobně k žádným posunům nedojde. Hráči se buď drželi na svých stupních, aby si byli jisti, že se dostanou do kvalifikace, nebo se snažili zůstat mimo dosah výběru. Stilovo pozdní rozhodnutí zúčastnit se Turnaje bylo neobvyklé a nespíš trochu zčeří herní hladinu. Bude muset vyřadit někoho, kdo se k Turnaji upíná jako k poslední naději na prodloužení držby.

Občané to zařídili tak, aby mělo vždycky o vstup do Turnaje zájem víc otroků, než bylo k dispozici míst - zvláště ve Stilově věkové kategorii, v níž končilo držbu mnoho dospělých lidí. Držby končily ve všech věkových skupinách, protože otroci se mohli přihlásit v kterémkoliv věku, ale ti starší většinou postrádali elán a vytrvalost nutné k tomu, aby ve Hře dosáhli skutečné profesionality, a ti mladší zase postrádali zkušenost a uvážlivost. Žebříčky třicátníků, ať už mužů nebo žen, měly největší důležitost.

Zbraně byly samozřejmě dobré a jedna druhé se podobaly tak, jak to jen s použitím moderních technologií šlo. Každý si vzal jednu a došel na středovou značku střelnice. Pak se k sobě postavili zády a za zvuku hodinového signálu začali odměřovat kroky. Deset kroků, otočit a vystřelit - a každý krok určený metronomem. Muž, který se otočil anebo vystřelil příliš brzy, byl diskvalifikovaný; musel zaznít desátý signál.

Někteří lidé byli sice v praxi výbornými střelci, ale v podobných soubojích příliš nezářili. Na to, aby se zorientovali a zamířili na cíl, potřebovali čas - a tady neměli ani čas, ani pevně určený cíl. Některé ztráceli nervy, když stáli proti skutečnému protivníkovi, který střelbu opětoval. Při tomto druhu zápasu potřeboval člověk speciální schopnosti a dobré nervy. Jak Stile tak Foliant tyto vlastnosti měli.

Při desátém úderu Stile vyskočil a ve vzduchu se otočil ke svému soupeři. Foliant se jen obrátil na místě a čekal s výstřelem, dokud nepochopí Stilův pohyb. Věděl, že Stile zřídka střílí první. Stile si raději hrál na 'obtížný cíl'; povzbuzoval protivníka, aby promrhal svou jedinou ránu. Pak ho Stile mohl v klidu vyřadit. Foliant však byl na něco

takového příliš chytrý.

Stile dopadl, vrhl se na zem, převálil se, vymrštil se do stoje a znovu skočil. Kdyby byl Foliant předpokládal, že ho Stile počastuje přímým skokem, byl by Stila chybil. Foliant hrál ale pořád ještě na jistotu. Jeho pistole sledovala Stilovu dráhu a čekala na okamžik, kdy bude moci spolehlivě zamířit.

Ten okamžik však nepřišel. Stile vypálil ze vzduchu. Uprostřed Foliantovy hrudi, v místě, pod nímž bije srdce, se objevil rudý cákanec. V rozporu s lidovým názorem je srdce umístěné v centru hrudního koše, nikoliv posunuté ke straně.

Foliant rozhodl ruce. Čekal příliš dlouho a svou ránu vůbec nevyužil. Oficiálně byl mrtev.

Foliant si smýval rudou skvrnu a Stile zatím nechával zaprotokolovat vítězství na terminálu herního počítače. Potřásl si rukama a vrátili se do budovy Her. Jejich jména už si na stupních vyměnili místa. Stile stiskl osmý stupeň, svého dalšího soupeře. Chtěl zdolat tolik stupňů, kolik bude moci, než vznikne poplach. A než se taky rozšíří zpráva o jeho současném tělesném stavu. Kdyby svým protivníkům ponechal čas na rozmyšlenou, snažili by se dostat ho do některé z fyzicky náročných disciplín, kde byl teď nejslabší.

Objevil se vyzvaný závodník. Byl to podsaditý atlet jménem Flák. "Foliante, tos mě vyzval ty?" vyptával se nedůvěřivě.

"Ne," odpověděl Foliant a ukázal k žebříčku.

Flák se na něj podíval. "Stile! O co ti jde?"

"Chci s tebou bojovat o osmý stupeň," řekl Stile.

Flák pokrčil rameny. "Odmítnout nemůžu."

Přešli do budky a odehráli tabulku. Nedalo se odhadnout, co Flák udělá. Často si vybíral nepravděpodobné sloupce, jen aby byla nějaká zábava. Stile si vybral B, nástroj, a doufal, že si soupeř nevybere 3.NÁHODA.

Doufal marně. Fláka víc zajímaly Stilovy pohyby než výsledek utkání. Dostali se do 3B. Znamenalo to ruletu, kostky - všechny možné hazardní hry. Obratnost tu příliš nepomáhala. Stile by Fláka porazil ve většině her vyžadujících obratnost - ale NÁHODA jejich šance vyrovnala.

Přesto se snažil své šance zvýšit, když hrál subtabulku. Snažil se z voleb, které měl, dostat co nejvíc. Náhle se rozsvítil nápis KARTY. Karty byly technicky vzato nástrojem náhody - existovalo však poměrně dost her, jako například bridge nebo poker, kde měla obratnost jistého druhu svou váhu. Musel jen naplnit konečnou tabulku hrami tohoto typu.

Flák si však dával pozor a vybíral hry jako jedenadvacet a zelená louka. Chtěl, aby se Stile pořádně zapotil, a taky se mu to dařilo. Mít proti sobě závodníka, kterému na výsledku záleželo méně než Stilovi, bylo velmi nepříjemné; veškerou strategii si mohl strčit za klobouk. Flák umístil své volby do tabulky tak, aby si Stile nemohl zabrat celý sloupec. Tři volby hráče v jedné řadě znamenaly, že si závodník může tuto řadu vybrat a dostat se do výhody. Naděje na hru vyžadující rozumnou obratnost zůstávala padesátiprocentní a Stile trpěl. Musel mít větší šanci!

Stile si však vzpomněl na variantu hazardní hry, k níž bylo třeba jisté obratnosti, a Flák ji zjevně neznal. Propašoval ji do tabulky, upravil podle ní výběr sloupce a vyhrál - byla to přebíjená, strategická varianta.

Obyčejná karetní hra přebíjená spočívala v tom, že se náhodně rozdál na dvě hromádky balíček karet a každý hráč je po jedné obrací a snažil se uhrát jednotlivé štychy. Vyšší karta přebíjela nižší a obě se pak stěhovaly na vítěznou stranu.

Když se odehrála první hromádka, zamíchaly se karty z vítězných štychů a hrálo se s nimi stejným způsobem, dokud nakonec jeden z hráčů nevyhrál celý balíček. Nezáleželo na ničem jiném než na náhodě a hra mohla trvat několik hodin.

Varianta, kterou vybral Stile, však každému hráči povolovala držet karty v ruce a vybírat si je. Když obě ležely licem dolů na stole, hráči je obrátili a vyšší vyhrála. Tato hra nebyla tak docela náhodná - každý hráč měl možnost zapamatovat si, co získal on a co jeho soupeř, a podle toho se řídit. Mohl blufovat a přinutit spoluhráče, aby promrhal vysoké karty na přebytí nízkých nebo aby ztratil štych, který by jinak vyhrál na nízkou kartu. Tyto hry byly většinou mnohem kratší než jejich náhodné varianty; vyhrával samozřejmě ten, kdo byl lepší taktik. Prvek čiré náhody se do nich už znovu propašovat nedal. Taktik nad spoluhráčem, který vybíral karty náhodně, vyhrával. Stile tedy dostal příležitost, aby ukázal, co umí - odhadl soupeřův záměr a nehrál výš, než bylo nutné.

Hráli. Stilova obratnost se brzy projevila. Bral královny králi, nízké karty nechával přebít esy. Jeho karet neustále přibývalo a on mohl volit z více možností. Hromádka jeho protihráče se scvrkávala. Bylo to štěstí? Štěstí spočívalo v tabulce.

Nakonec mohl Stile zahrát sedm es a králů za sebou a připravit tak Fláka, jemuž zbývaly v ruce jen královny, o zbytek karet. Náhoda tu už neměla místo. Stile zvítězil a osmý stupeň byl jeho.

Flák smutně zavrtěl hlavou. "Tuhle variantu si budu pamatovat," řekl. Nevadilo mu, že prohrál, vůbec se mu ale nelíbilo, že ho někdo přechytračil takhle elegantně.

Vrátili se do budovy Her. Stilova vítězství však už upoutala pozornost. Před žebříčkem 35M stál shluk otroků. "Hej, Stile," zavolala nějaká žena. "Hodláš se do toho pustit letos?"

Měl vědět, že jakékoliv soukromí bude nemožné. Byl v těchto kruzích příliš dobře známý a to, co dělal, bylo příliš zajímavé. "Ano," odpověděl krátce a přistoupil k žebříčku. Pak stiskl tlačítko a vyzval držitele sedmého stupně.

Sedmička už tu byla. Muž se jmenoval Svačinka, byl střední postavy a specializoval se na stolní hry a lehké fyzické sporty. Byl to protivník o něco úctyhodnější než ti dva, které právě porazil, pořád ještě ale nebyl tak docela na Stilově úrovni.

"Utkám se s tebou zítra," řekl Svačinka a odešel.

Přesně toho se Stile bál. Držitel stupně se s tím, kdo ho vyzval, musel utkat, byl-li dotyčný držitelem stupně bezprostředně nižšího, mohl však souboj o den odložit. Stile musel postupovat stupeň po stupni; nemohl vyžadovat souboj mimo pořadí. Nemohl než čekat - a to se bude křížit s jeho plány na návrat na Fázi.

Sheen ho vzala za ruku. "Zítra budeš mít diváky," řekla. "Když se hráč tvého kalibru rozhodne takhle krátce před uzávěrkou, že se zúčastní Turnaje, který mu může zkrátit držbu, je to vždycky událost."

"Chtěl jsem se kvalifikovat rychle, abych se mohl před Turnajem vrátit na Fázi," řekl Stile. "Neysa na mě čeká a dělá si starosti."

Ještě to ani nedomluvil a už věděl, že měl radši mlčet. Slova mu unikla, než jim v tom stačil jeho vnitřní signál zabránit.

"Zapomeň na to," řekl opožděně.

Dívala se přímo před sebe. "Proč? Jsem jenom stroj."

A už to tu máme zase. "Chci říct, že jsem jí slíbil, že se vrátím do Orákulova paláce. Byl jsem osvobozen díky otázce, kterou položila Orákulu. Byla to jediná otázka, kterou mu během svého života smí dát - a ona se jí vzdala jen proto, aby mi pomohla. Musím se vrátit."

"Samozřejmě."

"Slíbil jsem to."

Změkla. "Ona tě poslala zpátky ke mně - měla bych jí tedy tu službu oplatit. Slíbíš mi, že se vrátíš, aby ses se mnou zase setkal?"

"A abych se kvalifikoval do Turnaje. Ano. Protože ty ses pro mě taky obětovala."

"V tom případě tě pustím hned teď."

"Mě ale zítra čeká utkání o sedmý stupeň!"

"Budeš si to tam tedy muset vyřídit rychle." Zatáhla ho do soukromé místnosti. "Vypravím tě k ní - ale nejdřív si vyberu to, co chceš." A vášnivě ho políbila; tím to ovšem neskončilo.

Je to robot, připomněl si - postupně se však stávala podobnější živé ženě, než kdokoliv jiný, koho po odchodu Tune poznal. A - nebylo mu to tak docela proti mysli, a ona ho opravdu vzrušovala. Bylo by tak lehké zapomenout na to, čím je... pak by ale vstoupil do dalšího fantastického světa - a tento svět by nebyl nijak přirozený.

Jak ale mohl pokračovat s robotem v jednom rámci a jednorožcem v druhém? I kdyby se kvalifikoval do Turnaje a proti vši pravděpodobnosti vyhrál, i kdyby našel na Fázi své druhé já a přijal, co bylo jeho dvojníka - to všechno byly pravděpodobně jen nespelnitelné sny - jak by řešil konflikt, který se rodil mezi těmi ženami?

Sheen s ním skončila, umyla ho, učesala a odjela s ním do domu, který byl zeměpisně nejbližší paláci Orákula v druhém rámci - aspoň podle toho, jak on chápal geografii obou světů. Pustili se do pátrání po oponě. Také se snažili vyhnout se anonymnímu vrahovi, ten ale zřejmě díky porušení Stilovy rutiny ztratil pro tuto chvíli stopu. Nebylo jednoduché sledovat na Protonu otroka, který chvíli nepostál!

Opona tento dům neprotínala, našli ji však nedaleko. Vyšli ven do znečištěné a zředěné atmosféry a Stile si oblékl svůj oblek z Fáze, který mu Sheen přinesla. Nikdy drobnosti jako byla tato nepřehlédla, za což mohla děkovat své počítačové mysli. Neodvážil by se oblékat se na dohled od kteréhokoliv protonského otroka, nikde však neměl větší soukromí než mimo domy.

Byla tu zužující se rovina s holým povrchem. Na severu se tyčilo horské pásmo, které vypadalo stejně ponuře jako rovina. Jen zářící dům vyjasňoval tvář pusté krajiny. Dokonce i obloha byla bez mráčku; nebylo tu nic než zlověstná oblaka páchnoucího smogu.

"Kdybys někdy našel způsob, jak by se na druhou stranu dostal robot..." pravila Sheen toužebně. "Myslím, že ten druhý svět musí být lepší než tenhle."

"Moje oblečení přechází," řekl Stile. "Protože na Fázi nemá žádný žijící protějšek, mělo by být možné -"

"Ne. Zkoušela jsem to, když jsi byl pryč. Nemohu přejít."

Ona to zkoušela. Jak to pro ni bylo smutné! Co však mohl dělat?

"Tady - zítra," zalapal po dechu, protože se ve vzduchu začínal dusit, a Sheen přikývla. Se vzduchem neměla problémy; dýchala jen, aby zachovala zdání. "Víš - Fáze je krásná, taky je ale nebezpečná. Možná se mi nepodaří -"

"Ty to dokážeš," řekla pevně a naposledy ho políbila. "Nebo se máš na co těšit!"

"Ano." Stile se soustředil na své přání a prošel oponou.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

ŽLUTÁ

a Fázi bylo odpoledne a vzduch byl báječný. Obloha měla barvu tmavé a podmanivé modři, jež byla zvláště nápadná několika nadýchanými obláčky. Hory na severozápadě vypadaly krásně. Stile se zastavil, aby se podíval na hezké drobné kytičky, které rostly u jeho nohou, a aby do sebe nasál tu všeprostopující jarní svěžest.

Jak k tomu došlo, že měl tento rámeček tak příjemné přirozené životní prostředí, a Proton že byl tak pustý? Už si nebyl jistý, že příčinou toho všeho bylo průmyslové znečištění a snížení obsahu kyslíku ve vzduchu. Co třeba vodní páry? Tady jich zřejmě byly spousty, protonská atmosféra jich však mnoho neobsahovala. Tomuto tajemství musí jednoho dne přijít na kloub.

V této chvíli však měl důležitější práci. Pokusil se zapamatovat si polohu opony. Jednoho dne bude muset prozkoumat, kudy vlastně vede, a najít lepší místa k přechodu. Na tohle ale bude taky dost času později.

Krajina byla skutečně táž. Zužující se rovina, poblíž horský hřeben, jasné slunce. Stačilo odmyslet si roztomilé obláčky, svěže zelený porost pokrývající zemi a skupinky stromů, a obraz byl totožný s Protonem. Jako by srovnával dva stejné obrazy - před a po použití barev. Fáze vypadala tak, jak by měl vypadat svět po posledním dotyku Božího štětce: primitivní, přirozená, nádherná a nezkažená. Rajská zahrada.

Palác Orákula byl, přesně tak, jak si pamatoval, v dohledu. Stile se dal do běhu. Než však urazil polovinu vzdálenosti, přiklusala mu v ústrety Neysa. Měla vysoko zdviženou hlavu, když se setkali, takže ho nemohla bodnout svým ostrým rohem. Stile se jí vrhl kolem krku a objal ji; skryl svou tvář v její lesklé hřívě a ucítil její koňské teplo, pružnost a sílu. Nemusel jí děkovat za její oběť slovy; věděl, že mu rozumí. Zjistil, že má Neysa vlhkou srst a uvědomil si, že to mají na svědomí jeho vlastní slzy, jež mu vytryskly dojetím ze shledání.

Pak jí vyskočil na hřbet, pořád ještě beze slov, a ona se svým tryskem o pěti úderech rozjela do paláce, kde na ně čekal Kurrelgyre v lidské podobě.

Stile strávil na Protonu celý život a na Fázi jediný týden, ale už se tu cítil víc doma než na Protonu. Byl pryč jen den a noc, zdálo se mu však, že to trvalo mnohem déle. Možná to bylo proto, že se tady cítil víc jako člověk. Jediné další opravdové lidské bytosti, s nimiž se na Fázi setkal, byli muž, na kterého narazil u opony, a který mu dal amulet s démonem, a Černý Adept, přesto -

Kurrelgyre si s ním vážně potřásl rukou. "Cítím úlevu, když vidím, žeš úspěšně unikl," řekl vlkodlak. "Uklidňoval jsem klisnu, seč jsem byl, ale sám jsem se obával, že bys ses mohl octnouti mezi dómy."

"To jsem se také octl. Dóm byl však dosti blízko na to, abych ho dosáhl, než se zadusím." Stile se zhluboka nadechl; stále ještě mu to skýtalopotěšení.

"Měl jsem projít s tebou, abych měl jistotu, Neysa však čekala venku a já bych si byl nikdy nepomyslel -

"Chápu velice dobře, jak to bylo. Také bych na to byl nikdy nepomyslel. Byl bych mohl jít čtvrt míle podél opony a za černým hradem se silou vůle se přenést zpět k tobě. Vůbec mě to nenapadlo, až teprve teď."

Kurrelgyre se usmál. "Učíme se, dokud žijeme. Žádný žalář poblíž opony už nás více nebude omezovat." Zašilhal na Stila. "Vypadáš jaksi nezdravě, čichni si tohoto." Vytáhl uschlou větvičku s několika listy a matně žlutým kvítkem. Stile si čichl. Okamžitě se cítil osvěžený. Jeho tělem proudila nová síla. "Co to je?"

"Oměj vlčí mor."

"Vlčí mor? Něco takového musí být pro vlky prokletím! Jak to můžeš mít při sobě -"

"Nejsem ve své vlčí podobě. Kdybych byl, jistě bych k ní nečichal."

"Ach." Stile si z toho nedokázal mnoho vybrat, těžko se však mohl - s pocitem zdraví, kterého náhle nabyl - hádat, "ještě něco bych rád věděl," řekl. "Nezmínil ses snad o tom, že většina lidí má dvojníky, jež existují v obou rámcích? Na Protonu je asi pět tisíc Občanů, zhruba desetkrát více otroků a nespočetně robotů, kyborgů, androidů a zvířat - já však tady na Fázi mnoho lidí neviděl, ani zvířat."

"Je tu nejméně tolik lidí jako na Protonu, navíc jsou tu společenství vlkodlaků, jednorožců, upírů, démonů a rozmanitých netvorů. Je však třeba uvědomit si dvě věci: za prvé nejsme nuceni přebývat v dómech. Máme ke svým toulkám celou planetu - mnoho miliónů čtverečných mil. Je tedy -"

"Mil?" zeptal se Stile pokoušeje se v duchu o rychlou úvahu. Neměl však úspěch.

"Užíváme měř, jež bys nazval archaickými. Jedna čtverečná míle se rovná přibližně dvěma a jedné půli čtverečného kilometru, takže -"

"Ach ano, to vím. Jen jsem si uvědomil - archaické míry - mohlo by to snad nějakým způsobem ovlivňovat magii? Pokusil jsem se složit kouzlo používaje metrické soustavy a ono se pokazilo. Než jsem přísahal, že se zřeknu magie."

"To by bylo možné. Každé kouzlo musí být složeno správně a může se využít jen jedenkrát. Proto i Adepti provozují magii zřídka. Hromadí svá kouzla pro budoucí potřebu, zrovna jako Občané na Protonu hromadí své bohatství. Mohu teď pokračovat ve své původní promluvě?"

"Samozřejmě," řekl Stile zahanbeně a Neysa ze sebe vydala melodické zafikání vyjadřující čiré veselí. Stile jí stiskl boky nohama; bylo to jakési skryté obětí. Často zapomínal, že rozumí každému slovu, které řekne.

"Na obyvatelnou oblast proto připadá poměrně málo lidí a mnoho rozlehlých krajů je dosud člověkem zcela neobydlených. Nemusí tě tedy nijak překvapovat, že žádné nespasí. Druhým důvodem je, že mnoho zdejších obyvatel nemá přesnou podobu svých protonských dvojníků. Jsou tu upíři, elfové, trpaslíci -" Náhle se odmlčel. Stile by si byl přál, aby mluvil dál. Zdálo se mu téměř, že jeho velikost není v tomto rámci důležitá. Pošetilá myšlenka!

"Nikdy jsem nikoho neposuzoval podle velikosti," řekl Stile. "Trpaslík je pořád ještě samostatným jedincem."

"Samozřejmě," souhlasil Kurrelgyre. Teď byla řada na něm, aby se cítil zahanbeně.

Byli teď v paláci Orákula. "Zbývá mi méně než den, abych se vrátil zpátky na Proton," řekl Stile.

Neysa ztuhla. "Ty chceš jít zpět?" zeptal se Kurrelgyre. "Vyrozuměl jsem, že tam nemáš žádné závazky. Jen proto, abys unikl z žaláře na Černém území, jsi -"

"Mám tam dívku," řekl Stile. "Kryla mě za mé nepřítomnosti. Souhlasil jsem, že se letos zúčastním turnaje, abych ji nezahanbil. Je tedy pravděpodobné, že má držba na Protonu nebude dlouhá."

"Turnaj! Předpokládáš snad, že bys mohl vyhrát?"

"Pochybuji," řekl Stile vážně. "Plánoval jsem si, že bych se mohl Turnaje zúčastnit za dva roky, až odejdou někteří ze špičkových hráčů - a i pak bych neměl velkou naději. Je těžké zvítězit v deseti či dvanácti za sebou následujících Hrách ve špičkové konkurenci a štěstí může svou tvář odvrátit kdykoliv. Odhadoval bych, že mám šanci jedna k deseti, poněvadž budu-li mít smůlu, mohu prohrát i s hráčem slabším."

Neysa tázavě zatroubila. "Možná jedna k dvanácti," opravil se Stile. "Nemínil jsem se vychloubati."

"Klisna se tě chce otázt, co učiníš, zvítězíš-li náhodou v Turnaji," řekl vlkodlak. "Poněvadž pak by ses stal Občanem s trvalou držbou - a už bys z Protonu nikdy nemusel."

Stile se jen tak mimochodem podívil, jak se vlkodlakovi podařilo poznat klisnu za jeden den natolik, aby dokázal její tóny překládat. Možná měli tvorové s více podobami přirozenou schopnost vzájemného porozumění. "Moc a svoboda Občana je prakticky neomezená. Nic by mě nenutilo, abych si zvolil jediný rámec. Fázi však miluji a myslím, že bych i tak strávil hodně času na ní. Mnoho by záleželo na mé zdejší situaci. Kdyby se ukázalo, že jsem tak zlý jako Černý Adept, myslím, že bych raději odešel." Přesto se nezdálo, že by Občan, který byl druhým já Černého Adepta, byl špatný člověk; možná to byla jen absolutní moc a nic jiného, co ho zkazilo - moc větší než kteréhokoliv Občana. Jaký by byl Adept, který by žil v obou rámcích a do obou měl volný přístup?

"Toto je poctivá odpověď," řekl Kurrelgyre. "Musíš-li se kvůli Hře vrátit během jediného dne, je to jen Žlutý Adept, jenž je v dosahu bez použití kouzel, a jehož bychom tedy mohli prověřit. Nebylo by snad lepší se této výpravy vzdát,

když už jsi byl uspokojen tak, jaks uspokojen byl?"

"Raději ne, dokud se mě tu někdo pokouší zabít. Ta osoba musí vědět, kdo jsem. Podaří-li se mi zjistit, kdo jsem na Fázi, zvím možná více o svém nepříteli. Potom budu moci dohlédnouti na to, aby byl pro mě tento svět bezpečný. Dohaduji se, že mé druhé já taková opatření neučinilo."

"Promluvil jako vlkodlak," pravil Kurrelgyre souhlasně. Neysa si povzdechla; nezdálo se, že by tak docela souhlasila, také ale nedávala najevo nesouhlas. Muž zůstane mužem, říkal její postoj.

"Neyso, chci k tobě být upřímný," začal Stile, protože cítil potřebu ospravedlnit se lépe, než dosud udělal. "Mám rád Fázi, mám rád tebe - ale není to ve skutečnosti můj svět. I kdyby tu nic nehrozilo mému blahu, nemohl bych se zavázat, že tu zůstanu. Musel bych si být jist že má přítomnost tomuto světu nějak poslouží. Že zde existuje nějaký odpovídající úkol, který bych na sebe mohl vzít. Něco, co by bylo třeba vykonat, a co bych snad mohl vykonat jen já sám. Bude-li se zdát, že je pro mě více úkolů ve druhém rámci -"

Neysa vydala další melodické zafikání. "Chce zvědět, zda by ses mohl lépe rozhodnout, kdyby tě zbavila tvé přísahy," překládal vlkodlak.

Stile to zvážil. Chápal, že by ho přijetí něčeho takového v skrytu či otevřeně jednorožci odcizilo. Byla to jen jeho přísaha, která umožnila, aby se s ním Neysa přátelila tak, jak tomu bylo původně. "Ne. Chci jen zvědět, kdo jsem. Nemohu-li přežít bez magie, bude možná lepší, když zde nesetrvám. Nikdy se nechci stát člověkem podobným Černému Adeptu. Nepotřebuji nic, než nechat se odeslat do druhého rámce, abych se včas dostavil na svou schůzku. Pak se vrátím zpět a prohlédnu si dalšího Adepta. Tím či oním způsobem si vyrovnám účty v obou rámcích. Teprve pak budu v postavení, abych mohl učinit rozhodnutí o místě svého pobytu."

"Já ti kouzlo k průchodu poskytnu," řekl Kurrelgyre. "Vlastně bych raději prověřil Žlutého Adepta sám a pak se k vám vrátil se zprávami, než abych tě zbytečně vystavoval novému nebezpečí. Myslím, že nyní dokážu rozpoznat tvou podobu, když ji uvidím."

"Není vůbec nutné, abys kvůli mně riskoval," protestoval Stile.

"Není vůbec nutné, abych vás zdržoval svou přítomností, když si klisna přeje pohovořit si s tebou o samotě." A muž se proměnil ve vlka, který se rozběhl na sever.

"Zatraceně, jak to skončí, budu-li vysílati ostatní na své pošetilé výpravy?" chtěl vědět Stile. "Musím za ním, musím ho zastavit -"

Vlk, který se pohyboval přirozenou rychlostí svého druhu, už však byl z dohledu. Neysa by ho pravděpodobně dokázala dohonit, ale ne bez problémů. Stile si uvědomoval, že si Kurrelgyre myslí, že mu dělá laskavost, když ho chrání před nebezpečím a poskytuje mu čas, který může strávit s Neysou - tohle ale nebyl druh laskavosti, kterou by Stile rád přijímal. Není to tím, říkal si pro sebe, že by Sheen před jeho průchodem oponou lživě snížila jeho sexuální iniciativu. Byl tu princip zodpovědnosti za vlastní činy.

Jednorozec jeho náladu vystihl. Neysa zamířila k severu. "Díky, Neyso," řekl. "Věděl jsem, že mi porozumíš." Pak ho napadlo ještě něco: "Jak vycházíš s vlkem?"

Vydala ze sebe nezávazný tón. "Jsem rád, že to slyším," řekl Stile. Sklonil se k jejímu krku a znovu ji objal.

Neysa přešla z klusu do trysku. "Nevím, co bych mohl prožít lepšího, než s tebou cválati divočinou," řekl Stile. "Jediná věc, kterou postrádám -"

Vydala tázavý tón. "Ano, to je ono," přitakal. "Mám rád hudbu.

Od chvíle, kdy jsem zjistil, že jsou mé písně spojené s magií, se však neodvážuji hrát."

Tentokrát byla její odpověď srozumitelná. "Hraj!"

"To však přivábí magii," zaprotestoval. "Nemám nejmenší přání obcházeti svou přísahu. Hrál jsem trochu, když jsem byl sám na Černém Hradě, teď však nejsem sám a nechci, aby ses na mě hněvala."

"Hraj," opakovala důrazně.

"Tak dobře. Žádná kouzla, jenom hudba." Vytáhl svou harmoniku a zaimprovizoval do úderů jejích kopyt nápěv. Neysa ho doprovázela na svůj roh. Duet byl nádherný. Magie se shromáždila a nesla se nad jejími hlavami, už ho však přestala děsit, když teď věděl, o co jde. Dokud ji nezformuloval, byla pouhou možností - a on ji zformulovat nehodlal. Hrál hodinu a ovládal nástroj čím dál tím lépe. Začínal si na něj zvykat; pohrával si s ním jako nikdy v životě. Pociťoval neuvěřitelnou radost!

Neysa pozvedla hlavu a zavětrila. Zdálo se, že je znepokojená.

"Co se děje?" zeptal se Stile a uložil svou harmoniku.

Klisna potřásla nejistě hlavou. Zpomalila do kroku a otáčela hlavou, jako by po něčem pátrala. Pak jako by se zorientovala; pustila se znovu na severovýchod. V jejích pohybech však bylo něco zneklidňujícího; Neysin krok se Stilovi nezdál přirozený.

"Je ti něco?" zeptal se starostlivě.

Neysa neodpověděla, vytáhl tedy opět harmoniku a začal hrát. Neysa však ze sebe okamžitě vydala drsný odmítavý tón. Přestal a pokoušel se nedat najevo, jak ho to ranilo.

Stile si myslel, že se Neysa za chvíli uvolní, nic takového se však nestalo. Místo toho byl její krok čím dál tím mechaničtější, zcela odlišný od jejího běžného chodu.

"Neyso, táži se tě ještě jednou, je ti něco?"

Nevšímal si ho. Zdálo se, že je v tranzu.

Poděšený Stile ji prudce zatahal za hřív. "Něco je v nepořádku. Musím tě požádat -"

Trhla hlavou a vyhodila. Stile to sice nečekal, byl však příliš zkušený jezdec, aby ho něco takového rozházelo. Zůstal jí na hřbetě, a když znovu vyrazila, sklouzl na zem. "Neyso, něco tě zřejmě táhne vpřed. Nevím, co to je - protože se však blížíme ke Žlutému Území, mám podezření, že by to mohlo mít něco společného. Já to nutkání z nějakého důvodu

nepocit'uji. Dej mi své punčošky a já s tebou poběžím v přestrojení."

Zastavila se, máchla otráveně ohonem a nechala ho stáhnout ze svých zadních nohou bílé punčošky. Pak znovu vyrazila.

Stile si natáhl punčošky a napodobuje její chůzi, rozběhl se po jejím boku. Jestli se něco snažilo přivábit jednorožce, chtěl se potenciálním zajatcům podobat co nejvíc - dokud situaci neporozumí lépe. Oměj vlčí mor, jehož vůně se nadechl, mu stále ještě dodávala síl. Byl připravený k čemukoliv a v jeho těle nezůstalo po předchozí únavě, hladu a žízni ani stopy. Jestli se Neysa stala obětí nějakého kouzla, jehož původcem byl Žlutý Adept -

Zakrátko se před nimi Žluté Území objevilo. Mělo samozřejmě žlutou barvu. Písek byl žlutý a zdvíhal se ve žlutých dunách a žluté sluneční paprsky ozařovaly žlutou mlhu, která zdálky zakrývala hlavní dění. Neysa vkráčela přímo do ní. Brzy se objevil Adeptův hrad. Ze všeho nejvíc se podobal zchátralému strašidelnému zámku; měl napůl zhroucenou střechou, rozbitá okna a zdi byly hustě porostlé popínavými rostlinami. Na okraji bojovalo o život několik žlutých květů - pryskyřníků, slunečnic a jedna ucouraná žlutá růže. Za domem byl prorezle žlutý vysoký plot z tepaných železných kůlů zarostlý chorobným psím vínem se žlutavými listy - přesto plot vypadal poměrně impozantně. Na pozemcích ležel pach hnoje a tlejících rostlin. Byl sice venkovský, příjemný ale těžko.

Neysa si to namířila přímo k domu a Stile ji musel následovat. Už teď neměl Žlutého Adepta rád a proti vši logice doufal, že je naživu - aby si mohl být jistý, že to není jeho vlastní druhé já. Tentokrát nebude tak pošetilý, aby se Adeptovi postavil přímo; jen se podívá a zase rychle zmizí.

Byly tu však dva problémy. Jednak Neysa; nějakým způsobem ji zhypnotizovali - nic dobrého za tím jistě nebylo - a této komplikace musela být zbavena. A pak tu byl Kurrelgyre: vlk měl do této chvíle dost času, aby doběhl tam a zpátky, ale zřejmě to neudělal, což naznačovalo, že i on padl do pasti lákacího kouzla. Stile si svou domněnku bude muset ověřit a pak uvidí, jak se zachová. Možná to nebude snadné.

Neysa zamířila k předním dveřím, které visely otevřené v prorezlých stěžích. V patách se Stilem vběhla dovnitř. Prošli zaprášenou halou, zabočili za roh - a ze stropu sjela mříž a rozdělila je.

Ne! Už zase! Stile chovl - za ním však sjela další mříž. Tento úsek chodby se proměnil v klec.

Ozval se uši drásající ječivý smích. "Cha chá! Dva! Dva překrásní jednorožci, a tak brzy po tom vlčkovi! Jaký to přenádherný den! Vytáhni je ven, miláčku Corey! Ať si prohlédneme své úlovky!"

Na druhém konci haly, za rohem, vykuklo něco obrovského. Neysina klec ujížděla dopředu. Něco ji bez námahy táhlo ven.

Po chvíli se to vrátilo pro Stilovu klec. Před ním se objevila zadní část růžového slona. Malý ocásek se zahákl za přední tyče; pak tvor s klecí v závěsu vykročil.

Stile přemýšlel, jestli má mřížemi prostrčit meč a bodnout ho do růžového zadku, nebo jestli by mu měl uříznout ocas nožem. Dvířka klece by mu to však neotevřelo a slon, aniž by mu to nějak ublížilo, by se mohl dost rozčilit. Radši se bude držet zpátky.

Za okamžik vjeli na místo chráněné hradbou z kůlů. Všude kolem byly klece. Podobalo se to archaické zoo. Stile poznal v kleci, která stála téměř přímo před ním, ptáka Noha se lvím tělem a orlími křídly. Nebyl to však žádný skvělý heraldický netvor, ale smutné, ucourané a špinavé stvoření, které mělo pokleslá křídla a skelné oči. A nebylo divu: klec byla příliš malá na to, aby křídla rozepjal, a neobsahovala místo na výkaly - až na pruh země přímo vedle, kam je Noh odsunoval. Nebylo divu, že má zmazaná křídla a srst; a nebylo taky divu, že smrdí.

Teď však Stilovu pozornost upoutala majitelka, stařena oblečená do vybledlého žlutého hávu se žlutými vlasy připomínajícími provázky a žlutavou pleť. Čarodějnice v každém slova smyslu.

"Jaký to nádherný droboučkový exemplář!" brebentila hupsajíc kolem Neysiny klece. Zdálo se, že se Neysa probírá ze svého omámení; zastříhala ušima a hned je zase s odporem sklopila, když se k ní babizna přiblížila.

"A tenhle," pokračovala Adeptka prohlížeje Stila. "No to se podívejme, bílý hřebeček! Ty mi vynesesh pěknou sumičku, cukroušku!" Obcházela klec a odhadovala jeho zdánlivý vzhled neslušně vypočítavým pohledem. "No ano, zlatíčko! Pro tebe bude ten správný trh Bílá! Musím okamžitě vyslati se vzkazem mŕří nohu." Vbelhala se do domu.

Stile začal znova zkoumat jejich vězení. Za Neysou byl Kurrelgyre, jehož oči se už upíraly na Stila; vlk pomalu kývl.

Octlí se v pěkné kaši.

V ostatních klecích viděl malou sfingu, tříhlavého psa, dvounohého okřídleného draka a několik tvorů, které nedokázal zařadit. Všichni byli ucouraní a špinaví - čarodějnice se nezatežovala s tím, že by se o ně pořádně starala nebo jim čistila klece. Sice je krmila, a před každou klecí stály nádoby s potravou a vodou, ale spousta jich bylo převrácených či nedotčených.

Stile si prohlédl svou vlastní klec. Mříže měly stejně jako zbytek paláce žlutavou barvu a zdálo se, že jsou mastné.

Vypadalo to, jako by je někdo pomazal sádlem v marné snaze dodat jim zlatého vzezření. Pokusil se odtlačit jednu z tyčí na stranu, byly však jako z oceli. Dveře držely pevně.

Mezi jednotlivými tyčemi však bylo poměrně dost místa a on byl drobný. Kdyby se mu podařilo je jen mírně ohnout, měl by být schopný se mezi nimi protáhnout. Stile si vybral ten nejdelší a nejširší úsek stropu své klece, pak vytasil meč a opatrně ho zkusil použít jako páky. Nechtěl zbraň zlomit a nevěděl, jak je pevná. Nic tím nezískal a meč zase odložil. Místo toho vyskočil, chytil se rukama jedné z tyčí, chodidly se opřel o vedlejší, a vzepřel se, jako by zvedal činku. Jak se tak snažil a supěl, tyče se pomalu a neochotně oddálily. Když mu svaly vypověděly službu, byl otvor jen o málo širší -- snad to ale stačilo.

Seskočil na dno klece a zjistil, že se stal předmětem značné pozornosti. Pořád ještě vypadal jako jednorožec; to tedy musel být pohled, když z horních částí tyčí visel lichokopytník s rohem na čele!

Nemohl si však dovolit, aby ho podobný zájem zastavil. Čarodějnice se jistě brzy objeví. Musel udělat, co se udělat dalo, a musel to udělat rychle.

Stile se zase vytáhl nahoru, prostrčil rozšířeným místem nohy, povytáhl se a prolezl ven. Poslední šla hlava; odřel si uši, ale nakonec se to podařilo. Byl na svobodě.

Slezl potichu dolů a zajatá zvířata tiše přihlížela, jak se tenhle neuvěřitelný jednorožec kroutí a prohýbá. Nehodlala ho čarodějnice prozradit! Mlčenlivé spiknutí bylo jedinou zbraní, kterou proti babici měla.

Stile přešel ke Kurrelgyrově kleci. "Musíš mě rychle povědět, co víš," řekl. "Jak by bylo možné osvobodit tebe, Neysu a ostatní? Ty velké tyče jsou na mě příliš silné."

Vlk přešel do své lidské podoby, byl však příliš velký, aby se mezi tyčemi protáhl. "Tvá velikost je tvým štěstím," pravil. "Jen Neysa by mohla učinit, co se podařilo tobě - elixír, který vypila, však halí její rozum a ona proměny není schopna. Možná by ji mohla uzdravit má oměj, nemůžeme si však troufnouti podati jí květinu v její zvířecí podobě. Jsme v pasti. Zachraň se sám; nás osvobodit nemůžeš."

"Půjdu-li, pak jen proto, abych ti pomohl později - jaks to ty učinil minule. Mohl bych čarodějnice přemoci?"

"Jen tehdy, překvapíš-li ji a okamžitě probodneš svým mečem. Jinak na tebe vylije elixír a zničí tě."

"Nechci ji zabít," odpověděl Stile. "Vražda není skutečným řešením problémů. Chci ji jen odzbrojit a osvobodit její ubohé zajatce."

Kurrelgyre zavrtěl hlavou. "Není možné čestně porazit Adepta jinak než s použitím magie."

"Ne. Má přísaha -"

"Ano. Když jsi neporušil svou přísahu, abys unikl z Černého Hradu, uvědomil jsem si, že se tvé slovo podobá skále. Neočekávám od tebe nic jiného ani zde, na Žlutém Území. Nyní však není v sázce život tvůj, ale život Neysin.

Čarodějnice ji prodá jinému Adeptovi -"

"Proč si Adepti nevyčarují vlastní zvířata, místo aby je kupovali?"

"Poněvadž některá kouzla jsou složitější než jiná. Adept si může přivolat jediným lákacím heslem tučet démonů, a bude ho to státi méně námahy, než jediné kouzlo tvořící. Proto drží Adepti zajaté tvory v klecích a kouzla si připravují do zásoby, aby je mohli v čase potřeby použít -"

"Už chápu. Býti Adeptem znamená mít po ruce žaláře, v nichž úpí druzí - a Žlutá Adeptka hoví této nutnosti tím, že chytá potřebná zvířata. Řekl bych, že také lapá divokou drůbež a prodává Černému Adeptovi vejce - musí přece někde brát jídlo. Možná ji to splácí tím, že ji zásobuje silnými klecemi s černými liniovými mřížemi, jež ona přemalovává na žluto. Jak vábí své nešťastné oběti? Vypadalo to jako by Neysa upadla do tranzu."

"Magie Žluté působí prostřednictvím elixírů, jak jsem se dozvěděl. Vaří je v kotli a jejich výpary hypnotizují zvířata a lákají je sem, kde jsou lapena do klecí. Mohla by takhle vábit i lidi, ale to nedělá, aby se lidé proti ní nespojili a nezničili ji. Kdybychom bývali s Neysou ve své lidské podobě -"

"Ano." Stile přešel k Neyse. "Chceš mě zbavit mé přísahy, abych mohl složit kouzlo a zbavit tě tvého vězení? Tvůj osud, jenž je v ruce té čarodějnice, mi působí starosti."

Neysa, omámená lákacím elixírem, nebyla omámená natolik, aby zapomněla na svou antipatii k adeptské magii. Zavrtěla hlavou, že ne. Nad takovým kouzelnictvím by nepřimhouřila oči ani proto, aby se osvobodila.

"Mluv," zkoušel to Stile znovu. "Mohla by ses také proměnit ve svatojánskou mušku a tyto mříže by nad tebou ztratily moc -"

Neysa tam však stála s očima napůl přikrytými víčky a svěšenou hlavou. Duševní námaha, kterou by transformace vyžadovala, byla nad její současné síly.

"Nebo kdybys byla schopna přejít do své lidské podoby, přestal by elixír působit -"

Z druhé klece se ozvalo zavrčení. Kurrelgyre nervózně vzhledl. "Slyš! Čarodějnice přichází!"

Stile skočil k vlkodlakově kleci a v náhlé inspiraci si stáhl punčošky. "Oblékni si je!" zašeptal a hodil je skrz mříže do Kurrelgyrově klece. "A ještě tohle." Prostrčil dovnitř svůj meč i s pochvou. "Bude si myslet -"

"Dobře." V okamžiku v kleci vyrostl obraz bílého jednorožce. Iluze skrývala i meč. "Pamatuj, neodvažuj se jíst či pít, kdyby ti něco nabídl, poněvadž její elixíry -"

"Ach! Napila se snad Neysa?"

Žlutá Adeptka se však objevila dřív, než vlk stačil odpovědět. Ne že by Stile odpověď potřeboval. Neysa se jako většina koní napila, kdykoliv měla příležitost, a mohla to automaticky udělat ještě pod vlivem lákacího kouzla. To by vysvětlovalo, proč se nepokusila udělat něco pro svou záchranu. Také to vysvětlovalo, proč chytřejší zvířata, která tu byla uvězněna, odmítala jíst. Kurrelgyre se téhle pasti vyhnul a byl nyní při plném vědomí. Situace všech těchto zvířat však zůstávala i nadále pochmurná, protože bylo zřejmé, že žádné z nich nemá sílu probít se z pevné klece na svobodu. Nakonec se budou muset najíst, nebo umřít hladu. Nebyla to příjemná volba; Stillovy vzpomínky na žalář na Černém Hradě byly pořád ještě čerstvé.

Stile během svých úvah nezůstal nečinný; couvl za vlkodlakovu klec a pokusil se skrýt. Věděl, že je pošetilý se svou akcí váhat - očividně toho bylo málo, co hovořilo v její prospěch, a ona by jeho zlikvidovala víc než ochotně. On však lidskou bytost nemilosrdně zavraždit nemohl. Právě tak, jako ho svazovala jeho přísaha, svazovala ho i omezení daná civilizací. Démona i netvora zabít mohl, člověka ne.

"Éééé!" zaječela čarodějnice. "Klec je prázdná! Ten cenný bílý jednorožec hřebec unikl!" Pak ale prozkoumala situaci pečlivěji. "Ne, hřebec je zde. Unikl vlk. Byla bych přísahala, že jeho klec -" Vrhla hněvivý pohled přes tábor.

"Drahoušku Corey!" zapištěla. "Tys prohodil klec?"

Stile pozoroval růžového slona. Slon viděl, co se stalo; na čí straně je? Jestli jí řekne pravdu -

Slon se kolébavě pustil kolem klecí k babizně. Náhle švihl chobotem stranou, chytil Stila za límec a přitáhl ho před čarodějkou. Pak zatroubil.

"Výborně, drahoušku!" zvolala baba a bezděky se poškrábala na bradavici, která zdobila její nos. "Byl to tedy vlkodlak! Přešel do své lidské podoby a protáhl se z klece."

Slon vřískl, aby opravil její mylný dojem.

"Buď už zticha, drahoušku Corey," odsekla. "Co s tím vlkodlakem uděláme? Nemám zrovna po ruce tak malou klec. Je to pěkný skrček." Zadívala se na Stila, který visel ve vzduchu, z větší blízkosti. "Je však zdravý a dosti hezký, miláčku. Možná by se hodil mé dceři. Podrž ho tam chvilku, zlatoušku; pošlu holku ven."

Růžový slon se uchechtl. Zvířata v klecích si vyměnili zmatené pohledy. Zřejmě to bylo poprvé, co o dceři Žluté Adeptky slyšela. Co to mohlo být za cuchtu? Mezitím se babizna kvapně odbelhala do domu. Stilovi projela hlavou myšlenka na akrobatický flip; mohl by slonovi vylézt po chobotu. Tvor byl však poměrně velký a silný a hloupý taky nebyl; mohl by ho rozmáznout o strom. Kdyby si byl ponechal meč - to by však bylo příliš nápadné. Také by ho to donutilo, aby jej použil ke své obraně. Bylo lepší vypadat více méně bezmocně, aby na něj nevyhlíželi elixíři.

Rozhlédl se; z výšky teď viděl mnohem lépe. Za plotem neviděl nic než žlutou mlhu. Zdálo se, že zbytek světa neexistuje. Adeptce se to takhle bezpochyby líbilo. Měla pro sebe malý, mlhou zahalený svět, do kterého se neodvažoval žádný člověk. Byla osamělá? Nejspíš ne víc než člověk jejího vzezření uprostřed té nejdružnější lidské společnosti. Kdo by s ní chtěl mít něco společného? Stile, člověk, který na sobě celý život pocítoval neodmyslitelnou diskriminaci větších, nedokázal čarodějnicí tak docela odsoudit za to, jak reagovala na diskriminaci krásnějších. Přesto nemohl dovolit, aby trápila jeho přátele nebo nadále týrala nevinná zvířata.

Jeho zrak něco zachytil - třpyt v mlze za táborem. Jenná opona z -

Opona! Mohla být tady? Zdálo se, že se opona klikatí po celé Fázi jako dlouhatánský had. Mohla by mu pomoci v útěku jako minule?

Ne, byly tu dva problémy. Opona, třeba blízko, nebyla dosažitelná, protože se táhla za palisádami. A Neysa jí použít nemohla. Nebo nechtěla - nebyl si jistý, co se víc blíží pravdě. Bylo to tedy pouhé napínání na skřípec, nikoliv skutečná pomoc. Bude lepší počkat a zjistit, co zamýšlí čarodějčina dcera. Nejspíš to bude nepřitažlivá dívka, již její bláznivá matka vnucuje muže, kteří by jí věnovali kousek pozornosti.

Náhle se objevila. Byla oslnivě krásná. Žluté vlasy jí marnotratně spadaly až do pasu, měla drobné ruce i chodidla a pleť, nikoliv nažloutlá, překypovala zlatě bronzovým třpytem. Postavu měla takovou, že by přiměla zalapat po dechu malíře a její bujná ňadra k sobě vábila pozornost. Oči měla tak veliké, že vypadala jako mrkací panna - jaká by to ale musela být panna!

Mladé čarodějnice měly, jak se zdálo, kromě magie ještě jiné možnosti.

"Drahoušku Corey, okamžitě postav toho muže na zem!" vykřikla dívka, jakmile Stila zahlédla. Její hlas zněl přes okamžitou naléhavost sladce. Všechno na ní bylo hezké, zrovna jako na její matce bylo všechno ošklivé.

Drahoušek Corey postavil Stila na zem, ale zůstal poblíž, aby ho hlídal. Stile si uhladil oblečení a zahýbal rameny. Viset celou tu dobu ve vzduchu nebylo tak docela pohodlné. "Nemyslím, že bychom se znali," řekl.

Zahihňala se. "Cha chá. Mé jméno je Zlata. Jsi ty ale hezoučský vlk!"

"Jsem člověk," řekl Stile.

Shlédl k němu. To byla jediná chyba, kterou na ní dokázal najít: byla o několik centimetrů - v tomto rámci o několik palců - vyšší než on. "To taky. Polib mě, ty fešáku."

Neysa se ve své kleci vzpamatovala natolik, aby ze sebe vydala melodické zafrkání. Náhle Stila napadlo, proč růžového slona představa tohoto setkání pobavila, a proč zvířata v klecích o čarodějčině dceři nikdy neslyšela. Co by udělala osamělá stará bába s hezkým, byť malým mužem, kdyby měla na všechno elixír? Omámila by ho - nebo by vypila něco zcela speciálního sama. "Nikoliv před těmito netvory," řekl.

"Proč ti překáží, potěšení moje? Nemohou uniknouti."

"Mám rád soukromí," řekl. "Pojďme se projít ven - a později se vrátíme - jako předtím." Pohlédl významně na Neysu doufaje, že účinky drogy už vyprchaly natolik, aby mu porozuměla. "Jako předtím."

Zlata zkrabatila obočí. "Znáš snad toho jednorožce, vlkodlaku?"

"Nejsem vlkodlak," řekl, vědom si toho, že mu nebude věřit. "Znám ji. Je to žárlivá klisna."

"No a? Za pár dní bude pryč. O jednorožce je zájem, poněvadž se těžko chytají. Rohů a kopyt se používá k výrobě hudebních nástrojů a křesadel, hnůj je vynikajícím hnojivem na magické rostliny a srst má antimagické vlastnosti." Stilovi přejel po zádech mráz. "Toto jsou zvířata určená na porážku?"

"Některá, láska moje. Některá nejsou dobrá ani k tomu. Ta černá klisna by byla výtečná jako výstavní kousek na nádvoří, nemá však správné zabarvení a je malá. Ten bílý hřebec je naproti tomu výhra; Bílý Adept ho asi bude používat ve své aréně k zápolení s draky."

Dobře, že nevěděla, že je bílý jednorožec podvrh! "Co se stane se zvířaty, jež nejsou k žádnému užitku?"

"Přikáží drahouškovi Coreymu, aby ty bezcenné vyvedl a pronesl oponou." Čarodějnice už se nesnažila skrývat, kdo je, protože se zdálo, že Stile tuto skutečnost přijal. Její ženský názor říkal, že muži se zajímají jen o vnější vzhled - a Stile měl podezření, že na tom něco je. Měl už za sebou dobrodružství se strojem, který vypadal jako žena, a s jednorožcem, který také vypadal jako žena. Proč ne se stařenou, která vypadá jako mladá žena? Určitě bylo mnohem příjemnější jednat s Adeptkou v této podobě, než v té předchozí.

"Cožpak ty víš o oponě?" zeptal se jí po chvíli překvapeně.

"Ty ne? Je za ní jiný svět, pustina. Elixír přepraví zvířata na druhou stranu; nikdy se nevrátí. Nemám srdce zabít je přímo, a neodvažuji se osvobodit je v tomto rámci, aby neshromáždili členy svého rodu a nepomstili se na tomto území - a jestli na tom druhém světě přežijí, já se horšití nebudu."

Nebyla bez srdce, byla jen obětí okolností. Do jisté míry. Zdálo se, že je zatím zkorumpovaná mocí jen částečně.

Kolik ji toho má říct? Stile odsuzoval i jen nepřímé lži. "Jsem z toho světa."

"Ty dokážeš cestovat z rámce do rámce? Jsi skutečný člověk?" Byla zděšená.

"Ano, jsem. Tys jen předpokládala, že jsem vlkodlak."

"Já se skutečnými lidmi neobchoduji!" řekla nervózně. "To vede k velkým problémům."

"Přišel jsem jen, abych zjistil, kdo jsi. Teď nechci víc než osvobodit tvé zajatce a vzdálit se se svými přáteli. Mezi námi není žádný podstatný spor, ale jestli budeš ohrožovat život můj nebo mých přátel -"

Obrátila se v chodbě k němu. Byla dokonale krásná. "Z mé strany ti nic nehrozí, můj švarný drobečku. Ztrať chvilku času s osamělou ženou a tvoji přátelé odejdou s tebou."

Stile to zvážil. "Nemyslím, že bych měl k něčemu takovému právo."

Zamračila se. "Nemáš toho mnoho, co bys mi mohl nabídnouti výměnou, cukroušku."

"Možná. Můj přítel na mě naléhal, abych tě bez varování zavraždil, to si však také nepřeji."

"Ano? Podrobíme tvé tvrzení zkoušce." Zavedla ho do hlavní místnosti. Podél stěn se táhly police, na nichž stály láhve naplněné tekutinami - řady a řady zaprášených lahví. Uprostřed bublal velký kotel; stoupala z něj pára, která vycházela rozbitou okenní tabulkou. Tato směs neustále udržovaná ve varu byla očividně zdrojem onoho vábivého pachu.

"Všechny tyto láhve - jsou kouzelné elixýry?" zeptal se ohromeně.

"Všechny. Musím je vařit po jednom a použít jen jedenkrát, takže každý pečlivě schovávám. Není to jednoduché, být Adeptem; vyžaduje to spoustu představitivosti a píle. Ke každému zneviditelnujícímu elixýru, který mixuji - a omlazujícímu nápoji - musím vymýšlet novou formuli."

Stile si opět změnil její postavu. To musel být nějaký elixír, co vypila! "To jsi opravdu vypadala takhle, když jsi byla mladá?"

"Opravdu, miláčku. Nebo aspoň tak podobně, že ani nemá smysl se o tom zmiňovat. Barevný odstín vlasů a pokožky se nápoj od nápoje liší a někdy mi elixír vyjde příliš silný, takže se stanu dítětem. Mé mládí však odešlo před dávnými a dávnými časy, ty jehňátko, a i ten nejlepší elixír působí pouhou hodinu. Podívej, už mi tohoto odvaru zbývají jen tři láhve." Ukázala na poloprázdnou polici, kde stály tři nádoby. "Vyplýtvala jsem celou čtvrtinu svých zásob, abych mohla být hodinu s tebou. Můžeš to považovat za lichotku, chceš-li."

"Je to opravdu lichotivé," řekl Stile. "Viděl jsem tě ve tvé přirozené podobě. To mě však nesvazuje. Mám jiné závazky."

Na okamžik zaváhal. "Předtím jsi mě považovala za vlkodlaka. Skutečný vlkodlak by mohl mít o zbytek tvé hodiny zájem, kdybys ho pak osvobodila."

Zlata vybrala jednu láhev. "Jsi velmi pohotový, krásný mládenče. Stěží ti mhu věřit. Ukáže-li se, že jsi lhář, dopadne to s tebou opravdu špatně - a s tvými přáteli taky." Vytáhla zátku. Stile poděšeně couvl, ale ona tekutinou postříkala jakousi sošku, ne jeho.

Figurka rychle vyrostla v démona. "Volalas mě, babo?" zařval a jeho rudé oči žhnuly, jak hněvivě těkaly sem a tam. Pak si teprve uvědomil, jak čarodějnice vypadá. Obdivně sešpulil rty. "Nic podobného jsem nespasil už šest tisíc let! Pro mě ses však takhle krásit nemusela, kouzelnice."

"Také jsem se nekrásila pro tebe," odsekla. "Mluv pravdu, Zebube. Proč ke mně přišel tento muž, a kdo to je?"

Démon obrátil svůj hněvivý zrak ke Stilovi. "Tentokráte jsi padla za oběť vlastní paranoie, babizno. Pokud jde o tebe, je neškodný. Nikoli však, pokud jde o jiné." Démon se pro sebe usmál.

"Opravdu mě nechteš zabít?"

"Ne. Nechce nic jiného, než nalézt vlastní totožnost - proto přišel s vlkodlakem a jednorožcem k tobě, aby se dozvěděl, zda není tebou."

Zlata vyprskla. "Mnou! To tedy musí být pořádný hlupák!"

"Není hlupák. Nedostává se mu informací o tom, co jsou Adepti zač. Orákulum mu poradilo, aby poznal sebe sama, proto se snaží dozvědět, je-li jedním z vás. Byl uvězněn Černým a podařilo se mu utéci jen díky oponě. Pochází z toho druhého světa."

Stilovi znovu přeběhl mráz po zádech. Tenhle démon byl tedy informovaný opravdu dobře!

"Jak ho napadlo, že by mohl být Adeptem?" chtěla vědět Zlata.

"On je Adept, ty vykopávko."

Zlata ustoupila ke zdi tak kvapně, že málem srazila několik lahví. "Nejenže je to člověk, ještě ke všemu je Adeptem! Že jsem si to ale navařila pěknou kaši! Kdo to je?"

"Je to Stile, protonský otrok - z toho druhého rámce. Smrt jeho druhého já mu umožnila projít oponou."

"Idiote! Chci vědět, který z Adeptů to je!"

Démon se zamračil. "To je nesmírně závažná informace."

"Nevykrucuj se, pekelníku!" zaječela Zlata. "Nebo na tebe vylijí elixír bolesti."

Zebub zbledl. "Modrý," zamumlal.

Zlata vyvalila oči. "Tehle skrček že je Modrý Adept?"

"Jeho druhé já, ano."

"Nemohu si dovolit rozkmotřit se s jiným Adeptem!" zvolala a v rozrušení si začala škubat vlasy. "Ne s Adeptem tak mocným, jako je Modrý! Jestli ho osvobodím, bude mě chtít zničit? Proč se zdržuje své magie teď?"

"Žádáš po mně, svědkovi, abych ti prezentoval vlastní závěry," pravil démon důstojně.

Zlata udělala krok směrem k polici s malými láhvemi.

"Zeptej se ho," řekl Zebub rychle.

"Stile, který jsi Modrým Adeptem!" vykřikla s divokými očima doširoka rozevřenými, přesto pořád ještě krásná.

"Odpověz mi v přítomnosti Zebubově."

"Osvobodíš-li mě, budu se snažit osvobodit své přátele a ostatní zajatce," řekl Stile. "Nebudu se pokoušet bezdůvodně tě zničit."

"Mluví pravdu," potvrdil Zebub. "A pokud jde o jeho magii, přísahal klisně, že ji nebude provozovat, leda by mu dala svolení."

"Podléhá tedy mé moci jen kvůli své přísaze?" chtěla vědět.
"Přesně tak," přikývl Zebub. "Jsi ta nejšťastnější napajcovaná babice, kterou znám."
Zlatino nádherné obočí se zkrabatilo. "Osvobodím-li klisnu, mohla by pak zbavit Modrého přísahy a to by byl počátek války mezi Adepty. Neodvážím se to riskovat."
"Ale ublížit klisně se také neodvážíš, krasavice," podotkl Zebub potměšile. "Jestli se Modrý Adept rozhněvá natolik, že poruší svou přísahu -"
"Já vím! Já vím!" zavřeštěla v rozrušení. "Zabiji-li ho, mohl by se mě pokusit zabít jiný Adept pro porušení zvyklostí. Pustím-li ho, mohl by Modrý usilovat o můj život, poněvadž jsem ho zavřela do klece. Pokusím-li se ho zadržet -"
"Můj čas vypršel," řekl Zebub. "Vhod', prosím, další elixír, štekno."
"Jen se klidně ztrat'!" odsekla Zlata.
Démon se smrškl ve figurku a znehybněl. Zůstala z něj mrtvá soška.
Zlata se podívala na Stila. "Dodržíš-li svou přísahu jednorožci, budeš ji ctít i vůči mě? Přála bych si, abych si mohla být jistá. Netoužím po sporu s jiným Adeptem."
"Pust' všechna zvířata v táboře a do žádného sporu se se mnou nedostaneš," řekl Stile.
"To nemohu! Mám své závazky a přijala jsem na oplátku magické úsluhy. Musím je dodat."
Stile, který byl vlastně připravený tuto Adeptku nenávidět, zjistil, že cítí pohnutí. Pro tuto chvíli byla krásná, ale v tom to nebylo. Ctíla své závazky. Neměla ráda zabíjení. Okolí domu a jeho mechanismy odrážely jistý smysl pro humor, jako by nebrala sama sebe příliš vážně. Byla stará a osamělá. Mělo by být možné se s ní dohodnout.
"Také netoužím po sporu s tebou," řekl. "Neznáš mě, musí tedy být tvoje důvěra poznamenaná opatrností. Mám pro tebe tuto nabídku: prones mě oponou a já se už nevrátím. Pokusím se osvobodit své přátele a zajatá zvířata z dálky."
"Jak bys mohl jednat z dálky? Má magie je v mé blízkosti a na mém území silnější než tvoje - zrovna jako tvoje by byla silnější na tvém území."
"Bez magie," řekl Stile.
"No dobře," rozhodla se. "Pronesu tě oponou pomocí elixíru a spustím mocnou kletbu, která tě zažene, kdyby ses vrátil. Dokážeš-li osvobodit zvířata z dálky, bez magie -" Pokrčila rameny. "Nikdy jsem to nedělala ráda; bude-li má snaha bez mé viny neúspěšná, nebudu snad odsuzována pro nedodržení závazku." Pohlédla na něj; její nálada se viditelně zlepšila. "Nikdy jsem neobchodovala s Modrým, jinak bych tě poznala. Jak je možné že Modrý jako jediný z Adeptů nepotřebuje žádná zvířata?"
"Hodlám to zvědět," řekl Stile. Byl nesmírně rád, že tuto informaci má. Teď věděl, kdo je, a věděl i to, že Modrý Adept neprovozoval alespoň jednu z ukrutností, které se zdály pro tuto kastu charakteristické. Jeho výlet na Žluté Území byl sice omylem, přinesl mu však velmi důležité informace.
Zlata vyndala jinou láhev a vyprovodila ho z domu a kolem palisád k oponě. Stile doufal, že jí může věřit - doufal, že vzala správný elixír. Dávalo to však smysl; pokud se Adepty vyhýbali roztržkám s ostatními Adepty, a dokud se Žlutá bála, že on poruší svou přísahu, zradí-li ho, bude s ním jednat na rovinu. Zdálo se, že je to v zásadě poctivá čarodějnice.
U opony zaváhala, ruku na zátce. "Nerada bych tě zavraždila, Modrý Stile," řekla. "Jseš si jistý, že dokážeš v té pusté říši za oponou přežít? Chceš-li se snad raději trochu pobavit -"
"Děkuji mnohokrát, Žlutá. Přeji ti. Mám velmi důležitou schůzku a musím projít teď."
"A myslíš si, že by snad vlkodlak mohl mít zájem - na půl hodiny? Není to tak těžké, co žádám -"
"Nic nezkazíš, zeptáš-li se," odpověděl Stile a v okamžiku, kdy ho postříkala tekutinou, prošel oponou.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

HRY

entokrát to bylo do nejbližšího dómu dál, cítil ale větší sebedůvěru a nutnost a síly oměje ho pořád ještě vzpružovaly. Konečně vstoupil lapaje po dechu dovnitř a zavolal Sheen. Byl večer; měl na odpočinek s ní celou noc. Potřeboval ho. Energie, kterou pociťoval během poslední návštěvy Fáze z něj posléze vyprchala a on si uvědomil, že ho příhoda se Žlutou Adeptkou vyčerpala víc, než v té chvíli tušil. Nebo to byla možná kocovina po oměji.
"Takže ty jsi Modrý Adept," řekla Sheen, která ho ještě tak docela nenechávala spát. "A potřebuješ nějaké věci, abys osvobodil svou jednorožci přítelkyni."
"Jen, prosím tě, nezačni zase žárlit," zamumlal. "Viš, že musím -"
"Jak bych mohla žárlit? Jsem jen stroj."
Stile si povzdychl. "Měl jsem přijmout nabídku Žluté. Pak bys měla proč žárlit."
"Chceš říct, že jsi s Neysou ne-?"
"Tentokrát ne. Měl jsem -"
"Schovával sis to pro tu čarodějnici, co?" dotírala rozhořčeně. "A pak už ti nezbyl čas!"
"Opravdu byla nesmírně krásná -"
"To jsi mi to opravdu vysvětlil. Nezazlívám ti Neysu. Je jen zvíře."
"Řekneš svým přátelům, aby mi ty věci sehnaly, nebo ne?"
"Včas se o to postarám. Ale nechápu, jak tvým přátelům pomůže kostka suchého ledu."
"A pilka na železo s diamantovým ostřím."
"A cvičená sova," dokončila. "To si teď hodláš začít s ptákem?"
"Viš co, přestaň a nech mě spát!"
Pošťuchovala ho dál. "Ptáci, čarodějnice, klisny, stroje - proč si pro změnu nenajdeš normální ženskou?"
"Jednu jsem si našel," řekla a pomyslel na Tune. "Opustila mě."

"Takže se zaplétáš se polovičními ženami a těch skutečných se bojíš - protože si jseš jistý, že by tě nechtěly." Napůl ho škádlila a napůl byla smutná; pohrávala si s představou, že ona sama je symptomem jeho úchylinky.

"Zítřka se po nějaké podívám," slíbil jí.

"Zítřka ne. Zítřka ráno se musíš ze všeho nejdřív setkat se svým současným zaměstnavatelem. Tenhle Občan je do Hry blázen."

Znechuceně se převálil a chytil ji do náručí. "Největší ironie je," řekl do jejích měkkých vlasů, "že jsi teď pro mě skutečnější, než většina skutečných dívek, které jsem poznal. Když jsem ti řekl, aby ses trochu pocvičila v lidských zlozvycích, nemyslel jsem tím na svůj úkor."

"Tak jsi to měl říct. Beru věci doslova, protože jsem jen -"

Umlčel ji polibkem. Ale myšlenky, které vyslovila, byly jen ozvěnou jeho vlastních. Jak dlouho ještě bude trávit čas s polovičními ženami?

Ráno navštívil svého zaměstnavatele. Byla to k jeho překvapení žena. Nemohl se divit, že Sheen nemyslí na nic jiného než na ženy! Občanka na sobě měla elegantní róbu a čapku: byla to pěkná dáma dokonale neurčitěho věku. Byla samozřejmě podstatně vyšší než on, projevila však jistou laskavost, protože v jeho přítomnosti zůstala sedět, čímž tuto skutečnost skryla. "Pane," řekl Stile. Všichni Občané se oslovovali pane, ať už byli jakéhokoliv pohlaví či věku.

"Snaž se, aby ses kvalifikoval do Turnaje," řekla se zdvořilou naléhavostí. "Můžeš jít."

A to bylo všechno. Jestli prohraje, zbaví se ho jeho zaměstnavatelka stejně rychle, jako ten předchozí. Měl se cítit hluboce poctěn, že mu poskytla osobní audienci - a to se také cítil. Jeho nedávná zkušenost na Fázi však posvátnou úctu k Občanům zmenšila. Byli to konec konců jenom lidé s velkým bohatstvím a obrovskou mocí.

Stile se Sheen odešli do budovy Her na utkání o sedmý stupeň. Stilova zaměstnavatelka si jistě na jeho úspěch vsadila. Do tohoto zápasu se mu nechtělo, jestli ale selže, zaplatí za to Sheen. Ona do lepšího světa odejít nemohla. Musel pro ni udělat, co bude moci, než vymyslí nějakou lepší možnost.

Držitel sedmého stupně se na schůzku dostavil - což musel, nechtěl-li prohrát. Nebyl o mnoho vyšší než Stile a přes antiobezitní medikaci ve standardní stravě měl sklon k tloušťce. Odtud jméno Svačinka. Sotva vypadal jako impozantní soupeř, to ale nevypadal ani Stile.

Jak Sheen předvíдалa, sešla se spousta diváků. Bylo možné, že utkání sledují na obrazovkách i nějakí Občané - zvláště jeho zaměstnavatelka. Stilův postup po žebříčku se stal událostí.

Svačinkovi připadla v tabulce čísla. Stile si neslyšně povzdechl. V poslední době měl na tabulky smůlu. Svačinka si vždycky vybíral PSYCHIKU.

No dobře. Stile si nevybere NAHÝ, protože Svačinka byl v čistých duševních hrách nedostižitelný. Svačinka byl také nepříjemně schopný v disciplínách zahrnujících spoluúčast stroje a zvířete. Jen v NÁSTROJI měli hráči vyrovnané šance. Muselo to tedy být 2B.

V publiku, které sledovalo děj na veřejné obrazovce, to souhlasně zašumělo. Věděli, jaké bude zahajovací políčko. Čekali na další tabulku.

Objevila se za okamžik: šestnáct kategorií her zaměřených na intelektuální dovednosti. Svačinkovi zase připadla čísla, která byla důležitější. Bude se snažit, aby vyšly šachy, jeho oblíbená hra. Byl zběhlý ve všech jejích variantách: v západozemských dvou a trojrozměrných, v čínském Choo-hong-ki, v japonském Šogi, v indickém Čaturaga i v hypermoderních novinkách. Tady se mu Stile nemohl rovnat.

Větší šanci měl ve stolních hrách s jedním druhem kamenů jako halma; při mnoha hrách se však užívalo stejných hracích desek jako při šachu a v tabulce byly hry rozříděné podle desek. Bude lépe, když se vyhne celé téhle sféře. Stile si vybral řadu C, ve které se skrývaly různé skládačky a stolní hry lovecké - měl rád Lišáka a husy - hry s použitím papíru a tužky a, ve sloupci, o němž si myslel, že se s jeho řadou protne, hry které spočívaly ve vymezování prostoru. Vyšlo 2C: Vymezování prostoru. Z publika se znovu ozvalo zahučení.

Teď před sebou měli doplňovací tabulku. Tady Stile cítil větší sebevědomí. Ve většině her tohoto typu by měl Svačinku porazit. Jejich tabulka měla jen čtyři pole. Doplňli do ní Go, Go-bang, Vote a tic-tac-toe. Stile přihodil tic-tac-toe jen z rozmaru. Byla to jednoduchá hra, nic náročného, ve své podstatě se však podobala prototypu tabulek Hry. Hráč, kterému se podařilo umístit tři ze svých voleb těsně za sebou, si pak mohl vybrat písmena nebo čísla, která by mu umožnila zvolit si danou řadu; tento hráč obvykle vyhrál. Aby hráč zvítězil, musel zaplnit jeden celý sloupec a jednu celou řadu, bez ohledu na to, jestli mu připadla čísla nebo písmena. V tabulkách Hry ale nedošlo k remíze, když žádný z hráčů nezískal potřebná kolečka nebo křížky. V tabulce šlo o vybírání sloupců a vzájemné působení strategií. A vyšlo právě tic-tac-toe. To měl za ty svoje legrácky.

Stile si povzdechl. Problém s touto nenáročnou hrou spočíval v tom, že pokud ji hráli kompetentní hráči, končila pravidelně remízou. Odehráli ji přímo na obrazovce v budouce, kde tiskli tlačítka s kolečkem nebo křížkem. Nerozhodně. Což znamenalo, že k tomu, aby dosáhli jasného výsledku, musí znovu projít všemi tabulkami. Hráli - a vyšlo stejné zahajovací políčko jako předtím. A totéž políčko ve druhé tabulce. Žádný z hráčů se nehodlal vzdát ani střípku výhody, aby došlo k nějaké obměně. Něco takového by znamenalo prohru. Třetí tabulka se však lišila a přinesla jinou hru: Go-bang.

Go-bang se podobala tic-tac-toe, používalo se však větší tabulky, takže do ní každý z hráčů mohl zanést devatenáct znamének. K výhře bylo třeba utvořit sled pěti znamének, 1 při téhle hře se na této úrovni většinou končilo remízou. Táhlí. Oba byli příliš ostražití na to, aby se protihráči podařilo obsadit pět políček za sebou. Ještě jednou se tedy budou muset pustit do tabulek. Začínalo to však být vážné. Sled tří her, které skončily remízou, byl považován za výsledek neschopnosti a simulace; oběma stranám byla na čas odňata herní privilegia a jejich stupně propadly. Pro oba to mohlo znamenat dlouhý a náročný výstup po stupních žebříčku - a na to Stile neměl čas. Na třetí pokus prostě někdo zvítězit musel.

Znovu odehráli tabulku - a znovu vyšly duševní hry s nástrojem a posléze vymezování. Základní strategie zůstaly nezměněné.

Stile si vyměnil se Svačinkou pohled. Oba věděli, co musí udělat.

Tentokrát vyšlo Go - starodávná čínská vymezovací hra. Byla to možná nejstarší hra v lidské sféře vůbec a pocházela z doby před několika tisíci lety. Pokud šlo o základní myšlenku, byla to jedna z nejjednodušších her. Na desku se pokládaly barevné kameny, aby se vyznačilo teritorium, a hráč, který si vymezil větší teritorium, vyhrál. V praxi to však byla jedna z nejnáročnějších her. Zdatnější hráč téměř bez výjimky vyhrával.

Nepříjemné bylo, že si Stile nebyl jistý, který z nich je zdatnější. Tuto konkrétní hru s tímto konkrétním mužem ještě nehrál a v této chvíli si nemohl vybavit žádné utkání v Go, které by on a Snack hráli proti stejnému soupeři. Go určitě nebylo Stilovou nejsilnější stránkou - také ale pochyboval, že by bylo nejsilnější stránkou Svačinkovou.

Přešli do křídla určeného soubojům ve stolních hrách, protože Go trvalo příliš dlouho na to, aby zůstali v tabulkové sekci. Diváci, kteří je následovali, se usadili v křeslech. Mohli sice hru sledovat na všudypřítomných obrazovkách, dávali však přednost skutečnému přihlížení. Sheen si sedla na jedno z předních míst; vypadala nervózně: pravděpodobně přetvářka, vezmou-li se v úvahu její kovové nervy.

Stile by byl dal přednost utkání vedoucímu k rychlému rozhodnutí, protože se v myšlenkách stále vracel k Neyse a Kurrelgyrovi uvězněných v klecích ve druhém rámci. Nejdřív však musel splnit své závazky zde, ať už za jakoukoliv cenu.

Posadili se, každý s miskou leštěných kamenů, k protějším stranám hrací desky. Svačinka vzal vážně od každé barvy jeden kámen, zatřepal jimi v dlaních a sevěné pěstí nastavil Stilovi. Stile se dotkl levé. Ruka se otevřela a objevil se černý kámen.

Stile kámen vzal a položil ho na desku. Černý byl podle pravidel této hry na tahu první. Mohl si vybrat ze 361 průsečíků - protože kameny v Go se pokládají na linie, ne na pole - a nedělalo mu to tedy problémy. Výhoda jednoho kamene nebyla nic moc, ale v tak přesné hře jako Go znamenala přece určitou pomoc.

Svačinka zasedl ke hře. Hrálo se podle hodin, protože se jednalo o utkání důležité pro kvalifikaci do Turnaje. Go se patrně nebude hrát mnohokrát, čas však byl limitovaný, aby se Turnaj nebrzdil. To pro Stila také znamenalo pomoc; kdyby měl Svačinka neomezený čas k rozmyšlení, pravděpodobně by ho porazil. Obecně si Stile v časové tísní vedl dobře. To byl jeden z důvodů, proč se stal špičkovým hráčem.

Oba muži pokládali střídavě kameny a vytvářeli na desce strategické vzory. Účelem bylo vymezit co největší prostor, asi jako když má armáda pod kontrolou určité území, a místo válečných zajatců má ukořistit co nejvíc nepřátelských kamenů. Důležitější bylo území, to se však často získávalo vyhlazením představitelů nepřátelské armády. Stile si každý bílý kámen představoval jako nepřátelského vojáka, neúprosného a hrozivého, a černý jako čestného a spravedlivého Obránce Víry. Nebylo ale vůbec jisté, že dobro zvítězí. Musel své jednotky rozmístit výhodně a v záru boje nebylo jednoduché výhodnost rozeznat.

Kámen/muž byl polapen, když mu byly odříznuty všechny cesty ke svobodě. Jestliže ho nepřátelské síly obklopily ze tří stran, zbývala mu jen jedna úniková cesta; pokud nebyl podpírán dalším mužem stejné barvy a nevytvářel s ním řetěz, mohl být zbaven svobody a zahynout. Dva muži ale mohli být obklíčeni také, i deset. Množství tu neposkytovalo bezpečnou jistotu. Nejdůležitější byla pozice. Existovaly prostředky, jak území chránit, jako například 'oči' nebo oddíly, které předcházely obklíčení druhou stranou, ty však hráče připravovaly o kameny, jež mohly být užitečněji upotřebeny někde jinde. Správně posoudit situaci bylo životně důležité.

Svačinka si v počátečním stádiu vedl dobře. Když se zvětšila komplexnost operací a čas se začal krátit, nasadil Stile známý Stilovský pohled, kterým připravoval protihráče o nervy. Byl to pohled plný koncentrovaného nepřátelství, téměř viditelná aura nenávisti. Pokaždé, když Svačinka vzhlédl, setkal se jeho zrak s touto nesmiřitelnou silou. Nejdřív si z toho nic nedělal, protože věděl, že je to jenom součást taktiky, ale za čas ho neměnná intenzita zášti udolala a on se začal dopouštět chyb. Nejdřív to byly bezvýznamné chybičky, ty ho už ale vyvedly z míry docela a on se přestal soustředit. Přehlédl postavení sekí, což ho stálo několik kamenů, neudělal si oko na ochranu zranitelného území a zbytečně plýtvat kameny.

Už před koncem utkání bylo patrné, že Stile zvítězí. Svačinka, celý oťresený, se vzdal, aniž čekal na sčítání bodů. Stile se octl na sedmém stupni.

Stile zmínil svůj nenávistivý pohled - a Svačinka potřásl hlavou; cítil se pošetile. Pochopil, jak špatně se v té záštiplné atmosféře osvědčil - teď, když napětí polevilo. Ve vrcholné formě mohl Stila zcela rozumně porazit, dnes však hrál pod svou běžnou úroveň. Stila samotného to mrzelo, byl však především závodník a sedmý stupeň potřeboval. Všechna jeho zloba, výsledek celoživotní reakce ostatních na svou výšku, se během soutěží tohoto druhu vyhnula na povrch a stala klíčem k úspěchu. Stile měl silnější motivaci než většina ostatních, byl cílevědomější a ve Hře neznal slitování.

Držitel šestého stupně se mu v ničem nepodobal. Jmenoval se, podle málo známé komické figury minulého století, které se měl podobat, Kolohnát a byl vysoký a silný. Kolohnát přímo dychtil po utkání se Stilem. Specializoval se na fyzické hry, nebyl však hloupý. Letos mu končila držba a on se pokoušel dostat se do kvalifikace; naneštěstí dopadl jeho poslední pokus o získání pátého stupně neúspěšně - vyšla NÁHODA - a on jeho držitele nemohl znovu vyzvat, dokud se nezmění pořadí žebříčku nebo dokud on sám neobhájí svůj stupeň proti někomu jinému. Tuto příležitost mu poskytl Stile. Diváků, kteří o zápase věděli, se už shromáždilo úctyhodné množství; jak Stile, tak Kolohnát byli oblíbenými hráči a představovali opačné extrémy fyzických dispozic, což záležitosti jen přidávalo na zajímavosti. Obr a trpaslík se měli utkat v souboji!

Stilovi tentokrát připadla čísla. Pro jednou měl tedy zahajovat! Mohl se vyhnout Kolohnátově silné stránce, FYZICNU. Stile však váhal. Myslel na dvě věci. Jednak tu byl prvek překvapení: proč by měl udělat to, co od něj jeho soupeř očekává, totiž vybrat si PSYCHIKU? Kolohnát byl velice inteligentní, třebaže se snažil, aby se o tom moc nevědělo,

zrovna jako se Stile snažil tajit své fyzické schopnosti. Jakákoliv chyba, kterou protivník při hodnocení hráčových schopností udělal, byla pro tohoto hráče požehnáním. Kolohnát si zvolí řadu označenou NAHÝ, čímž se dostanou do kategorie čistých duševních her, kde měl určitě v zásobě nějaká překvapení. A za druhé, porazit Kolohnáta na poli, kde měl být nejsilnější, představovalo pro Stila neodolatelné pokušení a osvěžující zkušenost - a pro přihlížející davy neuvěřitelnou show.

Ne, řekl Stile sobě samému. Je to jen pošetilost, reakce na nesčetné množství případů, kdy mu nadávali do záprtků. Na vysoké muže měl svrchu, cítil nutnost je shazovat, dokazovat, že je lepší než oni, a to především fyzicky. Věděl, že je to nesmyslné; vysocí lidé neměli na své výšce o nic větší zásluhu než Stile na té své. Byla to však noční můra, trvalý imperativ, který před logikou nikdy neustoupí. Chtěl tohoto obra pokořit, potupně ho před očima celého světa rozdrtit. Musel to udělat.

Vyšlo tedy 1A - FYZIČNO, NAHÝ. Diváci udělali tiché a užaslé "óóó" plné očekávání. Ozval se čísi výkřik přidušený vzdáleností: "Stile se chystá na Hulka v 1A!" a v odpověď zazněl výkřik úžasu.

Kolohnát vzhledl a oba se na sebe přes tabulkový sloupek nepatrně usmáli. Oba měli rádi dobré publikum. Stile si vlastně uvědomil, že toho má s Kolohnátem v jistých základních ohledech víc společného než rozdílného. Nedovedl se rozhodnout; měl ho rád i nerad, záviděl mu a nesnášel ho, chtěl být jako on a zároveň chtěl dokázat, že nepotřebuje být jako on.

Mohl však, poslušen svého hloupého imperativu, zahodit jedinou výhodu, kterou snad měl? Kolohnátova zdatnost ve fyzické sféře nebyla planou pověstí. Stile se rozhodl pro velkou hru - a možná za to zaplatí. Prohra - a čeká ho výpověď ze zaměstnání, když teď nejvíc potřebuje podporu chápavého zaměstnavatele. Stile začal pociťovat tíži nejistoty.

Objevila se druhá tabulka. Byla to táž, jak si Stile náhle uvědomil, kterou hráli se Sheen, když se s ní poprvé setkal. Jako s živou ženou. Tenkrát na Prachové Skluzavce - připomněl si to s jistou něhou. Od té doby se toho tolik přihodilo!

Utrpěl zranění kolen, octl se v ohrožení života, objevil Fázi, spřátelil se s jednorožci klisnou a teď se snažil kvalifikovat do Turnaje - a to dva roky před tím, než mu vyprší držba. Nasbíral za pouhých deset dní tolik zkušeností, co jiný za celý život!

Na vrcholku subtabulky četl: ODDĚLENĚ-VZÁJEMNÉ PŮSOBNÍ-BOJ-SPOLUPRÁCE; to byly jeho volby. Měl cukání dotknout se nápisu BOJ, ale jeho vnitřní potřeba dokázat, jak je dobrý, před takovým šílenstvím přece jen couvla. Ve většině bojových umění by obstál, vzpomněl si ale na problémy, do nichž se dostal, když se pokusil přehodit si přes rameno gorilu ve světě fantazie, a Kolohnát byl přece jen šampion v kategorii mužů přes třicet. Pořádný velký muž pořádného malého muže přeprat mohl, i kdyby na tom v jiných ohledech byli stejně. Stile zvolil ODDĚLENĚ.

Kolohnát si měl vybrat ze seznamu povrchů: ROVNÝ- RŮZNORODÝ-NESPOJITÝ-TEKUTINY. Kolohnát byl zdatný plavec - Stile se však výborně potápěl; obě tyto disciplíny se nacházely v jediné sekci. Stilovy gymnastické schopnosti by ho zvýhodnily i na nespojitém povrchu. Dokázal dělat na vysuté hrazdě nebo na paralelních tyčích věci, ve kterých se mu větší muž nemohl rovnat. Nejbezpečnější volbou byl pro Kolohnáta různorodý povrch, což zahrnovalo horolezectví a horoklouzání. Rychlostní výstup po horském svahu s dvacetikilogramovou zátěží na zádech by Stila odrovnal, protože pravidla Hry nepovolovala z důvodu velikosti či pohlaví žádné úlevy. Stile by se samozřejmě nikdy takhle nachytat nedal, ale mohl se pěkně zapotit, aby se podobné disciplíně vyhnul.

Kolohnát si však zvolil rovný povrch. Z publika se ozval překvapený šum. Čekal Kolohnát, že si Stile vybere jinou kombinaci, nebo se prostě přehmátí? Nejspíš to druhé; Stile měl na tabulku zvláštní cit. I toto byla součást herní profesionality.

Teď měli sestavit závěrečnou tabulku. Dostali se do kategorie závodů, skoků, akrobacie a gymnastiky. Stile umístil do středu devítimístné tabulky maratón, aby svého protivníka nahlodal. Nadměrně vyvinuté svaly v horní části těla byly při vytrvalostních bězích nevýhodou, protože se neužitečně nesly, zatímco většinu práce obstarávaly nohy a srdce. Kolohnát tedy nesl dvacetikilovou zátěž.

Kolohnát, nezlomený, přihodil jednu ze svých dalších specialitek, skok do dálky z místa. Byl těžký, ale jakmile se jednou dostal do vzduchu, váha ho setrvačností sama nesla. Zaplnili ostatní políčka flipy, trojskokem, během na dvacet kilometrů, během na sto metrů, přemety nazad, skokem do dálky s rozběhem a závodem ve stoji na rukou. Umělecky vyplnili tabulku tak, aby v žádném sloupci ani řadě nevyšly tři volby téhož hráče, takže tady se žádná zjevná výhoda získat nedala. Protože Stile měl o jednu volbu víc, mohl si Kolohnát vybrat, zda chce čísla či písmena. Rozhodli se, značkli patřičná tlačítka - a vyšlo 2B, střed: maratón.

Stile se uvolnil. Vítězství! Kolohnát ale nijak zaraženě nevypadal. Zvláštní.

"Vzdáváš se?" zeptal se Stile do protokolu.

"Ne."

Kolohnát tedy skutečně hodlal závodit. Prostě nebyl běžec na dlouhé trati; Stile ano. Z čeho čerpal svou sebedůvěru? V maratónu nemohl Stila nijak přehrát - tohle byl jasně nerovný zápas. Pokud Stile věděl, Kolohnát ještě nikdy maratón nedokončil. I diváci žasli. Kolohnát se měl vzdát. Věděl něco, co nevěděl nikdo jiný, nebo jen blfoval?

Co se má stát, stane se. Kolohnát chvíli udrží rychlost, pak nevyhnutelně odpadne a povinně se vzdá. Snad chtěl Kolohnát odstoupit tímto způsobem - nebo možná doufal, že Stila po cestě chytí křeč nebo si natáhne sval. Nehody se občas stávaly, takže výsledek nebyl nikdy jistý, dokud závod neskončil. Zpráva o Stilově zranění kolen už pronikla na veřejnost; možná Kolohnát přecenil jeho následky.

Došli na trať. Sheen kráčela nervózně před ním. Předstírala emoce, které necítila, aby lépe skryla, čím je, nebo měla pocit, že tu Stilovi něco hrozí? Nemohl se jí zeptat. Dráha se vinula kolem úseků různých dalších sportovních disciplín; probíhala od jednoho k druhému, až nakonec uzavřela obrovský okruh. Pohybovali se po ní další běžci a několik chodců. Uhnou samozřejmě, aby mohli závodníci proběhnout kolem. Stile a Kolohnát měli přednost, protože jim šlo o

kvalifikaci do Turnaje.

Diváci se rozešli; takový závod se skutečně fyzicky sledovat nedal, leda by běželi za závodníky. Lidé, kteří měli zájem, budou sledovat přerušovaný televizní přenos, nebo přejíždět na jednotlivá stanoviště podél dráhy.

Došli ke startu a zaregistrovali se u umělého zřizence. "Část dráhy je z důvodu oprav zavřená," upozornil je robot. Byl to stolový typ, zrovna jako úřednice u Prachové Skluzavky; jeho spodní půli tvořil pevný kovový kvádr. "Kolem vede oklika; cíl je posunutý, aby byla dodržena vzdálenost."

"Rád bych odevzdal objednávku na nápoje," řekl Kolohnát. "Vynalezl jsem speciální formuli."

Formuli? Stile se obrátil k Sheen. "Něco má za lubem," zamumlala. "Nemůže použít nic, co by mu pomohlo, aniž by spustil protidrogový poplach."

"Nebude podvádět a předběhnout mě nemůže," řekl Stile. "Jestli bude schopný vyhrát, tak si to zaslouží. Budeš na stanicích, abys mi podala moje nápoje? Já chci standardní ovocnou směs; možná Kolohnát potřebuje něco zvláštního, aby zvládl svou hmotnost, já ale ne, a stejně si nemyslím, že bychom závod dokončili."

"Poběžím s tebou," řekla.

"A ukážeš všem, co jsi vlastně zač? Žádná živá žena, tak měkká a pěkně tvarovaná jako ty, by nám nestačila; víš to sama."

"To je pravda," souhlasila zdráhavě. "Budu na stanicích. Moji přátelé se po tobě taky podívají." Naklonila se a krátce ho políbila, přesně jako starostlivá přítelkyně - a nebyla jí vlastně?

Postavili se na čáru a robot je odstartoval. Vyběhli bok po boku. Stile nasadil rychlost zhruba patnácti kilometrů za hodinu, aby se zahřál, a Kolohnát se s ním srovnal. První hodina maratónu měla stěží nějaký význam; závod se rozhodne později, až se vyčerpají zdroje energie a vůle. Žádný záznam se nedělal, šlo čistě o záležitost dvou lidí, a bylo pravděpodobné, že se jeden vzdá, jakmile uvidí, že nemůže vyhrát.

Závodník se povinně vzdával, když ho jeho soupeř předběhl o dva kilometry. Tak se nemohlo stát, že by jeden účastník zpomalil do chůze, a přinutil tak druhého, aby uběhl plnou vzdálenost rychlostí nutnou k výhře. Nebylo však pravděpodobné, že by došlo k něčemu takovému; Stile pochyboval, že by Kolohnát dokázal v plné rychlosti uběhnout jakýkoliv podstatný úsek dráhy, aniž by se zničil. Jakmile si Kolohnát uvědomí, že se jeho bluf se neosvědčil, se šarmem se vzdá.

Brzy se Stile zahřál. Údy se mu uvolnily, dech a pocení ho osvěžovaly a v jeho hlavě jako by se vyjasnilo. Tenhle druh fyzické námahy měl rád. Začal zrychlovat. Kolohnát nemusel běžet vedle něj, ale asi to udělá, z psychologických důvodů. Jakmile by se Stile dostal bezpečně dopředu, nemělo by nic, co by obr udělal, větší účinky.

Kolohnát však vedle něj běžel lehce; nedýchal o nic namáhavěji než Stile. Trénoval snad, aby měl větší výdrž? Jak dobrý byl teď?

Po cestě byly stanice s občerstvením, protože tekutiny měly při běhu na dlouhé vzdálenosti nesmírnou důležitost. Sheen stála u první, v natažené ruce stlačitelnou láhev, a usmívala se. Neměl ještě žízeň, ale vzal si ji, protože věděl, že rozehráté lidské tělo dokáže vyloučit pocením víc vody, než stačí trávící systém nahradit. Běh, přes všechnu radost, kterou skýtal, nebyl žádným bezvýznamným cvičením. Aspoň ne v téhle rychlosti a na takovou vzdálenost.

Kolohnát přijal láhev od standardního robota. Bezpochyby v ní měl variantu obyčejné formule, v níž byly obsaženy rychle se vstřebávající cukry ve zkvašené podobě, které s tekutinou nahrazovaly i energii; proč tak zdůrazňoval její odlišnost, si Stile nebyl jistý. Možná to mělo psychologickou důležitost jak pro něj, tak pro jeho protivníka - představa, že mu nějaký stopový prvek nebo bylina propůjčí další sílu.

S pomocí jakékoliv moderní směsi bylo možné zmenšit nebo se dokonce úplně vyhnout strašidelné krizi, bodu, v němž byla vyčerpána tělesná energie. Staří maratonoví běžci přinutili svá těla, aby od tohoto okamžiku spalovala vlastní tkáň, a to bylo nezdravé. Dnešní opatrní běžci se obešli bez podobného oslabování - pokud byli v dobré kondici. Psychika však při závodě zůstávala hlavním faktorem, a vše, co člověku pomáhalo k dosažení lepšího výkonu, se vyplácelo - pokud to skutečně účinkovalo. Kolohnát ale nebyl žádný pověřivce; byl to člověk naprosto praktický. Když za sebou nechali stanici a odhodili prázdné láhve do košů, které byly k tomuto účelu rozestavené podél dráhy, zeptal se Kolohnát: "To je tvoje dívka?"

"Možná jsem já její muž," řekl Stile. Mluvili samozřejmě o Sheen.

"Přenech mi ji; dám ti za to svůj stupeň."

Stile se zasmál. Pak ho napadlo, že to Kolohnát možná myslí vážně. Mohl se do nerovného závodu pustit proto, že viděl Sheen se Stilem, zatoužil po ní a doufal, že se mu naskytne příležitost se s ní seznámit? Kolohnát byl podobně jako Stile poněkud ostýchavý, pokud se týkalo žen, které se mu líbily, na rozdíl od těch, které se mu vrhaly kolem krku. Nemohl prostě přijít k Sheen a prohlásit, "Nazdar, moc se mi líbíš, rád bych tě přebral Stilovi." Potřeboval si to nejdřív vyříkat se Stilem. Tohle byla další vlastnost, které si na něm Stile cenil, a která proto narušovala jeho soupeřivou koncentraci. "Nemůžu ti ji přenechat. Je hrozně nezávislá. Musím získat ten stupeň, nebo o ni přijdu."

"Tak to abychom se do toho radši pustili." Tentokrát to byl Kolohnát, kdo přidal.

Ted' Stila napadlo, že mu Kolohnát vlastně Sheen nezavidí; Kolohnát mohl mít všechny ženy, o které by normální muž stál, i když to většinou byla povrchní děvčata, co se lepila na hráče. Jeho vyjádřený zájem byl tedy pravděpodobně pouhou zdvořilostí. Buď se snažil, aby se Stile cítil dobře - což byla strategie, která nikam nevedla - nebo se pokoušel oslabit jeho vůli k výhře. Jednou věcí si mohl být Stile jistý: ať už byl Kolohnát jakkoliv čestný a zdvořilý, tenhle závod chtěl vyhrát. Nějak.

Stile zrychlil také. Nemohl se rovnat Kolohnátovým sprintům, jako se Kolohnát nemohl rovnat jeho vytrvalosti. Otázka zněla, v kterém bodě se rovnováha zvrátí? Ať o tom přemýšlel jak chtěl, Stile nevěděl, jak by jeho soupeř mohl běžet celou dráhu, skoro padesát kilometrů, rychlostí potřebnou k výhře. Právě teď se Kolohnát pokoušel přimět Stila, aby se vzdal svého přirozeného tempa, čímž by se předčasně unavil. Taková taktika však neměla naději na úspěch, protože

Stile ho prostě nechal běžet; později půjde do čela on. Kolohnát Stila nemohl předběhnout o dva kilometry; kdyby se o to pokusil, popraskaly by mu cévy. Proti slabším soupeřům takhle bezpochyby závody vyhrál; podařilo se mu oklamat je svou krátkodechou silou, až nakonec ztratili sebedůvěru a vzdali se. V tomto případě však doufal marně. Čím déle Stile udržel Kolohnátovo tempo, tím bude jeho taktika bezvyslednější. Za předpokladu, že se Stile nepřepne a nenatáhne si sval.

Běželi dál. U každé stanice přijali láhev, nikde však nezastavovali. Sem tam se k nim na čas připojili další běžci.

Pohybovali se v paralelních drahách, aby se jim nepletli pod nohy, většinou to ale byli sprintéři, kteří po jednom dvou kilometrech odpadli. Stile a Kolohnát běželi po vyznačené trase od domu do domu. Dostali se k obrovské tělocvičně, v níž trénovaly mladé ženy; poskakovaly a smály se a jejich řadra se vesele pohupovala. "Pojďte si trochu zacvičit, pánové!" zavolala jedna.

"Je to tu moc divoké," zavolal Kolohnát zpátky. "Radši abych zmizel!"

Běželi uměleckými zahradami sportovního Občanu: provozovaly se tu sporty jako lov, táboření, turistika a fotografování v přírodě. Nebyli tu žádní lidé; všechno bylo rezervováno pro osamělé potěšení majitele. V jednom místě procházela trať mezi umělým útesem a vodopádem; vypadalo to pěkně. O kus dál je zaléval světlem pohyblivý paprsek, který měnil celou oblast v duhový div. Pak proběhli po hlavní třídě repliky jakési metropole jiného Občana:

mrakodrapy, které se tu tyčily, byly sice postavené v měřítku jedna ku deseti, přesto se do domu téměř nevešly.

U další stanice se rozsvítil výstražný poutač: PORUŠENÉ POLE. POKRAČUJTE OKLIKOU.

"Říkali nám to," podotkl Stile, vzal si od Sheen láhev a letmo se na ni usmál. Pořád ještě byl v dobré formě a z běhu se radoval.

Kolohnát popadl svou láhev, která byla, jak se zdálo, jiného typu, než ty předchozí. Nenapil se hned, chvilku však běžel beze slova. Když se octl v bezpečné vzdálenosti od stanice, vykřikl: "Zatraceně, oklika! Tohle je pevná trasa, ne cestička v parku, která se může měnit pokaždé, když si nějaký Občan uspořádá mejdan. Tohle je zápas o kvalifikaci do Turnaje. Poběžím dál."

Podivný nápad. Ignorují-li okliku, neuposlechnou rozmaru nějakého Občana. Mohou to udělat beztržně? Moc velkou naději tedy neměli! "Mohli bychom se dostat do nepříjemností," varoval ho Stile.

"Já to risknu." A Kolohnát minul zřetelně označenou okliku a pokračoval po původní maratonové dráze.

Stile tedy musel na dráze zůstat také, protože oklika by mu mohla trasu prodloužit o několik kilometrů, a on by zůstal za Kolo-hnátem tak daleko, že by ho diskvalifikovali. Měl snad Kolohnát v úmyslu tohle? Pustit se vpřed, po hlavní trase, zatímco Stile by se dal nevině oklikou a posléze vypadl? To by však znamenalo, že Kolohnát o oklice věděl napřed - a do mřížky umístil maratón Stile.

Dobrý hráč však měl přehled o všem, co se týkalo možných voleb. Kdyby Stila pořád něco nezaměstnávalo na Fázi, byl by o oklice věděl sám a zachoval se podle toho. Pustil se však s obrem po dráze a tenhle kousek mu překazil. Vývoj událostí ho ale nijak netěšil. Okliky se, přes Kolohnátovu stížnost, nevytyčovaly bezdůvodně.

Stile dopil a odhodil láhev do koše. Kolohnát už svoji otevřel a nesl si ji v ruce. Mohl si ji samozřejmě ponechat, jak dlouho chtěl; Stile měl raději, když mu věci nepřekážely déle, než bylo nutné.

Proběhli zdí silového pole a dali se interdomovým tunelem. Zde došlo k selhání pole. Stile to okamžitě ucítil; vzduch byl chladný a řídký. Začalo se mu těžko dýchat. Nebylo tu dost kyslíku, aby se při téhle námaze udržel při vědomí.

Částečně si na podobné prostředí zvykl díky cestám na Fázi a zpět, to však nestačilo. Ale Kolohnát, který možná čerpal z rezerv skrytých v jeho mohutném svalstvu, běžel dál.

Jestli se porucha táhla daleko, tak se Stile složí. A Kolohnát to věděl. Závod najednou změnil tvářnost! Šla Kolohnátova předvídavost tak daleko, že trénoval na vzduchu mimo domy? Proto měl tedy od začátku tolik sebevědomí? Stilova domnělá silná stránka se stala jeho slabinou, protože jeho soupeř měl lepší informace a přípravu. Jestli ho Kolohnát porazí, bude to proto, že Stila přehrál na jeho vlastním poli: na poli vědomí skrytých nuancí a zvláštních situací. Odehrál tabulky s neobyčejnou obratností a nechal Stila, aby sám vkrácel do pastí.

Stile začal zaostávat. Musel zmírnit tempo, aby neomdlel. Musel snížit svou spotřebu kyslíku. Viděl Kolohnátova záda, jak se pravidelně pohybují vpřed. Teď si Kolohnát přihýbal z láhve, jako by neměl vůbec žádné problémy. Taková síla! I jemu musel nedostatek kyslíku rozdírat plíce, běžel ale bezstarostně a ještě přitom pil.

Jestli se porušené pole táhne několik kilometrů, bude to Kolohnátovi stačit, aby získal potřebný předstih, a podle pravidel vyhraje. Nebo, a to je pravděpodobnější, Kolohnát zvítězí tak, že Stila přinutí, aby se vzdal: vytrvalost jiného druhu. Stile už prostě tempo neudržel.

Zpomalil do chůze a lapal po dechu. Kolohnáta už nebylo vidět. Stile se plahočil dál. Před sebou viděl další křižovatku polí. Jestli porušené pole končí tady -

Nekončilo. Vešel do velkého obchodu nářadím. Pracovali tu roboti, lidé však byli evakuováni. V celém domě byla snížená hladina kyslíku.

Stilovi se začaly dělat mžítka před očima. Nemohl už dál - a přece musel. Dům se kolem něj bláznivě točil, jak běžel.

Běžel? Vždyť má přece jít! Ale Kolohnát už je za domem, možná dýchá normální vzduch a buduje kritický náskok, zatímco Stile klopýtá...

Přijel k němu umělý vysavač. "Občerstvení - dárek od Sheen," řekl a podal mu láhev.

Protože už mu nezbývalo sil, aby o této podivnosti přemýšlel, popadl Stile láhev a stiskl ji.

V ústech mu zasyčel vzduch. Celý překvapený ho vdechl.

Vzduch? Tohle byl čistý kyslík!

Stile kolem láhve sevřel rty, zmáčkl ji a vdechl. Musel kontrolovat své reflexy a připomínat si, že v láhvi není tekutina.

Kyslík - přesně to, co potřeboval. Neporušoval žádná pravidla - měl nárok na jakékoliv občerstvení, tekuté, pevné - i plynné. Pokud to nebyla zakázaná droga.

"Díky, Sheen!" zalpal po dechu a běžel dál. Pořád ještě cítil nevolnost, teď ale věděl, že ji zvládne.

Kyslík mu brzy došel; do stlačitelné láhve se ho nemohlo vejít mnoho. Přemýšlel, na jakém principu funguje; stisknutí možná otvíralo tlakový ventil. Odhodil ji do odpadkového koše a běžel dál. Doplnil zásoby; teď už se snad do dýchatelné atmosféry dostane.

Dostal. Příští křižovatka polí označovala konec poruchy. Jaká úleva!

Nedostatek kyslíku ho však oslabil a Kolohnát získal velký náskok. Musel taky vdechovat kyslík - to bylo ono! Ta divná láhev, co ji tak opatroval! Kyslík, kterého si před obtížným úsekem udělal zásobu. Chytré, velice chytré!

Kolohnát neudělal nic neetického ani neregulérního; použil prostě mozek a připravil se, aby Stile přetaktizoval, a proto už tady závod málem vyhrál. Teď ho Stile bude muset dohonit - a to nebude tak snadné. Kolohnát sice ještě neměl dvoukilometrový náskok - Stile nebyl upozorněn, že skončil - porážka však může být blízko. Kolohnát jistě sáhl až na dno svých sil, aby se dostal co nejdál, pro případ, že by Stile poruchou prošel.

Ale i kdyby Kolohnát dostatečný náskok nezískal a Stile ho začal dotahovat, pořád ještě ho musel dohonit a předhonit. Měli před sebou asi třicet kilometrů. Vydrží to? Jeho tělo bylo vážně oslabeno.

Musí vydržet! Přidal a přinutil tělo, aby ukázalo, co umí. Bolela ho hlava, měl těžké nohy a bolesti v hrudníku. Ale běžel. Dráha pokračovala dále, scénérie se měnila - Stilovi však k obdivu nezbývala energie. Jeho zavařený mozek se musel soustředit na příkazy určené nohám: zvedni-polož, zvedni-polož... polož... polož. Každý krok oťrásl jeho tělem; pokaždé měl pocit, jako by ho praštili do páteře perlíkem. Hrozilo, že tyto úder zaplaví veškeré jeho vědomí. Duněly celou jeho bytostí. Zaměřil se na ně, cítil, jak z nich vyrůstá melodie. Připomínalo to dusot Neysiných kopyt, když cválala, a tóny jejího harmonikového rohu, slabé a nádherné, proudily kolem nepříjemných pocitů. Mučivě nádherné tóny, jak se mu teď zdálo. Jeho bolest se proměnila v osamělý druh radosti.

Tam-tam-tam. Zjistil, že k tomuto rytmu a melodii hledá slova. Práteleství, přátelství, přátelství. Práteleství navždy, navždy, navždy. Práteleství navždy, pojící, pojící, pojící. Práteleství navždy, pojící nás dva, dva, dva. Neysa byla jeho přítelkyní. Začal si improvizovaný nápěv zpívat víceméně v duchu, protože se mu dýchalo příliš těžko, aby zpíval ve skutečnosti. Byl to vlastně řádek verše: nikoli však dokonalý, chyběl mu rým. Rytmičké vzorce rýmovaných veršů ale bývaly často příliš umělé; v takových případech se vzorec dostával do rozporu s přirozeností. Skutečná poezie musela být přirozená. Nejlepší verše, aspoň podle jeho smýšlení, byly rytmičké verše, jejichž jediným požadavkem bylo zachovat na každém řádku určený počet přízvuků. Stile se ve vlastních básnických pokusech bez nepřirozenosti rýmu obešel; stěžejními prvky jeho snah se stávaly metrika a význam. Ve fantastickém světě Fázi bylo jeho magie dosahováno pomocí rýmů. Jeho přátelství k jednorozci -

Jeho mozek začal zase řádně fungovat a jím projel náhlý záblesk jasu. Neysa? A co Sheen? Byl teď v Sheenině světě! Sheen mu poslala kyslík!

Opět prožíval beznadějný pocit marnosti. Malý muž musel sáhnout po tom, co se zrovna naskytlo, i kdyby to byli jen roboti a zvířata. Místo skutečných žen.

A opět pocítil vlnu sebeničivého hněvu: co je na robotech a zvířatech špatného? Sheen i Neysa byly ty nejdokonalejší ženy, které znal! Koho zajímalo, čím byla původně jejich těla? S oběma se miloval, v tom se však jejich přitažlivost neskrývala; stály při něm v jeho nejzoufalejších chvílích. Obě je miloval.

Nemohl si je však vzít obě, nemohl si vzít dokonce ani jen jednu. On byl skutečný muž a ony nebyly skutečné ženy.

Nemělo to nic společného se zákony, ale s jeho vlastní soukromou morálkou: mohl se spřátelit s čímkoliv, vzít si však mohl jen zcela lidskou ženu. A proto se oženit nemohl, protože žádná žena, která by za to stála, si nevezme trpaslíka.

A v tom to všechno tkvělo, dostal se k tomu zase: jeho výška. Ať se svou nadřazeností snažil dokázat jakkoliv, ať se na žebříčku dostal na kterýkoliv stupeň, zůstával tím, čím byl, nepovedeným člověkem. Protože byl příliš malý. K čertu s logikou a zdvořilými eufemismy; takhle to bylo ve skutečnosti.

Práteleství navždy, pojící nás dva. A nikdy nic víc. Takže se drž pěkných robotek a mírných zvířat. Víc, než ti nabízejí, stejně mít nemůžeš.

Vedle dráhy stála Sheen a podávala mu stlačitelnou láhev. "Začíná se unavovat, Stile!" volala.

"Já taky!" vydechl. "Tvůj kyslík mě ale zachránil."

Běžela vedle něj. "Jaký kyslík?" zeptala se.

"Ten robot - ty jsi nevěděla, že je v jednom místě dráhy porušené pole?"

"Copak jste neběželi oklikou?"

"Zůstali jsme na dráze. Vzduch byl hrozně řídký. Kolohnát měl kyslík, ale já ne. Dokud jeden robot -"

Zavrtěla hlavou. "Musel to být někdo z mých přátel."

Stroje s vlastní vůlí, samozřejmě. Ty věděly, co ona nemohla tušit. Požádala je, aby na něj daly pozor. To také udělaly, a když se dostal do úzkých, jednaly na vlastní pěst. Sheenino jméno řekly jen proto, aby se vyhnuly jakémukoliv možnému podezření. Udělat to ale nemusely. Proč měly o jeho blaho takový zájem? Musely od něj chtít víc, než jen mlčení; na to jim dal slovo a ony věděly, že za svým slovem stojí. Neporušil by ho jen proto, že prosvíhl Turnaj - vlastně by se mohly cítit bezpečněji, kdyby jeho držba skončila brzy. Další do jeho malé sbírky náhodných tajemství, která se kolem něj hromadila; jestli na to bude mít někdy čas, pokusí se odhalit pravdu zde. "Ale stejně ti děkuji."

"Miluji tě!" řekla Sheen a vzala od něj prázdnou láhev.

Pak zmizela a on dusal dál. Ona milovat mohla, proč ne on? To k tomu byl potřeba nějaký zatracený program?

Odněkud se mu ale vracela síla a vlévala se do jeho nohou a namáhaného hrudníku. Zrak, napůl zamžený, se mu vyjasnil. Kolohnát se konečně začínal unavovat a Sheen ho milovala. Jak málo smyslu měl jeho současný život, jež se, jak se zdálo, točil kolem těchto dvou věcí. Bylo však nutné tento smysl chápat?

Stile přidal. Ano, měl teď více sil; svět kolem něj nabýval pevnějších obrysů. Mohl by zmenšit Kolohnátův náskok.

Jestli se mu tento náskok podaří v čase a vzdálenosti, které jim ještě zbývají, zmenšit dostatečně, se mělo teprve ukázat,

konečně se o to ale mohl alespoň pokusit.

Proč by mu stroj říkal, že ho miluje?

Proč by mu jiný stroj podával pomocnou ruku, když se ocitl v úzkých?

Převracel si ty otázky v hlavě, jak se s rostoucí energií probíjel vpřed, a postupně mu na ně v mozku začaly vyrůstat odpovědi. Sheenina existence neměla jiný smysl, než ho chránit; jak mohla být schopna rozlišit tento cit lásky? A stroje s vlastní vůlí měly zájem na tom, aby opustil Proton -- a nejjistější cesta, jak ho z něj dostat, vedla přes jeho účast na Turnaji. Poněvadž pokud by se do něj nekvalifikoval - což by se stalo, kdyby tento závod prohrál - zbývaly by mu ještě tři roky držby; za předpokladu, že by si našel jiného zaměstnavatele. Pokud zvítězí, bude jeho držba trvat jen tak dlouho, dokud bude vyhrávat v Turnaji. Proto se mu samozřejmě snažili k účasti na Turnaji pomoci. Chovali se pozitivně, nápomocně... a jejich pomoc ho brzy odstraní z jejich soukolí. Proto při uplatňování své vůle neubližovali žádnému Občanu ani otroku.

Sheen byla také stroj s vlastní vůlí, poslušný jen svého programu, své prvotní direktivy. Mimo její dosah měla značnou svobodu. V jistém smyslu ho přinutila k účasti na Turnaji, a to tak, že mu sehnala zaměstnání u Občanky, která milovala Hru. Chtěla i Sheen, aby jeho držba skončila? Neměla však žádný skrytý motiv; dokazoval to výtisk jejího programu. Její znásilnění.

Znásilnění - pořád ještě to odsuzovala? Ne, o tom pochyboval. Věděla, že udělal, co musel, a že jí nechtěl ublížit.

Nemohl tušit, že má co do činění se strojem s vlastní vůlí, a posléze se jí omluvil.

Ne, Sheen dělala to, o čem si myslela, že je pro něj nejlepší. Zokej se zraněnými koleny a občanským nepřítelem měl nepatrné vyhlídky, takže příliš na vybranou neměla. Vedla si velmi dobře, když se uváží, že ani nevěděla, jestli se skutečně vrátí na Proton - tenkrát, když poprvé prošel oponou. Udělala, co by učinila inteligentní žena pro muže, kterého milovala.

Vpřed. Ano, běží teď dobře - jak velký náskok ale musí dotáhnout? V době, kdy trpěl nedostatkem kyslíku, ztratil přehled o vzdálenosti i čase. Kolohnát může být přímo před ním - nebo téměř o dva kilometry dál. Nedalo se dělat nic jiného, než utíkat tak rychle, jak jen dokáže, a doufat, že bude mít štěstí.

Stile běžel dál. Dostal se do jakéhosi tranzu, nutil své unavené tělo k dalším výkonům. Dlouhé úseky běžel se zavřenými očima; spoléhal na to, že kdyby se z trati odchýlil, upozornil by ho na to její zdrsňelý okraj. Byl to trik, který použil už dříve; zdálo se mu, že naslepo se pohybuje lépe.

Věděl, že musí mít dobrý čas, téměř jistě lepší, než na jaký se vzmoohl Kolohnát. Začínala mu ale tuhnout kolena, potom ho dokonce rozbolela. Od chvíle, kdy ho popálili, je nikdy takhle nenamáhal; normálně měl problémy, jen když je hodně skrčil.

Pokusil se změnit krok, což pomohlo, ale také ho to rychleji unavovalo. Může si zachránit kolena - na úkor držby.

Protože jestli maratón vyhraje a dostane se do Turnaje, nebude moci kvůli svým zraněným kolům pořádně závodit - Bylo by ukončení držby tak zlé? Musel by opustit Proton a projít oponou na Fázi - natrvalo. To mělo jistý zvrácený půvab.

Vadily mu ale dvě věci. Jednak Sheen, která pro něj udělala, co mohla, a on by ji neměl nechat na holičkách. Kvůli ní musí bojovat ze všech sil. A za druhé se mu nelíbila představa, že by ho měl v tomhle závodě porazit Kolohnát. Že by obroví dovolil, aby se osvědčil lépe. To rozhodně ne. Byly oba faktory v rozporu? Ne, nebyla tak docela pravda, že by prohra v maratónu ukončila jeho držbu. Přesto měl důvod, aby se snažil ze všech sil a přijal exil na Fázi jen tehdy, když jeho nejlepší úsilí selže.

Stile zaťal zuby a přidal. K čertu s jeho koleny! Chtěl tenhle závod vyhrát. Jestli toto rozhodnutí sníží jeho šance v Turnaji, nějak se s tím srovná.

Náhle, za minutu nebo za hodinu, uviděl obra, jak kráčí před ním. Kolohnát ho uslyšel, polekal se a vyrazil. Sprint ho však brzy vyčerpal. Stile běžel za ním, nejdřív zaostával, pak držel tempo, nakonec ho zase začal dotahovat.

Kolohnát lapał po dechu. Klopýtal. Na tváři měl usychající pěnu, která mu stékala z koutku úst, a jeho vlasy se leskly potem. Nesl svou obrovskou hmotnost už dlouho - a bylo to daleko větší břemeno než váha Stilova. Při vzpírání a zápase jsou velké svaly a mohutné tělo výhodou, při vytrvalostním běhu nevýhodou. Kolohnát měl dokonalé tělo, byl chytrý a cílevědomý a všechny tyto přednosti spojil tak, aby závod zaběhl - neměl ale šanci.

Stile se octl po jeho boku. Teď, když byla jeho výhoda jasná, se mu běželo dobře. Zato Kolohnát bojoval o každou píd; jeho hrud' se zdvíhala jako velké měchy a při dýchání chrčel. Byl u konce sil; jeho zásoby energie se vyčerpaly. Na krku mu vystupovaly žíly. Při každém kroku mu z popraskaných puchýřů na chodidlech vytékala krev. Ještě se ale nevzdával, nepřestával si razit cestu vpřed. Tepny na krku a hrudi mu viditelně pulsovaly, oči měl podlité krví a vrávorál po dráze tak, že z ní chvílemi málem vybíhal.

Stile s ním držel krok; zřejmá agónie většího muže ho morbidně fascinovala. Jak to, že se ještě držel na nohou? Jen málo lidí chápalo, co to je vytrvalostní běh, jakého úsilí vůle je třeba, aby tělo překročilo svá běžná omezení, i kdyby přitom mělo být zničeno, jaké odvahy je třeba, když se únava promění v bolest. Kolohnát nesl až dosud třikrát větší váhu než Stile a to ho stálo třikrát víc energie; jeho vyčerpání nebylo zjevné dřív, protože Stile běžel daleko vzadu. Kdyby se Stile zhroutil nebo pokračoval chůzí, mohl Kolohnát vyhrát získáním dvoukilometrového předstihu nebo tím, že by zbývající kilometry ušel a své scvrkávající se rezervy si uchoval. Dopadlo to ale jinak a on se octl v nebezpečí smrti. Odmítl ustoupit a jeho tělo spalovalo sebe sama.

Zpočátku chtěl Stile tohoto muže pokořit. Fyzicky se mu to podařilo. Psychicky rozhodně ne. Kolohnát byl doslova zkrvavený, záda však nesehnul. Stile nedokázal svou nadřazenost, nýbrž svou krutost.

Stilovi přišlo Kolohnáta líto. Muž dělal v nemožné situaci, co mohl. Byl teď na pokraji přehřátí a snad i šoku - protože nehodlal ustoupit nebo požádat o oddech. Prokázal odvahu v protivenství. Byl s ním vlastně spřízněný.

Stile cítil ke Kolohnátovi stejný soucit, jako k Sheen a Neyse: jako ke všem, jejichž osud byl horší než jeho. Stile

nemohl dobýt vítězství takovým způsobem.

"Kolohnáte!" křikl. "Nabízím ti remízu."

Muž ho neslyšel; potácel se dál.

"Remíza! Remíza!" křičel Stile. "Začneme znovu od tabulky! Zastav, než se zabiješ!"

Konečně ho uslyšel. Kolohnátovo tělo postupně zpomalovalo, až se zastavilo. Stál na místě a kolébal se. Jeho oči našly Stila. "Ne," zaskuhral. "Porazil jsi mě. Vzdávám se."

Pak se Kolohnát svezl k zemi a omdlel. Stile se ho pokusil zachytit, aby zmírnil náraz pádu, jen se ale dostal na dráhu sám. Pod obrovitým tělem ho překonalo jeho vlastní vyčerpání, které ustoupilo do pozadí jen díky vyhlídce na vítězství. Ztratil vědomí...

Stile přežil. Kolohnát taky. Mohla to být remíza, protože ani jeden nedokončil okruh a oba upadli zároveň. Kdyby byl Kolohnát mlčel, zůstalo by utkání nerozhodné. Kolohnát byl ale čestný chlapík. Když se probрал, nadiktoval ze všeho nejdřív oficiální prohlášení, v němž se vzdal.

Stile navštívil Kolohnátu v nemocnici; Sheen nervózně hlídala u dveří. Nemocnice neměla ráda. Protonská medicína dokázala divy, některé věci se však musely nechat v rukou přírody samotné. Bude trvat několik dní, než se dá Kolohnát zase do pořádku.

"Několik hodin," řekl Kolohnát, který jeho myšlenky uhádl. "Hojím se rychle."

"Zachoval ses velkomyslně," řekl Stile a nabídl mu ruku.

Kolohnát ji uchopil a téměř ji ve své obrovské dlani pohřbil. "Udělal jsem, co bylo správné. Zkusil jsem to ze všech možných stran, ale dostal ses z toho. Jsi lepší. Vyhrál jsi."

Stile mávl rukou. "Chtěl jsem tě pokořit, protože jsi tak velký. To nebylo dobré. Mrzí mě to."

"Někdy by sis měl zkusit, jaké to je, být velký," řekl Kolohnát. "Jaké to je, když na tebe lidé zírají, chovají se k tobě podezíravě a v duchu si představují gorily. Když si říkají, jak musíš být hloupý, protože každý přece ví, že inteligence je nepřímou úměrná velikosti. Chtěl jsem dokázat, že se ti ve tvé oblíbené disciplíně vyrovnám - ale nepodařilo se mi to."

To byla pro Stila nová myšlenka. Obr jako pouťová atrakce. Jeho život se od Stilova v tomhle směru nijak nelišil. Jen se octl na druhém konci stupnice: obr, ne trpaslík. Stile najednou cítil potřebu něco pro něj udělat.

"Tvoje držba brzy vyprší," řekl. "Možná se ti nepodaří dostat se do kvalifikace. Budeš muset brzy opustit Proton. Ale je tu ještě jedna možnost. Měl bys o ni zájem?"

"Ne. Život kriminálního by mi neseděl."

"Ne, to ne! Je to naprosto legální a čestné. Existuje svět, druhý rámeček - něco jako Proton, ale s atmosférou, stromy a vodou. Žádní Občané, žádní otroci, prostě lidé. Některým se podaří přejít a zůstat tam celý život."

Kolohnátovy oči se rozzářily. "Svět fantazie! Jak si tam lidé vydělávají na živobytí?"

"Mohou se živit sběrem plodů v divočině, jíst ovoce a lovit. V tomhle smyslu to není nijak obtížné."

"To tam tedy člověk změkne. Nemá se s čím prát."

"Lidé tam užívají zbraně. Některá zvířata jsou démoni. Dostaneš se do nejrůznějších druhů nebezpečí. Asi bys zjistil, že je to tam náročnější než v protonských domech. A zvykl by sis tam lépe, než na většině planet, na které by ses vystěhoval, kdyby se ti podařilo projít oponou. Nevím, jestli se ti to podaří, ale myslím si, že by to snad šlo."

"Není to tedy jiný svět ve vesmíru, ale v jiném rozněru? Proč bych měl být schopný projít já, jestli ostatní nemohou?"

"Protože jsi sem přišel jako otrok. Nenarodil ses tu, nemáš tu žádnou rodinu. Takže na Fázi pravděpodobně neexistuješ."

"Nechápu."

"To se dá pochopit těžko, dokud to neuvidíš na vlastní oči. Pomohu ti pokusit se přejít - jestli chceš."

Kolohnát přimhouřil oči. "Víš víc, než že to je místo, kde se dá žít. Jaký to má háček?"

"Je tam magie."

Kolohnát se zasmál. "To se ti jen něco zdálo, ty malý obře! Do takové říše s tebou nepůjdu."

Stile smutně přikývl. Podobnou odpověď čekal, byl ale tak dojatý, že se Kolohnátovi, kterého pokořil, chtěl pokusit jeho zážitek vynahradiť. "Aspoň mě doprovod k oponě, kde přecházím, aby ses sám podíval, do jaké míry je ten svět skutečný. Nebo si promluv s mou dívkou Sheen. Možná si to ještě rozmyslíš."

Kolohnát pokrčil rameny. "Dneska s tebou jít nemůžu, ale nech tu svou dívku. Bude příjemné si s ní popovídat, i kdyby to nakonec nedopadlo."

"Vrátím se, a pak si s tebou promluví," řekla Sheen Kolohnátovi.

Znovu si potřásl rukama a Stile vyšel z pokoje. Sheen ho doprovázela. "Až se tentokrát vrátím z fáze -" začal.

"Řeknu Kolohnátovi všechno, co o tom světě víš," dokončila. "Můžeš si být jistý, že mě bude vnímat."

"Přijdu zpátky zítra, abych bojoval o pátý stupeň. Tím se dostanu do kvalifikace."

"Jsi ale příliš unavený, aby ses pouštěl do dalšího utkání tak brzy!" protestovala.

"Jsem příliš unavený i na to, abych čelil Žluté Adepte," řekl. "Musím však osvobodit své přátele. A souboj o pátý stupeň jsme už stejně dohodli. Chci se dostat do kvalifikace rychle, abych potvrdil tvůj úsudek; nic menšího moji novou zaměstnavatelku neuspokojí."

"Ano, samozřejmě," odpověděla slabě. "Je to logické."

Vzala speciální materiál, který si objednal, a odvedla ho k příslušnému úseku opony. "Moji přátelé si tedy užili, než to všechno sehnali," postěžovala si. "Opravdu by bylo jednodušší, kdybys byl rozumný robot, a ne nerozumný člověk."

"Máš rozumného robota, který vypadá přesně jako já," připomněl jí. "Nezapomeň ho zase uvést do provozu."

Žertem se po něm ohnala. "Víš přece, že robot se s živým mužským nemůže srovnávat."

Stile ji políbil a prošel oponou.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

MODRÁ

Stile se ocitl, právě tak, jak předpokládal, přímo před žlutou mlhou, která označovala začátek Žlutého Království. Nemohl na něj vstoupit kvůli dohodě, kterou s babou uzavřeli, a kvůli kletbě, kterou spustila, aby mu zabránila v návratu, snad to ale nebude nutné. Položil si na zem klec se sovou a oblékl se. V kapsách měl složený bezváhový oblek do vodního prostředí a pilku na železo: to první mělo posloužit jako ochrana před elixíry, to druhé zas k rozřezání kovových tyčí. Doufal, že Kurrelgyre s Neysou budou mít tolik rozumu, aby jednu z tyčí vyřízli a použili ji k rozbití zámků ostatních klecí. Jestli to neudělají nebo jestli selže něco jiného -

Stile se přinutil na to nemyslet. Musel své přátele nějak osvobodit. Nechtěl nikomu uškodit, jestli se mu ale jeho plán nevydaří, bude muset učinit opatření, aby Žlutou Adeptku zničil - a to by udělal jen velice nerad. Opravdu to nebyla zlá čarodějnice.

Stočil poddajný oblek a ovázal ho kolem pilky. Vytáhl z klece sovu. "Tak tedy, sovo. Jednu službu pro mě a máš na tomhle světě navždycky volnost - nikdy už nebudeš sloužit člověku, nikdy už se nebudeš trápit v kleci." Byla to modifikovaná sova a podle ptáčích měřítek byla nesmírně inteligentní, takže mu rozuměla. "Vezmi tohle a hoď to do kotle v tom žlutém domě." Stile jí podal balíček se suchým ledem. "Tohle hoď do klece s jednorožcem." Předal sově sbalený oblek.

Sova pochybovačně zamrkala.

"Aha, ty nevíš, co je jednorožec? Vypadá jako kůň s rohem." Sova se uklidnila. "Tak leť - a pak rychle pryč. Budeš volná. A kdybys mě někdy potřebovala, dej mi vědět a já ti pomůžu."

Sova vzala do každého pařátu jeden balíček, zamávala křídly a vznesla se k obloze. "A dej pozor, aby se tě tam nedotkla žádná tekutina!" volal za ní Stile.

Díval se, jak letí, a doufal, že se vše podaří. Bylo to nouzové řešení, na nic lepšího však v dané chvíli nepřišel. Nebyl si jistý, jestli budou protonské nástroje na Fázi fungovat, snažil se tedy, aby bylo vše co nejjednodušší.

Měl štěstí. Brzy uslyšel čarodějčino zaječení. Způsobil ho patrně pád suchého ledu do kotle, v němž to začalo bez Adeptčina přičinění bublat a šumět; tím se narušila účinnost elixíru, a on tak ztratil nad sovou moc. Událost také neušla babině pozornosti a na chvíli ji plně zaměstnala. Teď by mělo dojít k předání obleku a pilky. Potom se s trochou štěstí rozpoutá peklo.

Nervózně čekal. Mohlo se pokazit tolik věcí! Pak zaslechl troubení drahouska Coreyho, růžového slona, a rostoucí rozruch mezi zajatci. Proměnil se v úctyhodnou vřavu, ze které se ozývaly třesky a drnčení. Pak se konečně začaly v mlze objevovat postavy. Ke Stilovi se hnál jednorožec. Byla to Neysa - a na hřbetě jí seděl Kurrelgyre v lidské podobě. Zastavili před ním a vlkodlak sesedl. "Děkuji ti, krásná klisno. Až budu moci, tvou laskavost ti oplatím." Pak podal Stilovi meč a proměnil se ve vlka.

Stile chvíli stál a snažil se to pochopit. Proč vlkodlak nepřiběhl jako vlk, proč předváděl pro sebe tak podivný výkon, jako byla jízda na jednorožci? Aby mu přinesl meč, který by jinak zůstal v táboře. Jeho oblečení přecházelo s ním, ale meč pocházel zvenčí. Chtěl ho vrátit Stilovi. A proč toho zvláštního jezdce snášela Neysa? Protože i ona cítila potřebu meč vrátit. Nebyla to však žádná neobvyklá zbraň. Byl to dar od jejího bratra, který teď náležel Stilovi - v tom byl jediný rozdíl. Oba to tedy udělali pro něj. Tak to aspoň vysvětlovala jeho současná logika. Dojalo ho to. "Oběma vám děkuji. Největší radost však mám z toho, že jste oba vyvázli zdrávi."

Kurrelgyre zavrčel, Neysa vydala spokojený tón. Ani jeden toho moc nenamluvil. Bylo to proto, že je nutnost pracovat společně v tak těsné blízkosti netěšila - nebo proto, že je naopak těšila? To by mohlo pro rodové nepřátele představovat vážnou komplikaci.

"A co Žlutá Adeptka - byla zraněna?"

Kurrelgyre se znovu proměnil v muže. "Čarodějka prohlédla můj převlek a vyvedla mě z klece," řekl. "Tvrdila, žeš ji ke mně poslat. A já, protože jsem nevěděl, mluví-li pravdu nebo ne, jsem si s ní musel pohrávat, dokud jsem nezjistil, jaký tě potkal osud. Měl jsem v úmyslu ji zabít, kdyby ti byla ublížila. Ona mi však ukázala tvé stopy, jež procházely oponou, a pravila, že se chceš pokusit osvobodit nás z dálky. Pravila, že na tebe nebude ličiti žádné nástrahy, když s ní -"

"Zlata je velice pěkná čarodějka," řekl Stile.

"Svoji fenu jsem neviděl ani nepamatuji," souhlasil Kurrelgyre. "Zlata dělá, co musí, jako my všichni. Když ke mně však přistoupila, moc elixíru vyprchala..." Pokrčil rameny. "Vrátil jsem se tedy do své klece, abych vyčkal, co učiníš ty. Nemohl jsem prchnouti ve své vlčí podobě, protože by mě její lákací elixír přivedl zase zpět, a má lidská podoba si ji už nepřála zavraždit."

"Věřím, že chtěla propustit i tebe," řekl Stile. "Aby si však zachovala tvář, nemohla to učinit, dokud já nevyvinu nějaké úsilí. Myslím, že u ní mám dluh."

"Zdá se, že i někteří Adepti jsou lidé," souhlasil Kurrelgyre zdráhavě. "Žádné ze zvířat Žlutou na útěku neporanilo; jen se rozprchla do různých směrů a my přišli sem, jakmile jsme tě zvěřili." Přešel zpět do vlčí podoby.

"Žlutá mi pověděla, kdo jsem," řekl Stile.

Zraky vlka a jednorožce se k němu okamžitě obrátily.

"Jsem Modrý Adept." Stile se odmlčel, ani jeden z nich však nedal najevo, co cítí. "Vím, že to neschvalujete, jsem však tím, čím jsem. Mé druhé já bylo Modrý. Musím poznati sebe sama, jak řeklo Drákulům. Musím jít a dát do pořádku své záležitosti V Modrém Království."

Pořád ještě čekali, nedávající najevo žádné povzbuzení.

"Oba jsem vás vysvobodil z moci Žluté, jak bylo mou povinností," pokračoval. "Nemohl jsem vás zanechat v jejich spárech, poněvadž jste do nich upadli kvůli mně. Teď však, když vím, kdo jsem, nemohu ani po jednom z vás žádati

pomoc. Jsem ten, Kurrelgyre, jehož nesmíš -"

Vlk se zase proměnil v člověka. "Je příliš pozdě, příteli. Byl jsem ztracen, už když jsem tě potkal, a vůbec jsem o tom nevěděl. Jen Orákulum to vědělo, když mi řeklo, abych 'podpořil Modrou'. Nežádám od tebe žádnou laskavost, ale pomohu ti prozkoumat situaci. Mohlo by se stát, že ten, kdo zavraždil tvé druhé já, na tebe teď číhá v Modrém Království, a můj vlčí nos jej včas zvěští."

"Děkuji ti, vlkodlaku. Nebudu však provozovat žádnou magii, proto nebudu mít možnost ti v tvé starostlivosti pomoci. Bude to jednostranná laskavost, již -" Kurrelgyre se však už vrátil do své vlčí podoby.

"A ty, Neyso," pokračoval Stile. "Jsem -"

Neysa ze sebe vydala odmítavé zatroubení. Nepatrně pohnula nozdrami, aby nasedl. Stile se na ni s ulehčením vyšvihl. Pořád ještě byl po maratónu unavený a sedět na Neyse pro něj byla velká úleva. Teď se mohl na chvíli uvolnit a trochu se z toho zničujícího běhu vzpamatovat. Potřeboval zhruba dva dny odpočinku, aby se zotavil, ale prostě na to neměl čas. Kdyby svou návštěvu Modrého Království odkládal, mohla by se Žlutá někde prořeknout, a Stilův nepřítel by se stačil na jeho příjezd důkladně připravit. Musel se tam dostat dřív.

Měl by si říct o další dávku oměje? Ne - její moc by mu možná podruhé neudělala dobře - a v každém případě si chtěl své problémy řešit vlastními silami. Nerad by se na magii spolehl příliš často.

Stile nevěděl, kde leží Modré Království, Kurrelgyre však ano. Rychlým tempem vedl Neysu na východ. Běželi cestou, kterou původně přijel s Neysou, a téměř bez jídla a odpočinku se hnali poli, lesy i úhorem. Stile jim po cestě vysvětlil, proč se musí ráno hlásit na Protonu - obě zvířata byla tedy rozhodnuta dopravit ho, kam potřeboval, než se bude muset vrátit. Kurrelgyre se nezdržoval lovem a Neysa se ani jednou nezastavila, aby se napásla, i když na ni Stile naléhal.

Konečně minuli východí bod jejich divoké jízdy, místo, kde na Neysu poprvé vsedl. Neodehrálo se to nijak dávno, a přesto se zdálo, že uplynuly roky. Bez zastávky dojeli až k hradu, který Stile poprvé viděl z vysokého stromu, když se v den svého příchodu rozhlížel po okolí. Dostali se prakticky tam, odkud vyšel - kdyby jen tenkrát věděl!

Zatímco se blížili k hradu, začínalo se s nezměrnou nádhrou rozednívat. Stile, který na Neyse usnul, zmeškal okouzující východy měsíců a příchod noci. Zalepenýma očima zamžoural na hrad. Do utkání o pátý stupeň mu zbývaly pouhé čtyři hodiny - a on ještě ani nevyřešil svou situaci na Fázi. Kdyby Modrý nežil od Žlutého tak daleko - Stile sice spal, zdálo se ale, že mu napětí jeho mise nedovolilo, aby se pořádně uvolnil. Jestli byl Modrý Adept skutečně zavražděn, kdo čin spáchal? Když ho nezachránila ani Modrá magie, jak přežije Stile, který magii neprovozuje? Muselo to však být takhle. A i kdyby magii užívat mohl, neměl by připravené vhodné verše.

Přesto si hrad prohlédnout musel. Musel konečně vědět, v jaké přesně se nachází situaci. Ať už to byla situace jakákoliv, ať už ho to mělo stát cokoli. Orákulum mu řeklo, že má poznat sebe sama, a on věřil, že je to dobrá rada. Okolí Modrého Území bylo překvapivě příjemné. Nebyla tu žádná černá ani žlutá mlha - dokonce ani modrá. Jen jasně modrá obloha a krásné modré jezero a lány modrých zvonků, hořců a lipnice. Pro Stila to bylo to nejkrásnější ze všech míst - ani trochu mu nepřipomínalo adeptské doupě.

Nemohl si však dovolit nechat se oklamat zdáním. "Myslím, že by bylo nejlepší vstoupiti v přestrojení, jako minule a předminule," řekl Stile. Zvířata souhlasila.

Tentokrát si Stile navlékl Neysiny punčošky, Kurrelgyre se však proměnil v člověka. Pak odvedl zdánlivý muž dva zdánlivé jednorožce k hradní bráně.

Padací most přes malý příkop byl spuštěný a brána otevřená. Vstříc jim vyšel strážce, jeho ruce však byly prázdné - meč měl připjatý u pasu. Byl samozřejmě oděný v modrém. "Co pro tebe můžeme učiniti, člověče?" zeptal se Kurrelgyra.

"Přišli jsme navštívit Modrého Adepta," řekl vlkodlak.

"Tvá zvířata jsou nemocná?"

Kurrelgyre překvapeně zaimprovizoval. "Jedno z nich má zraněná kolena."

"Mnoho jednorožců sem nepříjde," poznamenal strážce. "Modrá Paní si s tím však jistě poradí. Vejděte na nádvoří."

Stile byl celý zaražený. Poprvé slyšel o Modré Paní. Jak mohla být Adeptkou, byl-li původně Adeptem muž, nyní mrtvý? Pokud to nebyla jeho žena. Tohle situaci značně komplikovalo.

"My bychom však chtěli navštívit samotného Adepta," zaprotestoval vlkodlak.

"Umíráš-li, navštívíš Adepta," řekl strážce pevně. "Má-li tvé zvíře poraněná kolena, navštívíš paní."

Kurrelgyre ustoupil. Prošel se zvířaty branou a širokým průchodem je zavedl do centrálního nádvoří, které se podobalo jednomu z nádvoří v paláci Orákula, až na to, že bylo menší; dominovala mu krásná modrokvětá jacaranda rostoucí v jeho středu. Pod stromem byl sytě modrý rybníček. Napájel ho pramínek z fontánky ve tvaru malé modré velryby, jež se nakláněla k jedné straně. Modrý Adept očividně miloval přírodu ve všech jejích podobách, hlavně v těch modrých. Stile si pomyslel, že mají stejný vkus.

Na nádvoří bylo několik dalších zvířat: chromý zajíc, had s rozmáčknutým ocasem a napůl roztátý sněžný přízrak. Toho posledního si Neysa nervózně prohlížela, ale přízrak nevyhledával žádné rozbroje.

Na nádvoří vstoupila služka v modrotiskových letních šatech. "Paní se ti bude za okamžik věnovati," řekla Kurrelgyrovi. "Netrýzní tě snad bolest? V tom případě bys přišel na řadu hned."

"Bolest mě netrýzní," řekl vlkodlak. Očividně byl z toho všeho ohromený úplně stejně, jako Stile. Kam se poděla zlá povaha přisuzovaná bez rozdílu všem Adeptům? A jestli byl Modrý Adept mrtvý, kam se poděl smutek a pomstychtivost? Místo aby si cestu do hradu museli probojovat, našli bránu dokořán.

Dívka opatrně zvedla hada a odnesla ho do hradu.

Co to tu je, lámal si Stile hlavu - nemocnice? Ať už to bylo cokoli, bylo to na hony vzdálené Černému a Žlutému Království, a nejen fyzicky. Kde se skrývala léčka?

Dívka si přišla pro zajíce. Had už se neobjevil; byl vyléčený, nebo mrtvý? Proč se zvířata svěchovala péči tohoto zámku? S ohledem na pověst Adeptů by měla zůstat na míle daleko.

Nyní se objevila další žena. Měla oblečenou jednoduchou modrou róbu, modré pantofle a modrý šátek, kterým měla svázané světlé vlasy. Měla souměrnou postavu, v její tváři a těle však nebylo nic nápadného. Šla přímo k sněžnému přízraku. "Pro tebe mám mrazící elixír," řekla. "Velice jednoduché." Otevřela fíolu a postříkala přízrak jejím obsahem. Přízrak se okamžitě zahojil. "Vrať se však do své horské pevnosti; nížina není pro takové, jako jsi ty, bezpečná," pokárala ho s úsměvem, který jí na okamžik rozzářil tvář - bylo to, jako když z mraků vykoukne slunce. "A už se nepouštěj do sporů s draky, jimž šlehají z nozder plameny!" Přízrak přikývl a odšoural se pryč.

Ted' se žena obrátila ke Kurrelgyrovi. Stile byl rád, že je převlečený za jednorožce; ten zářivý úsměv jím otřásl. Žena vypadala příjemně, ale obyčejně - dokud se neusmála. Jestli v sobě skrývala zlo, skrývala ho mimořádně dobře.

"Mnoho jednorožců k nám nepřijde, pane," řekla, jako by opakovala myšlenku strážce hradní brány. Stila oslovení, které se normálně používalo jen pro protonské Občany, zarazilo. Tohle ale nebyl Proton. "Který z nich má poraněná kolena?"

Vlkodlak zaváhal. Stile věděl, co ho trápí, a vložil se do toho. Jednorožci kostým skýtal jen podobu; dotyk by prozradil, že se pod převlekem skrývá lidské tělo. "Já jsem ten, který má poraněná kolena," řekl. "Jsem člověk převlečený za jednorožce."

Paní k němu obrátila svůj pohled. Oči měla samozřejmě modré a velmi krásné, její ústa se však stáhla. "Lidem tu teď nepomáháme. Proč ses dopustil takového podvodu?"

"Musím se setkat s Modrým Adeptem," řekl Stile. "Až doted' se ke mně Adepti příliš pohostinně nechovali. Raději bych zůstal anonymní."

"Tvůj hlas mi připadá podivně známý -" Zarazila se. "Ne, to nemůže být. Pojď, prohlédnu tvá kolena, nic ti však slíbiti nemohu."

"Chci se jen setkat s Adeptem," protestoval Stile. Ona však už klečela před ním a hledala v jednorožčím obraze jeho nohy. Stál tu bezmocně a cítil, jak její prsty kloužou po jeho botách a ponožkách a vzhůru pod jeho nohavice; nahmatala jeho lýtka a konečně i kolena. Její dotyk byl jemný a velice příjemný. Teplo, které se šířilo z jejich prstů, zalilo jeho kolena jako pole stroje na mikrovlnnou terapii. Tohle však nebyl žádný stroj. Tohle byla nádherně živá žena. Nikdy předtím hojivý dotyk nezažil.

Stile se podíval dolů - a setkal se s pohledem Modré Paní. A v něm se něco vznítilo, v suchém troudu jeho duše se rozhořel plamen. Toto byla žena, kterou si vzalo jeho druhé já.

"Cítím v nich latentní bolest," řekla Modrá Paní, "je však mimo dosah mé hojivé síly."

"Adept může užívat magie," podotkl Stile. Až na to, že Modrý Adept byl mrtvý, nebo ne?

"Adept teď nemůže," řekla pevně. Pustila jeho kolena a ladně se postavila. Byla nádherně mrštná, třebaže měla kolem úst a očí vrásky způsobené starostmi. Byla to krásná a nadaná žena, žila však v nesmírném napětí - jak krásná a jak nadaná je, si teprve začínal uvědomovat. Stile měl pocit, že ví, jaká to může být tíha, která na ní leží.

Kurrelgyre a Neysa mu stáli po boku a čekali, jak se rozhodne. Konečně se odhodlal. Opatrně se sehnul a stáhl si jednorožčí punčošky - a odhalil svou pravou podobu. "Paní, podívej se na mě," řekl.

Modrá paní se podívala. Zbledla a couvla. "Proč přicházíš takto a v tomto přestrojení, zloduchu?" zeptala se. "Nekryji tě snad dostatečně pilně, tebe, který si toho zasloužíš nejméně?"

Stila nemohl věřit svým uším. Předpokládal radost, nedůvěru či strach, podle toho, jestli by ho pokládala za svého manžela, iluzi nebo ducha. Ale tohle -

"Je to však podivné," zamumlala si Paní pro sebe. "Tvá kolena byla na omak jako maso a kosti, nikoliv dřevo, a skrývala se v nich bolest. Mámi mě snad nyní čáry?"

Stile se podíval na vlkodlaka. "Dovedeš si z toho něco vybrat? Proč by má kolena neměla být z masa a kostí? Kdo by chodil po světě s dřevěnými koleny?"

"Golem!" vykřikl Kurrelgyre, kterému se rozsvítlo. "Dřevěný golem přestrojený za Adepta! Proč však kryje umělé stvoření?"

Paní se bleskurychle obrátila k vlkodlakovi. "Proč kryji toho zloducha!" vykřikla a její bledé líce se hněvem zapálily.

"Mám snad rozhlásiti po světě, že je má láska mrtva, odporně zavražděna, a její místo zaujal netvor? Mám snad dopustiti, aby se veškeré dobro, kterého můj pán dosáhl, rozpadlo v trosky? Ne, musím zachrániti, co se dá, a držeti tak ty supy v uctivé vzdálenosti, jinak už pro ty, kdo jsou v nouzi, nebude žádná záchrana ani naděje. Pro ta stvoření musím udržovati obraz svého drahého, aby netrpěla hrůzami, které znám já."

Pak se, královská ve svém hněvu, znovu obrátila ke Stilovi. "Ty však, ty ďáble, ty stvoření plné zášti, ty proklatče! Přestaň se mnou hrát své strašlivé hry, nebo ve své bolesti zapomenu na své ideály a vrhnu se alespoň na tebe a roztrhám tě úd po údu, až ti nakonec z tvé černé hrudi vyrvu mrtvou ropuchu, jež je tvým srdcem!" Nato se obrátila a odkráčela do domu.

Stile, omámený krupobitím jejího hněvu, zíral za ní. "To je žena," vydechl nadšeně.

Neysa pohnula hlavou, aby se na něj podívala, ale Stile si to stěží uvědomoval. Modrá Paní chránila kvůli dobru, které vykonal předešlý Modrý Adept, svého nepřítele před prozrazením. Kolik zla tu čekalo na nápravu!

"Musím zničit toho goléma," řekl Stile.

Kurrelgyre přikývl. "Co musí býti, musí býti." Přesl do vlčí podoby a zavěťřil. Pak zamířil do hradu.

Stile šel za ním, Neysa však zůstala na nádvoří. Běžela se Stilem na hřbetě téměř bez přestávky celý den a noc a byla tak unavená a rozpálená, že stěží zadržovala svůj plamenný dech. Kurrelgyre, který nenesl žádné břemeno, se cítil lépe; Neysa však potřebovala čas, aby se vzpamatovala.

Nikdo jim ve vstupu do budovy hradu nebránil. Strážce u brány byl jediný ozbrojený muž, na kterého narazili, a ten se už vrátil na své stanoviště. Bylo tu několik služebníků, kteří nevinně vykonávali své povinnosti. Nebylo tu nic z pochmurnosti spojované s pozemky jiných Adeptů, se kterými se setkal. Toto byl otevřený hrad.

Vlk šel po pachu čistými chodbami a průchody, dokud nedorazili k zavřeným dveřím. Kurrelgyre zavrčel: gólem byl uvnitř.

"Vlkodlaku," řekl Stile. "Toto má býti má bitva - jdi pryč." Kurrelgyre mu porozuměl a vytratil se.

Stile chvilku uvažoval, a pak se rozhodl, že bude jednat přímo. Zaklepal.

Jak očekával, nedostal žádnou odpověď. Stile toho o golémech mnoho nevěděl, od tvora z neživých materiálů toho ale moc nečekal. Z téhož materiálu, připomněl si, však byla vyrobena i Sheen. Musí si dát pozor, aby tu věc nepodcenil. Nevěděl, jakým omezením podléhá magická animace. "Goléme," zavolal. "Otevři, nebo si otevřu sám. Tvá hra je u konce."

Nato se dveře otevřely. Stál tu muž v modrém oděni a modrých botách. Byla to, jak si Stile uvědomil, přesná kopie jeho samotného. Obložení se v některých podrobnostech lišilo, nikdo další by je však od sebe nerozeznal.

"Zmiz, vetřelče, nebo tě začaruji v červa a rozmáznu po zemi," řekl gólem.

Golemové tedy mluvili. Dobře.

Stile vytasil meč. Kvůli tomuhle souboji si vlkodlak a jednorožec dali takovou práci, aby mu zbraň vrátili! "Tak si s tou svou magií pospěš, podvodníku," zvolal a vykročil.

Golem nebyl ozbrojený. Když si to Stile uvědomil, zastavil se a s útokem počkal. "Vezmi si zbraň," řekl. "Vím, že mě začarovati nemůžeš. Což mě nepoznáváš, ty poleno?"

Golem si Stila pozorně prohlédl. Bytost očividně nebyla příliš chytrá - na čemž nebylo nic divného, vzhledem k tomu, že měl mozek ze dřeva - ale nakonec k němu Stilův vzhled přece jen pronikl. "Tys mrtev!" vykřikl gólem.

Stile mu zahrozil mečem. "Tys mrtev, ne já."

Náhle se ho gólem pokusil kopnout. Jeho pohybu nepředcházelo téměř žádné varování, ale Stile se v podobné situaci nenechal jen tak snadno zaskočit. Uhnul na stranu a levou pěstí zasadil bytosti ránu na ucho.

Rukou mu projela bolest. Připadalo mu, že praštil do dřevěného špalku - což mohl předpokládat. Tohle byla doslova hlava dubová! Zastavil se a mával rukou a golém mu zatím vrazil do prsou. Stile se jen tak tak stačil připravit, ucítil ale tupou bolest, asi jako kdyby se mu ohnulo žebro nebo odtrhla chrupavka. Golem se proti němu rozehnal a odhodil ho na zeď; zároveň se ho pokoušel popadnout svými šeredně silnými rukama. Teď už Stile věděl, že se jeho síle nemůže rovnat.

Neozbrojený? Golem žádnou zjevnou zbraň nepotřeboval! Jeho tělo bylo ze dřeva. Stile na něj namířil meč a bodl ho do trupu. Hrot uvázl, ale do dřeva nepronikl. Ocel bytosti neublížila!

Teď věděl, proti čemu bojuje. Stile zvedl chodidlo a když se do něj gólem opět pokoušel vrazit, opřel se do jeho těla kolenem. Koleno ho bolelo, jak ho skrčil, ale podařilo se mu odhodit netvora na druhý konec místnosti. Golem narazil do protější zdi, hlava do ní udeřila s ostrým třesknutím - byla to však zeď, co povolilo, ne hlava.

Stile se opatrně nadechl, protože ho bolel hrudník, a rozhlédl se. Kurrelgyre se vrátil. Stál ve dveřích a s vrčením odháněl přihlížející. Tohle mělo, podobně jako Hra v protonském rámci, zůstat Stilovou osobní záležitostí. Nemusel udělat nic jiného, než zničit tohohle nemrtvého dřevěného panáka. Než ho dotýčný utluče do stavu neživosti, ve kterém už měl být.

Už si nedělal vrásky kvůli tomu, že napadá neozbrojeného tvora. Pozorně si goléma prohlížel; ze dřeva oživeného magií sice být může, pořád však musí být poslušen jistých základních fyzických zákonů. Musel mít v údech klouby, a v těchto kloubech byl zranitelný, zrovna jako Stile. Musel vidět a slyšet, takže se dalo předpokládat, že má oči a uši, třebaže asi fungovaly jen díky magii. Ať už tohoto goléma udělal kdokoliv, určitě měl v tomhle druhu magie značnou praxi. Jiný Adept, který se specializuje na golémy.

Golem se přiblížil - a Stile mu jako jehlu injekční stříkačky vrazil špici rapíru do pravého oka. Golem, který zřejmě necítil žádnou bolest, se nezastavil, jen pootočil hlavu. Špička meče, která se zabořila do dřeva, se zkroutila a ulomila.

Stile nebyl v používání těchto zbraní žádný odborník, vadilo mu to tedy méně, než by se dalo očekávat. Namířil ulomený konec do golémoveho druhého oka. Ale tvor, vědom si nebezpečí, ustoupil. Obrátil se a se zařinčením proskočil oknem v protější zdi.

Stile se pustil za ním. Vyskočil rozbitým oknem - a zjistil, že se ocitl na nádvoří, po kterém neklidně přecházela Neysa vydechujíc svůj žár. Když se objevil gólem, zaraženě se zastavila. Oči jí říkaly, že je to Stile s jedním okem vypíchnutým, nos už si byl jistý méně. Vydala ze sebe rozzlobené melodické zafrkání.

Golém se rozhlédl zbývajícím okem. Spatřil fontánku s velrybou. Popadl sošku oběma rukama a vyrval ji z podstavce. Neysa se poděšeně rozběhla nádvořím. Její roh mířil na goléma. "Nepokoušej se probodnouti ho!" vykřikl Stile. "Je ze dřeva, mohl by zlomit tvůj roh."

Sotva promluvil, hodil po něm golém velrybu. Soška byla těžká; letěla jako kámen. Neysa skočila ke Stilovi a odstrčila ho do bezpečí. Velryba jí dopadla k nohám a roztříštila se.

"Jsi v pořádku, Neyso?" vykřikl Stile, pokoušeje se vstát, aniž by příliš ohnul kolena.

V jejím zatroubení se ozval vydešený tón. Stile se otočil. Golém se k němu hnál se střepem velryby, aby mu rozbil hlavu.

Neysa pozvedla hlavu a vychrlila na něj ze svých nozder takový plamen, že by se za něj nemusel stydět ani menší drak. Plamen minul Stila a dopadl na goléma.

Golém se okamžitě vzňal. Jeho dřevo bylo suché, vyžralé a napuštěné smolou; hořel výborně. Netvor upustil velrybí střep a začal bláznivě běhat do kolečka, aby unikl své trýzni. Rány a bodnutí ho možná neobtěžovaly, oheň byl ale golémovým konečným prokletím.

Stile, celý ušaslý z takové podívané, na něj chvilku zíral: on sám v plamenech! V golémovi zapraskalo. Vycházel z něj kouř, který se prohýbal do oblouku, protože tvor neustával ve svém strašlivém běhu.

A Stile, který se ho tak nedávno pokoušel zničit, s ním náhle pocítil soucit. Nemohl dopustit, aby zažíval taková muka.

Snažil se se svou lidskou měkkostí bojovat, protože věděl, že je gólem neživý, doslova a do písmena bez srdce, ale nemohl. Golem byl náhle poražený. Byl na tom mnohem hůř než Stile.

"Do vody!" vykřikl Stile. "Skoč do rybníčku! Namoč se!"

Golem se zastavil; z jeho probodeného oka šlehaly plameny a na okamžik mu kolem hlavy utvořily svatozář. Pak dotápal k rybníčku, zakopl a s cáknutím padl dovnitř. Ozvalo se zasyčení a z vody se vyvalil oblak páry.

Stile viděl, že Neysa, Kurrelgyre a Modrá Paní stojí na nádvoří a přihlížejí. Vlezl do rybníka a opatrně si klekl. Gólem, teď už zcela uhašený, plul tváří dolů po hladině. Dýchat sice pravděpodobně nepotřeboval, ale -

Stile se natáhl a zachytil jednu nohu. Přitáhl si ho za ní, a pak tělo vystrkal na břeh. Gólem však přestal fungovat, ať už to způsobil oheň či voda. Kromě obrysů už na něm Stila nic nepřipomínalo. Oblečení bylo pryč, jeho namalovaná pokožka shořela, z jeho hlavy zůstal zuhelnatělý pahýl.

"Neměl jsem v úmyslu ukončit tvé působení tímto způsobem," řekl Stile střízlivě. "Předpokládám, žeš jen vykonával, cos vykonávat měl, úkol, k němuž jsi byl stvořený - jako robot. Pohřbím tě."

Objevil se strážce. Zaraženě si prohlédl scénu. "Kdo je vlastně můj pán?"

Teď byla řada na Stilovi, aby se cítil zaražený, protože si uvědomoval, že by měl být pánem on, když zničil goléma.

Věděl však, že situace ještě zdaleka není jasná. "Mluv k paní," řekl.

Strážce se obrátil k ní. "Přišel vlk a hledá jednoho svého druhu."

Kurrelgyre zavrčel a zmizel, aby zjistil, o co jde.

"Nemluv o tom, co se zde přihodilo, s nikým zvenčí," poručila paní strážci. Pak se obrátila ke Stilovi. "Ty nejsi žádný golém. Přišels, abys nyní obrátil v trosky to, co zbylo z Modrého Království?"

"Přišel jsem, abych je obnovil," řekl Stile.

"A podobáš se mému pánovi mocí, jako se mu podobáš vzhledem?" otázala se chladně.

Stile pohlédl na Neysu. "To, má paní, v současné chvíli nemohu předvésti. Složil jsem přísahu, že nebudu provozovat magii -"

"Jak pohodlné," řekla. "V tom případě nemusíš dokazovat, kdo jsi - stačí jen, žeš odstranil jednoho podvodníka, jehož místo teď zaujmeš, a království nebudeš prospívat o nic více, než mu prospíval on. A já tě zase musím krýti, jako jsem kryla toho barbarského goléma."

"Nemusíš krýti nikoho!" vykřikl Stile v návalu hněvu. "Přišel jsem, protože mi Orákulum řeklo, že jsem Modrý! Budu dělat to, co by dělal Modrý!"

"Až na jeho magii, která jediná odlišovala mého pána od všech ostatních," řekla.

Na to Stile neměl odpověď. Očividně mu nevěřila, ale on přísahu, kterou dal Neyse, porušit nehodlal, třebaže po ničem netoužil tolik, jako po tom, aby se před Modrou Paní osvědčil. Byla to tak okouzlující žena - jeho druhé já mělo úplně stejný vkus, jako on sám.

Kurrelgyre se vrátil a proměnil se zase v člověka. "Příslušník mé smečky přišel s nedobrymi zprávami," řekl. "Příteli, musím odejít."

"Vždy měl právo toto rozhodnutí učinit," řekl Stile. Byl rád, že k tomuto vyrušení došlo. "Děkuji ti za pomoc. Aniž bych chtěl zasahovat do tvých výsad, je-li něco, co bych na oplátku mohl učinit já pro tebe -"

"Mě nemůže pomoci nikdo," řekl vlkodlak. "Vůdce smečky zranil mého knížete, s nímž jsem svázán slibem přátelství, a on teď na svá zranění umírá. Musím jít a vůdce smečky zahubit - a nechat se za to roztrhati smečkou."

Stile si uvědomil, že politika vlkodlaků je smrtelně vážná záležitost "Počkej chvíli, příteli! Nerozumím tomu. Co znamená slib přátelství a proč -?"

"Musím se zdržet i podati vysvětlení, poněvadž později to už nebudu moci učinit," odvětil Kurrelgyre. "Takové přátelství, jaké existuje mezi námi dvěma, je běžnou věcí; náhodou jsme se setkali, náhodou se loučíme a nic si navzájem nedlužíme. Jsme spolu spojeni pouty prospěšnosti a sympatií. S Drowltohem jsem však spojen slibem přátelství, a když jsem byl vyhnán ze smečky, vzal si mou fenu -"

"On ti ukradl manželku?" vykřikl Stile.

"Ne. Co je proti slibu přátelství fena? Vzal si ji z laskavosti ke mně, aby nebyla zahanbena před smečkou. Teď ho napadl kvůli jediné nesmyslné kosti vůdce smečky a já musím svého přítele pomstít. Poněvadž už nepatřím ke smečce, nemohu tak učinit oficiálně; musím tak učinit ze zálohy, a pak za to zaplatit, třebaže můj kníže zemře smutkem."

Slib věrnosti. Stile o ničem takovém ještě neslyšel, ale už samotná myšlenka na něco takového ho přitahovala. Vzťah tak pevný, že zastihuje i spojení mezi mužem a ženou. To vyžadovalo absolutní loajalitu a pomstu tomu, kdo by příteli ublížil, jako i tomu, kdo by ublížil jemu samému. Zlaté pravidlo.

Pořád ale nebyl spokojený. Stile se pokusil zachytit myšlenku, která se skrývala ve spleti jeho nedávných zkušeností; včlenil do ní údaje, které se dozvěděl teď, a nakonec se mu to podařilo.

"Je ještě jedna možnost," řekl. "Nepřišel jsem na ni dříve, poněvadž v tomto rámci se problémy zjevně řeší násilněji, než jsem zvyklý. Zde je možná v pořádku zabít či nechat se zabít kvůli drobným záležitostem cti -"

"Samozřejmě!" přisvědčil vlkodlak důstojně.

"Přesně tak. Omlouvám se, budu-li si snad vykládati tvé motivy nesprávně; nijak si nepřeji tě urazit. Jak to však vidím já, mohl by ses ke své smečce vrátit. Nemusíš učinit nic jiného, než zabít svého knížete -"

"Zabít svého knížete!" zvolal Kurrelgyre. "Řekl jsem ti přeci -"

"Který už stejně umírá," pokračoval Stile neúprosně. "Jakou smrt by si vybral - vleklý, bolestivý a potupný odchod v nemoci, nebo čestný a rychlý konec rukou toho, kdo ho miluje, konec, který je ve shodě se zvyklostmi jeho smečky?" Vlkodlak zíral na Stila. Začínal chápat.

"A tím, že vykonáš svou povinnost, se znovu staneš příslušníkem smečky a budeš moci čestně, aniž by ses vystavoval trestu, pomstít svého přítele," zakončil Stile. "A budeš si moci vzít zpět svou fenu, jež by byla jinak

zahanbena ztrátou obou vlků, jimž se svěřila."

"Orákulum se nemýlilo," zamumlal Kurrelgyre. "Podpořil jsem Modrou a Modrý mě vrátil, co je mé. Myslel jsem si, že je mi souzeno přijmouti prokletí adeptské magie, na toto řešení však můj zmatený psí mozek nepřípadl."

"Je to jenom tím, že situaci posuzuji z jiné perspektivy," namítl Stile. "Já sám musím plný dosah rady, již se mi dostalo od Orákula, teprve pochopiti."

"Nepustím tvůj problém z hlavy," řekl vlkodlak. "Snad budu schopen podobného pochopení. Zatím na shledanou."

Přešel do vlčí podoby a rozběhl se pryč.

Stile se podíval do slunce. Od chvíle, kdy přijeli, uběhly tři hodiny. Boj o pátý stupeň ho čeká - už za hodinu! bude mít co dělat, aby to stihl. Naštěstí přesně věděl, kde je opona, a kde se nachází jeho původní vstup. Musí sebou hodit!

Stěží se však dalo říct, že v tomto rámci skončil. Zničil sice s Neysinou pomocí goléma, ale neměl tušení, co ho čeká dál. Bude asi nejlepší, když se z tohoto rámce na čas uklidí - pořád mu zbývá naděje na hlubší pochopení. Na lepší poznání sebe sama. Co vlastně opravdu chce? To částečně záleželo na tom, jak dopadnou jeho záležitosti na Protonu.

"Také já si musím vyřídit cosi neodkladného," řekl Stile.

"Musím se rychle dostat k oponě a najít někoho, kdo by mě pronesl na druhou stranu."

Neyse se zlepšila nálada. Přistoupila k němu. Tohle zařídí.

Nasedl, rozjeli se tryskem pryč. Neysa byla pořád ještě z předchozí námahy celá zchvácená, věděla však, že Stile pospíchá. Za malou chvilku proběhli pastvinou, kde se poprvé setkali.

"Neyso, myslím, že by bylo nejlepší, kdybys zůstala v Modrém Království, dokud budu ve druhém rámci. Byl bych rád, kdybys pověděla Modré Paní o Protonu - to, co jsi slyšela od vlkodlaka a ode mne; nemyslím, že to ví." Na okamžik měl pocit, že už to všechno někdy prožil, pak ho napadlo, proč. Takhle nějak žádal Sheen, aby vyprávěla Kolohnátovi o Fázi.

Neysa ztuhla. "Děje se něco?" zeptal se Stile.

Zatroubila, že ne, a uvolnila se. Stile, který se víc zajímal o nalezení opony, už se tím dál nezabýval. Na cestu k budově Her mu zbývalo tak málo času!

Dostali se na místo v lese, kde Stile poprvé vstoupil do tohoto rámce. Opona byla, kde být měla, a třpytila se víc, než kdy dříve. Možná na ni prostě začínal být lépe vyladěný. Stile si svlékl šaty. "Vrátím se do Modrého Království do čtyřiaadvaceti hodin, aspoň doufám. Kdybys mě teď odeslala na druhou stranu -"

Melodicky zafíkala - a byl na druhé straně. Octl se ve služebním úseku za potravinovými stroji. Až teď si vzpomněl na Neysinu zdrženlivost. Něco ji trápilo - a nyní bylo příliš pozdě, aby se jí zeptal, co.

Sice mu to bylo líto, ale pospíchal. Měl dvacet minut na to, aby se dostal do budovy Her.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

TURNAJ

tihl to. Držitel pátého stupně se jmenoval Kštice; samozřejmě byl téměř holohlavý. Byl to vyrovnaný hráč. Neměl mnoho silných stránek, také ale neměl moc slabin. Proto si s ním člověk při tabulce těžko poradil. Kštice vsadí na Stilovy nedostatky, ne na své silné stránky, a bude mít poměrně dobrou šanci dostat se do výhody.

Kštice si Stila prohlédl. "Vypadáš unaveně," poznamenal.

"To sis všiml správně," souhlasil Stile. Jeho protivník samozřejmě velice dobře věděl o včerejším maratónu. Kštice z toho bude těžít a vybere si sloupec FYZIČNO. Stile, aby svůj handicap snížil a nebyl závislý jen na své pošramocené síle, si zvolí ZVÍŘE nebo STROJ. Kštice to samozřejmě bude předpokládat a vsadí na jiný sloupec, možná UMĚNÍ. Hrál dobře na vibrafon. Stile neměl nic proti hudebním disciplínám, dával však přednost normálním hudebním nástrojům ovládaným rukama. Proto by pro něj bylo výhodnější, kdyby si zvolil NÁSTROJ, protože by pak vyšlo něco jako trombón nebo harmonika. Harmonika by mu teď vlastně sedla velice dobře, protože na ni v druhém rámci cvičil.

Kštice ale nakonec zůstal u FYZIČNA, čímž prokázal lepší smysl pro taktiku než Stile. Skončili v 1B, ve fyzických hrách s nástrojem. Naskočila druhá tabulka a hučení z řad obecenstva zesílilo.

Stilovi opět připadla písmena. Kdyby si vybral JEDNOTLIVĚ, mohl by spadnout do další vytrvalostní nebo na sílu náročné disciplíny, a na to tedy neměl. Kdyby si Kštice vybral MÍČ, mohly by vyjít kuželky, v nichž by snad Stile vyhrál - nebo hod medicimbalem, v němž by nevyhrál určitě. Kštice nebyl žádný kolohnát, házet ale dovedl.

1.MÍČ

2.DP

3.ZBRAŇ

4.ATLETIKA

5.VŠEOBECNĚ

A.JEDNOTLIVĚ

B.SPOLEČNĚ

Nebo by si mohl zvolit DP, dopravní prostředek, a skončili by v kánoích nebo na bruslích. Stilovi bruslení šlo, bolely ho ale nohy - prostě dneska neměl den. Se zbraněmi to nebylo o nic lepší. Nechtělo se mu střílet ze silného luku na cíl vzdálený 300 metrů. Určitě by se netrefil moc přesně. Škublo mu v odtržené chrupavce; ne, luk napínat nemůže. Ale házet kladivem nebo oštěpem nebylo o nic lepší. Nebo skok o tyči - jen to ne! - který se skrýval v sousedním políčku, lyžování a sánkování. Představil si, jak drkotá na malých sánkách břichem napřed, jak letí z ledového svahu, a v hrudníku mu zaškubalo ještě silněji. Jen ve VŠEOBECNÉM by měl slušnou šanci: ve hrách jako 'nebe, peklo, ráj', v házení podkovy či v drápcích. Nebo blechy - při těch se vyhrály a prohrály nějaké zápasy! A diváci přihlíželi se zatajeným dechem, jako by se před nimi odehrával souboj na šavle. Stile byl na blechy odborník - ale věděl, že tentokrát by mu nevyšly.

Musel si tedy vybrat SPOLEČNĚ. To mělo také své háčky, ale v zásadě tu víc záleželo na obratnosti než síle.

Vyšlo 1B. Míčové hry ve vzájemné interakci. Výborně - Stile byl zběhlý ve většině těchto disciplín a měl by být schopný Kšticí porazit - pokud Kštice neodhalí jeho zvláštní handicap, jako třeba naražená žebra nebo zhmožděnou levou ruku. Golemova dřevěná hlava - co ho to jen napadlo, praštit do ní tak bez rozmyslu!

Pustili se do devítimístné subtabulky a zaplnili ji kuličkami, kroketem, jeu de boules, biliárem, ping-pongem, tenisem, fotbalem, stolním fotbalem a pozemským rugby. To poslední by skončilo katastrofou; Stile hrál tak, aby se rugby vyhnul, a nakonec vyšel ping-pong.

Nebylo to dobré, ale nebylo to ani špatné. Ping-pong šel Stilovi výborně, dnes však bude mimo. Kštice byl natolik dobrý, aby Stilových současných slabin dokázal využít - jestli na ně včas přijde.

Přešli do sálu na stolní hry. Právě tu probíhalo několik zápasů - pool, stolní fotbal a samozřejmě ping-pong - ale hráči je rychle ukončili, když viděli, kdo přichází. Stilův vzestup na žebříčku už se stal událostí číslo jedna. Vybrali si stůl, vzali páčky a začali se rozehrávat. Předě hrou bylo povoleno několik minut na zahřátí.

"Čas," oznámil umělý rozhodčí. "Losujte o podání."

Provedli to starobylým, osvědčeným způsobem, který se podobal výběru barev při šachu. Kštice vzal míček, dal si ho pod stolem do jedné ruky a obě položil na stůl. Stile si vybral pravou a dostal míček. Měl první podání.

Měl štěstí, protože byl silnější v útoku, a podání tvořila neoddělitelnou součást jeho strategie. Musel si udržet iniciativu, aby nahradil svůj nedostatek fyzické síly. Nebude schopen proti hráči Kšticova kalibru vyhrát body přímo ze servisu, ale určitě se mu bezpečně podaří zatlačit ho do defenzivy. Tak to měl Stile rád. Přinášelo mu to nutnou možnost volby. Servis se samozřejmě bude po každých pěti bodech střídát - jakmile se však dostane do vedení, dokáže se dobrat vítězství, aniž by se příliš přepínal. Když vzal v úvahu svůj současný stav, bylo to důležité.

Stile servíroval topspinem, rychle a nízko nad sítí, a umístil míček elegantně dva centimetry od protějšího okraje stolu. Kštice ho falšil pozorně vrátil do středu Stilovi půlky. Hra začala.

Stile míček s trhnutím zápěstí odehrál backhandem do Kšticova forehandového pole. Jen ho trochu prožen, ať se zapotí! Nenech protihráče, aby si zvykl na tvou strategii. Kštice vrátil míč forehandem, trochu vysoko a roztřeseně a téměř bez rotace. Výborně - je nervózní! To snížilo Stilovo vlastní napětí. Všechno vycházelo podle plánu. Stile zasměchoval forehandem a získal bod.

Stile znovu servíroval v okamžiku, kdy dostal míč; poslal ho falšil do protějšího rohu stolu. I tady Kštice udělal chybu. Stav se změnil na 2-0. Kštice byl teď viditelně nervózní. Skvělé. Psychologie nervozity byla důležitou součástí každé soutěže.

Když mu však Kštice vracel další míček, odehrál ho sice velmi nízko, míč se nicméně dostal přes síť a nedal se už vybrat. Takové šťastné náhody se stávaly; většinou neměly žádný význam. Jen tehdy, když někomu štěstěna vyloženě přála, což se občas přes ujišťování expertů zkoumajících pravděpodobnost stávalo, projevilo se to jako kritický faktor. Stile vypálil s horizontální rotací a Kštice poslal míč s širokým rozmachem ze stolu. 3-1.

Další míček trval déle, pak ho ale Stile ukončil pěkným smečem do protějšího rohu stolu. Tahle hra nebude problém. Teď měl servírovat Kštice. Poslal mu pomalý míček, který dopadl těsně za síť; Stile, který očekával větší ránu, ho s těžší vybral. Nahrál ale Kšticovi na smeč a ten získal bod. 2-4. V ping-pongu se vždycky skóre podávajícího uvádí napřed. Na Kšticově stylu bylo něco podivného; za malou chvíli měl o dva body víc. Stile znervózněl, nechal se oklamat a ztratil další míč. Teď prohrával. Taková nepozornost!

Smůla ale pokračovala. Stilovi se náhle zdálo, že se mu nic nedaří. Za malou chvíli už prohrával 4-10, ztratil tedy devět bodů za sebou - jeho podání už mu nepomáhala.

Co bylo v nepořádku? Začal dobře, pak se hra nějak zvrtila. Oslabila ho únava víc, než si uvědomoval, a narušila tak jeho přesnost? Stile neměl ten pocit. Hrál tak dobře, že mohl vyhrát - jenomže prohrával. Proč?

Míček při jeho dalším podání dopadl tak těsně za síť, že se málem neodrazil. Kštice ho vrátil příliš měkce; nahrál Stilovi na smeč a ten toho rychle využil. 5-10. Udivilo ho, že byla rána tak měkká - Kštice to dovedl lépe.

Pak Stilovi svitlo. Kštice používal páčku s speciálním nepravidelným povrchem! Neporušil pravidla, protože ping-pongové páčky neměly stanovené normy; hra však nebyla spolehlivá, protože míč se dal těžko umístit přesně. Odchytky v odrazu nebyly příliš velké a nijak na sebe neupozorňovaly, ale Stile si toho měl všimnout dřív. Tady ho únava zradila - nebyl dost ostražitý.

Stile si okamžitě uvědomil, co musí udělat. Typ páčky nutil Kšticí ke konzervativní hře; musel vracet míčky opatrně, třebaže to Stilovi někdy nahrálo na smeč. Kštice si to však uvědomoval. Stile hrál nevědomky útočně - a proto mu

poněkud nepravdivé úderů vadily víc než jeho protivníkovi. Čím víc bodů ztratil, tím útočněji hrál a tím víc zhoršoval svou situaci. Změny v rychlosti a směru, tak drobné, že by si jich přihlížející nepovšiml, mohly při stylu, kterým Stile hrál, nadělat neuvěřitelnou nepolechu.

To nemohl zvládnout. Křtice byl tak dobrý, že měl díky pálce navrch. Kdyby si toho byl Stile všiml dříve, mohl hrát sám konzervativněji, udržet si vedení a přinutit Křtici, aby se pouštěl do tvrdších úderů, které pro něj byly riskantní. Taková strategie se však za stavu 5-10 nemohla osvědčit; Stile byl ten, kdo musel útočit. A prohrát.

Napálil ho, zrovna jako ho napálil Kolohnát s oklikou při maratónu. Jeho soupeř ho přehrál, a nikoliv při tabulce. Stile se znovu ocitl ve vážných problémech.

Nezbývalo mu než změnit styl. Musel se přeorientovat na obranu. Potřeboval čas a odstup, aby každý míček analyzoval. Normálně takhle nehrál, ale teď neměl na vybranou.

Zkusil to. V poslední době se ping-pongu moc nevěnoval - jak by taky mohl, při tom, co se odehrávalo na obou světech! - a držel se ve formě jen díky svým přirozeným hrám. Útok. Falše, dopady, smeče, výměny místa - to vše zdeformované mírnou nevypočitatelností Křticovy palky. Teď, když se musel uchýlit k dlouho zanedbávaných praktikám, se zdálo, že je na tom ještě hůř. Ztratil bod, pak druhý. 12-5. Brzy bude rozdíl příliš velký, aby svého protivníka dotáhl; čirá náhoda přihodí Křtici několik posledních bodů.

Ale Stile se nevzdával; hrál teď míčky vysoko a bezpečně. To ho vydávalo na pospas Křtici, který se rychle zadaptoval a začínal hrát útočněji. Křtice teď měl víc prostoru. Mohl si dovolit soustředit se na svůj normálně slabý útok. Stile se jen zahrabával čím dál tím hlouběji.

Musel to však udělat. Přes protesty hrudního koše začal používat rozmáhlejších pohybů a tomuto způsobu hry se přizpůsobil. Mohl teď rány lépe posoudit, protože se stáhl dozadu; začínal se do toho dostávat. Věděl, jak na to; musel si jen připomenout a procvičit dlouho nepoužívané reflexy. Bojoval o další bod, zvládl všechny Křticovy manévry a nakonec vyhrál. A příští míček prohrál. Pořád na to tak úplně nepřišel - a nezbývalo mu moc času, protože se blížila chvíle, kdy bude každá snaha marná.

Diváci, když ve hře nastal tento pozoruhodný obrat, ztichli. Slyšeli teď z domněle zvukotěsné kabiny televizního přenosu komentátora. "...nejpodivnější ping-pongové utkání roku... Stile, favorit, přišel o spoustu bodů a hraje, jako by jich chtěl ztratit ještě víc ... vyšetřování, jestli nedošlo k podplácení..."

Jako by už takhle neměl dost problémů! Mysleli si, že chce svou hru zahodit! Že mu nějaký jiný Občan nabídl výnosné zaměstnání, když o rok odloží účast v Turnaji. Naštěstí to počítačová analýza nahrávky vyvrátí. Všechny body, o které Stile přišel, ztratil čestně. Jestli ale prohraje, jaký v tom bude rozdíl, jestli prohrál čestně nebo ne? Skončí tak jako tak. Aspoň na tomto světě.

Takhle ale z Protonu odcházet nechtěl. Musí se vzpamatovat!

Stile odehrál další servis velmi pozorně; prodlužoval hru, co mohl. Potřeboval praxi v obranné hře a čím déle pokračovaly výměny, tím lépe si to mohl nacvičit. Získal bod, po kterém se měnilo podání. Stav 13-7.

Teď měl podávat on - ale kdyby podání využil k útoku, prohraje. Musel se vzdát své běžné výhody. Jeho nová strategie vyžadovala, aby se nepokoušel porušit kontinuitu svého nového rytmu.

Servíroval mírně - a uslyšel reakci publika. Většina diváků nevěděla, proč ztrácí body, a myslela, že ho zahna do obrany síla Křticových útoků. Také si mysleli, že jedná pošetile, když se připravuje o svou nejsilnější zbraň. Podání mu vždy sloužilo převážně iniciativy. Někteří diváci už odcházeli, protože považovali jeho prohru za nevyhnutelnou.

Křtice byl rád, že může pokračovat v útočné hře. Prodlužováním míčků nemohl nic získat. Teď, když Stile svou strategii vykompenzoval náhodnost jeho úderů, by měl Křtice jen větší možnost dopustit se chyby. Musel získat body co nejrychleji, než Stile dokonale zvládne obrannou hru, i kdyby ztrácel dva body proti Stilovu jednomu.

Stile si však byl čím dál tím jistější. Jeho rány se prodlužovaly. Křtice ztratil jeden bod, vyhrál dva - ale začínal se potit. Byl zvyklý na neustálé útoky, a jak Stilův trpný odpor sílil - technicky vzato nabýval na plynulosti - začal se Křtice dopouštět chyb. Misky vah se dostávaly do rovnováhy.

Stilovi však překážela zraněná kolena a žebra. Ani za normálních okolností nedosáhl moc daleko a teď to bylo ještě horší. Pořád se s tímto obměněným způsobem hry nesžil dokonale - a hra pomalu dobíhala.

Padly další body. Během Křticova podání vyšplhalo skóre na 17-10. Rozdíl byl 7 bodů - a Křticovi už do konce zápasu chyběly jen čtyři! To bylo špatné; jestli se Stile rychle nesebere, má po legraci.

Křtice servíroval. Stilův míček opsal vysoký oblouk; letěl přímo do středu protějšího okraje; Stile chtěl, aby byla Křticova rána co nejdelší. Nahrávka na smeč, ne však na klamný úder. Křtice ho musel odpálit tvrdě a daleko. To také udělal; míček přitom umístil do Stilova backhandového úseku. Stile ho odpálil elegantní falší. Míček se přenesl přes síť a pomalu dopadl na stůl, takže ho Křtice musel odehrát další falší, jinak by nad ním ztratil vládu. Faleš, míček se zpětnou rotací, je v ping-pongu úder se zvláštními vlastnostmi; musí se s ní zacházet velice pečlivě, protože ve vzduchu, na stole i proti pálce kladé odpor.

V dávných dnech pálek s korkovým a gumovým povrchem to zas tak těžké nebylo; když je však nahradily povrchy z pěnové gumy a zvláštních polopřilnavých umělých hmot, nabyly náhle rotační vlastnosti pálek ničivých rozměrů. Bylo možné udělat míčkem ve vzduchu smyčku, nebo zařadit, aby míček při dopadu odskočil v úhlu téměř devadesáti stupňů. Takové rány však vyžadovaly obratnost a hbitost a dobrý hráč, který jim dovedl čelit vhodným úderem, je snadno poznal. Rotace blížícího se míčku mohla být zrovna tak ničivá jako rotace míčku odpáleného; povrch palky se pro nezkušeného hráče mohl stát přítěží. Taktika vyžadovala, aby si protivník neuvědomil, že se jedná o faleš, dokud míček nemine.

Stile, který míčky často odpaloval pod úrovní stolu, měl teď k podobným akcím víc prostoru než Křtice. Ten to věděl a byl z toho nervózní - a hrál ještě opatrněji. Nemohl se pustit do skutečných smečů, aby skrytá rotace nenasměrovala míček mimo stůl. Stilova obratnost při tomto stylu rostla a on se konečně ocitl ve výhodě. Ale rozdíl sedmi bodů -

Na Kšticově půli se v impozantním úhlu odrazil prudký míček s horizontální rotací. Kštice však byl připravený. Zvládl rotaci měkkým úderem. Míč se jen tak tak dostal přes síť a byl by se na Stilově půli před pádem ze stolu třikrát odrazil, kdyby se po něm Stile včas nevrhl. Takhle se mu podařilo ho vybrat - nahrál tak ale Kšticovi na smeč.

Kštice se chopil příležitosti. Zasmečoval z backhandového rohu. Stile skočil zpátky, aby míči čelil, a dopravil ho bezpečně přes síť - znovu ovšem Kšticovi nahrál. Kštice znovu zasmečoval a přinutil Stila, aby se znovu vrhl po míči. Stile ucítil bolest v hrudním koši; míč sice vybral, ale za cenu toho, že si zhoršil své nedávné zranění. Teď se octl v obzvlášť nepříjemné situaci! Bod ale nezahodí; už ho stál příliš mnoho námahy.

Kštice znovu zasmečoval a Stile ustoupil. Kdyby byl Kštice útočník, Stile by už dávno skončil; tyhle smeče ale neměly potřebnou razanci. Stilovi se podařilo míč odehrát, opět bez odpovídající rotace. Kštice zasmečoval znovu, prudčeji. Stile ustoupil zpět, vybral míček a odpálil ho přes síť. Špatně ale odhadl situaci; míček sice přeletěl síť, dopadl však příliš blízko za ni a odrazil se příliš vysoko. Kštice dostal báječnou nahrávku na skvělý smeč. Stile se zoufale připravil na dělovou ránu, která měla přijít -

A Kštice mu poslal pomalého padáka. Míček sklouzl z pátky, odrazil se na pravém rohu Stilova stolu a letěl k zemi. Byla to klamná rána - a Stile naletěl.

Stile se nesmyslně vrhl po míčku. Skočil s napraženou pálkou vpřed; jeho nohy se odlepily od země. Dopadl a sklouzl. Stilova žebra se oddělila o další kus - tři centimetry od podlahy se mu však podařilo míč vybrat. Prudkým zdvihem ho poslal nahoru.

Stile se ze země díval, jak míč rotuje ke stropu. Výš a výš, vzhůru a pak dolů. Dopadne na správnou stranu stolu? Jestli ano, Kštice ho odpálí a Stile se samozřejmě v žádném případě nedostane zpátky včas. On však chtěl, aby - Míč dopadl, Stile na něj ale nedohlédl. Kštice stál poblíž; stěží věřil, že Stile míček vybral. Chystal se na konečný smeč, až se míček odrazí. Míč se tedy dostal přes síť!

Stile uslyšel, jak míč narazil do stolu. Pak se začaly dít věci. Kštice, podobně jako předtím Stile, se vrhl kolem stolu za nemožným míčkem; diváci zalapali po dechu. Kštice ale neměl šanci. Upadl, když praštil rukou do stojanu sítě. Nato vrazil ramenem do centrální nohy od stolu a celý stůl se složil.

Umělý rozhodčí ohlásil: "Bod pro Stila. Stav 17-11." Kštice se pod improvizovaným stanem podíval na Stila.

"Ta tvoje faleš vnesla míček do sítě, než jsem se k němu dostal," vysvětloval Kštice. "Leda bych ho vybral ze strany, když se odrazil ze stolu -"

"To jsi přece vůbec nemusel," podotkl Stile. "Já jsem se o to pokusil, protože mi šlo o bod, který nutně potřebuji - ty máš ještě pořád šestibodový náskok."

"To se lehko řekne," zamumlal Kštice žalostně. "Na takové věci já nemyslím, když před sebou vidím míček."

"Co máš s rukou?" zeptal se Stile. "Krvácíš."

Kštice si přitáhl ruku, ve které držel pátku. "Krvácím, jo? Není divu! Právě jsem si zlomil dva prsty - v boji o bod, který jsem vůbec nepotřeboval."

Nebyl to vtíp. Umělý ošetřovatel ruku prohlédl, když vylezli zpod rozbitého stolu, a nastříkal na ni anestetikum. Ze začátku necítil Kštice bolest, protože byl v šoku, teď se však začínala ozývat. Robot se pustil do práce. Zableskly se malé skalpely, ošetřovatel rozřízl kůži, vpíchl prostředek na regeneraci kostí, srovnal zlomeniny a ovázal prsty průhlednou dlahou z umělé hmoty.

"Myslím, že to nebudu moc dohrát," řekl Kštice. "Nehraju levičkou moc dobře."

"Vyhrál Stile - druhý hráč odstoupil kvůli zranění!" vykřikl někdo v publiku. Pak se ozval pošetilý potlesk.

Obsadil pátý stupeň. Stile se kvalifikoval do Turnaje. Necítil ale žádnou pýchu. Chtěl vyhrát čestně, ne náhodou. Teď mu nikdo neuvěří, že by to byl mohl dokázat sám.

Kolohnát je zastavil, když opouštěli areál Her. Vypadal trochu nejistě, určitě mu ale bylo lépe. Měl konstituci pořádného chlapa. "Stile, pokud jde o tu nabídku -"

"Pořád platí," řekl Stile s náhlou radostí.

"Tvá dívka člověka dokáže přesvědčit."

"Sheen je velice logická," souhlasil Stile.

"Nemám co ztratit," řekl Kolohnát. "Nevěřím na magii, ale jestli je tu někde svět bez civilizace, kde může člověk dosáhnout úspěchu silou svých paží, a kde nemusí oslovovat Občana 'pane' -"

"Přesvědč se sám. Zrovna tam jdu."

"Stile, počkej," zaprotetovala Sheen. "Jsi zraněný! Jsi unavený. Potřebuješ odpočinek a péči -"

Stile jí stiskl ruku. "Nic lepšího bych si nemohl přát, Sheen. Ale za oponou je Modrá Paní a jednorožec a já se bojím, že by na sebe mohly žárlit. Musím si pospíšet."

"O Neyse vím," řekla. "Není o nic lidštější než já a proč s tebou ztrácí čas, se vymyká pochopení mých obvodů. A teď máš tedy taky Modrou Paní? Skutečnou živou dívku? A co moje žárlivost?"

"Možná jsem se mezi vás zamíchal v nevhodnou chvíli," řekl Kolohnát.

"Toho si nevšímej," řekla mu Sheen sladce. "Já jsem jen stroj."

Stile věděl, že už je zase až po krk v nepříjemnostech.

"Ty jsi robot?" zeptal se Kolohnát zmateně. "Jednou ses o tom zmínila, ale myslel jsem, že si děláš legraci."

"To všechno je jen kov, umělá hmota a pěnová guma," ujistila ho Sheen. "Proto nemám city."

Kolohnát se octl v nesnázích. Jeho oči se dotkly Sheeniných bujných tvarů, které se při chůzi vlnily tím nejprovokativnějším lidským způsobem, pak je provinile sklopil. "Myslel jsem - rozhodně se ti podařilo mě oklamat!"

Kousl se do rtu. "Pokud jde o city, řekl bych -"

"Ona city má," prohlásil Stile. "Je úplně stejně vrtošivá jako kterákoliv jiná živá bytost."

"Nemusíš kvůli mně lhát, Stile," řekla Sheen s právě takovou rezervovaností, aby mu připomněla, kde je jeho místo. Stal

se z ní odborník na lidské chování.

"Lhát?" Kolohnát zavrtěl hlavou. "Jednu věc bys o Stilovi měla vědět. Nikdy -"

"Ona to ví," podotkl Stile unaveně. "Trestá mě za to, že jsem si dovolil najít si živou ženu."

"Promiňte, že jsem se do toho zamíchal," zamumlal Kolohnát.

Stile se obrátil k Sheen. "Nevěděl jsem, že v Modrém Království najdu Modrou Paní. Nejdřív jsem si ani neuvědomil, kdo to je. Zničil jsem goléma, který mě ztělesňoval, ale neuvědomil jsem si, jaké z toho budou komplikace."

"A teď, když sis to uvědomil, nemůžeš se dočkat, aby ses k těm komplikacím vrátil," řekla Sheen chladně. "Chápu, že taková už je mužská přirozenost. Musí být velice krásná."

"Chceš přece, abych se postaral o Neysu, nebo ne?" odpověděl Stile zoufale; měl pocit, že mu ujíždí pevná půda pod nohama. "Čeká na Modrém Hradě, je sama -"

"Ta žena," pochopila Sheen náhle. "Je to Modrá Paní? Paní, se kterou se oženilo tvé druhé já?"

"Ehm -" zamumlal Kolohnát.

Stile rozpráhl ruce. "Co můžu dělat?"

"Proč mě nemohli naprogramovat, abych milovala umělého muže!" vykřikla Sheen. "Vy živí muži jste všichni stejní! V okamžiku, kdy si najdete živou ženu -"

"Tak to není," protestoval Stile. "Je oddaná památce svého manžela -"

"Který se ti dokonale podobal -"

"Řekla mi, abych zmizel, když -"

"Když jsi se pokoušel o co?" chtěla vědět.

Stile zvedl ruce, že se vzdává. "Jestli tu zůstanu ještě čtyři hodiny -?"

"Osm," řekla pevně.

"Šest."

"Šest. A slíbíš mi, že se vrátíš na Turnaj, až -"

"Ano."

"A já si zatím vyřídím vlastní záležitosti," řekl Kolohnát.

Sheen se zasmála. Ach ano, její reakce byly teď skoro perfektní.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

PŘÍSAHA

ejich pokus se povedl: Kolohnát oponou prošel. Stál tu věčný a užaslý a rozhlížel se po lese. Svítalo. Sheen se podařilo zdržet Stila déle než osmáct hodin, z nichž druhou polovinu prospal. No, odpočinout si opravdu potřeboval, a ona ho ošetřila různými drobnými hojivými prostředky jako na příklad posilující infračervenou lampou, takže se skutečně cítil mnohem lépe.

"Nikdy jsem neviděl nic tak krásného," řekl Kolohnát zíraje na jasnící se svět.

"Ano, je to krása," souhlasil Stile. Měl sklon na čirou nádhru tohoto kraje pozapomínat, když myslel na něco jiného.

Kdyby bylo stejné všechno ostatní, dal by kvůli její přirozené kráse přednost Fázi před Protonem.

Kolohnát si podle Stilovy rady přinesl kostým. Teď se díval, jak si Stile obléká svůj vlastní. "Jseš si jistý - ?"

"Že se to obyčejní lidé oblékají? Jsem si jistý. A ještě něco: mluví se tu trochu jinak. Budeš se muset -"

Přerušilo ho náhlé hlasité zahvízdání, ze země vyrostl plaz vydechující kouř a hrozivě zatřepal křídly. Byl to malý drak. Stile ostražitě ucouvl, drak šel ale za ním - cítil vhodnou kořist. Jediné kouzlo ho mohlo zahnat, meč by však byl v jeho ohnivém dechu nejistý. V každém případě už Stile meč neměl. Ustoupil ještě dál.

"Počkej, předvedu ti tarzaní tanec," řekl Kolohnát. Skočil dopředu, nesrozumitelně zařval, aby přivábil drakovu pozornost, pak v dramatickém kulturistické póze zvedl paže. Vypadal skutečně impozantně. Trávil roky tím, že zdokonaloval své tělo, až se z něj nakonec stal lidský drahokam. Poskakoval kolem, bil se v prsa a vrčel. Vcelku vytvářel dojem pošestilé hrozivosti.

Drak stáhl ocas a odpleskal s kňučením pryč. Stile se bláznivě rozesmál.

Kolohnát nechal s úsměvem šaškáren. "Byla to legrace. Mockrát se stane, že se ani do boje nemusíš pouštět, stačí, když vypadáš, že bys chtěl. Opravdu bylo to zvíře tím, čemu se podobalo?"

"Ano. Tohle je skutečně svět fantazie. Když ses tu tak postavil, vypadal jsi jako obr."

"Jsou tu skuteční obři?"

"Myslím, že ano. Nikdy jsem žádného na vlastní oči neviděl, ale jsem si jistý, že je to správné přirovnání."

Kolohnát se pochybovačně podíval na svůj kostým, pak si ho začal oblékat. "Té kouzelné části jsem vlastně moc nevěřil. Říkal jsem si, že jde o přenos hmoty a různé zvláštní jevy."

"Ze začátku jsem měl podobné problémy. Je ale lepší uvěřit; magie tě tu může zabít."

"Já to risknu. Je to jako další složka Hry, která má svá zvláštní pravidla. Nemůžu ale přijít na to, co bych tu měl dělat. Celá magie je mi úplně cizí."

"Většina lidí ji neprovozuje," řekl Stile. "Ale musíš o ní vědět a existují určité konvence. Možná bys měl jít se mnou, než se rozkoukáš. Jdu do Modrého Království."

"Co bych já dělal v barevném království? Vím o dvorském chování ještě méně než o magii, a jestli jsou Sheenina podezření ohledně Modré Paní oprávněná, jen bych ti překážel."

"Mohl bys mi posloužit jako tělesná stráž."

Kolohnát se zasmál. "Odkdy potřebuješ tělesnou stráž? Ve své váhové kategorii porazíš bez ohledu na věk ve volném stylu, koho si vzpomeneš."

"Moji zdejší protivníci nespádají nutně do mé váhové kategorie. Spíš do tvé. Někdo se mě pokouší zabít a posílá na mě

různé demony a tak. Byl bych klidnější, kdybych věděl, že někde poblíž dává pozor pořádný chlap. Dovedeš zacházet s osobními zbraněmi -"

"Všechno je to součástí Hry," souhlasil Kolohnát.

"Můžeš si hrát na němého - netvoří jsou taky němí - dokud nepochyťíš, jak to tady chodí; pak jdi do světa sám. Taky můžeš kdykoliv přejít na Proton, když si vyrobíš kouzlo, které tě pronese oponou."

"Máš v tomhle světě nějaké postavení? Aby to nevypadalo divně, když u sebe budeš mít tělesnou stráž."

"Zdá se, že mám. Nebo že ho brzy mít budu. Jestli se mi podaří přes úsilí mého nepřítele přežít. Takže bych byl opravdu rád, kdybys -"

"Jsi velkorysý, Stile. Děláš mi laskavost a předstíráš, že o ni žádáš."

Stile pokrčil rameny. Kolohnát nebyl žádný hlupák. "Řeknu lidem, že jsem ti vytrhl trn z paty. Ale za takovou laskavost to zase považovat nemusíš. Skrývá se v tom určité nebezpečí. Možná tě čeká smrt, když se ke mně připojíš."

"Když jsem běžel maratón, tak mě smrt málem dostala! Pojďme."

Šli. Stile ho vedl na sever; slunce rozsvěcelo les a skrz větve vysílalo k zemi čerstvé a jasné paprsky. Běželi přes otevřená pole k Modrému Království. Když se dostali na dohled, odrazil se od jeho nejvyšší věžičky brilantově modrý sluneční paprsek. I tohle, pomyslel si Stile, je třeba zařadit do třídy krásných věcí.

Pak se zastavili. "Slyšíš to, Kolohnáte?"

Kolohnát se zaposlouchal. "Chvěje se země. Blíží se to."

"Nevím, jestli se splašili draci nebo jestli tu mají zemětřesení. Radši bychom si měli pospíšet."

Pospíchali, co mohli. Když přešli rovinu kolem hradu, tak to uviděli. K hradu se hnalo stádo zvířat.

"Vypadají jako divocí koně," řekl Kolohnát.

"Jsou to jednorožci. Co tu chtějí?"

"Celé stádo? Možná jdou na pomoc některému svému členovi. Divoká zvířata to tak někdy dělají."

"Neysa!" vykřikl Stile. "Jestli se jí něco stalo -"

"Radši tam zajdeme a zjistíme to," řekl Hulk.

"Neměl jsem dovolit, aby mě Sheen zdržela!"

"Pochybuju, že jsi měl v té věci na vybranou, a oba jsme si potřebovali odpočinout. Je Sheen opravdu robot?"

"Opravdu. Ne že by v tom byl velký rozdíl."

"A Neysa je opravdu kůň - jednorožec, který se proměňuje v ženu?"

"Ano. A ve svatojánskou mušku. Brzy to uvidíš sám - jestli je všechno v pořádku." Stile byl z toho všeho čím dál tím nervóznější.

Rozběhli se a přešli do maratónové rychlosti. Ani jeden na to nebyl ve vhodném stavu, protože skutečný maratón, ve kterém se utkali, zaběhli příliš nedávno. Neměli však před sebou celou trasu. Blížili se k Modrému království.

Jednorožci se však pohybovali rychleji. Teď se loukou neslo jejich troubení připomínající orchestr tvořený bicími a dechovými nástroji. Vpředu běžel velký hřebec; jeho roh zněl jako skvělý akordeon. Na křídlech se pohybovali ostatní samci, jejichž rohy se ozývaly buď tlumeně nebo vůbec. Jednorožci zřejmě nebyli kastrováni, na veřejnosti ale mlčeli. V centru běžely dospělé klisny, které měly v písni nejdůležitější úlohu. Hřebec hrál téma a klisny ho opakovaly ve složitých harmoniích. Byl to impozantní dav, to člověku říkaly oči i uši.

Na západě se objevila další zvířata, tmavá a nízká, a pohybovala se rychleji než jednorožci. Stile se snažil nějak si to přebrat. Pak uslyšel štekot podobný psímu a pochopil. "Vlci! Pravděpodobně vlkodlaci!" vykřikl.

"Neznám zdejší zvyky, kromě toho, co mi řekla Sheen, kteréš to zase řekl ty," oddechoval Kolohnát. "Ale podobné míšení stáda a smečky není obvyklé?"

"O ničem takovém nevím," připustil Stile. "Mohl by to být Kurrelgyre, který se vrací s přáteli - ale nechápu, proč by to dělal. Nebo by to mohl být vůdce smečky, kterého chtěl Kurrelgyre zabít; kdyby vyhrál a chtěl se pomstít člověku, který Kurrelgyrovi pomáhal - nevím. Určitě tedy vypadají hrozně."

"Vlkodlaci a jednorožci jsou přirození nepřátelé?"

"Ano. A nikdo z nich se většinou s člověkem nepřátelí. Kurrelgyre a Neysa se spolu naučili vycházet, ale -"

"Já tedy nejsem žádný génius a nic mi do toho není, ale připadá mi, že sem tyhle dvě síly nemohly takhle najednou přijít náhodou. Mohlo by to mít nějaký vztah k tobě? Kdyby měli nějakou stráž, nějakou možnost, jak zjistit, kdy znovu vstoupíš do tohoto rámce -"

"Toho se právě bojím," řekl Stile. "Jsem v tomto světě něco jako přirozený kouzelník - ohnisko ohromné moci. Přisahal jsem ale, že se vzdám magie."

"A tvoje zdejší manželka by tě ráda přinutila tvou přísahu porušit," řekl Kolohnát. "Abys mohl chránit Modré Království před dalšími nehodami. A zvířata by zase chtěla, abys přísahu dodržel, protože pak by ses nemohl stát jejich prokletím. Tyhle dva druhy zvířat se možná právě spojily - proti tobě. Ty sis nedělal legraci, když jsi říkal, že potřebuješ tělesnou stráž!"

"Chápeš rychle," souhlasil Stile.

Oba, třebaže už je běh začínal unavovat, přidali, aby se k hradu dostali, ještě než tam dorazí stádo nebo smečka. Brzy ale bylo jasné, že se jim to nepodaří. Nejdřív přiběhnou jednorožci, pak vlci.

Vlčí smečka se nyní odchýlila od původního směru a místo k hradu zamířila ke Stilovi. Zdálo se, že jich tuje devadesát nebo sto; velká tmavá zvířata s huňatou srstí, zářícíma očima a tesáky, které se, jak vlci supěli, bíle blýskaly. "Doufám, že jsou, přes to, co jsme tu právě vymysleli, na naší straně," řekl Kolohnát a zpomalil do chůze.

Vlci se rozestavili do kruhu kolem nich. Jeden z nich předstoupil a proměnil se v člověka. Jednu tvář mu protínala čerstvá jizva a chybělo mu levé ucho. Pořád to ale byl Stilův přítel.

"Kurrelgyre!" vykřikl Stile. "Tys zvítězil!"

"O tom se nedalo pochybovat, když mi ukázal cestu," odvětil vlk. Zadíval se na Kolohnáta. "Tento gorilí muž je přítel či nepřítel?"

"Přítel," odpověděl Stile rychle.

"Pak si s tebou očichám ohon, obře," řekl Kurrelgyre a napřáhl k němu pravici.

"Samozřejmě," souhlasil Kolohnát nejistě a podal mu ruku. Zdálo se, že nemůže uvěřit v transformaci, které se právě stal svědkem.

"Kolohnát je z druhého rámce," řekl Stile rychle. "Je mou tělesnou stráží. Moc toho nenamluví." Stříhl po Kolohnátovi varovným pohledem. "Čemu mohu děkovat za potěšení z vaší návštěvy?"

"Bojím se, že jsem ti bezděky ukřivdil," řekl vlkodlak. "Vrátil jsem se ke své smečce, nemohl jsem však svého knížete zabít, aniž bych mu nejdříve vysvětlil, proč -"

"Ty jsi zabil -" začal Kolohnát zděšeně.

Kurrelgyre se obrátil a napůl se proměnil ve vlka. "Tys mě oslovil hanlivým způsobem a tónem?" zavrčel.

"Neví, jak to tu chodí!" zvolal Stile. "Zrovna jako jsem to zpočátku nevěděl já, a tys mě musel poučít. Nechtěl tě urazit."

Vlkodlak se zase vrátil do lidské podoby. "Samozřejmě. Omlouvám se, že jsem si mylně vysvětlil tvé úmysly," řekl Kolohnátovi. "Pořád to zůstává citlivou záležitostí a ty se v jistém směru podobáš druhu démona, který -"

"On chápe," pravil Stile. "Všichni se zpočátku uchylujeme k mylným domněnkám. Proč bys to neměl svému knížeti vysvětlit? Byla to ta nejlaskavější věc, které se mu od tebe mohlo před smrtí dostat."

Kolohnát přikývl; začínal chápat. Milosrdná smrt. Nebo něco dost podobného.

"Vešel jsem do doupěte svého knížete," řekl Kurrelgyre vážně. "Přivítal mě ve své lidské podobě a řekl, 'Proč sem přicházíš? Tohle místo pro tebe není bezpečné, dítě.' Odpověděl jsem, 'Přišel jsem tě zavraždit, můj kníže, jak sluší lásce, již k tobě chovám, a cti příslušníka našeho rodu. Pak pomstím svého přítele Drowltotha a vrátím své feně místo mezi těmi nejvyššími ve smečce.' Ani na chvíli neodložil svou důstojnost, ani mrknutím oka nedal najevo pustošivou nemoc, již jsem tušil v jeho těle. V této chvíli tam stál tak hrdě, jak si ho pamatuji z dávných dob. 'Věděl jsem, že se takto se cti navrátiš,' řekl. 'Jak se stalo, žeš přijal to, co musí být vykonáno?' Řekl jsem mu, 'Člověk mě přesvědčil a Orákulum to předpovědělo.' A on se otázel, 'Kdo byl tím dobrým člověkem?' a já odvětil, 'Modrý Adept,' a on se otázel 'A jak k tomu došlo, že pro tebe Adept tuto věc učinil?' a já řekl, 'Zemřel a jeho druhá já přišlo z druhého rámce, aby vrátilo slávu jeho království.' Pak se můj kníže podíval zděšeně za mne a já se otočil a zjistil, že ostatní z mé smečky přišli potichu během našeho hovoru a vyslechli mne. Tak se smečka dozvěděla, že v Modrém Království dochází k velkým změnám. Zpráva se rychle rozšířila. A má fena promluvila a řekla, 'Ze všech Adeptů byl Modrý jediný, o kom se vědělo, že pomáhá zvířatům, a kdyby se toto mělo změnit -'"

"To se však nezmění!" zaprotestoval Stile.

"Pokoušel jsem se sdělit jim to. Má smečka však pochybovala, a když se dozvěděli jednorožci, že byla v Modrém Království uvězněna Neysa -"

"Uvězněna! Ona není -" Ale Stile se musel odmlčet. "Nebo je?"

"To nevíme. Vůdčí hřebec však má vladařské sklony."

"Jestli je zajatcem, přestane jím býti v momentě, kdy se tam dostanu. Tys však nedopověděl svůj příběh."

"Je to dosti jednoduché," řekl Kurrelgyre. "Přišel vůdce smečky a můj kníže pravil, 'Je čas.' Přešli jsme do vlčí podoby a já rychle a čistě prokousl svému starému knížeti hrdlo, a v tu chvíli jsem věděl, že jsem udělal dobře. Nikdy jsem neviděl, že by vlk umíral tak rád. Pak jsem se otočil, a ještě než tělo mého knížete vychladlo, vyzval jsem na souboj vůdce smečky, a toto právo mi před smečkou nemohlo býti odepřeno. Vůdce smečky se do smrti nijak dychtivě nehrnul. Bojoval, a snad mě dokonce zranil." Kurrelgyre se krátce usmál a dotkl se zbytku svého ucha. "Jeho krk jsem neprokousl; to by byla pro takovou babu příliš čestná smrt. Zmrazil jsem ho, vypíchl mu obě oči, vyval jazyk a s uhryznutým ohonem ho vyhnal do divočiny, aby tam zemřel chromý a slepý mezi démony. Bylo to výtečné zúčtování." Stile skryl reakci na tento barbarský příběh odplaty. Možná by za podobných okolností udělal něco podobného. "A jak se má tvá fena?" zeptal se a pohlédl na nejbližší vlčici.

"Má se tak, jak jen se může mít, když se jí právě navrátil z vyhnanství její druh, když byl zavražděn vlk, jehož s jejím druhem svazoval slib přátelství a když její druh potrestal bývalého vůdce smečky. Ona se však zotaví. Vůdcem smečky jsem nyní já a ona zůstává mou vyvolenou; všechny feny se před ní budou plazit."

"Rozumné řešení," řekl Stile doufaje, že do této chvíle Kolohnát porozuměl situaci natolik, aby se vyhnul dalšímu porušení etikety.

"Třebaže ji to poznamenalo," pokračoval Kurrelgyre. "Byla to ona, kdo mi ukázal, že klisna potřebuje pomoc."

"Neysa," souhlasil Stile. "Ale ujišťuji tě -"

Ted' se fena proměnila v ženu. Se svou divokou křticí oranžových vlasů byla docela hezká, skutečně však vypadala pohuble. Její nedávný život musel být zrovna tak těžký, jako život Modré Paní, a zanechal na feně stopy, zrovna jako je zanechal na Modré Paní. "Cos to za muže," naléhala na Stila, "že svěříš svou přítelkyni svojí ženě?"

"Modrá Paní není mou manželkou," protestoval Stile.

"To možná ne, dokud klisna žije. Trochu toho o těchto věcech vím." To byl jistě eufemismus! "Až klisna zemře, budeš své přísahy zbaven a budeš moci provozovat magii -"

"Ne!" vykřikl Stile.

"Pokoušel jsem se jí vysvětlit, že jsi čestný muž," pravil Kurrelgyre. "Že bys klisně nikdy neublížil -"

"A že jsi jako můj vlk, jenž neví, jak to mezi fenami chodí," dokončila vlčice. "Klisna patří k druhu, jež nectíme, poněvadž jednorožci se jako vládci divočiny snaží s námi soupeřiti, ale ona tě přinesla k mému milému a tys ho poslal ke mně domů, kde učinil zadost cti, jak měl. Mám u klisny dluh. Vidím nebezpečí, jenž ty nevnímáš. Odhodlání Modré

Paní uchovati království jejího pána nemá hranic. Nezachrániš-li klisnu, pomstím ji, jako bych s ní byla svázána slibem přátelství, třebaže mezi námi žádná přísaha není."

Mohla mít pravdu? Stalo se snad Neyse to, že ji Stile poslal do Modrého Království, osudným? Jak neuvěřitelně se zmýlil! Neysa se však dovedla o sebe postarat a Modrá Paní nebyla žádný Adept. "Jestli se jí něco stalo, pomstím ji sám," řekl Stile. Nemohl to však odpřisáhnout. "Jestli Modrá Paní -"

"Ostatní tě neznají tak, jako já," řekl Kurrelgyre. "Proto jsem usoudil, že bude nejlepší, objevím-li se na scéně, až dorazí stádo, aby na tě nepadla nezasloužená vina. Budeš možná potřebovat radu."

"To tedy možná budu," souhlasil Stile. Jaká se to během jeho krátké nepřítomnosti vytvořila spletitá situace!

Pustili se znovu k hradu. Jednorožci se zastavili před branou a jejich hra doznívala. Čekali, až přijde Stile. Bylo jich tu téměř padesát, skoro stejný počet klisen a hřebců, a před nimi se vypínal obrovský stádový hřebec. Měřil v plecích asi osmnáct dlání, přecházel tedy Stila o víc než třicet centimetrů - čili asi o jednu stopu - a veškerá jeho hmota byla funkční. Skutečně působil velice impozantně.

Kolohnát si hřebce prohlížel s otevřeným obdivem. A opravdu na tom byli vzhledem ke svému druhu podobně.

Stile se zastavil, protože mu jednorožci zahradili cestu. Vlkodlaci, chmurní a neutrální, se seřadili vedle něj. Přišli, protože je sem na žádost své feny přivedl nový vůdce smečky; jednorožce nijak nemilovali, ale lidi také ne. Kolohnát se postavil stranou a dával pozor, aby zůstal zticha, jak mu Stile poradil. Pořád ještě toho tolik zbývalo, čemu tu neporozuměl pořádně.

"Chceš mi bránit ve vstupu na mou půdu?" otázal se Stile hřebce.

Jednorožec neodpověděl. Jeho pohled, rozdělený dlouhým, do spirály vinutým rohem, na Stila dopadal z úctyhodné výšky. Hlavu měl zlatou, hřívu stříbrnou a tělo perleťově šedé, kterážto barva na nártích a kopytech přecházela v čern. Jeho ocas, stejné barvy jako hřívka, spadl k zemi a světlo, které se od něj odráželo, téměř oslepovalo. Žádný kůň neměl nikdy takové zbarvení, a žádný se mu také nemohl rovnat v jeho drsné nádheře.

Po chvíli hřebec zafřkal: krátké a vysoké akordeonové písknutí zdůrazněné dvěma basovými notami. Jeden z méně důležitých hřebců předstoupil a přešel do lidské podoby. Bylo to Klip, Neysin bratr. "Na žádost své sestry jsem ti pomohl," prohlásil. "Co můžeš teď říci na svou obranu?"

"Hodlám vstoupit do hradu a zjistit, co je s Neysou," odpověděl Stile. Ale Kurrelgyrovy poznámky a obavy jeho feny, že mezi jednorožci klisnou a Modrou Paní došlo k roztržce, ho zneklidnily. Opravdu svou klisnu a přítelkyni poslal do záhuby? Tušila to Neysa, když ho opouštěla? Jaká vlastně byla Modrá Paní ve skutečnosti a co udělá s družkou muže, který zničil dřevěného podvodníka? Stile si myslel, že mu bude vděčná, ona ho však s otevřenou náručí nepřivítala. Jak ale mohl uvěřit, že se jeho druhé já, které se mu, až na místo pobytu, podobalo v každém ohledu, oženilo s dámou, jež lhotejně zavraždí jakéhokoli tvora, který by jí stál v cestě? Projevila snad Modrá Paní něco jiného než upřímnou a chvályhodnou oddanost svému zemřelému manželovi a jeho památce? Kdyby se však dozvěděla, že jen Stile je schopný vrátit velikost Modrému království a že mu překáží jen pošetilá přísaha -

"A je-li naživu, co pak?" naléhal Klip. "To chce vůdčí hřebec zvědět."

"A co je vůdčímu hřebci po Neyse?" odsekl Stile. Věděl, že v tomto ohledu mluví za Klipa, který své city dát najevo nemůže. "Byla vyloučena ze stáda bez rozumného důvodu. Je to zrovna tak krásná a dokonalá, jako kterákoliv jiná klisna ve stádě; za to se mohu zaručit. Už měla být dávno obskočena."

Klip pochopitelně zaváhal. V této chvíli mluvil ústy svého vůdce, sestřino blaho však bylo jeho srdci nejdražší a on Stilovo prohlášení nechtěl vyvracet. "Neodpověděl na hřebcovu otázku. Co uděláš s Neysou - přežije-li zradu Modrého?"

"Zradu Modrého!" vykřikl Stile v náhlé zuřivosti. "Já jsem Modrý!" Ucítil však na rameni Kolohnátovu ruku, jež ho nabádala, aby se ovládl. Bez magie nebyl Modrým Adeptem v pravém slova smyslu.

Stádo jednorožců ho tiše pozorovalo - a zrovna tak Kurrelgyrova fena. Stile si uvědomil, že je to poctivá otázka, a nijak snadná. Nikdo v podstatě neobvinil Paní z vraždy; ptali se, jak se zachová Stile. Byl tu potenciálně tou nejmočnější osobou. Jestli se Paní ospravedlní, co udělá?

"Vezmeš-li Neysu do stáda, obskočíš-li ji a budeš-li s ní zacházet, jak se sluší na klisnu jejích kvalit, přivítám to. Jinak budu rád, zůstane-li se mnou a bude-li mi nadále sloužit jako má ctěná klisna, a to tak dlouho, dokud si bude přát."

"A co přísaha, kterou jí dal?"

"Co s ní?" odsekl Stile.

"Co se stane s Neysou, až porušíš svou přísahu?"

Stilovi se znovu zatmělo vzteky před očima. "Kdo říká, že nedržím slovo?"

"Hřebec to říká," odpověděl Klip s jistým uspokojením.

Hněv Stilovi na okamžik zabránil v řeči. Ruka mu sjela k meči, našla však jen látku; žádný meč teď neměl. Jen Kolohnátova pevná a chápavá ruka mu zabránila, aby obrovského jednorožce pošetile napadl.

Předstoupil Kurrelgyre a promluvil místo něj. "Byl jsem s ním, když ho uvěznil Černý Adept, on však magie nepoužil, třebaže zmíral žízni a věděl, že nejjednodušší kouzlo, jakého jsme schopni dokonce i my, by mu přineslo vodu a svobodu. Osvobodil nás ze spárů Žlutého Adepta, aniž by použil magie. Ukázal mi, jak znovu nabýti svého právoplatného postavení ve smečce, to vše bez magie. V mé přítomnosti svou přísahu nikdy neporušil. Jestli říká hřebec něco jiného, uráží mě."

Roh vůdčího hřebce se zableskl na slunci. Pak udeřil jednorožec jedním ze svých mohutných kopyt do země. Jeho hřebci se stáhli zpátky, aby ho chránili z boku, klisny se postavily zpřímá; všechny rohy zamířily vpřed a dolů.

Jednorožci, ve svých přirozeně pestrých barvách, ve své modré, červené a zelené, vypadali nádherně; hodlali ale dělat nepříjemnosti.

Kurrelgyrovi se zjezily chlupy na krku, jako se ježí srst vlkovi, třebaže zůstal ve své lidské podobě. Smečka se téměř

neslyšně shromáždila kolem něj, vlci a fený bez rozdílu. Byli zcela připraveni k pranici s jednorožci!

"Slyšte," řekl Kolohnát. On jediný byl dostatečně veliký, aby viděl přes armádu jednorožců. "Přichází paní. A malý jednorožec."

Stilovi se z té úlevy málem podlomila kolena. Vůdčí hřebec se otočil a zahrál akord ve třech oktávách. Stádo se rozdělilo a v jeho středu se utvořila ulička. Všichni teď uviděli Modrou Paní a Neysu, které, obě zdravé, vyšly bok po boku z hradu. Nakonec se tedy nic nestalo. Aspoň nic zřejmého.

Paní byla krásná. Měla na sobě světle modrou róbu, modré pantofle z okvětních plátků a modrý špičatý klobouk. Stile ji obdivoval už předtím, teď však vykvetla do krásy, které se nikdo nemohl rovnat. V proších horečnatých hodinách zapomněl, jaké na něj měl účinky dotek jejích rukou. Teď, když se zmírnily obavy o Neysinu bezpečnost, vzpomínka se s naléhavostí vracela; jeho kolena jako by se zahřála. Jaká to byla žena!

A Neysa - co ona? Cupala delikátně vedle ní, její černá hřiva a ocas v dokonalém pořádku, kopyta a roh celé nablýskané. Také ona byla krásná. Stile nikdy nepřemýšlel o tom, že by o ni mohl přijít, tiše předpokládal, že s ním zůstane navždy. Neysa však byla víc než klisna a jejich vztah byl něčím víc než jen vztahem mezi mužem a jeho zvířetem. Jestli se stane Modrým Adeptem, nejenže bude provozovat magii, kterou si ošklivila, ale vezme si také lidskou ženu. Stile a Neysa - nemohli pokračovat jako doposud. Rozloučení bylo nevyhnutelné od chvíle, kdy zjistil, že dokáže vytvářet mocnou magii. Vlci a ostatní jednorožci to pochopili lépe, než on; imperativy tohoto světa jim byly bližší. Jak by ale mohl Neysu zradit?

Zastavili se před Stilem. Stile sklonil hlavu, aby učinil zadost etiketě, třebaže neměl ponětí, co se teď stane. Jeden problém se rozplynul; Neysa žila. Druhý problém se měl teprve vyřešit. "Vítej, Neysa. Vítej, Modrá Paní."

Obě ženy se lehce uklonily, téměř zároveň, ale nepromluvily. Vůdčí hřebec zatroubil další akord. "Vyber si," překládal Klip.

"Jakým právem ode mne něco takového žádáš?" vykřikl Stile v napůl provinilém hněvu.

"Hřebec je zodpovědný za blaho svého stáda," odpověděl Klip. "Dovolil ti, abys užíval nadbytečnou klisnu, nebudeš-li ji zneužívat. Teď však, když ti věnovala svou důvěru, ji nesmíš beztrestně zapudit."

"Zapudím-li ji, vrátí se ke stádu," odpověděl Stile. Nenáviděl ta slova, opatrnost však přehlušovaly jeho city. "Snažíš se mě donutit, abych to udělal, nebo abych to naopak nedělal?"

"Zapudíš-li ji, zostudíš stádo, a my budeme museti smýti hanbu krví. Ty si ji ponecháš - anebo poneseš důsledky. Takto rozhodl hřebec."

"Hřebec přišel o rozum," zavrčel Kurrelgyre. "Což neví, že provokuje Modrého Adepta? Tento muž by mohl jediným kouzlem zahnat celé stádo do věčných sněhů."

"On však přísahal mé sestře, že se vzdá magie," odušil Klip. "Ctí-li tuto přísahu, nikam zvířata zaháněti nebude."

Poprvé promluvila Modrá Paní. "Jak pohodlné," řekla sladce, jako když se s ní Stile setkal poprvé.

Kurrelgyre se k ní obrátil. Stile si vzpomněl, že je vlkodlak opustil včera těsně předtím, než tato otázka přišla na přetřes.

"Co tím chceš říci, lidská feno?"

Byla-li to urážka - a tím si Stile nemohl být jistý - nedala Modrá paní najevo své city ani mrknutím oka. "Což nevíš, vlkodlaku, že jsem v posledních deseti dnech poskytovala útočiště podvodníkovi, abych utajila, že byl zavražděn můj manžel?" otázala se pohrdavě. "Teď přichází další takový a tvrdí, že je Modrý - ale Modrý se od ostatních liší hlavně svou magií, jež je na celé Fázi nejmocnější - a tento podvodník žádnou neprovozuje, jak jsi sám výmluvně dosvědčil. Kdyby byl skutečně druhým já mého manžela, opravdu by stádo z tohoto království dokázal zapudit; poněvadž ale není, tvrdí, že složil přísahu. Ani v nejmenším nepochybuji, že tuto přísahu dodržel a dodrží; není totiž schopný ji porušit. Není Modrým Adeptem."

Neysa zlostně pohodila hlavou a vydala ze sebe harmonikové odfrknutí, jež přimělo ostatní klisny nastražit šokované uši. Paní stiskla rty. "Klisna věří, že je Adeptem. Je do něj zamilovaná. Stal se snad svědkem jeho údajné magie nějaký jiný člověk nebo tvor?"

I Kurrelgyre musel připustit, že k ničemu takovému nedošlo. "Přísaha byla složena, než jsem se s ním setkal. Nemám však důvod pochybovat -"

"Bez magie nemůže být o nějaké volbě ani řeči. Se mnou nebude. Ať zůstane s klisnou, již omámil."

Zdálo se, že odfrknutí, které ze sebe Neysa vydala, v sobě má ohnivý nádech. A stejně tak hřebcovo. Stile musel náhle ocenit, jak chytře s nimi všemi Paní manipuluje. Ani vlci, ani jednorožci ve skutečnosti nechtěli, aby Stile se svou magií vyrukoval, a Neysa byla zcela rozhodně proti - teď je ale Paní zahнала všechny do defenzivy, pokud Stile něco nepředvede. A jestli čarovat bude - Paní zvítězí. Potřebovala jeho magii k udržení Modrého Království a udělá cokoli, jak podotkla Kurrelgyrova fena, aby svého cíle dosáhla. A znovu si pomyslel: jaká to žena!

"To jsme se sem hnali kvůli falešnému Adeptovi?" naléhal Klip na hřebce. "Dovolili jsme snad milostnému přání trpasličí klisny, aby zostudilo celé stádo?"

Stile znovu pocítil, jak se v něm vzrývá hněv. Slovo trpasličí, které se teď vztahovalo na Neysu...

Kurrelgyre, nyní nejistý, se podíval na Stila. "Příteli, věřím v tebe, ve tvou čest i moc. Nemohu však bez jediného důkazu tvého postavení poručiti smečce, aby za tebe bojovala. Musíš být své přísahy zbaven."

Stile se bezmocně podíval na Neysu, která ze sebe vydala důrazně odmítavé zafrknání. Stile se na ni nemohl zlobit; jeho magie ji kdysi náhodou poslala do pekla. Bez magie nebude schopen přijmout roli Modrého Adepta, nebude tedy v pokušení ji opustit. Věděl, že to z její strany není pouhé sobectví; bála se, aby ho magie nezkazila. Stile si nebyl jistý, jak moc jsou její obavy neopodstatněné; ostatní Adepti byli určitě do jisté míry zkorumpováni - buď svou magií, nebo skutečností, že jsou Adepty. Žlutá se dopouštěla krutostí na zvířatech, aby si zabezpečila postavení mezi ostatními Adepty. Černý zacházel do podivuhodných extrémů, aby se izoloval od světa. Kdyby tito lidé od svých zvyklostí upustili, mohli být zabiti jinými, méně skrupulózními jedinci. Být Adeptem znamenalo chovat se poněkud bezohledně a

poněkud paranoidně. Mohl Stile, jakožto Modrý, těmto tlakům odolat? Zdálo se, že bývalý Modrý Adept uspěl - a byl zavražděn. Mělo to snad být varování?

"Bez magie není proč bojovat," řekl Stile. "Ať jdou vlci a jednorožci domů. Neysa a já půjdeme také." Nebyl si však jistý, zda dokáže opustit hrad a Modrou Paní. Toto byl jeho osud, a dokud Modrému Království úplně neporozumí, neuposlechl úplně příkazu Orákula. Aby poznal sebe sama, musí poznat Modrého Adepta.

Teď zahrál hřebec směsí tónů. "Jsi-li podvodník a tyto nesnáze jsi způsobil pro nic za nic, musím tě zabít," překládal Klip. "Jsi-li skutečný, zraďš klisnu, jež ti pomohla, a já ji musím pomstít. Braň se, jak umíš; učiním těmto urážkám konec." A obrovský jednorožec předstoupil před Stila.

Stila napadlo, že by na něj mohl vyskočit a projet se na něm, jako to udělal s Neysou, když se s ní setkal poprvé. Jeho tělesný stav se však od té doby zhoršil a hřebec byl dobře dvakrát větší než Neysa. Naděje, že by se mu to podařilo, nebyla velká. Malá však byla i naděje, že by ho porazil v čestném boji - a to i kdyby měl svůj rapír.

Kurrelgyre se postavil mezi ně. "Co je to za zbabělce, jenž napadá toho nejmenšího z mužů, ví-li, že je tento neozbrojený a nesmí používat žádnou magii?"

Hřebcův roh se obrátil k vlkodlakovi. Kurrelgyrova fena přešla do své vlčí podoby a s vrčením se postavila po jednorožcově pravém boku. Kurrelgyre si však zachoval lidskou podobu. "Vyzveš nás oba, jednorožče? Takový souboj by byl poctivější."

Ostatní jednorožci hřebci předstoupili - totéž však udělali ostatní vlci. Dva na jednoho. "Nic takového!" vykřikl Stile, který si představil to krveprolití. "Toto je můj spor, ať už je pošetilý jakkoliv, ne tvůj."

"S poraněnými koleny, zhmožděnými žebry, naraženou rukou a po maratónu - proti tomu netvorovi?" zeptal se Kolohnát. "Tohle je práce pro tvou stráž. Řekl bych, že karatistický úder do základny rohu to zvíře odkáže do patřičných mezí."

Hřebec se zarazil. Pohlédl na Kurrelgyra a jeho fenu, pak na Kolohnátu. Odfrkl si. "Nikdo se neodvážá nazvat vůdčího hřebce zbabělcem," řekl Klip. "Jeho spor se však netýká tebe, vlkodlaku, ani tebe, obře. Týká se toho podvodníka. Ať Stile přizná, že není Adept, a bude ušetřen, a pošetilá klisna bude pokořena."

"Ano," souhlasila Modrá Paní. "Skutečně by bylo bláznovstvím bojovat kvůli jednomu podvodníkovi."

Takové jednoduché řešení! Všechny strany se dohodly na kompromisu. Kromě Neysy, která znala pravdu, a Kurrelgyra, který jí věřil, a samotného Stila. "Ošklivím si krveprolití, k němuž by tu mohlo dojít, nepřiznám však to, co není pravda," řekl Stile pevně.

"Pak tedy předved' svou moc! odvětil Klip.

"Víš, že jsem přísahal -"

Hřebec si odfrkl. Neysa vzhledla, polekaná, nicméně neústupná. "Zbav ho jeho slibu." přeložil Klip Stilovi.

"Tak počkat!" vykřikl Stile. "Nestrpím žádný nátlak! Nemáte právo -"

Kurrelgyre pozvedl varovně ruku. "K tomu rohatému divochovi nechovám žádnou náklonnost," řekl a ukázal na hřebce. "Musím ti však říci jedno: on to právo má, příteli. Je vůdčím hřebcem. Tak jako mne poslouchá smečka, tak jeho poslouchá stádo, a tak ho poslouchá i každý jeho člen. Tak je to v tomto rámci zavedené."

Hřebec znovu rozhodně zafrkal. Neysa pomalu sklonila roh. Vydala ze sebe zoufalý tón.

"Jsi zbaven svého slibu," řekl vlkodlak. "Teď bude souboj vyrovnaný. Nesmím se do vašich záležitostí dále vměšovat. Použij ke své ochraně magie, Adepte."

Stile se znovu podíval na Neysu. Odvrátila zrak. Očividně se sklonila před vyšší mocí. Nelíbilo se jí to, bylo to však, jak podotkl vlkodlak, legální. V souladu se zvyky platnými v tomto rámci byl teď zbaven své přísahy. Mohl použít magie - a bude muset, protože hřebec znovu sklonil roh a o jeho úmyslech se nedalo pochybovat; a ani jeden z vlků nepřispěchá Stilovi ku pomoci. Neužítí teď magie by znamenalo přiznat se ke lži, a to by Stila nejen stálo život, ale také by to zostudilo ty, kdo v něj věřili. Musel ukázat, co umí - kvůli Kurrelgyrovi, kvůli Neyse a kvůli sobě samému. I když to přinese Paní vítězství, pro něž je tak chytře zapletla do sítě svých intrik.

Stile však nebyl připravený. Nesložil pro tuto příležitost žádné ničivé verše a za těchto tísnivých okolností ho žádné nenapadaly. Jeho magie byla rozptýlená, bez hudby se neshromáždila. Navíc hřebci, který, jak se zdálo, zvládal řízení svého stáda velice kompetentně - až na jedinou výjimku, kterou bylo jeho jednání s Neysou - vlastně nechtěl ublížit. Proč by měl někdo věřit muži, který tvrdí, že ovládá magii, ale nikdy to nikomu nepředvedl? Takový člověk musí být podroben zkoušce - a přesně to teď hřebec dělal.

Stile viděl, že ho Modrá paní pozoruje, na tváři poloviční úsměv. Vyhrála; přinutila ho, aby ukázal, co umí. Bud' to prokáže, že je Modrý Adept - nebo zemře tak, jak má zemřít podvodník - rohem hřebce. Bud' se obhájí, nebo bude zničen. Vedle ní stála Neysa se sklopeným zrakem, Neysa, která prohraje, ať se stane cokoliv.

"Je mi to líto, Neyso," řekl Stile.

Vytáhl harmoniku. Teď se z ní stala zbraň. Zahrál improvizovanou melodii. Okamžitě se vytvořila magie. Hřebec si aury všiml a zarazil se, protože si nebyl jistý, co to je. Vlci a ostatní jednorožci se také dívali, když se ta nepostižitelná masa shromáždila a ustálila. Nervózně zastříhali ušima.

Dobře. Má teď možnost vymyslet vhodný verš. To, co potřeboval, byla ochrana, něco jako zeď. Zeď - co se rýmuje na zeď? Sed', sled', teď -

Náhle hřebec zaútočil. Stile uskočil. Přestal hrát na harmoniku a zpěvavě zarecitoval: "Hřebec ať stojí nepohnutě teď a ať se kolem něj vystaví zeď."

V duchu viděl dvoumetrovou cihlovou zeď obklopující hřebce - vlastně šestistopovou, aby použil jednotek platných v tomto rámci - a ta se také objevila. Hudba byla jeho mocí, slova katalyzátorem - nejdůležitější práci však odváděla jeho mysl.

Odkudsi začaly padat cihly; přistávaly s tajuplnou přesností v kruhu kolem hřebce, tvořily řadu za řadou a stavěly před

jejich očima zeď. Hřebec užasle stál, neodvažuje se pohnout, aby ho nezasáhly padající cihly, a díval se, jak je uzavírán do ohrady. Smečka a stádo, rovněž bez hnutí, přihlížely s podobným údivem. Kolohnátovi spadla brada; až do této chvíle vlastně v magii tak docela nevěřil. Kurrelgyre se usmíval citě chmurné uspokojení, že se jeho víra potvrdila. A překvapení Modré Paní bylo ze všech největší.

Jen Neysu čáry z míry nevyvedly. Její zafrkání mělo znamenat něco jako: Vždyť jsem ti to říkala!; ke Stilovi se obrátila zadkem, aby dala najevo, že něco takového pořád ještě neschvaluje. Ale Stile si byl jistý, že jeho jednání potají schvaluje. Ať už jí to bude stát cokoliv.

Po chvíli se Kurrelgyre vytáhl na čerstvě postavenou zeď a tam se posadil. Poklepal na ni prsty, aby si ověřil, zda je dost pevná, a promluvil na uvězněného jednorozce. "Pořád ještě bys chtěl srovnávat své hrdinství s magií Modrého Adepta, zde, v Modrém Království? Povšimni si, že tě ušetřil, ty naduté zvíře, a jen neškodně ukázal svou moc. Zrovna tak ti mohl cihly shodit na tvrdou hlavu. Nebylo by teď na místě, aby ses za své pochybnosti omluvil?"

Hřebec na něj zachmuřeně zíral zachovávaje hrobové ticho. Klidně mohl ze svého vězení vyskočit, ale pokusit se o to bylo pod jeho důstojnost. Nezkoumala se tu jeho schopnost skákat, ale Stilova magie - kterýžto problém byl teď rozřešen.

"Ne hřebec, já se musím omluvit," řekla Modrá Paní. "Myslela jsem si, že tento muž není žádný Adept. Teď vím, že je. Do posledního chloupku se jeho ukázka podobala kouzlení mého manžela. Avšak -"

Všechny hlavy se obrátily k ní, když zaváhala. Pomalu její myšlenky vykristalizovaly. "Můj manžel byl zavražděn Adeptem. Teď přichází Adept, jenž se podobá mé lásce, a já přesto vím, že je mrtev. Mohl by to tedy být podvodník, který tvrdí, že je z druhého rámce, ale spíše Adept z tohoto rámce, jenž užívá magie, aby změnil svůj vzhled tak, že nikdo nevytuší jeho pravou totožnost. Adept, který zavraždil Modrého."

Všechny hlavy se teď obrátily ke Stilovi a zraky vlků i jednorozců byly náhle nejisté a plné nepřátelství. Stile si se zamrazením uvědomil, že špatně odhadl, kdo je vlastně jeho skutečným protivníkem. Nebyl jím hřebec, byla jím Modrá paní. Nestrpí být i jen podezření, že by mohl být podvodníkem. Už ani o chvíli déle. Její první obranná linie se zhroutila - toto byla druhá. Paní byla nebezpečná; už jen samotná její vyslovená podezření mu mohla přinést smrt.

Neysa rozhořčeně zafrkala. Zlobila se teď na Stila, ale věřila v něj. Bylo však očividné, že ostatní jsou už zase na pochybách. A vinu na tom měl pekelná logika Paní.

Jak by mohl tato nová podezření vyvrátit? Byl tu ještě jeden člověk, který znal jeho pravou totožnost - to však byla Žlutá Adeptka. Radši ji do toho nebude zatahovat! Prostě jim přednese svou verzi a dá jim příležitost, aby si ji ověřili.

"Nejsem Modrým Adeptem. Jsem jeho druhé já, z druhého rámce. Každý, kdo je schopný a ochotný projít oponou a provést šetření, se může o mé tamější existenci přesvědčiti. Ve všem se podobám Modrému, chybí mi však jeho zkušenosti z tohoto světa. Nejsem podvodník, nejsem však ani manžel Modré Paní. Můžete mě považovati za bratra Modrého. Omlouvám se těm z vás, kdo jste si mysleli něco jiného; neměl jsem v úmyslu vás klamati. Kdybych byl jiný z Adeptů, neměl bych důvod převlékati se za Modrého; mohl bych si vystavěti vlastní království jakékoliv jiné barvy. Má kouzelná moc je skutečná. Proč bych měl předstírat, že ovládám jinou formu magie než svou vlastní?"

Zdálo se, že se zvířata uklidnila, ne tak Modrá Paní. "Dá se očekávat, že sem vražedný Adept přijde s přesvědčivou historkou. Že přijde jako zdánlivý spasitel, zničí goléma, jehož sám poslal, aby se zdálo, že je legitimní. Že napodobí magii, jež byla Modrého. Proč by to měl činiti? Pro začátek si mohu vymyslet dva důvody. Za prvé by to zakrylo vraždu, již spáchal. A za druhé, mohl zatoužiti po věcech, jež patřily Modrému."

Kurrelgyre se k ní obrátil, obočí stažené. "Adept s takovou mocí by si mohl vytvořiti vlastní království, stejně impozantní jako je toto, a bez komplikací."

"Ne tak docela," řekla upjatě.

"Co má toto království, že by po tom zatoužil jiný Adept a nemohl si vytvořiti napodobeninu?"

Paní zaváhala, zčervenala, odpovědět však musela. "Má mne. Říká se o mně, že jsem krásná -"

Výmluvný argument! "To ano," souhlasil Kurrelgyre. "To by byl dosti dobrý důvod. Bude-li však ctíti dílo Modrého a udržovati pozemky v dobrém stavu - není snad toto věc, po níž toužíš?"

"Přijmouti ve svém království toho, kdo zavraždil mého milého?" naléhala celá zardělá. "Nepostoupím své hrdé dědictví někomu takovému! Falešný Adept mě může zničiti svou magií, zrovna tak, jako zničil mou lásku, nikdy však nezaujme místo a privilegia Modrého."

Kurrelgyre se na zdi obrátil, aby viděl na Stila. "Věřím ti, příteli. Paní však má pravdu. Magie Adeptů není pochopitelná prostým zvířatům, jako jsme my. Nemůžeme dokázati nutné spojení mezi tebou a druhým já Modrého na Protonu; i toto druhé já by mohlo býti mrtvé a ty bys mohl býti výtvozem napodobujícím modus Modrého, zatímco skutečná moc by spočívala v nějakém jiném modu. Všichni můžeme býti klamáni, a dokud se neujistíme o tvé legitimitě -"

Stile byl zmatený. "Nepřesvědčila-li ji ani má podoba, ani magie, a nevěří-li mému slovu -"

"Směl bych se na něco otáze?" ozval se Kolohnát váhavě.

Stile se zasmál. "Už takhle máme víc otázek než odpovědí! Tak jen do toho a přednes nám i tu svou."

"Čím se ještě, kromě vzhledu a magie, odlišoval Modrý Adept od ostatních?"

"Svou ctí," odpověděla Paní okamžitě. "Nikdy v celém svém životě nikomu nezalhal ani nikoho jinak neoklamal."

"Ani tento nikdy nezalhal," řekl Kurrelgyre.

"To se teprve musí prokázati," odušila.

Vlkodlak pokrčil rameny. "Jen čas může takovou vlastnost prokázati. Bylo tu ještě něco jiného, něco, co by se dalo podrobiti okamžité zkoušce?"

"Jeho jízda," řekla Paní a její líc se vyjasnila. "Na celé Fázi dokázal jeti na koni lépe než já jenom on. Jeho láska ke zvířatům, zvláště koním, byla tak velká -" Musela se odmlčet, protože ji přemohly city.

Kdybych tak získal lásku této ženy! pomyslel si Stile. Její manžel byl mrtev, ona ho však pořád ještě bránila se vši silou,

jež v ní dřímala. Měla pravdu: jiný Adept po ní mohl snadno zatoužit, a to ne jen kvůli její kráse, a mohl být ochotný zajít do neuvěřitelných extrémů, aby ji dostal.

Kurrelgyre se obrátil ke Stilovi. "Jak dobře jezdíš?"

"To mohu říci já," odpověděl Kolohnát. "Stile je nejlepší jezdec z celého Protonu. A pochybuji, že by se mu vyrovnal někdo v tomto rámci."

Paní se zatvářila zaraženě. "Tehle muž umí jezdit na koni? Bez sedla a na nezkráceném zvířeti? Této zkoušce ho podrobím ochotně."

"Ne," řekl Kolohnát.

Pohlédla na něj a zamračila se. "Ty ho, obře, střeziš před prozračením jeho neschopnosti jezdit na koni?"

"Chci jen celou záležitost řádně vyjasnit," řekl Kolohnát. "Už jsme viděli, že lehkomyšlně zvolené úkoly - jako Stilova ukázka magie - nic nevyřeší. Podle toho, jaké to mělo účinky, se vůbec nemusel namáhat. Podrobiti ho teď, když je oslabený a zraněný, jezdecké zkoušce -"

"To je pravda," souhlasil Kurrelgyre. "Avšak důležitost tohoto důkazu -"

"Což mě přivádí k druhé otázce," řekl Kolohnát. "Odehrává se spor skutečně mezi Stilem a Paní - nebo mezi Paní a klisnou?"

Paní a klisna se na sebe podívaly, opět celé zaražené. "On jen vypadá jako obr," zamumlal si Kurrelgyre s uznáním. Pak pravil ke Stilovi: "Mluví pravdu. Tvůj osud se musí rozhodnouti mezi Paní a klisnou. Ony jsou ty, kdo si na tebe činí nároky. Ukáže-li se, že jsi Modrý Adept, jedna z nich bude nutně zklamána. Byla to tato otázka, co sem přivedlo jak jednorožce, tak vlky."

Stilovi se to nelíbilo. "Ale -"

Hřebec zatroubil ze svého vězení. "Jen ti nejlepší jezdci dokážou zlomit i toho nejmenšího z jednorožců," překládal Klip. "Tento muž zkontroloval Neysu; uznáváme ho za Modrého Adepta."

Stile nad takovou náhlou změnou ze strany hřebce užasl. "Jak vlastně můžeš vědět -"

"Viděli jsme tě," řekl Klip. "Sázeli jsme se, že tě shodí, ale nemůžeme potvrdit, že by to udělala. Toto uznáváme, ať už jsi nebo nejsi čímkoliv jiným: jsi skutečně tím nejlepším jezdcem na Fázi."

"Kdyby se však byla proměnila ve svatojánskou mušku -"

"Pak by jen přiznala, že tě nedokázala porazit ve své přirozené podobě," řekl Klip. "Na tom však teď nezáleží. Žádný člověk ještě nejel jako ty. Hřebec ti to měl za zlé, když však nyní ví, že je to rozlišovací znamení Modrého -"

"Vlastně jsem to nedokázal sám," řekl Stile, protože si na něco vzpomněl. "Pobrukoval jsem si při našem souboji, což byla magie, třebaže jsem to tenkrát nevěděl. Používal jsem magie, abych se na ní udržel."

"Jednorožci jsou vůči magii imunní," řekl Klip. "Až na magii adeptskou. Jiný Adept ji mohl zničit, nikdy by však na ní nedokázal jeti. Je jen jediný Adept, o kterém víme, že vůbec umí jezdit, a to je Modrý. To vše hřebec zvážil, než tě za něj uznal."

"Ale já tě za něj neuznávám!" vzplanula Paní. "Jednorožci mohou být s falešným Adeptem domluveni, aby do Modrého Království nasadili podvodníka. Můj manžel miloval koně a k jednorožcům nikdy nic zvláštního necítil, ani oni k němu, třebaže kdyby se k němu rozhodli přijít, zacházel by s nimi uctivě. Klisna mohla tomuto podvodníkovi dovolit -"

Klip se zatvářil vztekle, ale vložil se do toho Kurrelgyre. "Slyšelas snad někdy, Paní, že by se vlkodlaci přátelili s jednorožci?"

"Ne," připustila. "Tyto dva druhy jsou přirozenými nepřáteli."

"Potom si tedy poslechni mne: tuto klisnu jsem poznal. Nepoddala se dobrovolně, jen v tom smyslu, že se neuchýlila k vlastní magii, aby ho zničila. Dobyl jí fyzicky - a pak, když poznala, jakým je mužem, že je takovým člověkem, jako byl podle tvých slov tvůj manžel, dobyl i jejích citů. První však byla jízda."

"Téměř si přeji, abych ti mohla věřit," zamumlala Paní a Stile viděl, jak pod břemenem rozhodování trpí. Nebyla proti němu; jen si jím nebyla jista a neodvažovala se dopustit se chyby.

Pak ztuhla. "Možná byla jízda na klisně lehčí, než by si ostatní jednorožci rádi mysleli," prohodila Paní pohrdavě. "Je malá a není správně vybarvená; možná má i jiné nedostatky."

Neysa udeřila kopytem do země, jinak ale proti této urážce neprotestovala.

"Má v sobě úplně stejně ohně, jako kdokoli jiný ve stádě," řekl Klip klidně. Mluvil teď za sebe. "A i kdyby nějaké nedostatky měla, pořád by byla jednorožcem, druhem odlišným od obyčejných koní. Nikdo jiný než tento muž by na ní nedokázal jeti."

Paní na něj vzdorovitě pohlédla. "Kdybych se neudržela na zvířeti, na němž se udržel on, pak bych uvěřila."

"Nezbývá ti tedy nic jiného, než se projít na Neyse. Nemáš magické pobrukování, které měl on, ale klisna je stále ještě unavená z včerejší cesty na tvůj hrad. Já běžel ničím nezatížený s ní a námaha cesty na mne doléhala - a to jsem vlk. Proto takový souboj považuji za vyrovnaný. Tímto způsobem můžeš dokázat, že Stile není lepším jezdcem než ty."

"Ona přece nemůže vsednouti na jednorožce!" protestoval Stile.

Paní už ale přikývla a stejně tak i jednorožci a vlci. Všichni s takovou zkouškou souhlasili a považovali ji za poctivou. Také Neysa, která se na Paní kradmo podívala, byla zcela připravená změřit s ní síly.

"Tvrdím, že na jakémkoliv zvířeti, na němž dokážeš jeti ty, dokážu jeti i já," prohlásila Paní. "Mému pánovi se nikdo nevyrovnal. Mohl jet i na jednorožci, kdyby byl chtěl."

Hřebec si hněvivě odfrkl a Stile pro tentokrát nepotřeboval překlad. Jednorožci nevěřili, že by se na některém z nich udržel normální smrtník. Měli k tomu důvod. Ani sám Stile nevěděl, co ho čeká při souboji s Neysou - až když k němu došlo. "Paní," řekl Stile. "Nepouštěj se do této zkoušky. Nikdo se neudrží na Neysině hřbetě."

"Nikdo až na tebe?" Její pohrdání bylo zjevné.

Stile si uvědomil, že je to nutné. Záležitost se musela vyřešit, a toto byl, podle všeobecného názoru, platný test. Ať už by si z nich Stile vybral kteroukoliv, v každém případě by to znamenalo nesnáze, a jak se zdálo, obě zvolit nemohl. Rozhodnou-li si to klisna a paní mezi sebou, stane se Stile cenou vítěze. Nebo ne? Jestli vyhraje Paní, Modré Království padne, protože nebude nikdo, kdo by je udržoval, a zpráva o Adeptově smrti se rozšíří. Jestli vyhraje Neysa, nebude žádná Modrá Paní, protože ta bude mrtvá. Jako by byl mrtvý on, kdyby ho Neysa shodila, když na ní jel tenkrát poprvé. Tak už to u jednorožců chodilo, takový byl život na Fázi, a všichni, včetně Modré Paní, to věděli. Stile měl v každém případě prohrát. Přes všechnu kouzelnou moc, které znovu nabyl, nemohl výsledek zápasu nijak ovlivnit, ani určit vlastní osud. Taková ironie! "Poznej sebe sama," řeklo mu Orákulum, ale neprozradilo mu, co ho to bude stát. "Vím, že je to pro tebe těžké," řekl vlkodlak. "Zrovna jako pro mne bylo těžké vykonat, co jsem musel, když jsem hleděl na svého knížete. Musíš se však podřídit rozhodnutí tohoto shromáždění. Je to poctivé." Poctivé! pomyslel si neschopen uvěřit vlastním uším. Výsledkem tohoto souboje bude buď smrt, nebo lež! Rady zvířat se protahovaly až vytvořily obrovský kruh ohraničený na jedné straně hradem a na druhé kouzelnou zdí. Jednorožci udělali půlkruh, vlci druhý, a oba se spojily v jediný útvar. Neysa stála uprostřed kruhu, Paní vedle ní. Obě byly krásné. Stile se přistihl, že si znovu přeje, aby mohl mít obě dvě, a znovu si uvědomil, že to není možné. Když přijal výhody magie, musí také přijmout její prokletí. Jak bezstarostně se vmísil do tohoto hrozného účtování! Kdyby nebyl poslal Neysu do Modrého Království, když se vracel na Proton - možná ale byla tato konfrontace nevyhnutelná. Paní, třebaže na sobě měla splývavou róbu, která nebyla žádným jezdeckým oděvem, vyskočila elegantně Neyse na hřbet. V okamžiku, kdy dosedla, Neysa vyrazila. V jednu chvíli stála a v druhou už ujížděla plným tryskem; všechna její kopyta rvala ze země kruhové kusy trávníku, Paní však vydržela. Neysa zastavila; její kopyta se v paralelních drahách zaryla do země. Paní seděla jako přikovaná. Neysa vystartovala - do strany. A dozadu. Sukně jí vlála, Paní sama se však ani nehнула. "Jezdit tedy umí," poznamenal Kolohnát s uznáním. "Kdybych nevěděl, jak je to doopravdy, přísahal bych, že to jsi ty, Stile, v sukních. Viděl jsem, jak jsi ve Hře vyhrál v krocení divokých koní." Stile zachovával zasmušilé mlčení. Modrá Paní opravdu jezdit uměla, a lépe, než čekal - ale věděl, že se na jednorožci klisně neudrží. Až spadne, tak ji Neysa zabije, jestli to už předtím neudělá pád. To bylo v souladu se zdejšími zvyklostmi, to se očekávalo. A co on pak udělá s Neysou? Jednorožec předvedl přemet nazad, pak hvězdu a sérii jednoduchých skoků, po nichž následoval pád na záda. Paní zůstala Neyse na hřbetě až do posledního okamžiku, pak seskočila - a když se zase Neysa vyškřábala na všechny čtyři, skočila zpátky. Kolohnát valil oči. "Co je tohle za zvíře? Ty triky jsou nemožné!" Vedle Stila se ozvalo akordické zafrkání. Obrátil se - a uviděl vedle sebe vůdčího hřebce; přední kopyta měl pohodlně opřená o zed', oči pozorně sledovaly utkání. "Nevede si špatně," překládal Klip odnaproti. Neysa vířila a skákala, točila se ve vzduchu. Paní odlétly pantoflíčky a róba jí vlála tak divoce, že se roztrhla; útržek modré tkaniny se snesl k zemi. Její ruce však pevně svíraly Neysinu hřivu a ona sama nebyla nijak vyvedená z míry. Neysa náhle padla na zem a převalila se. Paní znovu seskočila - útržek lemu z jejích šatů se však zachytil pod jednorožce a uvěznil ji. Jak kotrmelec pokračoval, začala Paní napínající se látka tísnit. Roztrhla svou róbu vedví a osvobodila se, zčistajasna nahá. "Ta má ale figuru!" vydechl Kolohnát. Neysa se začala zvedat. Paní ji chytla za hřivu - a Neysa rychle přitiskla hlavu k zemi a uvěznila pod ní její rozpuštěné zlaté vlasy. Paní popadla Neysiny uši a klisna hlavu rychle zvedla; lidské ruce dokážou poranit choulostivé koňské uši, když není zbytí. Stile se k něčemu takovému během svého souboje s Neysou neuchýlil; nedělal to. Paní si tedy poradit dovedla! Neysa teď ale svírala konečky plavých vlasů ve svých zubech. I jednorožec znal spoustu triků. Lidská inteligence v koňské podobě - zničující! Když se paní pokoušela znovu nasednout, šklubla Neysa za vlasy a připravila ji o rovnováhu. "Skvělé!" zamumlal Klip. Paní však jednou rukou popadla vlasy a druhou strčila Neyse do tlamy. Mezi předními zuby užívanými k vytrhávání trávy a zadními určenými k přežvýkování je mezera. Tlak v tomto místě působí bolest. Neysa otevřela tlamu vlasy pustila. Když pak Neysa vyrazila pryč, Paní jí opět skočila na hřbet. Neysa se rozběhla, ale Paní se zbavila nevýhody ošacení a seděla jí teď na hřbetě pevněji než kdy dřív. "Zvítězí!" zvolal Kolohnát, který očividně fandil Paní, zapomínaje přitom, co to bude znamenat pro Stila. Stile zasl. Bylo možné, že se Modrá Paní na Neyse udrží? Byla, hned po něm, tím nejzdatnějším jezdcem, kterého znal. Hřebec si zlostně odfrkl. "Co je s tou klisnou?" řekl Klip. "V téhle chvíli už měla být Modrá Paní vyřízená." "Nemůže se rozhodnout," odpověděl Kurrelgyre. "Prohraje-li, potvrdí přesvědčení Modré Paní, že je Stile podvodník. Vyhraje-li, dokáže, že je Modrý Adept, a to ona nechce. Kéž bych ji té volby mohl zbavit." Stile nespustil oči z obou soupeřek, po zádech mu ale přeběhl mráz. Vlkodlak měl ve smečce fenu, tak jako měl Stile na Protonu Sheen. Kurrelgyre si ale zjevně vypěstoval cit, který pronikal hranicemi druhů - zrovna tak jako Stile. Kdo však mohl Neysu znát, a zároveň ji nemít rád a nevážit si jí? "Ano," souhlasil Stile. Pro něj toto utkání nemohlo v žádném případě dopadnout uspokojivě. Ať už prohraje kdokoli, oloupí ho o podstatnou část jeho závazků. Neysa byla jeho přítelkyní; Paní představovala jeho odkaz. Kterou z nich si měl vybrat? Kterou pro něj hodlal vybrat jeho osud? Vybrat - a tu druhou zároveň zničit. "V budoucnosti si budu o svém osudu rozhodovat sám," zamumlal si Stile pro sebe. A ke svému překvapení uslyšel od hřebce souhlasné zafrkání.

Neysa cválala tak rychle, že za ní vlála její hřiva a vlasy Modré Paní a černá a zlatá téměř splývaly. Světlo a stín. Prováděla obraty a od kopyt jí odletovaly jiskry. Vyhazovala a vzpínala se. Paní jí ale zůstávala pevně usazená na hřbetě.

Pak se Neysa vyřítla k hradu. Zdolala malý příkop nádherným skokem, dopadla na přední nohy a předvedla svou stojku o zeď. Vlci zavrčeli úžasem dokonce i hřebec souhlasně zafrkal. Neysa se teď opravdu snažila - ale Paní byla natolik chytrá, že včas seskočila. Když se Neysiny zadní nohy opět dotkly země, seděla už jí Paní na zádech.

Vrátily se přes příkop a řítily se arénou ke kouzelné cihlové zdi. Stile teď viděl, že Neysa vydechuje plameny a její plíce pracují jako měchy; sáhla až na dno svých sil. Paní téměř nebylo vidět. Seděla přikrčená na Neysině hřbetě, hlavu vedle jejího krku.

Stile pozoroval s rostoucím nepokojem, jak se Neysa žene za svým rohem. Stál jí přímo v cestě; viděl roh obráceně -- zploštělou spirálu na Neysině čele blížící se k němu jako hrot otáčivého vrtáku. Neysiny oči byly vyvalené a začínaly se podlévat krví, planoucí nozdry lemovala rudá záře. Neysa byla téměř u konce sil - a Paní se pořád ještě držela. Kvůli Paní cítil Stile rostoucí úlevu, kvůli Neyse smutek - za sebe obavy; dostal se do centra této agónie.

Pak Neysa prudce uhnula na stranu a vyhodila zadníma nohama. Bokem vrazila do zdi a shodila přitom vrchní řadu cihel a porušila maltové pojivo několika nižších vrstev. Odrazila se, dopadla na nohy - a Paní jí visela na druhém boku. Jinak by teď měla rozdrčenou nohu - a Stile samotný mohl být sražen k zemi, protože byl tak zaujatý jejich úprkem, že jim neuhnul z cesty. Jen zakřivení zdi a Neysin obrát ho zachránily. Stile zahlédl za jednou zakrvácenou rukou šíji, rameno a řadro Modré Paní; pak Neysa s poskakováním zamířila do středu arény.

Hřebec ze sebe setřásl cihlu. Ani on s Kurrelgyrem neuhnuli. Všichni tři na sobě měli červenavý cihlový prach, místy lepkavý: či krev to byla?

"Ony to myslí vážně," zamumlal Kolohnát užasle.

"Tak je to na Fázi zvykem," ujistil ho Kurrelgyre.

Neysa ale ztrácela síly. Běžela usilovně den a noc, aby sem Stila přinesla, a jediný den odpočinku nestačil, aby se jí vrátila všechna energie. Její pohyby se postupně zpomalovaly. Pokus o smetení Modré Paní byl jejím posledním vzepjetím. Paní zvedla hlavu, v očích vítězný pohled - její ústa však zůstala smutná. Přála si snad v koutku srdce, aby byl Stile očištěn, třeba za cenu jejího života? Jaký život tuto ženu čekal, teď, když byl její manžel mrtev a celý svět se dozvěděl o její zranitelnosti? Kdyby prohrála, byla by teď mrtvá - ale zemřela by s vědomím, že Modré Království přetrvá.

Pak začala Neysa zoufale a bez skutečné naděje experimentovat se figurami. Kroky s jedním, dvěma, třemi, a čtyřmi údery nepřivedly Paní do rozpaků - zřejmě se však ještě nikdy nesetkala s jednorožci zvláštností, krokem o pěti úderech. Neysa v jezdcí okamžitě vycítila nejistotu; nabrala rychlost a podivnou figuru zvýraznila. Její síla se ještě naposledy vrátila.

"Co je to?" zeptal se Kolohnát užasle.

Hřebec spokojeně zafrkal. "To je jednorožčí promenáda," odpověděl Klip. "Používáme ji většinou se speciálními harmoniemi, k vytvoření kontrastu. Vůbec jsme nevěděli, že to Neysa umí tak dobře."

Najednou se karty obrátily. Paní visela na hřivě, ale její tělo, neschopné se s tímto neznámým pohybem sladit, poskakovalo s rostoucí těžkopádností. Stile přesně věděl, jaké to je. Jízda neznamená jen udržet se v sedle; jezdec musí neustále přizpůsobovat svou rovnováhu a pozici, většinou automaticky, na základě zakořeněných návyků. Naprosto neznámý krok působil, že tyto zakořeněné návyky situaci jen zhoršovaly. Stilovi samotnému se podařilo včas krok analyzovat, ale Paní -

Jedna z rukou Modré Paní se odlepila od hřivy. Její tělo napůl sklouzlo. Teď stačilo, aby Neysa pořádně vyhodila, a Paní se octne na zemi. "Zabij ji!" vydechl Klip.

Náhle Neysa zastavila. Paní se znovu chytila, chvíli zůstala sedět a pak pustila hřivu a seskočila na zem. Utkání skončilo.

"Husa jedna!" vykřikl Klip. "Málem zvítězila. Proč ji nezlikvidovala?" A hřebec si v hlubokém znechucení odfrkl.

"Pozbyla svého místa ve stádu," řekl Kurrelgyre smutně. "Jak říkáte vy, zahodila hru."

Stile seskočil ze zdi a zamířil k Neyse a Paní, které tu obě stály jako přimrazené. Každá se dívala jinam. Kráček k nim postupně porozuměl, co se to vlastně stalo. Jakmile na to přišel, vzal svou harmoniku a přiložil si ji k ústům. Hrál a kolem se začala sbírat magie.

Neysa, poté co už už prohrála, měla na dosah vítězství. Klisna si však přála Stilovo blaho více než svoje. Nakonec neochotně přijala skutečnost, že Stile může naplnit svůj osud pouze jako Modrý Adept, jenž byl kompletní jen se svou magií. Jakmile dokázala, že jen on sám je schopný jezdit na jednorožci, co by získala zabitím nebo i jen pokořením Modré Paní - která byla jeho přirozenou družkou? Neysa se ho vzdala ve prospěch Paní, aby mohl mít všechno; aby mohl poznat sebe sama a své království, tak, jak mu to přikázalo Drákuřům. Pochopila, že se už do manželky svého dvojníka napůl zamiloval, a taky pochopila, že je ho Modrá Paní hodná.

Neysa obětovala vlastní lásku ke Stilovi. Dokázala jedinému člověku, který to musel vědět, že Stile není žádný podvodník; vlci a jednorožci o tom mohli pochybovat, pokud chtěli, ale Modrá Paní ne. Protože Stile zvládl jednorožčí promenádu, aniž byl shozen; skutečně byl lepším jezdcem. To byl Neysin dar Stilovi. A on - jej přijal. Neysa byla jeho nepřekonatelná klisna, ale Paní byla jeho nepřekonatelná žena. Zatím ji stěžl znal, věděl však, že si jeho druhé já jistě vybralo dobře, a vše, co dosud viděl, tomu nasvědčovalo. Také věděl, že jeho druhé já z Fáze by si bylo přálo, aby převzal Modré Království - Modrý adept byl on, jenom v jiných šatech.

Modrá Paní však ještě jeho ženou nebyla. Stile se v tomto smyslu jen kvalifikoval do Turnaje a získal tak právo se jí dvořit. Bude se muset osvědčit ještě v jiných věcech než jen v magii a jízdě, aby jí ukázal, že je hoden její lásky. Bude ji muset přesvědčivě předvést, že je stejně dobrý, jako byl její manžel. Snad se mu to nepovede, protože byl tak nesmírně

loajální vůči své první lásce, že druhá už nemusela být možná. Věděl ale, že ho v mezidobí přijme za pána Modrého království a bude ho veřejně podporovat, jako podporovala goléma - aby udržela pověst a dílo Modrého. To bylo vše, na co měl právo. A pro tuto chvíli toho bylo více než dost.

Stile ve své naivitě Neysu pustil na svobodu, když ji přemohl, a přinesl jí tak oběť, jakou by nemohla čekat o žádného jiného člověka - a on získal lepšího přítele, než mohl tušit. Nyní mu jeho službu oplatil.

Stilova hlava se při chůzi otáčela a jeho zrak míjel jednorožce a vlkodlaky. Všichni byli vážní, protože věděli, co musí přijít, protože věděli, že toto je rozloučení s jeho nejvěrnějším přítelem. Soucítily s ním i s klisnou a považovali to za malou tragédii, ale tak to bylo na Fázi zvykem.

Zatraceně! pomyslel si. On k tomuto světu vlastně nepatřil a tohle to dokazovalo. Byl vychován v jiném morálním systému, kde nebylo třeba krvavých obětí. Jak mohl strpět takovou nesmyslnou ztrátu? Věděl však, že tady nesmyslná není. Zákony této společnosti byly tvrdé, ale platné.

Hrál a magie se shromáždila v jeho blízkosti. Podivný kouzelný mrak se prostíral kolem něj - a jak se k nim blížil, i kolem Paní a klisny. Jak mu však mohla pomoci magie v etickém dilematu? Jaké mohl použít kouzlo, aby vyloučil potřebu toho, co, jak věděl, muselo být?

Stile se zastavil před Neysou a hrál melodii inspirovanou zvukem jejího rohu. Její tělo se zvedalo nedávnou námahou, kterou podstoupila. Její hřiva byla zcuchaná, trčelo z ní suché listy a několik pramínků jí viselo po levé straně. Na hřbetě měla krvavé skvrny - musela se odřít, když se pokoušela rozmáznout Paní o cihlovou zeď. Přál si, aby jí mohl vymyslet nějaké malé kouzlo, které by ji zahojilo, ale věděl, že by se to teď nehodilo. Jeho zrak se střetl s jejíma lhostejnými očima. Čekala jen, až se s ní rozloučí.

Až se s ní rozloučí, aby mohla odejít tam, kde na ni čeká smrt.

Tohle Stilovi nějakým záhadným způsobem připomnělo jeho maratón ve druhém rámci. Sotva stál na nohou, jako teď Neysa, ale vyhrál - jako ona - a pak se pokusil vrátit vítězství soupeři, kterého si vážil. I tehdy našel přítele. Určitě by dokázal zachránit svůj vztah k Neyse, jen kdyby se mu podařilo najít nějaký vhodný způsob!

Co to říkal vlkodlak o přísahách? Přesahovaly veškeré vztahy, s žádnými se nedostávaly do rozporu, ani se vztahy partnerskými. Přítel, který byl s Kurrelgyrem vázán slibem přátelství, nemohl podle Kurrelgyrový feny udělat nic špatného; prostě to nebylo podstatné.

Maratón. Přísaha. Co mu to proběhlo hlavou, když... ?

Měl to.

Stile odložil harmoniku. Magie tkvěla ve vzduchu kolem něj a on zazpíval na improvizovanou melodii: "Jmenuji se Stile, Modrý Adept, stojím před tebou a skládám přísahu: jednorožci Neyse, družce a klisně - přátelství navždy, pojící nás dva."

Na okamžik se zdálo, že slunce zakryl temný mrak. Náhlý divný závan větru zašuměl ve vzdálených stromech, rozevlál hradní vlajky a načechral jednorožci hřivy a srst na vlčích krcích. Neysa rozevřela oči. Pochopila a zastříhala ušima.

Celá na rozpacích přešla do lidské podoby, do jednorožčí, do svatojánské a zpět do jednorožčí.

Vlnka magie je oba pohládila laskavým teplem a rozlila se kolem dokola. Přes trávník se v rychle se šířícím kruhu převalily barvy duhy a pak se mu zase vrátila normální zeleň. Vlnka přeběhla přes nahou Paní, jejíž rozčuchané vlasy se na okamžik zatřpytily, a jak odplynula, zanechala ji dohledka učesanou.

Paní se otočila. "Jen dokonalá pravda vytvoří takovou vlnu," zamumlala. "Jen můj pán měl takovou kouzelnou moc."

Stile rozpřáhl ruce. Neysa, přemožená dojetím, k němu se zdviženým rohem přistoupila. Stile ji objal a zašeptal: "Nikdy mě neopouštěj, přítelkyně." Zaslechl její tiché souhlasné zaržání a ucítil na rameni její sametové nozdry. Pak ji pustil a ustoupil.

Předstoupila Modrá Paní. Položila Neyse paže kolem krku. "Necht' už nikdy mezi námi nestojí svár," řekla se slzami v očích. Neysa potichoučku zařkala, že přijímá.

Ted' přistupovali vlci a jednorožci. Utvořili kostrbatou řadu neohlížeje se na příslušnost k různým druhům. Jeden po druhém se každý vlk s Neysou očíchal a každý jednorožec s ní zkfížil roh, pak odcházeli. Všichni se připojili ke slibu přátelství. Přišel i její bratr Klip, i Kurrelgyre, i Kolohnát. Neysa je všechny přijala.

Byla to, jak Stile věděl, moc jeho kouzla. Když svou přísahu oděd do veršů a hudby, provozoval magii - a vytvořil větší kouzlo, než by byl čekal. Kouzlo, které před sebou v duchu viděl, třebaže je nezformuloval do slov, se rozšířilo a zalilo svou mocí celý kruh tvorů, čímž je přinutilo sdílet Stilovy pocity. Neysa tedy nebude vyhnána ze stáda - nebo ze smečky. Bude přítelkyní všech. Zůstane však se Stilem, protože s jeho přísahou přijala i jeho moc.

Jen vůdčí hřebec zůstal stranou. Jen on sám odolal nátlaku kouzla. Nijak je nerušil; čekal uvnitř své ohrady, dokud obřad neskončil. Pak svolal celé stádo jediným zatroubením a skočil přes zeď. Nikdy ho vlastně neomezovala - byla jen důkazem moci Modrého Adepta, jehož síla mohla nabýt ničivějších projevů. Jakmile hřebec viděl, že Stile není žádný podvodník, jeho námitky zmizely. Ted' se jednorožci shromáždili kolem něj a utvořili svou formaci. Spojili své hlasy v mohutném sboru a odkračeli.

Kurrelgyre přešel do své vlčí podoby a zaštěkal, aby svolal svůj lid. Jeho víra se potvrdila a jeho fena mohla být spokojená. Vlci ho obklopili a smečka odklusala opačným směrem. Za chvíli zbyli v Modrém království jen Stile, Neysa, Modrá Paní a Kolohnát.

Stile se obrátil k ženě, se kterou měl odteď jednat. Nic nebylo domluveno, ani s ní, ani s jeho anonymním nepřítelem, ani ve druhém rámci. Byl to však začátek. "Paní, vsedneš na mou klisnu?" zeptal se. Nemusel se ptát Neysy; jako jeho přítelkyně pro něj udělá cokoliv, zrovna jako on pro ni. Tím, že zformuloval svou nabídku, přiznával, že má na Paní zatím jen částečný nárok a že ji nepovažuje za samozřejmost. Byla pro něj výzvou, ne přítelkyní.

Modrá Paní přikývla, ve své nahotě stejně královská jako předtím v šatech. Lehce nasedla na Neysu. Stile kráčel po jedné straně, Kolohnát po druhé. Spolu došli k otevřené bráně Modrého Hradu.

- 1 -